

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

*Chín Định Luật
Gia Tốc*

**GARY
KEESE**

Gởi bạn yêu dấu trong Đấng Christ,

Lời cầu nguyện của chúng tôi đó là bạn sẽ thấy nguồn dạy dỗ trong sách này là phước hạnh và là sự khích lệ lớn lao đối với bạn! Bạn cứ thoải mái chia sẻ sách này với bạn bè, gia đình và anh chị em trong hội thánh của bạn. Bạn cũng có thể tải thêm nhiều sách khác bằng ngôn ngữ của bạn tại FLNFree.com.

Đức Chúa Trời yêu thương bạn và Ngài có kế hoạch cực kỳ tuyệt vời cho cuộc đời bạn! Việc học biết cách Vương quốc Chúa vận hành đã biến đổi cuộc đời chúng tôi trở nên tốt đẹp hơn bao giờ hết và chúng tôi tin điều ấy cũng sẽ xảy ra đối với bạn!

Với trọn cả tình yêu trong Đấng Christ,

Gary và Drenda Keesee

Tái bút. Hãy nhớ truy cập nhiều sách miễn phí của chúng tôi bằng ngôn ngữ của bạn tại FLNFree.com

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

*Chín Định Luật
Gia Tộc*

**GARY
KEESEE**

Unfinished Business:

Nine Laws for Acceleration, Vietnamese, By Gary Keesee

Copyright © Gary Keesee, 2023

Originally published in English

ISBN: 978-1-945930-98-0

Faith Life Now

P.O. Box 779

New Albany, OH 43054, USA

You can reach Faith Life Now Ministries on the Internet at

www.faithlifenow.com.

Chuyện Chưa Kết Thúc:

Chín Định Luật Gia Tốc, Tiếng Việt, bởi Gary Keesee

© Gary Keesee, 2023

Nguyên tác bằng tiếng Anh

ISBN: 978-1-945930-98-0

Faith Life Now

P.O. Box 779

New Albany, OH 43054, USA

Để biết thêm về Faith Life Now, bạn có thể truy cập trang web này:

www.faithlifenow.com

MỤC LỤC

GIỚI THIỆU	07
CHƯƠNG 1: BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?.....	11
CHƯƠNG 2: NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ.....	31
CHƯƠNG 3: TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?.....	61
CHƯƠNG 4: PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM.....	99
CHƯƠNG 5: ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ	113
CHƯƠNG 6: ĐỊNH LUẬT SỨC CHỮA.....	127
CHƯƠNG 7: ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ	149
CHƯƠNG 8: ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP.....	163
CHƯƠNG 9: ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC.....	181
CHƯƠNG 10: ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯƠNG	217
CHƯƠNG 11: ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA.....	237
CHƯƠNG 12: ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI.....	257
CHƯƠNG 13: ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG.....	305
KẾT LUẬN	325
PHỤ LỤC ĐỨC TIN	327

GIỚI THIỆU

“Tại sao con không đứng ở đó?” Đây là điều tôi đã nghe được từ Chúa lúc tôi đang ngồi nghe chương trình vinh danh 10 lãnh đạo bán hàng hàng đầu được công ty tổ chức hằng năm, kèm với tiền thưởng là 100,000 đô. Tôi hơi sốc khi nghe điều đó. Tôi thưa với Chúa, “Ngài biết tại sao con không đứng trên đó mà; Ngài đã gọi con bắt đầu và rồi làm người chặn bẫy cho hội thánh của Ngài. Ngài biết con bận, rất bận mà. Còn họ thì miệt mài với công việc bán hàng suốt ngày. Đây là thứ họ ăn, họ thở suốt các năm nên mới được đứng trên đó. Còn con, con làm mục sư trọn thời gian và con chỉ đi làm ở công ty vào những lúc con rảnh rỗi mà thôi.” Rồi tôi nghe tiếng Ngài đáp lời tôi, “Ta muốn con được đứng ở đó. Sẽ là một cơ hội tuyệt vời nếu con đại diện cho Ta lên đứng ở đó.” Thế thì, tôi tiếp tục thưa, “Chúa ơi, con không còn chút kẽ hở thời gian nào nữa, cho nên Ngài sẽ phải chỉ cho con biết những gì con cần làm để khiến cho điều này có thể xảy ra vì ngay lúc này đây, con không nhìn thấy được điều đó đâu.”

Để bạn có thể hiểu sơ câu chuyện thì tính đến thời điểm này của cuộc đời tôi, ngoài việc làm mục sư của một hội thánh

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

lớn 3,500 tín hữu, thì tôi còn làm công việc bán bảo hiểm tài chính công nghiệp, bảo hiểm chứng khoán và giúp mọi người thoát nợ cũng được 34 năm rồi. Hội nghị mà tôi đã tham dự ở trên chỉ là một trong những đối tác mà công ty tài chính của tôi hợp tác với họ để giúp đỡ cho các khách hàng của tôi thoát nợ cùng với kế hoạch tài chính của họ mà thôi. Tôi đã hợp tác với công ty này cũng được 14 năm và thường thì phải đạt đủ tiêu chuẩn doanh số của họ thì mới được dự sự kiện hàng năm nhưng cho đến lúc đó thì tôi chưa bao giờ được lọt vào danh sách những người đứng đầu về bán hàng cả.

Doanh số hàng năm tôi bán được chỉ tầm 4 triệu đô, với con số này thì tôi được lọt vào con số 200 văn phòng đứng đầu trong tổng cộng 5,000 văn phòng, cho nên tôi không cảm thấy mình quá tệ, đặc biệt còn là do tôi lại quá bận rộn như vậy nữa. Để lọt vào số 10 văn phòng đứng đầu công ty, tôi phải bán được trên 10 triệu đô trong vòng một năm, và lúc đó đã là tháng Ba lúc tôi ngồi tại hội nghị này. Tôi không biết mình có thể đạt được mức 10 triệu đô bằng cách nào trước khi kết thúc một năm. Hãy nhớ, trong 14 năm trước đó, hàng năm tôi chỉ bán được 4 triệu đô mà thôi!

Nhưng Drenda và tôi đều đồng ý rằng nếu Chúa muốn chúng tôi đứng trên đó thì Ngài phải khiến cho chuyện này xảy ra - tuy nhiên, chúng tôi chưa biết bằng cách nào điều ấy lại có thể xảy ra vào khoảnh khắc đó. Cuối tuần thì tôi giảng bốn lễ thờ phượng Chúa, năm nào tôi cũng đi 75 đêm để giảng cho các hội nghị, mỗi ngày đều thực hiện chương trình phát sóng truyền hình, quản lý 75 nhân viên, vận hành công ty tài

GIỚI THIỆU

chính. Drenda thì cũng làm chương trình truyền hình riêng của cô ấy. Trên tất cả những điều đó, chúng tôi còn có năm người con cùng nhiều cháu nội ngoại và đó là cuộc sống viên mãn. Drenda và tôi đã gieo hạt giống tài chính và xin Đức Chúa Trời chỉ cho chúng tôi cách thức thực hiện điều dường như bất khả thi này.

Để cắt ngắn câu chuyện - hay tôi nên nói thế này - để giới thiệu câu chuyện dài - mùa xuân năm sau đó, chúng tôi đã được bước lên bục và được vinh danh và vâng, chúng tôi đã nhận được khoản tiền thưởng là 10,000 đô cùng với chuyến đi du lịch đến Bora Bora! Nó thật là đáng kinh sợ và kinh ngạc. Để bước đi xa hơn, chúng tôi đã được mức doanh số này liên tục trong 6 năm. Tất cả những điều này sẽ không xảy ra nếu chúng tôi không dùng kế hoạch tiếp thị mới, không bỏ sung nhân lực, không chạy đón đầu, không mua sắm những công cụ hàng đầu. Trên thực tế, chúng tôi không hề quảng cáo hay tiếp thị gì trong sáu năm đó. Vậy làm sao tôi đi từ 4 triệu đô trong suốt 14 năm đến trên 10 triệu đô chưa đến 10 tháng và trong 5 năm tiếp theo đó thì doanh số vẫn dao động trong khoảng 12 đến 15 triệu đô vậy? Một lần nữa, đây không phải là kết quả của việc tham dự hội nghị bán hàng hay chương trình gì cả.

Sự thay đổi này là kết quả của một giấc mơ, là nơi Chúa đã trao cho tôi chiếc chìa khoá biến đổi đời sống tài chính của tôi. Cuốn sách này bây giờ cũng đã được viết vào 6 năm trước cũng chính là kết quả của giấc mơ thứ hai, là nơi Chúa phán bảo tôi viết nên cuốn sách này. Trong giấc mơ đó, tôi nhìn

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thấy tựa đề cuốn sách cũng như các chương trong cuốn sách rõ ràng như thể tôi đang cầm cuốn sách ấy trên tay mình vậy.

Giống như tôi, tôi biết bạn muốn chiến thắng, chiếm được lãnh thổ và bạn hãy để Đức Chúa Trời dùng bạn làm bức tranh vẽ nên sự vĩ đại của Ngài. Nếu đây là tấm lòng của bạn, thì cuốn sách này dành cho bạn. Đến lúc gia tăng sự thành công của bạn bằng chín quy luật được nói đến trong cuốn sách này rồi. Đừng để bất kỳ công việc kinh doanh nào còn đang dang dở ở lại đằng sau cả. Lúc lên thiên đàng, tôi muốn biết mình đã hoàn tất nhiệm vụ chứ không phải chỉ có tồn tại bèn là cuộc đời đầy say mê, bởi ân điển của Đức Chúa Trời. Tôi muốn Ngài chiếu sự sáng của Ngài thông qua cuộc đời tôi, để chỉ cho mọi người thấy điều không thể luôn có thể!

— Gary Keese

CHƯƠNG 1

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

Trái đất là nơi rộng lớn! Có nhiều nơi hấp dẫn để thăm thú và nhìn ngắm, nhưng lạ thay, có rất nhiều người lại chưa từng đặt chân đến những vùng đất đó. Có một cuộc khảo sát tôi mới đọc được gần đây trong tờ tạp chí *Forbes* như sau:

- 11% kết quả khảo sát từ những người trả lời cho thấy họ chưa từng đi đâu ra khỏi tiểu bang nơi họ được sinh ra.

- Trên một nửa kết quả khảo sát (54%) từ những người tham gia trả lời nói rằng họ đã đi du lịch được 10 tiểu bang hoặc cũng được vài tiểu bang.

- Còn những người trong số 13% từ kết quả khảo sát nói rằng họ chưa từng biết ngồi máy bay là gì.

- 40% những người được hỏi những câu hỏi này nói rằng họ chưa từng rời khỏi đất nước của mình.

- Trên một nửa những người trả lời khảo sát nói họ không có hộ chiếu. (Hãy nhớ, có những năm bạn không cần phải có hộ chiếu thì vẫn đi được Canada, cho nên điều này đã giải thích lý do tại sao phần trăm này lại lớn đến vậy.)¹

1. Lea Lane, "Percentage of Americans Who Never Traveled Beyond the State Where They Were Born? A Surprise," <https://www.forbes.com>, May 5, 2019

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Tôi thực sự thấy những con số này rất thú vị. Nhưng thông tin sau đây cũng được lấy từ cùng một cuộc khảo sát mà tôi cho là hết sức kinh ngạc: 85% những người được phỏng vấn nói rằng họ rất thích được đi du lịch và trên 60% đã có cho mình một danh sách dài những nơi họ muốn đi du lịch vào một ngày nào đó. Khi được hỏi tại sao họ không đi du lịch khi họ thừa nhận mình rất muốn, thì câu trả lời đơn giản là: Họ không có khoản tiền cần cho du lịch. Thế thì bạn có biết điều gì sẽ xảy ra sau đó không? Chẳng có gì cả! Bạn sẽ trở thành người quan sát, một người ngoài cuộc nào đó trong cuộc sống này mà thôi. Đó là cách tôi đã lớn lên.

Từ khi tôi được sinh ra thì gia đình tôi chưa bao giờ đi du lịch. Tôi thậm chí còn không biết những thành thị kề cận mình có tên gọi là gì nữa, cũng không biết chúng ở đâu và làm sao đến đó được. Để cho bạn một minh họa thể nào mà tôi đã sống trong sự rối loạn chức năng liên quan đến việc đi du lịch là thế nào, tôi sẽ kể cho bạn nghe một sự kiện đã xảy ra vào năm tôi 14 tuổi.

Tôi lớn lên trong một vùng quê được bao bọc xung quanh bởi nông trang trại ở miền trung Ohio. Ông ngoại tôi là nông dân, ba mẹ tôi đã xây nhà rộng vài mẫu Anh trong trang trại của ông, đó là nơi tôi vô cùng yêu thích vì có một cái hồ rộng nằm kế bên nhà tôi. Cũng có nhiều con rạch chạy dài từ hồ vào cánh rừng, đó là nơi tôi học cách gài bẫy và đi săn. Tôi dành nhiều thời gian để đi câu và đi bộ xung quanh những cánh rừng này! Tôi yêu cuộc sống nơi đó. Mặc dầu quê tôi chỉ cách thành phố Columbus có

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

vài dặm nhưng gần như tôi chưa bao giờ đi đến thành phố lớn này nhiều.

Chà, vào năm cụ thể đó, bạn tôi và tôi quyết định mua hai chiếc xe đạp hiệu Schwinn. Nó không giống với bất kỳ chiếc xe đạp cổ nào, ngược lại nó còn có chế độ hiệu chỉnh -10 tốc độ cùng với đồng hồ bấm giờ trên nó nữa. Tuy nhiên, chúng tôi còn quá nhỏ để có thể lái xe hơi, nên tôi nghĩ chiếc xe đạp đó là cái gì đó thực sự đặc biệt. Thế rồi tôi tiết kiệm tiền, cùng với bạn tôi, chúng tôi đã đi mua hai chiếc xe đạp dòng mới ra của hãng Schwinn, loại 10 tốc độ. Chúng tôi chạy xe đạp lên xuống con đường nhà chúng tôi và cũng cùng chúng rong ruổi quãng đường một dặm rưỡi để đến trường nữa.

Một ngày kia, chúng tôi quyết định chúng tôi muốn đi đến một nơi nào đó cách thật sự, một chuyến đi đúng nghĩa trên chiếc xe đạp mới của chúng tôi. Chúng tôi cầm vài đô la và chạy xe xuống đường. Cách nhà tôi chừng một dặm là giao lộ đầu tiên. Tôi biết nếu rẽ trái, nó sẽ dẫn chúng tôi đến trường học. Còn nếu rẽ phải, nó sẽ dẫn chúng tôi đến chỗ giáp ranh với vùng phụ cận, và nó cách giao lộ đầu tiên khoảng chừng 1,5 dặm. Nhưng tôi không biết sau khi vượt qua ranh giới đó thì nó sẽ dẫn đến đâu; Tôi chưa từng đi con đường đó trước đây. Chà, bạn tôi cũng không biết bên kia lần ranh đó là gì, cho nên chúng tôi nghĩ, *Cứ rẽ phải và xem nơi đó là gì*. Cho nên, đây là điều chúng tôi đã làm: Chúng tôi rẽ phải, hướng đến chỗ giáp ranh của hạt, và nghĩ chúng tôi đã quá trưởng thành và can đảm để thử lần đầu đến nơi mình chưa biết xem sao.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Chúng tôi chạy xe được một lúc, thi băng qua chỗ giáp ranh và tiếp tục đi. Tôi nhớ lúc cán qua lần ranh đó, tôi đã nghĩ *Wow, đây mới là đi chứ, chúng ta thật sự đang đi đến một nơi nào đó đây!* Rồi chúng tôi tiếp tục hành trình, chúng tôi nhìn thấy có một thị trấn nhỏ trước mặt. Chúng tôi không biết đó là thị trấn gì. Khi đến gần thị trấn hơn, chúng tôi thấy có một cửa hàng bách hoá nhỏ và vì đó là một ngày nắng gắt, chúng tôi thì khát nước, nên chúng tôi đã tấp vào cửa hàng và vào trong để mua đồ uống. Cả hai chúng tôi bước vào và mua món nước mình thích. Vào thời điểm đó của cuộc đời tôi, người ta bán món nước gọi là Mountain Dew. Ồ, nhân tiện, nếu bạn là độc giả trẻ, thì đó là chai nước chứ không phải dạng hộp thiếc, chúng được làm từ đường cát nguyên chất chứ không phải từ sy-rúp bắp. Nó ngon hết sảy!

Lúc chúng tôi tính tiền, chúng tôi hỏi cô thu ngân đang đứng ở quầy tính tiền rằng bọn tôi chạy xe đạp để đi đây đó và chúng tôi hỏi thị trấn này có tên là gì. Lúc cô ấy trả lời chúng tôi thì cả hai bọn tôi đều chưa từng nghe qua cái tên đó bao giờ, cho nên chúng tôi mới hỏi thị trấn này cách giao lộ chạy ngược về hướng New Albany bao xa. Tôi nhớ mình đã cảm thấy ngu ngốc làm sao khi nghe cô ấy trả lời khoảng năm dặm. Năm dặm ư? Chỉ thế thôi sao? Chúng tôi chỉ mới đi được có năm dặm thôi sao? Chúng tôi cảm tưởng như chúng tôi chỉ ít cũng đi được 50 dặm đó chứ! Mặc dầu chúng tôi nhận ra mình đã không đi được bao xa cho mấy nhưng chúng tôi cũng đã quyết định chạy xe đạp như vậy cũng đủ cho một ngày rồi, thế là chúng tôi vòng lại, chạy xe

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

ngược trở về giao lộ và rồi về nhà. Đó là chuyến đi lớn đối với tôi. Bạn có thể hình dung được không khi mà thị trấn đó chỉ cách nhà tôi có vài dặm, kiểu ngay sát bên nhà bạn mà bạn lại không hề biết tên của nó không? Một lần nữa, chúng tôi thực sự không đi đây đó nhiều.

Tôi còn nhớ năm tôi 19, tôi lái xe đến Ohio River để câu cá với bạn. Sau khi thử câu được một lát, thì một cơn bão ập đến, cho nên chúng tôi quyết định trở về nhà. Tôi nhớ mình có hỏi người bạn một câu rằng cậu ấy có cảm thấy phiền không nếu chúng tôi lái xe qua cây cầu sông Ohio rồi quay lại trở về nhà vì có thể nói rằng tôi chưa từng rời khỏi tiểu bang Ohio. Đó là lần đầu tiên tôi đặt chân đến Kentucky. Wow, từ nhỏ đến lớn, tôi đã ở kỹ như thế nào chứ! Thật có quá nhiều điều kỳ thú ngoài kia nhưng nếu không nhận biết được điều đó thì có lẽ nó cũng sẽ giữ tôi mãi mãi ở lại đằng sau.

Bạn đã biết tôi thích cuộc sống ngoài trời như thế nào rồi đấy. Hình phạt kinh khủng nhất bạn có thể làm đối với tôi đó là bảo tôi phải ngồi yên trong nhà. Tôi thuộc tuýp người sống ở bên ngoài! Tôi bắt đầu đi săn năm tôi học lớp sáu, tôi đi săn không phải vì cha tôi đi săn đâu, mà là vì lúc ông tôi qua đời, tôi đi lục soát khắp tầng hầm của ông và phát hiện một cái thùng chứa đầy đủ các bộ phận của một cây súng săn cũ kỹ 65 tuổi đời. Tôi hỏi xin cha tôi và cha tôi đồng ý mà ông không nghĩ tôi có thể lắp các bộ phận lại thành một cây súng hoàn chỉnh từ cái thùng mà ông nghĩ chỉ toàn đồ bỏ đi thôi, nhưng tôi đã làm được. Tôi nghĩ ông có chút hoảng hốt vào cái ngày tôi mang khẩu súng đến trước ông, cho ông thấy tôi đã sửa xong và xin

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

ông bắn cho tôi xem thử nó thực sự có hoạt động được không. Tôi ngạc nhiên - tôi nói lại mà vẫn còn kinh ngạc - cha tôi đồng ý. Tôi có thể nhớ được sự kiện ấy như vừa mới hôm qua.

Ông tìm được một vài viên đạn của khẩu súng săn loại 12-gauge. Tôi không biết tại sao ông lại có chúng vì ông không có khẩu súng nào cả. Vào thời đó, đạn được làm bằng giấy, không giống như đạn nhựa ngày nay. Chúng tôi ra sau nhà, ông đặt một cái vỏ lon lên một khúc cây, rồi lùi lại chừng 36,5 mét và bắn. Ông bắn vài lần thì ông bảo tôi bắn thử. Sau đó, ông bảo với tôi là vì tôi đã lắp được khẩu súng này nên nó là của tôi, nhưng tôi không được bắn trừ khi được cha cho phép. Tôi nhớ mình đã nghĩ rằng cha thật quá can đảm khi cho tôi kéo cò súng. Tôi vẫn còn giữ khẩu súng đó cho đến hôm nay.

Khẩu súng đó khai mở một thế giới mới cho tôi. Đó là vào độ thu về, mùa săn bắn chỉ vừa mới bắt đầu. Hai người bạn thời đi học đang bàn bạc chuyện đi săn thỏ, và vì tôi đã có khẩu súng săn của mình nên tôi cũng muốn thử một chuyến xem sao. Cha tôi thậm chí còn ngạc nhiên hơn cả tôi vào mùa thu năm đó. Tôi bắt đầu kể cho cha nghe chuyện tôi có hứng thú đi săn thỏ và cha tôi nói tôi có thể thử đi săn. Tôi sốc!

Chúng tôi sống ở vùng quê và không có ai thật sự sống kề cận chúng tôi lúc đó. Cha tôi bảo tôi có thể ra đằng sau nhà, trên nông trang của ông nội để đi săn! Cha tôi giải thích thỏ rất thích lảng vảng dọc theo hàng rào và cha tôi cũng bảo đó là mùa chim cút nữa, ông nhắc tôi nhớ rằng chúng cũng có ở

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

đó. Buổi chiều hôm đó, tôi săn được một con thỏ và một con chim cú. Tôi mãi mê mẩn với chuyện đi săn!

Tôi đăng ký mua thường xuyên bất kỳ tạp chí nào nói về chuyện đi săn. Tôi đăng ký mua các tờ tạp chí, chẳng hạn như *Outdoor Life*, *Sports Afield*, *Field & Stream*, *Fur-Fish-Game* và nhiều tờ tạp chí khác. Mọi câu chuyện có trong đó tôi đều đọc say mê. Vào thời đó, chúng tôi chưa có các cửa hàng bán đồ thể thao chất như Cabela hoặc cửa hàng Walmart nhưng chúng tôi lại có tạp chí Herter. Nó tương ứng như Cabela ngày nay và nó thu hút toàn bộ trí tưởng tượng của tôi về tất cả mọi thứ có trong tờ tạp chí đó. Đi học tôi cũng đem nó đến trường và xem suốt buổi học chung trong hội trường.

Nhưng đây mới là phần méo mó của câu chuyện; đây mới là phần tôi muốn chỉ ra. Những tờ tạp chí này được gửi đến nhà tôi hàng tháng suốt thời trung học cơ sở, rồi phổ thông trung học và còn tiếp tục thêm bốn năm nữa trong lúc tôi đã học xong bậc phổ thông và đang làm việc cho cha tôi. Vậy mà chưa có lần nào tôi nghĩ, *minh sẽ đi nơi này, nơi kia và làm theo những gì tôi thấy được trong các cuốn tạp chí đó*. Chưa một lần! Suy nghĩ đó chưa bao giờ xẹt ngang đầu óc tôi! Mặc dầu tôi đã đọc tất cả các cuốn đó bằng tất cả sự ngưỡng mộ và hứng thú của tôi nhưng chưa bao giờ tôi có suy nghĩ mình sẽ đi và trở thành một phần những gì tôi đang đọc. Có thể bạn sẽ nghĩ, *Thật lạ lùng*; và bây giờ khi nhìn lại, tôi đồng ý - chuyện thật lạ. Tại sao tôi lại chưa từng mơ mình sẽ thực hiện được những điều mình đã đọc hay thật sự đi đến Rocky Mountain nhỉ? Vì suy cho cùng, chuyện đó rất dễ. Xa Lộ Liên tiểu bang 70

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

chạy ngang qua Columbus và thẳng tiến đến Denver mà thôi. Nhưng chưa một lần nào tôi nghĩ mình sẽ đi xe đến đó cả. Tại sao? Đây là câu hỏi nhất định phải có đáp án.

Tôi chưa từng biết mình có thể.

Tôi không nói nó không thể. Tôi nói tôi chưa từng biết “tôi” có thể. Tôi biết bạn đang nghĩ gì: *Người đàn ông này thật dở hơi và có lẽ mình chỉ đang lãng phí tiền bạc cho cuốn sách này.* Hãy để tôi giải thích. Trong đầu tôi, tôi chưa từng thấy chính mình trong những câu chuyện và bức tranh mà tôi đọc cả. Vì cha mẹ tôi chưa từng đi đây đó và từ nhỏ đến lớn, tiền bạc gia đình chúng tôi rất eo hẹp, tôi đã phải học cách nói không trước khi nói có. Khoá huấn luyện “nói không” đã hoàn thành xuất sắc nên tôi thậm chí còn không nghĩ đến chuyện đi đây đó nữa. Nói cách khác, tôi đã dẹp bỏ hết mọi khả năng đi lại và nó là không thể trước khi tôi có thể nghĩ nó khả thi. Tôi hoàn toàn có thể hiểu được những ai ngay lúc mới bắt đầu đọc chương này cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện đi lại như tôi vậy. Hãy để tôi nói lại một chút cuộc khảo sát này.

“85% những người tham gia khảo sát nói rằng họ rất thích đi du lịch và có trên 60% trong số đó đã có cho mình một danh sách các nơi họ muốn đi vào một ngày nào đó.”

Hãy dừng tất cả mọi thứ lại đi! 85% muốn đi du lịch và 60% số đó đã có danh sách các nơi họ muốn đi đã được viết xuống sao? Thế thì tại sao họ lại không đi vậy? Ồ, tôi biết rồi, khảo sát đó nói rằng quan trọng là có tiền để đi hay không. Chà, tôi sẽ nói, “Không, đó chỉ là sự bào chữa; tiền bạc không phải là vấn đề.”

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

Nó kiểu giống như khi tôi muốn mua chiếc xe đạp đời mới hãng Schwinn 10 tốc độ vậy. Tôi muốn có chiếc xe đạp này và tôi đã tìm được cách làm việc bán thời gian để kiếm tiền mua nó. Mỗi khi nghĩ đến chiếc xe đạp đó là tôi hình dung cảnh tôi ngồi trên nó, lái nó và cảm giác cưỡi xe đạp trông tuyệt vời ra sao. Giống như tôi, việc trầm trồ ngưỡng mộ tất cả các cảnh đẹp lẫn trải nghiệm trong những tờ tạp chí ấy, những người tham gia cuộc khảo sát không bao giờ nhìn thấy chính họ trong bức tranh đi du lịch ấy. Nếu họ thật sự đã nhìn thấy nó thì chắc chắn họ đã tìm cách để đến được đó rồi.

Hãy đối diện với điều này: tôi có một chiếc xe hơi, tôi có tiền; và nếu tiền là vấn đề thì tôi có thể đi cắm trại trong một cái công viên tiểu bang với giá 5 đô la cho một đêm mà. Nhưng buồn thay, khi ở độ tuổi 40, tôi mới nhìn thấy dãy Rocky Mountains lần đầu tiên. Nói tôi bị choáng ngợp trước cảnh đẹp của nó thì là ít đó! Nhưng tôi có thể nhớ lúc tôi ở đó và tôi đã nghĩ, *Tại sao mình lại không đến đây sớm hơn chứ?*

Cuốn sách này được gọi là *Unfinished Business* - Chuyện Chưa Kết Thúc. Nó nói về một nơi nào đó bạn nên đi đến nhưng vì nhiều lý do giống như tôi không thể đặt chân đến dãy núi đó trước đây thì bạn cũng lưỡng lự vậy. Khoá đào tạo nói không đã nói với bạn rằng bạn không tài nào đến đó được hay bạn không biết làm sao để làm được điều đó hay còn nhiều lý do khác bạn dùng để tự thoại với chính mình rằng cứ làm một người bình thường và trung bình thôi. Nhưng tôi muốn nhắc bạn nhớ điều Chúa đã nói với tôi trong phần giới thiệu, “Ta muốn con lọt vào tốp 10 người đứng đầu. Ta

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

muốn con nhận được 100,000 đô la tiền thưởng. Ta muốn mọi người nhìn thấy sự vĩ đại của Ta trong con!”

Lời tôi dành cho bạn là: “Tại sao không phải là bạn?”

Tôi nghĩ thật là quan trọng sống còn trước khi chúng ta tiến sâu hơn vào trong cuốn sách này và trước khi hướng dẫn bạn biết cách tăng tốc cuộc đời bạn, những mục tiêu của bạn, tôi muốn bạn thật sự dành ra ít thời gian để tự hỏi chính bạn câu hỏi sau:

“Tôi muốn đi đâu?”

Trước khi bạn làm cho câu trả lời của mình bị lặng đi khi bạn lọc nó qua cái phễu nói không của chính bạn trước khi bạn được đào tạo để nói có thì hãy để tôi làm sáng tỏ câu hỏi này. Tôi không hỏi bạn sẽ thực hiện điều đó bằng cách nào hay bạn sẽ chi trả cho việc đi đây đi đó bằng cách nào mà đơn giản tôi chỉ hỏi bạn: “Bạn muốn làm gì?” Tôi biết những gì chúng ta vừa đi qua có thể sẽ xuất hiện như bài tập rất đơn giản này nhưng nó sẽ thiết lập tâm nhìn cho mọi thứ sẽ xảy ra tiếp theo sau và nó sẽ dẫn bạn đến với câu hỏi tiếp theo tôi muốn hỏi bạn:

“Bạn muốn đến đó nhanh như thế nào?”

Vào những năm 1800, con người không có nhiều sự lựa chọn đi du lịch. Họ chỉ có thể đi bằng ngựa. Nếu ai đó muốn đi từ Missouri River đến Sacramento, California, thì họ sẽ mất từ 4-6 tháng để đến được nơi đó. Rồi thì tiêu chí tiếp theo là đi theo nhóm, hay còn gọi là đi bằng xe ngựa cho an toàn và thân thiết hơn. Đi bằng xe ngựa thì sẽ đi được khoảng 12-15 dặm một ngày nhưng loại di chuyển này dành cho chuyến

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

đi dài và dĩ nhiên nó cũng nguy hiểm. Có nhiều con sông nước chảy xiết cũng như có nhiều dãy núi lớn cần băng qua và dĩ nhiên còn có nhiều thổ dân da đỏ nữa. Từ những năm 1835-1855, có 10,000 người chết dọc đường đi, không phải do bị người da đỏ tấn công mà là do bệnh tật, tai nạn và vâng, có một vài người chết do những cuộc tấn công của người da đỏ, nhưng con số này chỉ chiếm khoảng 4% thôi.²

Bạn có thể hình dung nổi chuyện họ rao bán vé đi bằng xe ngựa đời mới nhất với những hình ảnh hào nhoáng nhất và trên đó họ nói rằng, “Chúng tôi chỉ mất có 10,000 người trên 20 năm qua và chúng tôi tự hào vì theo báo cáo chúng tôi ghi lại được, chúng tôi chỉ mất 4% số hành khách trước những cuộc tấn công của người da đỏ” không? Bạn nghĩ sẽ có bao nhiêu người đăng ký đi chứ? Với những số liệu thống kê đó, có thể bạn nghĩ không có ai với bán cầu não phải chịu đăng ký đi đâu, nhưng như vậy là bạn sai rồi. Có hàng trăm ngàn người đăng ký đi. Tôi nghĩ chúng ta đều nhất trí rằng đó là hành trình nguy hiểm nhưng tại sao họ lại chấp nhận mạo hiểm như vậy? Câu trả lời đơn giản, họ đang đi tìm một cuộc đời mới tốt đẹp hơn, một tương lai tươi sáng hơn. Họ thật sự không khác gì bạn, có chăng là ước muốn đổi đời trong họ vô cùng mạnh mẽ và giấc mơ thì luôn lớn hơn nan đề họ có thể gặp bất trắc dọc đường đi.

Cách tốt nhất thứ hai nữa là đi bằng tàu và có một số người sống thời đó nói rằng đó là cách di chuyển tốt nhất,

2. “What Is the California Trail?” <https://lisbdnet.com>, February 6, 2022

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nhanh nhất và dễ chịu nhất. Tôi đang nói về việc đi bằng qua Panama; và không, tôi không nói về kênh đào Panama đâu nhé, mà là Panama. Bạn sẽ xuống tàu đi qua miền Đông nước Mỹ và Trung Mỹ cho đến khi bạn đến Panama. Rồi bạn sẽ tháo dỡ hành lý xuống và mang nó đi qua một phần ghềnh ghề của Panama để đến Đại Tây Dương, rồi bạn lại bắt một con tàu khác đến California. Chuyến đi như vậy mất đến 4 tháng.

Bây giờ, nếu vì một vài lí do nào đó mà bạn ghét rắn độc và nghĩ mình sẽ chết vì bệnh sốt rét hay hàng tá những bệnh khác có thể giết chết bạn thì đó không phải là chuyện bạn thích hay không đâu, bạn cũng sẽ phải đi vòng quanh Nam Mỹ. Tuy nhiên, hầu hết các con tàu đều cố gắng để không gặp những cơn bão biển khủng khiếp xung quanh vùng Cape Horn.

Vậy đó! Những phương thức di chuyển tôi vừa đề cập đến là những sự lựa chọn duy nhất vào những năm 1800 cho đến khi đường sắt được xây dựng và bạn có thể di chuyển xuyên lục địa bằng đường sắt. Đường sắt là thứ làm thay đổi cuộc chơi. Thay vì mất bốn tháng để đi từ Missouri đến California, một người có thể mất chỉ một tuần bằng xe lửa! Hãy dừng lại và suy nghĩ điều này - bốn tháng hay một tuần? Bạn sẽ chọn cái nào? Tôi nghĩ câu trả lời đã quá rõ ràng rồi.

Rồi thì dĩ nhiên, đường cao tốc dành cho xe ô-tô hiện đại ngày nay cắt giảm thời gian di chuyển xuống còn 42 giờ để đi qua toàn bộ đất nước. Và với máy bay thì thậm chí chỉ còn mất 4-5 giờ đồng hồ mà thôi. Thế thì, bạn muốn đi bằng cách nào? Mặc dầu đi bằng đường hàng không nhanh như

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

vậy nhưng có đến 50-60% dân số Mỹ thậm chí còn chưa bay mỗi năm một lần nữa là. Bình quân người Mỹ bay khoảng 1-1.5 lần/ năm.³

Và, vâng, nếu tôi muốn đi ngang qua nước Mỹ, tôi có thể đi bằng xe đạp, là phương tiện mà một người ở độ tuổi trung bình sẽ mất khoảng 65 ngày. Mặc dầu tôi không gọi đó là một trong những phương tiện đi lại nhưng mà đó cũng là chuyến phiêu lưu có sự lựa chọn.

Nhưng hãy để tôi chỉ ra ý tôi muốn nói: Hơn nửa triệu người trong một quốc gia một năm chưa bay lần nào! Họ vẫn còn sống ở những năm 1800, vẫn di chuyển bằng ô-tô, bằng tàu, và bằng xe đạp. Và như vậy thì cũng được nếu bạn có thời gian. Và xem ra họ có thời gian thật!

Theo một nghiên cứu gần đây, có khoảng 50% dân số Mỹ dành 5-6 giờ để lướt điện thoại mỗi ngày, chưa kể công việc liên quan đến việc sử dụng điện thoại. 22% số khác dành khoảng 3-4 giờ mỗi ngày trên điện thoại của họ.⁴

Câu hỏi là, họ dành nhiều thì giờ trên điện thoại vậy là do họ có thời gian hay họ không có khả năng?

Hãy để tôi nói chuyện về thời gian ở đây một chút. Số liệu thống kê ở trên cho chúng ta thấy chúng ta đã lãng phí thời gian hằng ngày đến mức nào. Vì một vài lí do nào đó, chúng ta nghĩ chúng ta là những siêu tỉ phú thời gian nhưng thực chất, chúng ta lại không như vậy. Ai trong chúng ta cũng

3. Douglas Adolph, "How Many Times Does the Average American Fly in a Year?" <https://www.quora.com>, January 6, 2018

4. L. Ceci, "Average Time Spent Daily on a Smartphone in the United States 2021," <https://www.statista.com/statistics/1224510>, February 25, 2022

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

đều có một ngân quỹ thời gian rất giới hạn để có thể hoàn tất nhiều thứ. Tất cả chúng ta đều có ngày chào đời và ngày lìa đời. Điều gì sẽ xảy ra giữa những thứ đáng kể đó xác định liệu chúng ta đã thật sự sống với những thứ tự ưu tiên đúng đắn và hoàn tất những nhiệm vụ Chúa giao phó cho chúng ta?

Ngay bây giờ, khi bạn đọc đến trang sách này, bạn đang di chuyển đấy! Trái đất quay quanh trục trái đất với tốc độ 1,042 dặm một giờ và trái đất quay quanh mặt trời với tốc độ 67,000 dặm một giờ. Hệ mặt trời xoay quanh dải ngân hà với tốc độ 483,000 dặm một giờ. Tuy nhiên, nó xoay có cảm giác như bạn đang không nhúc nhích gì vậy.⁵⁶⁷

Bạn thấy đó, thời gian không tồn tại nếu không có điểm quy chiếu. Khi bạn bay với độ cao 11,000 mét trên một chiếc máy bay hiện đại, nó khiến bạn có cảm giác như thể bạn đang di chuyển vô cùng chậm chạp khi bạn nhìn quang cảnh bên dưới bạn di chuyển cũng chậm chạp như thế. Nhưng khi bạn càng xuống thấp và càng tiến đến gần sân bay thì bạn lại cảm giác bạn đang tăng tốc và mặt đất phía dưới bạn đang di chuyển nhanh hơn vậy. Nhưng thực chất bạn lại không tăng tốc tí nào. Rồi bạn sẽ có một góc nhìn mới là cái cho phép bạn đánh giá tốc độ của bạn. Và khi máy bay chạy trên đường băng thì bạn có thể dễ dàng nhận ra bạn đang di chuyển cực kỳ nhanh.

Và đó chính là cuộc sống của chúng ta. Không có mục tiêu, vô định thì sẽ không có gì để đánh giá sự tiến bộ của chúng ta cả. Hãy để tôi diễn đạt điều đó theo cách này:

5. Ethan Siegal, "How Fast Does the Earth Move?" www.bigthink.com, March 16, 2022

6. "How Fast Is the Earth Moving Around the Sun?" www.wtshow.com

7. Andrew Fraknoi, "How Fast Are You Moving When You Are Sitting Still?" Foothill

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

Không mục đích, không có sự cấp bách!

Mục đích đặt ra con đường và đam mê sẽ dẫn lối để bạn đến được đó. Ví dụ như việc bạn lái xe hơi với quãng đường 1,400 dặm đường như sẽ không thích hợp cho lắm nếu mục đích của chúng ta là cần một giải pháp di chuyển nhanh hơn là máy bay chẳng hạn. Toàn bộ cuốn sách này nói về sự gia tốc nhưng cuốn sách này sẽ không có giá trị gì cho đến chừng bạn có một điểm quy chiếu mang đến một đòi hỏi rõ ràng cấp bách để đánh dấu sự tiến bộ của bạn.

**MỤC ĐÍCH
ĐẶT RA CON
ĐƯỜNG VÀ
ĐAM MÊ SẼ
DẪN LỐI ĐỂ
BẠN ĐẾN
ĐƯỢC ĐÓ.**

Số liệu thống kê tôi đưa ra liên quan đến việc sử dụng điện thoại cho tôi thấy hầu hết mọi người đều không có chuyện gì cấp bách cả, cũng không có mục đích hoặc không có nhu cầu sống đam mê để gia tốc cuộc đời họ đến với một tương lai cao hơn. Vì một số lý do nào đó, họ hài lòng với việc làm một khán giả ngồi xem chương trình Super Bowl đời sống, hay ngồi trước màn hình lớn và xem một con tim nào đó đang nắm lấy phút giây lãng mạn trong khi họ không bao giờ bước vào cuộc chơi hay tận hưởng một nụ hôn thật ngoài đời cả.

Chỉ báo thật đo sức khỏe niềm đam mê của bạn đó là tự hỏi bản thân bạn đang luyện tập cái gì. Hãy để tôi nói lại điều đó theo cách này: Cái bạn đang luyện tập sẽ cho tôi thấy đích đến của bạn. Nếu bạn mong ước trở thành một nghệ sĩ dương cầm vĩ đại thì bạn không thể lãng phí 5-6 giờ đồng hồ mỗi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

ngày trên thiết bị công nghệ của bạn được. Cái tôi biết đó là hầu hết mọi người đều không có sự gấp rút nào và họ bỏ qua quá nhiều cơ hội để thực sự thay đổi cuộc đời mình. Tại sao?

Bởi vì họ không nhìn thấy những cơ hội.

Bạn đã từng nướng bánh hamburger chưa? Tôi chắc là bạn đã từng. Nó thật dễ làm, phải không? Chà, McDonald đã dùng khái niệm đơn giản, chỉ nướng cái bánh mì tròn rồi biến nó thành một đế chế. Bạn đã từng ăn một cái bánh mì tròn nào ngon hơn bánh mì của McDonald chưa? Tôi cá là bạn đã từng. Nhưng tuy nhiên, hiện tại họ đã có mặt ở 120 quốc gia và vùng lãnh thổ thế giới, phục vụ 68 triệu khách hàng mỗi ngày! Họ vận hành 36,899 nhà hàng trên khắp thế giới với hơn 375,000 nhân công.⁸

Thế còn Subway thì sao? Mọi người đều làm được bánh mì lát, tuy nhiên hiện tại họ có đến 42,431 cửa hàng ở 108 quốc gia.⁹

Uber hoạt động năm 2009, nhưng chỉ mới 13 năm sau đó, và vào năm 2021, công ty lại có giá trị lên đến 86 tỉ đô la. Uber được thành lập bởi hai người chưa từng lập công ty bao giờ nhưng vì họ tìm ra được một phương thức tiện lợi hơn để cá nhân họ có thể bắt được xe đi lại à? KHÔNG hề như vậy, họ đã thành lập Uber bằng tư duy mở ra cuộc cách mạng về vấn đề đi lại. Họ đã có mặt ở 80 quốc gia chỉ trong 12 năm!¹⁰

8. "How Many McDonald's Locations Are There in the World?", <https://www.worldatlas.com>

9. "SWOT Analysis of Subway | Subway Strengths and Weakness, Opportunities and Threat," <https://biznewske.com>, February 25, 2022

10. Dan Blystone, "The Story of Uber," <https://www.investopedia.com/articles/personal-finance/111015/story-uber.asp>, updated September 19, 2021

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

Những công ty này làm bằng cách nào vậy? Đơn giản là họ không bao giờ bắt đầu thực hiện chỉ với mục tiêu là làm ra một cái bánh hamburger cả. Tại sao tôi lại đề cập đến các công ty này? Chà, quá rõ ràng còn gì, bạn sẽ phải đồng ý rằng tất cả họ đều ý thức rất tốt về thời gian và sự gấp rút. Họ có kế hoạch.

Ngày nay, một người thanh niên nhận vào làm tại McDonald chỉ làm để kiếm tiền bán thời gian. Đó chỉ là một tầng đá giậm bước để đến được nơi nào đó khác, tuy nhiên, trong khi làm việc bán thời gian ở đó, họ lại không bao giờ đặt câu hỏi thắc mắc và học cách khiến McDonald trở thành cái được biết đến như ngày hôm nay cả. Họ nên ghi chép cách McDonald làm cái họ đang làm và tại sao họ lại làm vậy. Có lẽ điều đó sẽ giúp họ giỏi hơn tám bằng đại học.

Đây là điều đã xảy đến với Cordia Harrington, một người mẹ đơn thân của ba cậu con trai đang làm bất động sản và đang cố tìm thêm một ngành gì đó ổn định hơn để làm. Cô nghĩ việc mua nhượng quyền cửa hàng thức ăn nhanh McDonald có lẽ sẽ cho phép cô có nhiều thì giờ hơn với con cái của mình. Kết quả là cô làm chủ ba cửa hàng nhượng quyền McDonald. Vào lúc McDonald đang trong tiến trình mở một cửa hàng bánh và Cordia thì đang phụ trách làm bánh mì tròn. Nhiệm vụ của cô là lo khâu đầu vào làm bánh mì tròn mà công ty McDonald đã phục vụ hàng triệu khách hàng, cũng như hương vị của bánh và cách làm bánh nữa. Tất cả những điều đó đều được cô ghi chép lại cẩn thận.

11. Tatiana Morales, "How She Became 'The Bun Lady,'" cbsnews.com, May 18, 2005

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Mặc dầu cô làm công việc giúp đỡ công ty McDonald thực hiện dự án bánh mì tròn của họ nhưng cô đã bí mật ghi chép mọi thứ cho bản thân cô. Cô cảm thấy cô có thể xây dựng một cửa hàng bánh tốt hơn những gì công ty McDonald đang nhìn vào. Cô giới thiệu kế hoạch của cô cho công ty McDonald và họ đã từ chối bản kế hoạch. Nhưng bốn năm sau đó và sau 32 lần phỏng vấn, họ quyết định sẽ mua bánh mì tròn từ cô. Vấn đề là cô chưa có cửa hàng bánh và cô phải mượn tiền để mở là điều cô nói vốn không phải điểm mạnh của cô. Chà, để tóm gọn câu chuyện, những ổ bánh mì tròn bạn ăn hôm nay tại các cửa hàng McDonald, Chili, Ruby Tuesday, KFC, và Pepperidge Farm đều được sản xuất tại cửa hàng bánh của cô ấy đấy, là công ty Tennessee Bun. Nó được biết đến như là cửa hàng bánh tự động nhanh nhất thế giới, sản xuất 9 triệu ổ bánh ngon mỗi ngày cho 1,500 khách hàng. Vâng, bạn đọc đúng rồi đấy!¹¹

Nhưng như bạn biết đó, những câu chuyện như thế này không phải tự nhiên mà có. Nó đòi hỏi sự nỗ lực lao động cùng khả năng để vươn đến sự thành công. Tôi nghĩ bạn sẽ phải đồng ý rằng cô ấy đã có đam mê và sự gấp rút về giấc mơ của mình. Cô không để lãng phí thời gian. Cho nên, hãy vòng lại lý do bạn cầm trên tay quyển sách này. Hãy quay lại với câu hỏi ban đầu nào.

Bạn muốn đi đâu?

Câu trả lời thật sự đối với câu hỏi này có thể được tóm gọn bằng một từ - muốn. Bạn “muốn” đi đâu? Trong quá khứ, trước khi được đào tạo nói có bạn đã nói không là thứ hạn

BẠN MUỐN ĐI ĐÂU?

chế bạn trong cuộc sống tồn tại và xoàng xĩnh. Nhưng bây giờ, bạn có một lựa chọn khác. Hãy cầm những cuốn tạp chí *Outdoor Life* lên và đọc lại những câu chuyện trong đó, nhưng khác ở chỗ, lần này bạn có thể làm được, bạn có thể đến đó. Hãy đặt bạn vào hình ảnh đó. Hãy để chính bạn mơ đi!

CHƯƠNG 2

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

Tôi tin bạn đã suy nghĩ nhiều hơn những gì tôi đã nói ở chương trước liên quan đến chuyện bạn muốn đi đâu. Đừng như nhiều người cứ chạy xung quanh các vòng tròn và rồi đến cuối ngày - giống như chuột hamster trong vòng quay chuột - họ dừng lại, mệt nhoài do cứ chạy suốt ngày, rồi nhìn lại và phát hiện họ chẳng đi được đâu cả. Toàn bộ cuốn sách này nói về sự gia tốc, và khởi điểm của toàn bộ tiến trình đó chính là thiết lập phương hướng trước khi khởi hành. Dĩ nhiên, tôi biết có nhiều lúc chúng ta không biết mình sẽ đi đến đâu. Một lần nữa, tôi tin điều đó vì chúng ta được dạy phải nói không trước khi được dạy nói có trở lại. Chúng ta không cho phép bản thân mình mơ mộng hay như tôi đã nói trước đó là không cho phép bản thân chúng ta nhìn thấy chính mình trong hình ảnh rục rờ, tưởng tượng bản thân mình ở thì tương lai.

Lúc Drenda và tôi bị nợ khủng hoảng, tôi đã phải dùng đến an thần và bị nhiều cơn hoảng loạn tấn công, tôi thật sự không nghĩ gì nhiều về chuyện mình muốn đi đâu. Tôi không

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

quan tâm. Tôi chỉ muốn sống qua thêm một tuần nữa mà thôi. Mục tiêu của tôi chỉ là có thể chi trả được thêm một tháng tiền nhà, mua thức ăn, trả tiền điện nước trước khi họ cắt điện mà thôi. Đó là sự căng thẳng nhiều người đang sống; họ chỉ ăn xổi ở thì sao cho không bị đuổi ra khỏi nhà mà thôi. Chứ không hề có sự an ninh nào trong cuộc sống như vậy cả. Kinh Thánh đề cập điều này trong sách Châm Ngôn.

Người giàu cai trị kẻ nghèo, Ai vay mượn là đây tớ của kẻ cho vay mượn.

— Châm Ngôn 22:7

Nô lệ không biết mơ; giấc mơ của họ đó là dừng lại chứ không phải đi tiếp. Nô lệ không có sự lựa chọn. Họ làm theo những gì được chỉ định. Tôi dám chắc có thể bạn từng nghe câu nói của nô lệ thời hiện đại như thế này rồi: “Tôi phải đi làm.” Câu này được nói bởi hơn 80% người Mỹ không thích công việc họ làm và 33% người Mỹ ghét công việc họ làm.¹² Lý do là gì? Là vì họ giống như những ô vuông trong ô tròn; chúng không bao giờ khớp với nhau được. Họ không đi làm vì đam mê mà vì đó là việc họ phải làm mà thôi. Họ làm để sống qua ngày, với tư duy sinh tồn. Vì có đó, chúng ta bị bệnh cảm xúc.

Bạn đã từng nghe ai đó nói, “Chết tiệt, hôm nay tôi đi câu cá” chưa? Tôi nghi ngờ điều đó. Họ bị bắt đi câu thì đúng hơn. Sẽ không tuyệt sao nếu bạn yêu nghề của mình nhiều

12. Ken Keis, Ph.D., “Why Do People Hate Their Jobs?” LinkedIn.com, October 6, 2014

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

như sở thích của bạn, nếu bạn có thể nói “Tôi không thể chờ đợi nổi việc đến thứ Hai mới được đi làm” sao? Một lần nữa, với hầu hết nhiều người, đây không phải hiện thực cuộc sống của họ. Nhưng đây lại là cách Chúa tạo dựng bạn để sống. Ngài ban cho bạn những ta-lăng và những khả năng độc đáo, Ngài tạo dựng bạn để thành công với đam mê và mục đích. Đối với hầu hết nhiều người, việc chi trả các hoá đơn đã thay thế cho khả năng cuộc đời họ. Bây giờ, sự nô lệ trở thành cách người Mỹ sống, bằng nợ nần cướp mất sự tự do của chúng ta và khiến chúng ta từ bỏ giấc mơ của mình.

Nếu bạn biết câu chuyện đời tôi từ việc đọc các cuốn sách khác của tôi thì bạn sẽ nhớ tôi sống y chang vậy suốt chín năm ròng rã - là chín năm sống trong địa ngục tài chính. Tôi sống như thể mình là trẻ mồ côi, không cha, không mẹ, không nhà cửa. Mọi thứ đều bất an. Chồng hoá đơn thì ngập đầu, những cuộc gọi gọi đến hàng ngày với cố gắng thu tiền từ tôi chưa bao giờ ngừng đổ chuông. Tôi vay mượn cha mẹ ruột, rồi cha mẹ vợ, rồi cầm cố và rồi là mượn bất kỳ ai có thể mượn được. Tôi có 10 cái thẻ đã quá hạn mức sử dụng, nợ tiền nhà nước, nợ các công ty tài chính, nợ tiền mua ô-tô và tiền thuê nhà. Chuyện tệ hại đến mức nó khiến nỗi sợ bữa vây đời sống tôi, thậm chí tôi sợ phải ra khỏi nhà. Tôi thừa nhận có nhiều lúc, trước khi tôi có sự hiểu biết tốt hơn, tôi đã đặt câu hỏi “Chúa ơi, Ngài ở đâu trong tất cả những điều này?”

Khi nhiều người nghe được câu chuyện của chúng tôi, có lẽ họ sẽ nói điều này nhiều lần, “Chà, sự việc sẽ tốt khi ông đến với Đấng Christ.” Nhưng hầu hết họ lại không hiểu

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Drenda và tôi vốn đã là Cơ đốc nhân khi tất cả những chuyện đó xảy đến rồi. Tôi có bằng cử nhân thần học Cựu Ước và một năm học trong trường đại học Thánh Kinh để dắt lưng đây. Chúng tôi còn sinh hoạt ở một hội thánh lớn nữa, là nơi tôi nghe nói về lời hứa của Đức Chúa Trời mỗi cuối tuần là cơ bản đấy nhưng có điều gì đó không đúng ở đây, là điều cực kỳ sai quấy. Chúng tôi sống trong căn nhà trang trại thời 1853 tại thời điểm đó. Chúng tôi tìm được tấm thảm cho phòng các con trai tôi dọc theo một con đường. Miếng nệm bọn trẻ nằm được lấy từ nơi người ta bỏ đi đồ họ không dùng đến trong một dưỡng lão. Đồ đạc trong nhà đều đã trên 20 năm và xe thì gần như không chạy được nữa.

Ngày nào cũng là ngày căng thẳng tài chính và áp lực. Tôi cật lực chạy doanh số nhưng tất cả những gì tôi có thể gắng hết sức được chỉ là sinh tồn cho đến khi tôi chạm đáy tài chính. Tôi không còn biết kiếm tiền ở đâu để lo cho gia đình; không còn tiệm nào cho cầm đồ vì trong nhà chẳng còn gì để đem đi cầm cố cả; và thẻ tín dụng thì cũng không còn cái nào có thể xài được. Lúc tôi gác máy điện thoại với một luật sư, người đã cảnh báo sẽ kiện tôi và đó là lần đầu tiên tôi biết tôi xong đời rồi. Lần này chẳng còn cách nào để thoát thân cả.

Trong nước mắt, tôi leo lên cầu thang, nằm vắt ngang giường và kêu khóc xin Chúa giúp đỡ tôi. Tôi không biết phải làm gì. Tôi biết bạn đang nghĩ: *Ý ông là ông chờ Chúa chín năm ròn rã rồi mới biết xin Chúa giúp đỡ ư?* Không, dĩ nhiên là không phải vậy. Nhưng lần đó, tôi hoàn toàn trống rỗng. Không còn Gary Keese tự mình giải quyết vấn đề nữa. Suốt những năm

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

đó, tôi vẫn lệ thuộc vào hệ thống trần gian để đưa mình đi qua cuộc đời. Nhưng lúc bấy giờ, điều đó không còn như vậy nữa. Vì lúc tôi nằm vắt ngang giường vừa khóc vừa xin Chúa giúp đỡ đó xuất phát từ trong tâm khảm của tôi. Tôi nhất định phải nghe được tiếng Ngài. Ngài là hi vọng duy nhất của tôi. Và cứ như thế, tôi nghe được tiếng Ngài thật. Đó không phải là tiếng phán vật lý, nhưng nghe y hệt như vậy. Ngài nói cho tôi biết lý do tôi ở trong mớ hỗn độn đó là vì tôi chưa từng để thời gian học cách Vương quốc Ngài vận hành.

Phải thừa nhận là tôi thật sự không hiểu Ngài có ý gì khi phán như vậy với tôi. Vì như tôi đã nói, tôi có năm năm đi học cách Vương quốc Chúa vận hành, không phải vậy sao? Nhưng hai từ Vương Quốc cứ đọng lại trong tôi. Rốt cuộc Ngài có ý gì khi nói như vậy? Đó không phải là từ ngữ tôi thường sử dụng. Nhưng có một điều tôi chắc chắn: Tôi sẽ phải đi tìm cho bằng được dụng ý của Ngài nói với tôi ngày hôm đó. Tôi đi thẳng xuống lầu gặp Drenda. Chúng tôi nắm tay nhau và cầu nguyện xin Chúa chỉ cho chúng tôi biết ý Ngài và chúng tôi ăn năn vì đã gây ra mớ hỗn độn tài chính. Chà, để tóm gọn câu chuyện dài, Ngài bắt đầu chỉ dạy tôi biết rõ ý Ngài và điều đó đã làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời tôi.

Bằng việc vận dụng những gì Ngài chỉ cho tôi, chúng tôi có khả năng thoát khỏi nợ nần cách hoàn toàn trong vòng hai năm rưỡi. Ngài còn chỉ cho chúng tôi cách thành lập một vài công ty mới nữa và chúng tôi bắt đầu thịnh vượng theo cách tôi chưa từng nghĩ nó có khả năng xảy ra. Chúng tôi xây nhà

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

và hoàn công căn nhà mơ ước trên mảnh đất rộng 55 mẫu Anh xinh đẹp. Đồ đạc trong nhà được làm từ thép mới không gỉ, có sàn gỗ, có khuôn đúc hình vương miện nổi giữa tường và trần nhà, với không gian sống của gia đình rộng 7,000 feet, có các văn phòng chạy thẳng đến nơi tôi làm việc. Tôi không sao nói hết cho bạn biết cảm giác hào hứng nhường nào lúc chúng tôi nhìn thấy Vương quốc hoạt động trong đời sống chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu dùng tiền mặt để mua xe cũng như bất cứ thứ gì chúng tôi cần. Chúng tôi tự do. Sự thay đổi lớn nhất đó là chúng tôi có thể rộng rãi và bắt đầu hỗ trợ cho Vương quốc Đức Chúa Trời khi Ngài dẫn dắt chúng tôi. Chúng tôi có thể dâng hàng trăm ngàn đô la mà không suy nghĩ và thay vì dâng mà nghĩ tới nghĩ lui.

Rất chắc chắn, đời sống chúng tôi thay đổi ngoạn mục. Nhưng có lẽ có một thứ, nếu đó không phải là sự thay đổi lớn nhất trong số những sự thay đổi tôi nhìn thấy được, đó là Drenda và tôi lại mơ lần nữa. Không chỉ có mơ chúng tôi có thể trả được tiền nhà hàng tháng đúng hạn mà chúng tôi còn mơ về mục đích cho cuộc đời trên đất của chúng tôi nữa. Chúng tôi muốn giúp mọi người học những gì chúng tôi đã học, cách chúng tôi được tự do.

Nhân cơ hội này, nếu bạn quan tâm đến việc nghe toàn bộ câu chuyện của chúng tôi cũng như những gì Chúa dạy chúng tôi về Vương quốc, tôi đã viết loạt năm sách có tựa đề “Đột Phá Tài Chính”. Tôi mạnh mẽ đề nghị bạn nên có cho mình năm cuốn sách này. Hãy nhớ, tôi đã mắc nợ và tuyệt vọng suốt chín năm dài, tuy nhiên hôm nay tôi lại là triệu phú.

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

Điều đó không tự nhiên xảy ra đâu; chúng tôi đâu có tài giỏi thế. Nên bạn cần biết làm sao chuyện đó xảy ra cũng như tất cả những gì Chúa chỉ cho Drenda và tôi. Vậy nên, hãy có cho mình năm cuốn sách đó. Chúng sẽ dạy bạn biết cách Vương quốc Đức Chúa Trời hoạt động thông qua luật lệ và những nguyên tắc bạn cần phải biết. Hãy cầm lấy nó từ người đã ở đó, hoặc mua chiếc áo phông và mong chúng chưa từng dạy ai điều gì. Tin tức tốt lành dành cho bạn đó là bạn không phải trải qua những gì chúng tôi trải qua để nhận được những bài học mà bạn hãy cân nhắc việc có toàn bộ loạt sách ấy tại garykeese.com.

Thôi được rồi, phần giới thiệu sách đến đây là đủ rồi. Hãy để tôi vòng lại lý do tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Tôi đã nói câu đó ngay lúc mở đầu chương này, là nơi tôi nói Drenda và tôi đã từng sống trong cảnh nợ nần kinh khiếp, nên tôi chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ đi đâu, về đâu. Chúng tôi đã quá bận rộn để nói không đến mức không còn chỗ để nói có! Vâng, tôi hoàn toàn hiểu được nếu hiện tại bạn không biết mình đi đâu hoặc nên đi đâu, nhưng tôi biết chắc bạn sẽ thích tìm cho mình một hướng đi - và bạn cần phải tìm được nó. Cho nên, hãy để tôi nói câu nói đơn giản này cho bạn, là câu Drenda và tôi đã nói suốt nhiều năm:

**BẠN SẼ KHÔNG
BAO GIỜ BIẾT
MÌNH THẬT SỰ
LÀ AI VÀ ĐƯỢC
TẠO DỰNG ĐỂ
LÀM GÌ CHO ĐẾN
CHỪNG BẠN
CHẤN CHỈNH LẠI
TIỀN BẠC.**

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

“Bạn sẽ không bao giờ biết mình thật sự là ai và được tạo dựng để làm gì cho đến chừng bạn chấn chỉnh lại tiền bạc.”

Cho đến khi bạn chấn chỉnh lại tiền bạc, nếu không thì về cơ bản bạn là nô lệ cho sự sinh tồn mà thôi. Như tôi đã nói trước đó, nô lệ không mơ những giấc mơ lớn. Họ bị bắt làm việc luôn tay luôn chân không ngơi nghỉ vì người khác. Nên giấc mơ của họ chỉ có ngừng lại chứ không phải tiếp tục. Khái tượng đòi hỏi sự cung ứng; và sự cung ứng là sự cung ứng. Tôi biết có một chút chơi chữ ở đây. Hãy nghĩ mà xem. Sự cung ứng là nhìn thấy trước khái tượng. Nô lệ thì không có khái tượng. Họ chỉ làm những gì họ bảo mình phải làm. Cho nên, điều tốt nhất bạn có thể làm đó là hãy bắt đầu đi tìm nơi bạn muốn đến, là nơi bạn bắt đầu khiến cho tài chính của mình được đặt đúng chỗ và thoát khỏi nợ nần.

Một khi Drenda và tôi hết nợ, wow, chúng tôi có mọi ý tưởng liên quan đến việc chúng tôi có thể làm gì và muốn làm gì. Chúng tôi thành lập hội thánh, chúng tôi phát sóng chương trình truyền hình hàng ngày, chúng tôi bỏ ra hàng triệu đô la cho cơ sở vật chất và xây dựng trường học. Chúng tôi viết lách và rồi dịch chúng sang nhiều ngôn ngữ để chạm đến nhiều người với tin tức tốt lành về Vương quốc Đức Chúa Trời cho khắp nơi trên thế giới. Chúng tôi chưa bao giờ ngừng tuôn ra các ý tưởng. Và bạn cũng thế khi bạn bắt đầu học cách Vương quốc Đức Chúa Trời vận hành, bạn bắt đầu mơ ước và ngừng việc làm người chỉ biết quan sát sự đời mà thôi. Hãy bắt đầu hình dung chính mình trong bức tranh ấy.

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

Như tôi đã nói trong phần giới thiệu, cuốn sách này đến từ giấc mơ năm 2016 của tôi. Trong giấc mơ ấy, tôi nhìn thấy cuốn sách này, tôi nhìn thấy các chương sách lần tựa đề. Chúa bảo tôi viết cuốn sách này với chín quy luật gia tốc Ngài đã dạy tôi. Trong giấc mơ, tôi hiểu Chúa muốn tôi viết sách để giúp cho những người con đang kinh doanh của Ngài nắm bắt được những gì họ được gọi để bắt lấy. Bây giờ, đừng hiểu sai ý tôi. Cuốn sách này được dành cho bất kỳ ai và cho tất cả mọi người. Nhưng trong giấc mơ, tôi cảm nhận mặc dầu Chúa trao cho nhiều người trong số dân sự Ngài một ý tưởng và một khái tượng kinh doanh nhưng họ lại không bắt được trọn tiềm năng từ công việc kinh doanh của họ là điều Chúa định cho họ phải bắt lấy cho bằng được. Và Ngài phán những người con đang kinh doanh này của Ngài vốn biết họ nên làm tốt hơn thế nhưng rồi họ phiền muộn, giận dữ vì họ không được như vậy. Ngài phán họ biết còn có nhiều điều hơn thế nữa nhưng họ lại không chắc chắn làm sao để có được điều đó và cuốn sách này được viết ra để giúp họ đến được đó! Có thể bạn sẽ nói, “Chà, ông nhận được giấc mơ này vào năm 2016 và bây giờ đã là năm 2022. Tại sao lại lâu đến vậy?” Hỏi hay đấy! Kể từ năm 2016, lúc nào tôi cũng cầu nguyện về chuyện này nhưng tôi lại không nhận được cái gậy đầu “làm đi con” từ Thánh Linh của Đức Chúa Trời bảo tôi viết cuốn sách này xuống. Thay vào đó, tôi cảm thấy tôi cần hoàn thành bộ sách gồm 5 tập của tôi trước, có tên Đột Phá Tài Chính, vì không quan trọng chín quy luật gia tốc này vĩ đại đến đâu. Quan trọng nhất là bạn cần hiểu Vương quốc để nhận được toàn bộ ích lợi từ đó.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Những khái niệm và sự mặc khải trong cuốn sách này được bắt đầu bằng sự cầu nguyện vào một buổi sáng sớm, ngày 9 tháng Chín, năm 2009. Lúc đó tôi đang dạy buổi tối tại một hội thánh vùng Alabama trước khi sự kiện đó xảy ra. Buổi nhóm đó rất tốt nhưng tôi lại bị rối loạn. Suy thoái kinh tế xảy ra năm 2008 và vẫn còn tiếp tục đến năm 2009 và tôi bị một số khó khăn lớn đang phải đối mặt. Khuôn viên trường sở, cái chúng tôi gọi là Now Center, ban đầu dự tính tốn 5,2 triệu đô cho dự án, bao gồm khoản vay mượn ngân hàng và 2,5 triệu đô tiền mặt chúng tôi tiết kiệm được. Nhà thầu là một người bạn của gia đình chúng tôi, là người trước đây đã lên kiến trúc xây nhà riêng cho chúng tôi. Chà, có lẽ bạn còn nhớ giá cả hàng hoá tăng vọt vào năm 2008 và 2009. Giá thép xây dựng Now Center tăng 300% so với gói thầu, nhựa đường tăng cao đến mức dùng xi-măng lót đường rẻ hơn nhiều, dầu thì 140 đô một thùng và còn nhiều thứ khác nữa.

Chà, với giá cả leo thang như vậy đã làm cho chi phí phát sinh lên hơn một triệu đô so với ngân sách. Vì chúng tôi đang thực hiện lỡ dở dự án và lúc gần xong, ngân hàng trả lời việc cho mượn thêm một triệu đô la nữa không thành vấn đề và họ đã tăng thêm hạn mức tín dụng cho chúng tôi là một triệu.

Có thể bạn cũng còn nhớ có rất nhiều sự việc tịch thu tài sản thế nợ vào thời điểm đó và làm thế nào các ngân hàng thấy mình gặp khó khăn nghiêm trọng ra sao. Trên thực tế, hệ thống ngân hàng gần như sụp đổ. Tôi chưa từng nghe bất cứ điều gì về việc ngân hàng của chúng tôi đang gặp khủng hoảng cả, và tôi nghĩ vì khoản vay đã hoàn tất mọi giấy tờ và

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

chúng tôi sẽ trả mọi thứ đúng hẹn nên không có việc gì phải lo cả. Nhưng vào cái ngày, tôi cầm tờ báo địa phương lên đọc thì thấy ngay trang đầu ngân hàng chúng tôi mượn tiền vừa mới cắt giảm 550 nhân sự và phải dừng hết mọi việc cho vay mượn thì tôi không còn dám chắc nữa. Nhưng đủ chắc chắn một điều, đó là họ gọi điện đến và báo họ phải rút lại khoản vay tín dụng.

Vấn đề thật sự nằm ở chỗ anh bạn chủ thầu của chúng tôi vừa mới chi trả hết một triệu đô vì tin tưởng khoản vay tăng thêm một triệu đô đó sẽ lấp vào là xong. Tôi có thể nhớ cái ngày anh ấy ghé qua để lấy một triệu đô, chúng tôi đã phải thông báo cho anh ấy biết rằng ngân hàng đã rút lại khoản cho vay và chúng tôi hiện chưa có tiền. Nhưng thay vì sốc và lo lắng vì anh vẫn phải trả tiền cho những nhà thầu phụ, đội ngũ nhân viên của anh thì vì cũng là Cơ đốc nhân nên anh biết cả hai chúng tôi cần phải cầu nguyện về việc này và tin cậy Chúa có câu trả lời. Cho nên, lúc tôi ở Alabama, sau khi thức dậy vào sáng hôm sau từ buổi nhóm đêm hôm trước, tôi bắt đầu cầu nguyện tiếp về tình thế này.

Cũng trong suốt thời gian đó, Chúa lại bảo tôi bắt đầu thực hiện dạy dỗ về Vương quốc Ngài trên truyền hình để vươn đến nhiều người hơn. Chà, tôi chẳng biết chút gì về việc làm chương trình truyền hình ngoại trừ chuyện tôi biết nó vô cùng tốn kém, tôi không biết đào đâu ra 300,000 đô để thực hiện việc này trong khi chuyện này cũng gấp không kém những chuyện cần ưu tiên khác mà chúng tôi đang phải đối diện nữa. Khi Chúa dẫn dắt tôi bắt đầu thực hiện chương

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

trình truyền hình, Ngài đã nói rất rõ rằng Ngài sẽ đem nguồn ngân sách đến để tôi thực hiện. Tôi có lời hứa của Ngài cách chần chẫn nhưng tôi sẽ phải thừa nhận rằng, có nhiều lúc thật khó khăn để giữ vững sự tập trung vào những gì Chúa nói trong khi tôi lại chẳng nhìn thấy có bất kỳ bằng chứng nào cho thấy tiền đang đến cả. Tôi đã phải liên tục nhắc nhở bản thân mình về những gì Chúa phán dù có những ngày tâm trí tôi la hét tìm kiếm câu trả lời.

Cho nên, vào buổi sáng hôm đó, lúc thức dậy, có quá nhiều thứ đến trong đầu óc tôi. Tôi cầu nguyện tìm kiếm câu trả lời và sự hướng dẫn, và biết rằng lúc trở về nhà, tôi sẽ phải đưa ra nhiều quyết định quan trọng về tất cả chuyện này và tôi cần kế hoạch hành động. Lúc cầu nguyện vào buổi sáng hôm đó, đột nhiên, Chúa phán với tôi “Con hãy đọc Hê-bơ-rơ 11:32-33.” Tôi đã nghĩ, *chà, con nghĩ con biết đôi chút về câu Kinh Thánh đó*, nhưng vâng lời Chúa, tôi mở Kinh Thánh ra và đọc hai câu này lên:

Tôi còn nói gì nữa? Vì nếu tôi muốn nói về Ghi-đê-ôn, Ba-rác, Sam-sôn, Giép-thê, Đa-vít, Sa-mu-ên và các nhà tiên tri thì không đủ thì giờ. Những người ấy bởi đức tin đã chinh phục các vương quốc, thực thi công lý, nhận được những lời hứa.

—Hê-bơ-rơ 11:32-33

Lúc nhìn vào Kinh Thánh, bất thành linh, tôi lại hiểu được vấn đề. Bạn thấy đó, mười một chương đầu của Hê-bơ-rơ toàn là sự liệt kê những con người làm nhiều việc quyền

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

năng thông qua sức mạnh của Đức Chúa Trời. Khi trước giả Hê-bơ-rơ đi thẳng đến cuối chương bằng câu nói, “Này, tôi không có thời gian để tiếp tục kể cho bạn nghe về những câu chuyện vĩ đại của nhiều người khác đâu nhé. Nhưng hãy để tôi nói cho bạn biết họ đã làm thế nào.” (Tôi diễn đạt lại ý của trước giả). Đây là điều thu hút sự chú ý của tôi, câu cuối cùng, câu 33.

*Những người ấy bởi đức tin đã chinh phục các vương quốc,
thực thi công lý, nhận được những lời hứa.*

Đây là công thức chắc chắn và đơn giản cho cách nhận được lời hứa của Đức Chúa Trời. Lúc tôi nhìn nhằm nhằm vào câu Kinh Thánh này, tôi nhận ra Chúa đã nhậm lời cầu nguyện của tôi. Ngài đang chỉ cho tôi cách thực hiện, cách đạt được những gì Ngài đã hứa. Vậy, hãy nhìn lại câu Kinh Thánh này và tìm ra chính xác điều Chúa đang nói với tôi.

Trước tiên, trước giả Hê-bơ-rơ đề cập “thông qua đức tin”. Tôi nghĩ những ai đọc đến sách này có lẽ họ nghĩ rằng, *Ồ, thôi được rồi, tôi có đức tin mà, không thành vấn đề.* Vâng, tôi cũng nghĩ tôi biết đức tin là gì - nhưng khi có nhiều thứ bắt đầu trở nên khó khăn, tôi mới nhận ra tôi không biết đức tin thật sự là gì, làm sao để có được đức tin và tại sao lại cần phải có đức tin trước khi Đức Chúa Trời có thể hành động trên địa hạt quả đất này. Đức tin quan trọng nhường nào chứ? Chà, đức tin là điều đầu tiên được kể đến trong Hê-bơ-rơ 11:33, cho nên, nếu bạn muốn đạt được những gì Ngài đã hứa, tôi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nghĩ tốt hơn hết bạn phải chắc chắn rằng bạn biết đức tin là gì cũng như làm sao bạn biết bạn có đức tin.

Vì đây là chủ đề quan trọng sống còn, nên tôi đã viết phần phụ đề nằm ở cuối sách để bạn có thể xem thấy. Nếu bạn

**...NẾU BẠN MUỐN
ĐẠT ĐƯỢC
NHỮNG GÌ NGÀI
ĐÃ HỨA, TÔI NGHĨ
TỐT HƠN HẾT BẠN
PHẢI CHẮC CHẮN
RẰNG BẠN BIẾT
ĐỨC TIN LÀ GÌ
CŨNG NHƯ LÀM
SAO BẠN BIẾT
BẠN CÓ ĐỨC TIN.**

chưa từng đọc một trong các cuốn sách khác có nói về đề tài đức tin của tôi thì tôi muốn bạn đi đến phần phụ lục và học biết đức tin là gì, làm sao để có đức tin, làm sao biết liệu bạn có đang ở trong đức tin hay không, đức tin được dùng để làm gì. Bây giờ trước khi bạn ngừng lại ở đây, hãy nghĩ đến việc bạn biết gì về đức tin và nếu bạn có đang ở trong đức tin thì tôi

sẽ nói cho bạn biết Đức Chúa Trời đã chỉ cho tôi tất cả các câu trả lời cho những thắc mắc của tôi vì giống như bạn thôi, tôi từng nghĩ tôi đã biết tất cả về đức tin. Thế thì bạn vui lòng đọc phần phụ lục hoặc giả chỉ ít nó cũng giúp cho bạn nhớ lại những gì bạn đã học được về đức tin.

Để ôn tập nhanh cho bạn thì đức tin là tấm lòng bạn hoàn toàn được bắt phục và đồng ý với những gì thiên đàng nói. Sự đồng ý đó, cái được gọi là đức tin, sẽ cho thiên đàng quyền hạn hợp pháp để thực thi thông qua chúng ta, những người

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

ở trong đức tin, ở ngay đây, trên đất này. Thông qua đức tin, chúng ta có thể thực thi quyền hạn hợp pháp của thiên đàng và thực thi thẩm quyền chống lại vương quốc Sa-tan, chiếm cứ lãnh thổ và bắt nó ở dưới quyền hạn thực thi hợp pháp của Vương quốc Đức Chúa Trời. Tôi hiểu ra nhiều thứ về đức tin lúc Chúa bảo tôi đọc Hê-bơ-rơ 11:32-33. Nhưng phần giữa của câu mới là phần thu hút sự chú ý của tôi, đó là phần Chúa muốn tôi nhìn thấy.

*Những người ấy bởi đức tin đã chinh phục các vương quốc,
thực thi công lý, nhận được những lời hứa.*

— Hê-bơ-rơ 11:33a

Lúc tôi ngồi đó, vào một buổi sáng của năm 2009, nhìn chăm chăm câu Kinh Thánh đó, cuối cùng tôi hiểu được những gì Đức Chúa Trời đang cố gắng nói với tôi. Hãy để tôi diễn giải đơn giản cho bạn hiểu được điều Chúa đang muốn tôi hiểu. Tôi sẽ giải thích thông qua một hình ảnh tương tự sau đây. Giả sử bạn mua được miếng đất đẹp, rộng 20 mẫu Anh. Bạn đầy lòng hi vọng về mùa thu hoạch bội thu trên mảnh đất đó. Tuy nhiên, mảnh đất đã bị bỏ hoang nhiều năm rồi nên mọc đầy cỏ lùng. Cho nên, điều đầu tiên bạn phải làm đó là tấn công những cây cỏ lùng này; chúng phải cuốn xéo. Bạn cắt bỏ cỏ lùng rồi cày xới đất. Để nói theo ngôn ngữ của Kinh Thánh trong Hê-bơ-rơ 11 thì bạn hãy đồng ý rằng bạn chinh phục cỏ lùng. Yay! Đó là chiến thắng vẻ vang và đòi hỏi nhiều công việc. Nhưng bạn biết bạn vẫn chưa hoàn tất công việc.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Bạn hiểu nếu như không trồng cây gì trên đất đó thì mặc dầu bạn đã là chủ của mảnh đất ấy nhưng về cơ bản mảnh đất vẫn không đem lại giá trị gì cho bạn cả. Thế thì, nói theo thuật ngữ của Kinh Thánh, nếu bạn không cai quản đúng loại giống dành cho mảnh đất đó thì bạn cũng đừng mong hứa hẹn mùa thu hoạch bội thu. Bạn sẽ chỉ chờ đợi và đợi chờ một mùa gặt không bao giờ đến.

Cho nên, hãy để tôi nói lại theo cách này. Một khi bạn chiếm lĩnh được đất, bạn phải cai quản đất. Để chiếm lĩnh đất, bạn phải cai quản thứ bạn muốn trồng trên đất đó. Nếu bạn không cai quản được thứ bạn muốn nó phải xuất hiện ở đó thì đơn giản là bạn chỉ có một cánh đồng không cỏ lùng cũng chẳng có cây trồng và rồi bạn sẽ không bao giờ biết được một mùa thu hoạch hứa hẹn bạn thực sự cần là gì cả. Hãy viết câu này xuống vì nó là khái niệm cực kỳ quan trọng.

Bạn sẽ không bao giờ chiếm lĩnh được cái mà bạn không cai quản được!

Hãy để tôi cho bạn thêm một ví dụ nữa về điều tôi đang nói đến ở đây. Lúc Chúa đem dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ai Cập, Ngài đã giải cứu họ bằng cánh tay quyền năng của Ngài. Nhưng Pha-ra-ôn đã thay đổi quyết định và ví đuôi sau lưng họ và ông ta nghĩ ông ta đã ghìm chặt họ tại biển Đỏ nhưng trên thực tế, chúng ta khá biết rằng Đức Chúa Trời đã khiến họ ghìm chặt biển Đỏ. Bạn thấy đó, chính Chúa đã dẫn họ đến chính xác nơi mà phía trước họ là biển, bên phải và bên trái họ là những ngọn núi. Chính Chúa biết Pha-ra-ôn đã đang trên đường đi bắt con dân Y-sơ-ra-ên

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

trở lại nơi tù đầy khi Ngài bảo Môi-se cần phải tiếp tục lãnh đạo dân sự.

Khi Pha-ra-ôn rượt đuổi sắp đến nơi, dân Y-sơ-ra-ên ý thức được hoàn cảnh của mình và nhận ra họ đang ở một nơi rất tệ không lối thoát. Nhưng Chúa thì có kế hoạch, một kế hoạch kết thúc mãi mãi sự hà hiếp của người Ai Cập trên họ. Và như bạn đã biết diễn tiến câu chuyện rồi đó: Biển Đỏ rẽ sóng, và họ băng qua như đi trên đất khô! Nhưng khi Pha-ra-ôn và quân đội người bắt đầu đi qua thì bất ngờ, biển đỏ ập xuống trên họ, và tất cả đều bị nhấn chìm. Đây là sự giải cứu vĩ đại. Chứ không phải Pha-ra-ôn bị ép thoái lui và tìm đường khác tiến đến đánh dân Y-sơ-ra-ên. Không, bọn họ hoàn toàn bị loại bỏ. Nhưng dù cho sự giải cứu này có vĩ đại bao nhiêu đi chăng nữa thì nó thực sự vẫn là một phần rất nhỏ trong câu chuyện tổng thể của họ. Bạn biết đó, sự giải cứu ấy chỉ mở lối cho họ đến với câu chuyện vĩ đại hơn, đến với vận mệnh của họ, đến một nơi họ được tạo dựng cho và được kêu gọi để chiếm xứ.

Vì thế, hãy biết rằng đây là nguyên tắc rất quan trọng. Họ được giải cứu khỏi Ai Cập để đi đến một nơi nào đó, một nơi được định cho vận mệnh của họ. Pha-ra-ôn đơn thuần chỉ là viên gạch ngăn đường họ đến với tương lai của mình. Và điều này cũng tương tự được dành cho bạn. Nan đề của bạn đơn giản chỉ là một sự ngăn trở bạn đến với tương lai của chính mình. Mặc dầu sự giải cứu cũng là một phần của câu chuyện nhưng nơi bạn sắp đi và điều bạn được kêu gọi để chiếm lĩnh mới là câu chuyện thật sự của bạn! Bây giờ,

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

hội thánh rất thích ăn mừng sự giải cứu của Đức Chúa Trời nhưng hầu hết thời gian còn lại họ thất bại trong việc nhận thức sự giải cứu đơn giản là khiến chúng ta được tự do để đeo đuổi vùng đất chúng ta sẽ chiếm lĩnh.

Chúng ta biết sự giải cứu năng quyền mạnh mẽ con dân Y-sơ-ra-ên ra khỏi Ai Cập chỉ mới là sự khởi đầu chứ không phải kết thúc. Mặc dầu họ được tự do khỏi gông xiềng của Pha-ra-ôn nhưng họ vẫn còn một hành trình dài cần đi trước khi họ thật sự có thể chiếm xứ và tận hưởng lời hứa. Nhiều năm qua đi, có một thế hệ mới được dậy lên và theo đó, họ băng qua hoang mạc cho đến chừng đến được sông Giô-đanh. Bên kia sông Giô-đanh chính là Miền Đất Hứa mà tất cả bọn họ đều nghe được trong suốt cuộc đời mình. Đây là tất cả những gì họ mơ ước kể từ khi Môi-se lãnh đạo cha mẹ họ rời khỏi Ai Cập. Hãy nhớ, thế hệ ra khỏi Ai Cập cùng với Môi-se đều đã chết trong đồng vắng vì có sự nổi loạn của họ, ngoại trừ Giô-suê và Ca-lép là hai người tin cậy Đức Chúa Trời.

Tính tại thời điểm này của câu chuyện, Môi-se đã chết và Giô-suê bảy giờ dẫn dắt thế hệ kế tiếp tiến vào Xứ Hứa tuyệt vời. Lúc họ đến sông Giô-đanh, cái họ nhìn thấy là con sông vào mùa nước lũ nên mực nước sông dâng cao và chảy xiết cuộn cuộn rất nguy hiểm nếu băng qua sông. Nhưng một lần nữa, như lúc Đức Chúa Trời phán bảo Môi-se vượt Biển Đỏ khi dường như nó đang là trở ngại cản đường họ thì lần này Đức Chúa Trời cũng phán bảo Giô-suê thẳng tiến và băng qua sông nhưng có điều lần này các thầy tế lễ được cử đi trước. Cả dân tộc đứng xếp hàng để băng qua

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

sông khi thầy tế lễ đi phía trước theo lời Chúa đã hướng dẫn và khoảnh khắc chân họ chạm xuống nước sông thì nước sông ngừng chảy.

Giống như câu chuyện Biển Đỏ họ đã từng nghe trong suốt cuộc đời mình thì bây giờ họ cũng đang băng qua sông như đi trên đất khô. Nhưng khác với cha mẹ họ, những người được giải cứu khỏi tay Pha-ra-ôn, lần vượt sông này không phải là để được giải thoát. Mà thay vào đó, Chúa trực tiếp chịu trách nhiệm dẫn họ bước vào tương lai. Vâng, con sông là trở ngại giống như Biển Đỏ từng là trở ngại đối với cha mẹ họ trên đường ra khỏi Ai Cập. Nhưng trong trường hợp này, con sông lại phục vụ như một lời chứng về quyền năng và khả năng của Đức Chúa Trời trong việc dẫn dân sự vào xứ hứa cũng như lúc họ đứng trước các tường thành kiên cố và dân cao to, giềnh giàng. Con sông sẽ luôn nhắc cho họ nhớ rằng Đức Chúa Trời là Đấng mở lối nơi dường như bí lối, rằng chính Ngài sẽ luôn ở cùng họ và rằng Ngài sẽ làm thành lời hứa của Ngài đối với họ.

Một lần nữa, dù sự vượt sông có vĩ đại đến mức nào đi chăng nữa thì họ cũng vẫn chưa đến nơi. Họ vẫn phải cai quản sự công bằng ở nơi này trước khi họ có thể thật sự “đạt được” điều đã được hứa. Hãy để tôi giải thích một thứ. Sự công bằng là thuật ngữ luật pháp với ý nghĩa sự quản trị luật lệ. Họ sẽ phải làm cho những sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời càng thêm mạnh mẽ, những luật lệ của Ngài trong trường hợp này trước khi họ có thể chiếm xứ và tận hưởng lời hứa. Hãy để tôi chỉ ra điều đó mặc dầu Chúa đã đem họ đi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

được rất xa với sự biểu lộ kinh ngạc của quyền năng Ngài thì họ vẫn chưa chiếm lĩnh được bất cứ thứ gì. Họ sẽ vẫn cai trị hay vận dụng hay làm mạnh mẽ những gì Chúa nói, là những thứ họ sẽ nhận lấy và chiếm lĩnh cho được xứ hứa.

Bạn biết đó, cha mẹ họ đã phạm sai lầm như nhiều Cơ đốc nhân ngày nay vẫn thường mắc. Họ chứng kiến quyền năng của Đức Chúa Trời; họ nghe được lời hứa liên quan đến xứ sở vĩ đại họ đang hướng đến. Nhưng họ tưởng việc họ chứng kiến được sự giải cứu của Chúa là tất cả những gì có thể khiến họ đến được nơi đó. Chúa sẽ làm phần còn lại và họ chỉ việc đặt chân vào nơi đó, bưng ly trà đá lên tay và thư giãn mà thôi. Nhưng không hề như vậy, họ đã không nhận ra rằng họ phải cai trị sự công bằng để đạt được những gì đã được hứa. Khi họ nhận ra họ sắp sửa dấn thân vào và thực sự phải đối diện với những bước tường kiên cố, những nhóm dân giềng giàng thì lòng họ tan ra như nước vì sợ hãi.

Đây là điều Chúa đang cố khiến cho tôi nhìn thấy, “Gary, con cần phải đến được đó và giải quyết hoàn cảnh của con. Con sẽ phải cần cai trị cái Ta muốn con phải làm xong.” Có thể bạn sẽ hỏi, “Thế ông có sợ không?”. Tất nhiên là có, tôi phải chiến đấu với nỗi sợ. Chương trình phát sóng truyền hình của tôi có tên gọi *Fixing The Money Thing*, và tôi thì đang nợ bạn tôi một triệu đô la - là số tiền tôi biết nó thật sự cần phải có để trả không những cho nhân viên của bạn tôi mà còn là cho các nhà thầu phụ, là những người cũng có gia đình, con cái để họ chăm lo nữa - và tôi thì không biết đào đâu ra một triệu đô la.

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

Trên đường về lại nhà từ cuộc nhóm hiệp đó, lúc bước qua cửa sân bay, tôi lại nghe Chúa phán với tôi. Tôi nghe tiếng phán Ngài rõ ràng lắm, “Hãy giơ cây gậy của con lên!” Tôi biết Ngài đang muốn nói đến việc Môi-se đã làm tại Biển Đỏ, lúc ông đưa cây gậy lên thì nước sông rẽ ra. Tôi còn biết cây gậy đại diện cho thẩm quyền Môi-se có, chính là thẩm quyền của nhà lãnh đạo được tấn phong trước cả một dân tộc. Tôi biết Chúa đang muốn nói đến thẩm quyền của tôi. Tôi là trưởng mục vụ này. Tôi sẽ phải quản trị thẩm quyền và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời trong hoàn cảnh này để xem liệu tôi có thoát ra khỏi hoàn cảnh này hay không. Tôi có lời hứa của Chúa về dự án xây dựng khuôn viên trường sở nhưng cho đến chừng tôi chịu đứng lên và cai quản sự công bằng nếu không thì tôi sẽ chẳng có ích lợi gì trong việc chiếm xứ cả. Phải có ai đó chịu đứng ra để làm việc đó và tìm ra giải pháp - cùng với sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời - cho mớ hỗn độn tài chính này. Và người đó không ai khác chính là tôi, người đứng đầu chức vụ!

Liên quan đến một triệu đô la của anh nhà thầu chính bạn của gia đình chúng tôi, Đức Chúa Trời đã ban cho Drenda một kế hoạch. Chúng tôi biết không có một ngân hàng nào trong thị trấn cho mượn tiền trong suốt thời gian khủng hoảng tài chính đó. Thậm chí tôi còn đến cả ngân hàng của tôi để vay 100,000 đô thế chấp căn nhà đã được chúng tôi hoàn công từ lâu chỉ để có thêm ít kinh phí trang trải vì tôi biết có nhiều người đang sống dựa vào số tiền chúng tôi cần phải trả cho họ đây. Căn nhà tôi ở đáng giá hàng trăm ngàn đô so với

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

khoản tôi hỏi mượn. Tôi là người rất có uy tín, dòng tiền mặt ổn định nhưng họ đã gọi cho tôi và tôi đã bị làm cho thất vọng. Tôi không thể nào tin nổi chuyện đó nhưng đó lại là những thứ đã xảy ra tại thời điểm đó.

Đức Chúa Trời bảo Drenda rằng chúng tôi nên đi gặp ngân hàng của anh bạn nhà thầu của chúng tôi để xin vay tiền trả nợ cho một triệu đô la dùng vào việc của hội thánh. Chúng tôi chưa từng đến ngân hàng này thậm chí còn chưa từng nghe nói đến nữa là, nhưng đó lại là điều chúng tôi đã làm. Bạn biết đó, chúng tôi biết nếu anh bạn thầu của chúng tôi không có một triệu đô anh ấy cần thì có lẽ anh sẽ tuyên bố phá sản. Anh ấy có khoản vay kinh doanh đã quá hạn và đỉnh điểm là anh vẫn còn đang nợ những nhà thầu phụ khác nữa. Chúng tôi biết ngân hàng của anh ấy có trách nhiệm cho khoản vay ấy rồi và chúng tôi muốn họ chuyển khoản vay đó sang vợ chồng chúng tôi. Nếu họ đồng ý cho chúng tôi vay thì chúng tôi sẽ trả tiền cho anh, và anh sẽ có tiền để trả cho ngân hàng, cho nhà thầu phụ và nhân viên. Khoản vay được chuyển sang cho chúng tôi và nhà thầu chính của chúng tôi được tự do. Nhưng hãy nhớ là ngân hàng này chưa biết gì về chúng tôi cả.

Và thế là chúng tôi đã lên bài thuyết trình chúng tôi là ai, lịch sử của chúng tôi là gì và sự tăng trưởng phát triển về chương trình phát sóng truyền hình của chúng tôi ra sao cũng như vì lý do gì mà họ có thể tin tưởng chúng tôi sẽ trả lại cho họ một triệu đô la. Như tôi đã nói, chúng tôi chưa từng đến ngân hàng này trước đây và cũng chưa từng gặp

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

chuyên viên tín dụng. Nhưng chúng tôi đã thuyết trình về chúng tôi ngày hôm đó và giải thích tại sao chúng tôi nghĩ họ nên lưu tâm đến việc chúng tôi sẽ trả lại cho họ một triệu đô. Khi chúng tôi nói xong thì anh ta đáp, “Tôi có thẩm quyền viết séc 500,000 đô cho anh mà không cần thẩm định bảo hiểm”, và anh ta rút tập séc ra và viết ngay lên tám séc số tiền đó cho hội thánh ngay tức thì. Rồi anh ta nói, “Tôi sẽ đưa cho ông 500,000 đô khác vào tuần đến sau khi tôi tiến hành thủ tục giấy tờ cho ông.” Câu chuyện có thật là: Không cần thẩm định bảo hiểm, không có bất kỳ mẫu đơn cần điền nào, anh ta đã viết ngay 500,000 đô. Drenda và tôi ngồi đó sững sờ lúc anh đưa tám séc cho chúng tôi. Nhưng xin lắng nghe điều tôi nói: Điều này sẽ không bao giờ xảy ra nếu chúng tôi không quản trị tiến trình này. Thứ hai, chúng tôi cần là những người đi gặp chuyên viên ngân hàng. Tại sao? Vì chúng tôi là người cầm gậy và sự xúc dầu thi hành chức vụ được đặt trên chúng tôi khi chúng tôi là những người giữ vị trí trưởng chức vụ. Tôi không thể cử ai trong số nhân sự của tôi thực hiện điều này được. Tôi dám chắc họ sẽ không bước ra cửa với tám séc trên tay đâu. Tôi phải giơ cây gậy của mình lên, thực thi thẩm quyền với kế hoạch từ Đức Chúa Trời để làm cho hoàn tất nhiệm vụ này.

Hãy để tôi tiếp tục. Làm sao 300,000 đô xuất hiện để chúng tôi làm truyền hình vậy? Chà, đó là câu chuyện dài nhưng tôi sẽ nói nhanh và ngắn gọn thôi. Có một người ở Atlanta đã có được cuốn sách nhỏ tôi viết vài năm trước về việc thoát

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

khỏi nợ nần. Lúc đó chúng tôi chưa xuất hiện trên TV, radio và cũng chưa có văn phòng làm việc hay những cộng tác

**TÔI PHẢI GIỜ
CÂY GẬY CỦA
MÌNH LÊN, THỰC
THI THẨM QUYỀN
VỚI KẾ HOẠCH
TỪ ĐỨC CHÚA
TRỜI ĐỂ LÀM CHO
HOÀN TẤT
NHIỆM VỤ NÀY.**

viên ở Atlanta. Một trong số nhân sự làm việc ở văn phòng tại Ohio của tôi đi công tác bay qua Atlanta, cậu ta mới cầm theo sách nhỏ đó của tôi để đọc trên máy bay. Lúc ngồi đợi ở sân bay, có một người đàn ông ngồi đó mới nhìn thấy cuốn sách trên tay cậu ấy thì hỏi thăm. Nhân sự của tôi, người đã đọc xong

cuốn sách tặng cuốn sách cho người đàn ông đó.

Người này đọc và rất ấn tượng về cuốn sách nên đã gọi cho tôi và bảo mình rất thích cuốn sách. Anh ta quá ấn tượng về cuốn sách và đã sắp xếp để tôi có mặt trên chương trình phát sóng truyền hình trong nước để nói về cuốn sách. Những nhà sản xuất truyền hình muốn dành tặng cho khán giả của họ cuốn sách của tôi trong suốt chương trình phát sóng đó và họ hỏi liệu chúng tôi có thể sản xuất thành những chiếc đĩa phim nếu cần thiết hay không và dĩ nhiên chúng tôi đồng ý. Ngạc nhiên thay, chương trình đó lại bán được rất nhiều sản phẩm đến nỗi lợi nhuận thu được từ một lần xuất hiện trên truyền hình có thể trả hết cho một phần ba toàn bộ chi phí khởi động chương trình phát sóng truyền hình của chúng tôi.

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

Thứ hai, có một người đàn ông trong hội thánh chúng tôi tiến lại phía tôi sau khi giờ thờ phượng Chúa vào buổi sáng kết thúc và trao vào tay tôi 120,000 đô cho chương trình truyền hình. Điều này đã làm tôi sốc theo cách nhất định. Người đàn ông này đến hội thánh chúng tôi trong tình trạng hoàn toàn bị phá sản và còn bị tịch thu căn hộ vài năm trước. Nhưng lúc anh ta nghe được bài dạy về Vương quốc của tôi, cuộc đời anh ta bắt đầu thay đổi. Anh ta đã kiến tạo được vài công việc làm ăn khiến anh ta thực sự phát lên.

Một lần nữa, bạn có thể nhìn thấy được một tiến trình trong câu chuyện này. Tôi không chỉ cứ bước ra khỏi cái hộp rồi tầm séc xuất hiện ở đó giúp giải quyết hết mọi thứ được đâu. Tôi phải trải qua một tiến trình quản trị với nhiều chi tiết và nhiều khâu trong việc làm chương trình truyền hình là thứ khiến tôi có thể bắt lấy được tài chính. Tôi phải bay đến đó và rồi thực sự làm công việc bấm máy. Tôi phải thực hiện vai trò của tôi trong câu chuyện này.

Khoảnh khắc Chúa cố gắng giúp tôi nhìn thấy được một điều của buổi sáng hôm đó lúc tôi cầu nguyện liên quan đến Hê-bơ-rơ 11:33 chính là đức tin thật sự cần thiết nhưng nó chưa phải là tất cả cho mọi thứ cần có ở đây. Chúng tôi cần thực hiện vai trò của chúng tôi để giành được lời hứa.

Đức Chúa Trời có thể mang cá đến nhưng chúng ta phải đánh bắt chúng!

Cho nên, hãy chia nhỏ câu này ra một chút. Sự chiếm lĩnh có ý nghĩa đơn giản là thực thi và duy trì quyền quản trị hợp pháp của chúng ta trên một thứ gì đó chúng ta đang nắm bắt

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

được, là thứ nằm dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của bạn. Nắm bắt không nhất thiết phải có nghĩa là thứ gì đó bạn nắm được thông qua xung đột hay dùng vũ lực mặc dầu nó có nghĩa như vậy. Ví dụ, đơn cử việc bạn dùng tiền để mua mảnh đất là bạn đã nắm bắt được mảnh đất đó rồi và như thế bạn sẽ mang mảnh đất đó nằm dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của bạn rồi. Nhưng một lần nữa, nếu bạn không quản trị được nguyện vọng của mình trên mảnh đất đó, nó vẫn chỉ là đất hoang và vô dụng mà thôi. Thế thì, sự quản trị là gì? Theo từ điển, quản trị là hành động hoặc tiến trình quản lý hay coi sóc thứ gì đó để nó đạt được hiệu quả như mong ước.

Kinh Thánh Hê-bơ-rơ chương 11 nói với chúng ta rằng chúng ta cần quản trị sự công bằng nếu chúng ta muốn vui hưởng lời hứa của Đức Chúa Trời. Vậy có nghĩa nó đơn thuần là chúng ta phải thúc đẩy điều Chúa muốn vào trong hoàn cảnh thực tế, là những gì Lời Chúa nói, những gì mà luật lệ của Ngài nói. Liên quan đến mảnh đất của chúng tôi, nó có nghĩa chúng tôi thúc đẩy điều Chúa muốn đó là nhìn thấy điều xây đến trên mảnh đất đó.

Để vận dụng nguyên tắc này vào công việc làm ăn hay cuộc sống, nó có nghĩa là bạn quản trị tiến trình, là thứ sẽ đem lại kết quả như mong muốn rằng bạn đang mong đợi điều gì đó từ thứ bạn có là thứ nằm dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của bạn.

Đây là nơi con người ta thường bỏ lỡ. Họ không nhận ra rằng họ cũng có vai trò cần phải thực hiện trong việc chiếm lĩnh lời hứa. Và hãy nhớ, bạn có thể không bao giờ chiếm lĩnh

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

được cái mà bạn không quản trị được. Hầu hết mọi người đều nghĩ đơn giản là chỉ cần dựa vào đức tin và hi vọng Đức Chúa Trời có thể thực hiện hết tất cả mọi việc. Nhưng đây lại không phải là cách nguyên tắc này hoạt động.

Drenda và tôi có được căn nhà lớn với hơn 7,000 feet vuông nằm trên mảnh đất 55 mẫu Anh được chúng tôi xây dựng cách đây 25 năm. Vào thời điểm đó, chúng tôi chỉ vừa mới thoát nợ và vẫn còn đang học về Vương quốc cho nên chúng tôi tự làm rất nhiều việc. Chúng tôi thuê một nhà thầu lên cái sườn cho căn nhà của chúng tôi rồi làm khô nó đi và rồi chúng tôi sẽ làm

**BẠN CÓ THỂ
KHÔNG BAO
GIỜ CHIẾM LĨNH
ĐƯỢC CÁI MÀ
BẠN KHÔNG QUẢN
TRỊ ĐƯỢC.**

phần còn lại hay chính là phần tổng thầu chung còn lại chúng tôi làm. Hãy để tôi nói cho bạn biết rằng chúng tôi không biết gì về xây dựng nhà cửa cả và ý tôi thật sự là không biết một chút gì cả. Cho nên, chúng tôi mới mua một cuốn sách dạy về cách tự mình xây dựng nhà và thế là chúng tôi cứ làm. Nghe chúng tôi thật ngây thơ có phải không hay là sao? Nhưng dù sao đi nữa, đó cũng là thứ chúng tôi đã làm. Tôi tự làm toàn bộ hệ thống điện trong nhà, tuy nhiên lúc đó tôi không biết dây điện cỡ 12:2 là cái gì cả. Tôi cũng không biết tí gì về điện. Nhưng chúng tôi có một người bạn và anh ta đã giúp đỡ phần đi dây điện. Chúng tôi cũng lót sàn nhà (Drenda đã làm việc này), chúng tôi tự đào những cái rãnh

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nước, lấp đặt tất cả đồ đạc cố định, sơn toàn bộ ngôi nhà và nhiều thứ khác nữa.

Một đêm nọ, tôi mệt lả người. Lúc đó, chúng tôi đang làm mục sư trong hội thánh chúng tôi, nhưng vào mỗi buổi tối, chuông điện thoại sẽ reo liên tục vì công việc của tôi, nên đêm nào tôi cũng thức khuya để làm việc tại nhà, và tôi mệt nhoài. Vào một ngày kia, tôi bắt đầu phàn nàn với Chúa về việc đó và Ngài phán, “Chà, con đã mong căn nhà xuất hiện ở đó bằng cách nào nhỉ?” Vâng, tôi đoán mình thật sự đã xin Chúa căn nhà đó. Bây giờ căn nhà đã nằm đây và lại còn được chi trả hoàn tất nữa chứ, đó là do cách chúng tôi xây dựng căn nhà. Chúng tôi đã tiết kiệm được hàng đồng tiền. Đỉnh điểm của điều đó là chúng tôi có các con mình giúp đỡ nên căn nhà là điều rất đặc biệt cho toàn bộ gia đình tôi.

Đức Chúa Trời sẽ làm phần của Ngài nhưng chúng ta cũng phải làm phần của chúng ta để tận hưởng lời hứa của Ngài.

Chúa bảo tôi rằng sự quản trị là chìa khoá chính để gia tốc! Vâng, đây thực sự là những chi tiết chiếm lĩnh nhằm chán nhưng nó phải được thực hiện cho xong. Tôi làm chủ căn nhà nào đó thì căn nhà đó đòi hỏi nhiều sự quản trị ở tôi hầu cho tôi có thể tận hưởng được căn nhà. Các loại thuế, các khâu sửa chữa và bảo trì phải được thực hiện cho xong để căn nhà có thể hoạt động đúng chức năng.

Thế thì tại sao sự quản trị lại quan trọng cho sự gia tốc của bạn như vậy? Hãy để tôi dùng ví dụ này để giải thích tại sao. Bạn có bao giờ lái xe hơi hay xe máy kéo với bộ điều

NÔ LỆ THÌ KHÔNG BIẾT MƠ

chỉnh động cơ không? Cho dù bạn dốc sức đạp ga cỡ nào đi nữa, vẫn vô ích thôi. Vì bạn biết bộ hoà khí xe được thiết kế để kiểm soát việc bơm xăng trong máy nên cho dù bạn có muốn xăng chạy vào nhanh thế nào đi nữa, nó cũng vẫn không có gì thay đổi cả. **Cho đến khi nào bạn thay đổi được việc kiểm soát bơm xăng, còn nếu không thì bạn sẽ còn bị hạn chế.**

Và đây là nơi mà rất nhiều người đang ở, họ muốn đi nhanh hơn nhưng mọi thứ lại cứ bị tắc nghẽn vì những vấn đề quản lý.

Để minh chứng cho ý này của tôi, hãy để tôi hỏi bạn: “Tại sao Pha-ra-ôn lại đặt Giô-sép cai trị toàn đất nước Ai Cập?” Tôi biết nhiều người sẽ nói: “Thì bởi vì Giô-sép có khả năng thông giải cho giấc mơ của Pha-ra-ôn.” Nhưng họ đã sai. Để tôi chỉ cho bạn thấy.

Như điều hạ thân đã tâu với bệ hạ: Đức Chúa Trời đã cho bệ hạ thấy những việc Ngài sẽ làm. Khắp Ai Cập sẽ có bảy năm được mùa dư dật. Nhưng tiếp theo bảy năm đó sẽ là bảy năm đói kém. Cả Ai Cập sẽ quên đi tất cả sự sung túc đã có, và nạn đói sẽ làm cho cả xứ kiệt quệ. Vì nạn đói tiếp theo này quá nghiêm trọng nên trong xứ sẽ không còn ai biết đến thời kỳ sung túc là gì nữa. Giấc mộng của bệ hạ được lặp lại hai lần có nghĩa là Đức Chúa Trời đã quyết định điều đó rồi, và Ngài sẽ nhanh chóng thực hiện.

Vậy bây giờ bệ hạ nên chọn một người thông minh sáng suốt, và lập người ấy cai quản đất nước Ai Cập. Xin bệ hạ tiến hành bổ nhiệm các viên chức trên khắp nước và thu một phần năm sản

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

lượng của xứ trong bảy năm mùa màng sung túc. Xin bệ hạ truyền cho họ thu góp tất cả lương thực của những năm được mùa sắp đến, và cho họ được quyền tồn trữ lúa mì trong các thành để làm lương thực. Họ có nhiệm vụ canh giữ các kho lương thực ấy. Số lương thực này là để dự trữ cho bảy năm đói kém sẽ đến trong xứ Ai Cập, nhờ đó xứ này không bị tiêu diệt vì nạn đói.”

Kế hoạch này làm hài lòng Pha-ra-ôn và các triều thần.”

— Sáng Thế Ký 41:28-37

Không phải vì Giô-sép có khả năng thông giải cho giấc mơ của Pha-ra-ôn mà ông được cai trị đất. Đúng là sự thông giải đó đã khiến cho Giô-sép nhận được sự tín nhiệm và là cái bực để Giô-sép nói chuyện trước mặt Pha-ra-ôn nhưng chính kế hoạch quản trị chi tiết của ông đã thu hút sự chú ý của Pha-ra-ôn để Pha-ra-ôn giao công việc cho Giô-sép. Hãy để tôi nói lên một thực tế ở đây:

Sự quản trị đã cứu Ai Cập! Và sự quản trị cũng sẽ cứu được bạn nữa.

CHƯƠNG 3

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Vào cái ngày của năm 2009, Chúa đã chỉ cho tôi phần Kinh Thánh trong Hê-bơ-rơ 11:32-33 và Ngài phán với tôi tầm quan trọng của sự quản trị là gì, Ngài còn phán với tôi trong Ê-sai 54. Ngài đã chỉ cho tôi thấy câu chuyện về sự gia tốc tôi cần hiểu đi kèm với quản trị là gì. Chà, nói thật thì sự quản trị là phần chính cho những gì Chúa phán với tôi trong Ê-sai 54 vào ngày hôm đó, nhưng còn có nhiều chi tiết khác Ngài muốn tôi cùng nhìn thấy nữa. Lúc đó, tôi nhận diện được bốn điều phải làm cho trọn để gia tăng và chiếm lĩnh nhiều vùng đất hơn. Sự quản trị là một trong bốn điều đó. Tôi gọi bốn bước Chúa đã chỉ cho tôi là bốn định luật gia tốc. Tôi đã dạy bốn định luật này một vài lần trong nhiều năm và chúng cũng được nói đến trong cuốn sách này, bốn trong số chín định luật này theo thời gian tôi đã học được.

Tôi bước sang độ tuổi 60 vào năm 2015, và vào ngày sinh nhật tôi, Chúa phán với tôi qua giấc mơ về 10 năm tiếp theo của cuộc đời tôi. Ngài nhắc tôi nhớ lại chỉ thị Ngài ban cho tôi

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

lúc tôi đi công tác tại An-ba-ni vào năm 2006, đó là nơi Ngài đã gọi tôi đi dạy dỗ khắp muôn dân về giao ước phước hạnh tài chính của Ngài. Ngài bảo tôi rằng những năm 60 và 70 của cuộc đời tôi sẽ còn hoàn tất nhiều điều hơn nữa khi so sánh với tất cả những năm tháng chức vụ trước đó của tôi cộng lại. Wow! Tôi nhớ lúc ấy suy nghĩ này thật quá đáng kinh sợ. Dĩ nhiên, lúc đó tôi đã đang tận hiến và trung tín với Chúa trong chức vụ ấy nhưng chắc chắn khi nghe Chúa bảo vậy thì tôi được khích lệ lắm.

Drenda và tôi nhìn thấy Chúa thực hiện rất nhiều điều kinh ngạc tính đến thời điểm đó của cuộc đời chúng tôi. Chúng tôi đi khắp thế giới để giảng dạy. Chúng tôi lên sóng truyền hình vào mọi khung giờ trái đất. Hội thánh chúng tôi lên đến hàng ngàn người, và chúng tôi không sao đếm xuể những cuộc đời được biến đổi. Chúng tôi chứng kiến nhiều người được bác sĩ thông báo còn bốn giờ để sống được chữa lành và trở về lại cuộc sống ngày thường. Chúng tôi cũng chứng kiến nhiều người bị coi là đã qua đời tại bệnh viện được sống lại và họ vẫn đang sống khỏe mạnh cho đến hôm nay. Chúng tôi đã nhìn thấy nhiều khối u biến mất và người bại đi được, và đi làm vào ngày hôm sau. Dĩ nhiên, điều hấp dẫn nhất vẫn là được nhìn thấy hàng ngàn, hàng ngàn người khám phá ra được sự vĩ đại đáng kính sợ của Vương quốc Đức Chúa Trời, trao dâng tấm lòng mình cho Chúa và rồi nhìn thấy cuộc đời họ hoàn toàn được biến đổi. Đó quả là đặc ân không sao tả xiết. Cho nên, tôi hào hứng lắm khi nghe Chúa nói 10 năm tiếp

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

theo của chúng tôi thậm chí sẽ còn lớn hơn những gì chúng tôi được chứng kiến trước đó nữa!

Tuy nhiên tháng Mười, 2016, có một điều bất thường xảy ra. Chúa lại phán với tôi về sự quản trị và bốn định luật Ngài đã chỉ cho tôi trước đó.

Vào một buổi sáng nọ, có một thiên sứ ghé thăm tôi tại giường ngủ và thiên sứ chỉ nói đúng bốn từ, “Con có sứ mệnh.” Tôi thật không thấy thiên sứ nhưng tôi nghe được tiếng thiên sứ. Lúc tôi hỏi Đức Thánh Linh liệu có phải đó là tiếng của Ngài không, Thánh Linh đáp, “Không phải, đó là tiếng thiên sứ của con.” Dạ con hiểu rồi, nghe thật ngẫu, nhưng lúc đó, tôi có chút bối rối vì tôi biết tôi đang thi hành sứ mệnh rồi và tôi cũng đang rất bận rộn với chức vụ đó. Cho nên, tôi bắt đầu nghĩ về những gì thiên sứ nói và cố gắng nắm bắt bất cứ chi tiết nào nghe có vẻ là manh mối cho tôi. Tôi nhớ rằng sau tiếng phán ấy là sự khẩn cấp và đầy uy quyền. Tôi cảm nhận thiên sứ đang nói về nhiệm vụ tôi đã nhận lãnh được từ Chúa lúc còn ở An-ba-ni là nhiệm vụ cực kỳ quan trọng và thời gian lại gấp gáp. Tôi nghĩ tôi có thể diễn lại lời thiên sứ có nghĩa là con hãy giữ vững sự tập trung, hãy quyết đoán và làm cho trọn nhiệm vụ này.

Sau ngày hôm đó, tôi bắt đầu cầu nguyện để làm sao đi nhanh hơn cũng như tôi nên làm những gì để đảm bảo là tôi hoàn tất sứ mệnh của mình. Khoảng vài tháng sau lần thiên sứ xuất hiện, tôi nằm mơ thấy cuốn sách này, như tôi đã đề cập ở chương trước. Trong giấc mơ, tôi thấy tựa đề sách, tôi thấy tựa đề các chương. Trong giấc mơ, tôi cảm nhận Chúa

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

phán về chín định luật gia tốc tôi cần học và thao tác thuần thục nếu tôi muốn hoàn thành cuộc đua với mọi thứ đã được hoàn tất mà Chúa đặt để trong tâm lòng tôi. Tôi sẽ không nói chín định luật này chỉ là những quy luật quản trị sự gia tốc mà thôi, song Ngài còn bảo với tôi rằng đây là những định luật tôi cần thành thạo cũng như đưa vào cuốn sách.

Trong giấc mơ, Ngài gọi chín lãnh vực tôi sẽ phải học này là “chín định luật gia tốc.”

Tôi nhận ra bốn định luật đầu tiên là những định luật Ngài vốn đã dạy tôi trước đó và tôi cũng đã giảng dạy về chúng trong nhiều năm. Và thật sự thì bốn định luật này, theo các chương sách tôi thấy được là bốn định luật đầu tiên tôi sẽ bàn thảo ở cuốn sách này. Sau khi được ban cho giấc mơ này, tôi bắt đầu mày mò nghiên cứu và ghi chú lại hết thấy năm định luật còn lại Ngài đã chỉ cho tôi. Trong sự tìm tòi đó, tôi thấy thật sự có nhiều thứ tôi phải thực hành trong đời sống cá nhân và chức vụ của tôi, là những thứ thật sự cần đến vài cú nhéo.

Sau khi nhận giấc mơ đó, tôi phấn khởi đến nỗi viết liền cuốn sách này. Tôi nghĩ sau giấc mơ lôi cuốn và rõ ràng đó, tôi nên bắt đầu sớm nhất có thể nhưng tôi biết tôi chưa sẵn sàng vì còn nhiều thứ tôi phải học trước khi tôi có thể viết cuốn sách này xuống. Bây giờ thì đã sáu năm sau kể từ giấc mơ đó, tôi đang viết cuốn sách đó và tôi hào hứng lắm khi nhìn ngắm giấc mơ thành hiện thực. Nhưng trước khi tôi nói về chín định luật gia tốc, tôi cần đổ nền trước cái đã và tôi sẽ dẫn bạn đến Ê-sai 54, là phân đoạn Đức Chúa Trời mặc khải bốn định luật gia tốc đầu tiên.

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

“Hỡi người hiếm muộn, chưa sinh con, hãy ca hát; Hỡi kẻ chưa từng đau đớn vì sinh nở, hãy thổi tiếng reo mừng. Vì con cái của phụ nữ bị bỏ sẽ đông hơn con cái của phụ nữ có chồng.” Đức Giê-hô-va phán vậy.

“Hãy mở rộng chỗ trại người, giường màn chỗ người đang ở; chớ để chật hẹp; Hãy giăng dây cho dài, đóng cọc cho chắc! Vì người sẽ lan rộng ra bên phải và bên trái; Dòng dõi người sẽ chiếm các nước làm cơ nghiệp, chúng sẽ làm cho các thành hoang vu trở nên đông dân.”

— Ê-sai 54:1-3

Ở đây chúng ta thấy lời tiên nói về người phụ nữ hiếm muộn và không chồng, tuy nhiên cô sẽ có con đông hơn cả những người phụ nữ có chồng dù chưa từng đau đớn vì sinh nở. Tôi nghĩ điều này sẽ thu hút sự chú ý của bạn. Có thể suy nghĩ đầu tiên của bạn là, *“Làm sao điều này có thể xảy ra được?”* Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu hiểu câu trả lời cho câu hỏi này bằng việc nhìn vào chương 53. Chương 53 là lời tiên tri nói về Chúa Giê-su, nói về những gì Ngài đến để thực hiện cũng như cách Ngài trả giá cho tội lỗi của hết thảy chúng ta.

Hãy để tôi chỉ cho bạn một chút về chương 53, để xem thế nào nếu bạn đồng ý.

Thật, Người đã mang sự đau ốm của chúng ta, đã gánh nỗi đau khổ của chúng ta mà chúng ta lại nghĩ rằng Người đã bị Đức Chúa Trời đánh, đập và làm cho khốn khổ. Nhưng Người đã vì tội lỗi của chúng ta mà bị vết, vì gian ác của chúng ta mà bị

CHUYỆN CHỮA KẾT THÚC

thường. Bởi sự trừng phạt Người chịu, chúng ta được bình an, bởi lần roi Người mang, chúng ta được lành bệnh. Tất cả chúng ta đều như chiên đi lạc, ai theo đường nầy; Đức Giê-hô-va đã làm cho tội lỗi của tất cả chúng ta đều chât trên Người.

— Ê-sai 53:4-6

Và câu cuối cùng của chương này là câu 12:

Vì Người đã đổ mạng sống mình cho đến chết, đã bị liệt vào hàng tội nhân, đã mang lấy tội lỗi nhiều người, và cầu thay cho những kẻ phạm tội.

Tôi nghĩ bạn sẽ đồng ý rằng chương 53 hoàn toàn nói về Chúa Giê-su. Cho nên, với suy nghĩ này trong đầu, hãy cùng đi thẳng đến câu 1 của chương 54.

Hỡi người hiếm muộn, chưa sinh con, hãy ca hát; Hỡi kẻ chưa từng đau đớn vì sinh nở, hãy trôi tiếng reo mừng. Vì con cái của phụ nữ bị bỏ sẽ đông hơn con cái của phụ nữ có chồng.

Bây giờ, chúng ta có thể hỏi lại, “Làm sao phụ nữ có con mà lại không trải qua sinh nở?” và bây giờ, bạn có câu trả lời rồi đó. Hiển nhiên, chương 54 nói về một sự sinh nở mới, mà trong sự sinh mới này con cái người ấy đông không thể đếm được, sự sinh nở do Thánh Linh chứ không do xác thịt. Ê-sai đang nói về bạn và tôi và hội thánh. Nhưng còn hơn là sự sinh mới ở đây nữa; nó nói về giao ước mới trọn vẹn. Phao-lô thông giải Ê-sai 54 cho chúng ta trong Ga-la-ti 4:21-31.

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Hãy nói cho tôi biết: Là những người muốn sống dưới luật pháp, anh em không nghe luật pháp nói gì sao? Vì có lời chép rằng Áp-ra-ham có hai con trai: một là con của người nữ nô lệ, một là con của người nữ tự do. Nhưng con của người nữ nô lệ sinh ra theo xác thịt, còn con của người nữ tự do sinh ra theo lời hứa.

Điều này ngụ ý rằng hai người nữ đó là hai giao ước. Một là giao ước tại núi Si-na-i, sinh con ra để làm nô lệ, đó là A-ga. A-ga là núi Si-na-i trong miền Ả-rập, tương ứng với Giê-ru-sa-lem bây giờ, vì thành này cùng với con dân nó đều làm nô lệ. Nhưng Giê-ru-sa-lem thiên thượng là tự do; đó là mẹ chúng ta.

— Ga-la-ti 4:21-26

Phao-lô thông giải ý nghĩa của hai người mẹ ở đây trong câu 24 là đại diện cho hai giao ước. Một người nữ sống trong cảnh nô lệ; đại diện cho giao ước cũ và luật pháp. Người nữ thứ hai đại diện cho giao ước mới là giao ước không bị buộc chặt với luật pháp nhưng là giao ước mới dựa trên những gì Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta, là những gì chúng ta nhận được qua đức tin. Nhưng có một điều gì đó bạn sẽ muốn chú ý kỹ hơn nữa đây vì nó thật sự rất quan trọng ở đây! Hãy nhìn kỹ câu 30.

*Nhưng Kinh Thánh nói gì? “Hãy đuổi người nữ nô lệ và con trai nó đi, vì con trai của người nữ nô lệ sẽ không được **chia gia sản** với con trai của người nữ tự do.”*

— Ga-la-ti 4:30

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Bạn từng được chia gia sản chưa? Chà, bạn không phải là duy nhất ở đây đâu. Credit.com khảo sát dữ liệu và tìm thấy 73% lượng người qua đời giữa tháng Mười và Mười Hai năm 2016 bị mắc rất nhiều nợ. Hoá đơn trung bình nằm trên bàn nhà họ là 61,554 đô la.¹³ Nhưng đây không phải là kiểu di sản bạn có đâu. Không phải di sản kiểu vậy đâu. Tôi đang nói về một thứ tốt hơn bất kỳ thứ gì khác bạn từng được nghe.

Phao-lô nói bạn có gia sản nhưng ông cũng nói rõ ràng rằng bạn sẽ không bao giờ được chia gia sản qua việc lao động kiếm sống, hay qua việc cố gắng làm một người con đủ ngoan để Đức Chúa Trời chia gia sản cho bạn. Gia sản đến qua việc bạn được tiếp nhận làm con nuôi vào trong gia đình của Đức Chúa Trời thông qua Chúa Giê-su Christ, hay còn được gọi là bạn được tái sinh. Khi bạn được sanh lại, bạn trở thành một phần trong gia đình của Đức Chúa Trời, là con trai hoặc con gái trong nhà Ngài. Hãy nhớ, bạn không phải lao

**HÃY NHỚ, BẠN
KHÔNG PHẢI
LAO ĐỘNG ĐỂ
ĐƯỢC GIA SẢN;
NÓ ĐÃ ĐƯỢC
BAN CHO BẠN...**

động để được gia sản; nó đã được ban cho bạn, giống như người phụ nữ đông con không cần trải qua sinh nở kia. Cô đơn giản phải nhận được con cái thôi. Khi tôi nói về gia sản quá sức khủng khiếp này, tôi muốn bạn tập trung vào câu

nói này: Đơn giản là cô phải nhận được chúng. Cô bị hiếm muộn, là điều hổ nhục vào thời đó. Nhưng rồi sau đó, cô lại

13. Bill Fay, "What Happens When People Die with Debt: Who Pays?" www.debt.org, May 20, 2021

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

có vô số con cái mà không phải trải qua sinh nở. Đơn giản là cô nhận được chúng thôi và điều đó nói về giao ước mà bây giờ bạn đang đứng trên đó đấy. Bây giờ, tất cả đều được dành sẵn cho bạn.

Tiềm năng trong bạn được thay đổi hoàn toàn!

Tiềm năng hoặc khả năng của bạn không còn bị bó buộc vào con người bạn nữa mà bây giờ nó hoàn toàn được quyết định bởi Đức Chúa Trời, là Đấng ban gia sản. Nghe có kinh ngạc không? Chà, bây giờ hãy nhìn kỹ hơn gia sản của bạn. Há? Bạn sẽ nói bạn chưa nhận được di chúc công nhận bạn được quyền thừa kế. Chà, tôi nghĩ bạn có đấy!

Có thể bạn đã nghe nhiều người dùng thuật ngữ di chúc và những lời nói cuối cùng trước khi người đó qua đời. Cái họ nghĩ về di chúc đó là người chết sẽ viết di chúc đất đai sẽ được phân phát cho con cháu của họ như thế nào sau khi họ qua đời. Chữ di chúc có nghĩa là ước muốn chính thức, được viết ra trên giấy, đưa ra sự sắp xếp phân bổ tài sản của một người sau khi người đó qua đời.¹⁴

Phần Kinh Thánh chúng ta đọc được gọi là Tân Ước, có nghĩa là huấn thị chính thức được viết ra từ Đức Chúa Trời, mô tả những gì Ngài ban cho chúng ta. Cho nên, đúng vậy, bạn được ban cho một bản di chúc. Nhưng bạn đã đọc bản di chúc chưa? Nếu bạn đã nhận được di chúc trong đó liệt kê những thứ bạn nhận được với tư cách người thừa kế từ ông chú của bạn thì bạn sẽ mở nó ra xem chứ? Tất nhiên là bạn sẽ làm thế rồi.

14. www.dictionary.com

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Thế thì tại sao có quá nhiều người không chịu mở bản di chúc gia sản thừa kế của họ là Kinh Thánh vậy? Vì, trước hết, họ chưa bao giờ nghe nói đến gia sản này. Thứ hai, tất cả những gì họ nghe được đó là Đức Chúa Trời là ông chủ hà khắc thôi. Họ nhìn Đức Chúa Trời như là một Đức Chúa Trời nào đó khác, là đáng nổi giận với họ về danh sách những điều họ làm và chưa làm. Họ biết họ không bao giờ sống nổi với danh sách đó, vậy thì tại sao họ lại phải đọc những gì Đức Chúa Trời sẽ nói với họ chứ? Họ cũng xem Đức Chúa Trời là Đáng bắt công, cho nên họ thậm chí còn không thêm giả vờ là mình đang tin cậy Ngài và công việc của Ngài nữa là.

Ví dụ, tôi có đọc một mẫu báo nói về một đứa bé 7 tuổi chết trên bàn phẫu thuật trong cuộc cắt mổ A-mi-đan. Đây là ca mổ thông thường và bình thường nhưng tim của đứa bé bỗng nhiên ngừng đập trong lúc ca mổ diễn ra, thật là kết quả hết sức đau buồn. Tôi nghĩ lòng chúng ta thất lại khi vừa nghe chuyện đã xảy ra. Tuy nhiên, có một điều khủng khiếp như cái chết của đứa bé ấy là còn có một phần bi kịch khác của câu chuyện có thể lắm làm ảnh hưởng đến gia đình này suốt phần đời còn lại. Hãy để tôi trích dẫn điều người cha đã nói với phóng viên (và tôi sẽ trích dẫn ở đây):

“Bạn không hiểu tại sao những điều này lại xảy ra nhưng chúng tôi biết đó là kế hoạch của Đức Chúa Trời. Và điều duy nhất chúng tôi có thể làm được là vượt qua chuyện này vì chúng tôi biết đó là Chúa đã làm.”¹⁵

15. *New York Post*, February 26, 2020

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Hãy để tôi trích dẫn những gì mà tiền vệ của Green Bay Packer, cậu Aaron Rodgers, nhân vật xuất hiện trong tạp chí *People* đã nói vào ngày 22, tháng Một, 2020.

“Rodgers giải thích rằng khi còn là một cậu bé, anh đã luôn thắc mắc về tôn giáo kể từ ấy và càng lớn hơn anh càng thấy tôn giáo có liên quan đến ‘một kiểu tâm linh nào đó rất khác biệt’. Hầu hết với những người mà tôi biết, hội thánh là kiểu...bạn phải đi. Tôi không biết làm sao bạn có thể tin vào một Đức Chúa Trời, lúc nào cũng muốn kết tội hành tinh vào lửa địa ngục. Kiểu tình yêu, nhạy cảm, toàn năng, toàn tại gì mà luôn muốn kết tội tạo vật xinh đẹp của mình vào hoả ngục sau tất cả những chuyện này vậy?”

Thật là những lời bình diên rõ! Nhưng nếu đó là những gì họ tin về Đức Chúa Trời thì bạn sẽ phải đồng ý rằng làm gì có ai lại tin hoặc ước ao phục vụ một Đức Chúa Trời lấy đi tính mạng của đứa bé 7 tuổi này chứ, phải không? Không ai lại muốn vậy! Và ai mà lại muốn phục vụ một Đức Chúa Trời, là Đấng “muốn” trừng phạt hầu hết hành tinh vào địa ngục chứ? Không có ai đâu! Nhưng đây là những gì phần đông Cơ đốc nhân ngày nay tin vào. Bạn vẫn thường nghe suốt những câu nói kiểu thế này, “Chúa cho phép điều đó xảy ra”, “Chúa đã làm điều đó”, “Điều đó nằm trong kế hoạch của Chúa”, và nhiều câu nói khác tựa thế này. Trên thực tế, tôi cá là bạn có thể cũng nghĩ theo cách đó. Cho nên, tôi mạo muội

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nói điều này với bạn: Nếu bạn thật sự tin Chúa là Đấng như vậy, rằng Ngài giết trẻ em hoặc khiến ai đó mắc bệnh ung thư thì chúng ta cần phải nói chuyện nghiêm túc. Hãy để tôi nói điều đó bằng cách này:

BẠN SẼ KHÔNG BAO GIỜ TIN CẬY NGƯỜI KHÔNG ĐÁNG TIN TƯỞNG và nhất định bạn sẽ không bận tâm đọc những thứ nói về gia sản gì đó từ người như vậy đâu!

Đây là lý do tại sao tôi dành nhiều thời gian chia sẻ với nhiều người về sự tốt lành của Đức Chúa Trời là thế nào. Không những kể cho họ nghe mà còn chỉ cho họ thấy nữa. Lý do tôi dành thời gian cho chương này để nói về gia sản của bạn, nói về tiềm năng vô hạn của bạn là vì nếu tôi không giúp bạn nhìn thấy tiềm năng bạn thực sự có thì bạn sẽ đưa ra mục tiêu quá thấp cho chúng ta nói đến chín định luật gia tốc. Nếu chúng ta có thể nắm được bức tranh con người thật sự của chúng ta và sự vĩ đại của Đức Chúa Trời, Ngài là Đấng như thế nào đối với chúng ta, thì tôi nghĩ bức tranh đó sẽ giúp chúng ta xác định mục tiêu cho cuộc đời chúng ta hướng đến. Với nền tảng đó, dĩ nhiên, sẽ là Đức Chúa Trời là tốt lành và chúng ta có thể tin cậy vào lời hứa của Ngài dành cho chúng ta.

Hãy để tôi cho bạn một ví dụ qua việc chia sẻ câu chuyện tôi mới nghe được gần đây từ một người phụ nữ trẻ đi nhóm ở hội thánh tôi. Amy là mẹ của hai cậu nhóc xinh xắn, niềm vui lớn nhất trong đời của cô là được làm mẹ. Đây là giấc mơ của cô kể từ khi cô kết hôn. Nhưng ba năm đầu hôn nhân, cô không

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

thể có con. Thay vào đó, cô còn mắc một chứng bệnh truyền nhiễm gây xảy thai và thật nản lòng. Nhưng một ngày kia, cô đã nghe được một điều gì đó thật phi thường. Một người bạn của cô bị chẩn đoán ung thư và chỉ còn sống được bốn ngày nữa thôi nhưng được chữa lành ngay lập tức qua quyền năng của Đức Chúa Trời. Người bạn này mới giới thiệu cô đến với sự dạy dỗ của tôi về Vương quốc Đức Chúa Trời.

Rồi một ngày khi đang nói chuyện với Amy, người bạn này chợt hỏi cô có thử sinh em bé không. Cô đáp, “Dĩ nhiên là tôi có”. Người bạn này nói với cô, “Ý muốn của Đức Chúa Trời là cô sẽ có con, và sự đắc thắng đang trên đường đến với cô.” Ngay lúc đó, Amy vỡ òa vì cô vừa mới xảy thai. Những lời nói ấy thật khích lệ nhưng cô không biết tại sao người bạn này lại nói những lời đó với cô. Cô luôn được dạy rằng Chúa biết cái gì là tốt nhất và nếu cô không có con thì đó là vì Đức Chúa Trời có kế hoạch tốt lành hơn cho cô. Nhưng qua lời nói của người bạn này, cô được tiếp sức mạnh để tin chắc đó mới là ý muốn Chúa dành cho cô, làm cô phải suy nghĩ suốt về lời đó. Cô muốn tìm hiểu nhiều hơn nữa. Trong lúc học Lời Chúa, cô được thu hút đến với câu Kinh Thánh này.

Trong các con có ai làm cha, khi con mình xin bánh mà cho đã chẳng? Hay là xin cá mà cho rắn thay vì cá chẳng?

—Lu-ca 11:11

Đột nhiên, cô nhận ra nếu cô xin Chúa cho cô một đứa con thì Ngài sẽ ban cho cô một đứa con chứ không phải là sự

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

xảy thai hay một tương lai son sẻ. Cô cất Lời này vào lòng, và cô đã mang thai một bé trai vài tháng sau. Quá trình mang thai của cô rất tuyệt; và trong một phần khám thai để kiểm tra giới tính của đứa bé trong bụng. Sau khi khám xong, cô cất bước ra khỏi bệnh viện vào ngày hôm ấy thì bỗng, điện thoại của cô vang lên. Cô y tá gọi nói cô có thể quay trở lại bệnh viện ngay được không vì có việc gấp cần cô xem. Amy quay xe trở lại bệnh viện. Vị bác sĩ bảo với cô và chỉ cho cô thấy có một cái lỗ trong tim của đứa bé kèm theo vài vấn đề nghiêm trọng về sức khỏe. Cô được yêu cầu mình cần phải gặp chuyên gia ngay lập tức.

Ba ngày sau đó, cô lên lịch để gặp chuyên gia. Trong suốt ba ngày trước khi gặp vị chuyên gia ấy, cô cùng chồng cầu nguyện và ở trong Lời Chúa liên quan đến chuyện đứa con của họ và họ kiên quyết không để mất đứa bé. Sau khi chuyên gia trải qua vài giờ chụp phim và kiểm tra đứa bé trong bụng, ông ta trở lại gặp Amy và nói trước giờ ông chưa từng gặp trường hợp nào giống thế này, nhưng cái lỗ ba ngày trước đã xuất hiện trong tim đứa bé đã biến mất, giờ chỉ còn một chút ...mà thôi. Đứa bé nay đã hoàn toàn khỏe mạnh. Amy phấn khích! Còn bây giờ, cô đã trở thành bà mẹ hai con và bây giờ cô đã biết trên thực tế rằng Chúa là Đức Chúa Trời nhân từ và tốt lành! Đây là câu chuyện tuyệt vời và là một trong hàng ngàn câu chuyện tôi nghe được trong suốt nhiều năm qua.

Đức Chúa Trời là Đấng nhân từ và nếu bạn biết Ngài nhân từ thì bạn nghĩ bạn sẽ được hưởng loại gia tài nào vậy?

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Trong Ga-la-ti chương 4, Phao-lô đang viết thư cho hội chúng Do Thái vừa tin Chúa Giê-su Christ. Tuy nhiên, họ vẫn đang tranh chiến với khái niệm mới về một luật lệ không còn cần thiết nữa. Phao-lô đang dạy dỗ họ và sửa sai cho họ liên quan đến nếp sống cũ, là nếp sống nô lệ.

*Tôi muốn nói rằng bao lâu người thừa kế còn thơ ấu, dù **làm chủ toàn bộ tài sản**, thì cũng không khác gì một nô lệ. Người ấy còn phải ở dưới quyền của những người giám hộ và quản gia cho đến thời hạn mà người cha đã định. Chúng ta cũng vậy, khi còn thơ ấu, chúng ta làm nô lệ cho các nguyên lý sơ đẳng trong thế gian. Nhưng khi kỳ hạn đã được trọn, Đức Chúa Trời sai Con Ngài đến, do một người nữ sinh ra, sinh ra dưới luật pháp, để chuộc những người ở dưới luật pháp, và nhờ đó chúng ta **được nhận làm con nuôi** của Ngài. Vì anh em là con, nên Đức Chúa Trời đã sai Thánh Linh của Con Ngài ngự vào lòng chúng ta kêu lên: “A-ba! Cha!” Như vậy nhờ ơn Đức Chúa Trời, anh em không còn là nô lệ nữa mà là con; và nếu là con, thì có nghĩa **Đức Chúa Trời đã lập anh em làm người thừa kế**.*

— Ga-la-ti 4:1-7

Ở đây, Phao-lô muốn chỉ ra rằng sau khi Đấng Christ đến thế gian, bây giờ bạn đã làm con trai hoặc con gái của Đức Chúa Trời và bạn đã được tự do khỏi cái mà Chúa Giê-su gọi là ở dưới quyền giám hộ và quản gia của luật pháp. Luật pháp

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

là nỗi sợ dựa trên hình thức của sự công chính mà không ai có thể làm trọn được. Cho nên, của tế lễ phải được lập ra hết năm này đến năm khác nhưng những của lễ sinh tế này không có sức mạnh để giải thoát con người ta ra khỏi tội lỗi. Bây giờ, thông qua Đấng Christ, Kinh Thánh nói trong Đấng Christ, bạn trở thành tạo vật mới.

Vậy, nếu ai ở trong Đấng Christ, người ấy là tạo vật mới, những gì cũ đã qua đi, nay, mọi sự đều trở nên mới.

—2 Cô-rinh-tô 5:17

Bây giờ, Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự trong chúng ta, việc làm nô lệ cho tội lỗi đã bị bẻ gãy. Là con trai hoặc con gái của Đức Chúa Trời, bạn không từ không vết khi đứng trước mặt Ngài, cơ bản không phải vì những gì bạn làm được hay không làm được mà là địa vị con người bạn trong Chúa Giê-su Christ. Bây giờ, bạn đủ tiêu chuẩn để thừa kế gia tài, như Phao-lô đã nói trong Ga-la-ti 4:7. Nhưng gia tài là gì vậy? Câu bốn nói thế nào về nó?

TOÀN BỘ GIA TÀI!

Wow, đây thật là gia tài đồ sộ, nhưng tôi đoán nó còn tùy thuộc vào gia tài của ai mà chúng ta đang nói đến ở đây nữa. Có nhiều người có gia tài gì mà tôi chẳng mấy may quan tâm đến chút nào cả.

Cho nên, Phao-lô đang nói đến gia tài của ai mà bạn được thừa hưởng vậy?

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Vì tất cả những ai được Thánh Linh của Đức Chúa Trời dẫn dắt đều là con của Đức Chúa Trời. Thật vậy, anh em đã không nhận lấy tinh thần làm nô lệ để cứ sống trong sự sợ hãi, nhưng đã nhận lấy tinh thần làm con nuôi, và nhờ đó, chúng ta gọi rằng: “A-ba! Cha!” Chính Thánh Linh làm chứng với tâm linh chúng ta rằng chúng ta là con cái Đức Chúa Trời. Nếu là con cái thì chúng ta cũng là người thừa kế, vừa là người thừa kế của Đức Chúa Trời vừa là người cùng thừa kế với Đấng Christ; nếu chúng ta thật sự cùng chịu khổ với Ngài thì chúng ta sẽ cùng được vinh quang với Ngài.

— Rô-ma 8:14-17

Phao-lô nói chúng ta là những người thừa kế của Đức Chúa Trời! Điều đó có nghĩa chúng ta được thừa hưởng mọi thứ Ngài có! Hãy suy nghĩ về điều này. Bạn có quyền thừa kế hợp pháp trên toàn bộ gia sản của Đức Chúa Trời trên cương vị con trai hoặc con gái của chính Ngài. Bây giờ, hãy đợi một chút. Phao-lô không bỏ lửng ở đây. Ông tiếp tục nói chúng ta cũng là những người cùng thừa kế với Đấng Christ nữa. Cùng thừa kế nói về một sự sắp xếp khác với cách hầu hết mọi người nghĩ đến mỗi khi họ nghĩ về việc kế thừa gia sản. Chúng ta thường nghĩ kế thừa gia sản là phân chia tài sản cho những người thừa kế. Nhưng trong trường hợp này, cụm từ cùng thừa kế có nghĩa cùng chung phần gia tài. Điều này có nghĩa tất cả những người thừa kế sẽ chia sẻ phần gia tài bằng nhau; tất cả đều có phần bằng nhau. Ví dụ, nếu hai vợ chồng mua căn nhà thì họ sẽ cùng nhau đứng tên cho căn

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nhà đó, có nghĩa cả hai người họ đều đồng sở hữu căn nhà như nhau. Nếu một trong hai người qua đời, thì sẽ không

**BẠN CÓ QUYỀN
THỪA KẾ HỢP
PHÁP TRÊN TOÀN
BỘ GIA SẢN CỦA
ĐỨC CHÚA TRỜI
TRÊN CƯƠNG VỊ
CON TRAI HOẶC
CON GÁI CỦA
CHÍNH NGÀI.**

có chứng thực di chúc về căn nhà đó. Người còn sống đã đang là chủ của căn nhà rồi. Thủ tục chứng thực di chúc là tiến trình pháp lý chứng minh ai là người có quyền hợp pháp trên gia tài đó. Khi mảnh đất thuộc loại tài sản chung thì cả hai đều đã đồng sở hữu nó, cho nên sẽ không có gì thay đổi khi một trong hai người phối ngẫu qua đời.

Không có sự bối rối nào ở đây cả, không có chuyện tranh cãi ai sẽ sở hữu cái gì cả, không có sự thách thức pháp lý nào cả. Người phối ngẫu còn sống đã là chủ của toàn bộ căn nhà rồi.

Hãy nghĩ về những gì vừa được nói ra ở đây. Bạn là người thừa kế của Đức Chúa Trời và là người cùng thừa kế với Đấng Christ Giê-su. Bất cứ điều gì Chúa Giê-su có, bạn cũng có nữa. Cho nên, hãy nhớ, bạn có quyền hợp pháp trên toàn bộ gia tài! Vậy, hãy ngừng xin xỏ, rên rỉ, than vãn, những lời cầu nguyện buồn bã cùng sự hi vọng Chúa sẽ để ý đến bạn. Hãy ngừng làm vậy đi.

Bạn đã đang có quyền hợp pháp trên toàn bộ tài sản rồi!

Chúng ta không xin xỏ như thể chúng ta là những đứa con mồ côi! Chúng ta đang ngồi cùng bàn với Đức Chúa Cha

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

và chúng ta có thể dạn dĩ nói, “Truyền bánh!” Trên thực tế, Chúa Giê-su phán sự chữa lành là bánh cho con cái trong Mác 7:27, cho nên sự chữa lành được truyền sang cho bạn. Thực chất, có hơn 7,000 lời hứa trong Kinh Thánh và tất cả đều là có và chúng ta chỉ cần nói “A-men”. Cho nên, hãy tận hưởng mọi lời hứa ấy; nó đã được ban cho bạn! Tôi nghĩ Phao-lô đã tổng hợp khá tốt điều này trong Phi-líp 4:6-7.

Bạn không cần lo lắng bất cứ thứ gì!

Đừng lo lắng gì cả, nhưng trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin cùng sự tạ ơn mà trình dâng những nhu cầu của mình cho Đức Chúa Trời. Sự bình an của Đức Chúa Trời, vượt trên mọi sự hiểu biết, sẽ gìn giữ lòng và trí anh em trong Đấng Christ Jêsus.

—Phi-líp 4:6-7

Đừng lo lắng! Tại sao? Vì bạn không cần phải lo lắng khi bạn có quyền nhận được sự đáp lời. Phao-lô nói, “*Nhưng trong mọi sự...*”. Bạn phải có được sự đáp lời. Tôi nghĩ câu này có ý nói đến bất kỳ nan đề nào hoặc nhu cầu nào bạn có thể gặp phải. Rồi ông nói với chúng ta cách giải quyết nhu cầu hoặc mỗi

**“TRONG MỌI SỰ,
HÃY DÙNG LỜI
CẦU NGUYỆN,
NÀI XIN CÙNG SỰ
TẠ ƠN MÀ TRÌNH
DÂNG NHỮNG
NHU CẦU CỦA
MÌNH CHO ĐỨC
CHÚA TRỜI.”**

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

khi chúng ta cần sự giúp đỡ đối với mọi hoàn cảnh xảy ra. “Trong mọi sự hãy dùng lời cầu nguyện, nài xin cùng sự tạ ơn mà trình dâng những nhu cầu của mình cho Đức Chúa Trời.” Tôi nghĩ hầu hết mọi người đều hiểu được vẻ này của câu Kinh Thánh không cách này thì cũng cách khác. Tôi sẽ phải nói nhiều hơn một phút ở đây nhưng tôi nghĩ hầu hết mọi người đều hiểu sự cầu nguyện này đơn giản là nói chuyện với Đức Chúa Trời.

Đây là phần tiếp theo mà tôi nghĩ hầu hết Cơ đốc nhân đều gặp khó khăn và hầu hết họ đều không biết Phao-lô đang nói về cái gì. Tôi đang nói về lời cầu nguyện cầu xin. Định nghĩa về sự cầu xin là hình thức văn kiện được viết ra cách trang trọng, yêu cầu quyền lợi từ một người hoặc một nhóm người có thẩm quyền hoặc là một lá đơn trang trọng được viết ra để xin quan tòa can thiệp hoặc hành động trên vụ việc nào đó.¹⁶ Yêu cầu quyền hay lợi ích? Lời cầu xin này nghe giống như là một sự yêu cầu rất cụ thể được dựa trên chỗ đứng hợp pháp hoặc mối quan hệ hợp pháp nào đó. Bạn có thể hình dung ra đó là sự cầu xin quan tòa lắng nghe trường hợp của bạn, và thẩm phán hỏi tại sao bạn ở đó không? Bạn sẽ trả lời, “Chà, tôi cần một số thứ.” “Được rồi.” Vị quan tòa đáp lại, “Anh cần gì và tại sao anh nghĩ tòa án này sẽ lắng nghe yêu cầu của anh chứ?” Bạn đáp, “Tôi chỉ cần một số thứ; vậy thôi.” Anh đùa tôi đấy à? Bạn sẽ không có chỗ đứng nào trong tòa án đó nếu bạn không thể cung cấp bằng chứng về quyền hợp pháp của bạn để bạn được ở đó, chính xác lý do tại sao

16. *The American Heritage Dictionary of the English Language*

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

bạn ở đó. Thẩm phán sẽ đá bạn ra khỏi đó ngay; tôi chỉ vui một chút thôi.

Nhưng, dĩ nhiên, bạn thực sự có chỗ đứng hợp pháp trên tòa án thiên đàng. Tại sao? Tại vì bạn là công dân của Vương quốc vĩ đại, nên bạn đã có quyền lợi hợp pháp cho điều đó. Nhưng hãy quay trở lại với từ cầu xin. Chúng ta hiểu chúng ta cần cầu nguyện, nhưng là lời cầu xin gì mới được chứ? Trong ánh sáng của định nghĩa về từ lời cầu xin, chúng ta đã đề cập trước đó, bạn sẽ trả lời như thế nào? Đơn yêu cầu cách trang trọng, hợp pháp của bạn được viết ra trông giống như thế nào? Bạn sẽ viết đơn xin sự can thiệp của tòa án và hành động cho vụ việc như thế nào? Tôi nghĩ bạn sẽ đồng ý rằng nó sẽ được kể rất chi tiết.

Chà, tôi có thể nói cho bạn biết cách hầu hết nhiều người cầu nguyện - với sự mơ hồ và lá đơn kiểu “nếu đẹp ý Chúa”. Họ không chắc về vị thế hợp pháp của họ và họ không chắc cái gì theo pháp lý thuộc về họ. Nếu một người không hiểu hai điều này khi họ vào chỗ cầu nguyện thì họ chỉ biết mỗi một việc là lạy lục van xin thôi. Hãy để tôi giúp bạn hiểu ra vấn đề: **Hãy ngừng xin xỏ**. Bạn sẽ không bao giờ ra tòa mà không kèm lá đơn kể rõ đầu đuôi ngọn ngành vụ việc cùng với mọi giấy tờ pháp lý để chứng minh lá đơn của bạn là hợp pháp và bạn chỉ việc yêu cầu tòa án giải quyết thôi.

Có nhiều Cơ đốc nhân không biết địa vị hợp pháp của họ là gì, họ không biết cách dâng trình sự nài xin lên tòa án thiên đàng căn cứ vào chỗ đứng hợp pháp của họ, hoặc những gì thuộc về họ cách hợp pháp trong Vương quốc.

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Có nhiều người bị xúc phạm khi tôi nói và dạy dỗ những nguyên tắc này. Họ nói với tôi rằng đây là cách thiếu tôn trọng Chúa khi đòi hỏi Chúa phải làm bất cứ việc gì cho họ. Chúng ta không đòi hỏi bất cứ việc gì từ Chúa cả. Đơn giản, chúng ta nói, “truyền bánh”. Thì bạn ĐÃ CÓ cái bánh trong tay rồi; Đức Chúa Trời vốn đã ban bánh cho bạn rồi. Khi chúng ta không nhận được thứ Ngài vốn đã ban cho chúng ta thì Ngài mới bị xúc phạm.

Nếu tôi có một khoản tiền lớn trong ngân hàng, tôi sẽ đi đến đó để rút tiền, và nhân viên ngân hàng nói với tôi rằng tôi không rút được tiền thì tôi sẽ làm gì?” “Ồ, tôi xin lỗi vì đã làm phiền cô. Tôi thật ngớ ngẩn làm sao khi đưa ra yêu cầu như vậy từ một ngân hàng có uy tín như thế này.” Đó là điều tôi sẽ làm sao? KHÔNG ĐỜI NÀO! Tôi sẽ yêu cầu ngân hàng đưa tiền cho tôi, tiền là của tôi. Lúc đi đến ngân hàng, tôi sẽ làm chi tiết thủ tục rút tiền. Tôi sẽ không nói, “Hey, các anh chị biết cái gì là tốt nhất. Nên chỉ cần đưa tôi một ít tiền là được; các anh chị quyết hết.”

Lời cầu xin rất chi tiết, nhưng không thể nào chi tiết được nếu bạn không biết bạn có cái gì.

Hãy để tôi cho bạn một ví dụ về lời dâng trình cụ thể trông như thế nào. Nhiều năm trước, chúng tôi chỉ vừa mới học cách Vương quốc vận hành, tôi muốn có một chiếc xe mô-tô. Chúng tôi vẫn sống trong căn nhà nơi trang trại cũ kỹ vào lúc đó, và chúng tôi không có nhà xe. Cho nên tôi đã gieo hạt giống cho chiếc mô-tô Honda ST 1100 mà tôi đã thấy vào một ngày kia và tôi đã nghĩ chiếc xe đó giống hệt chiếc tôi thích, là

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

chiếc thuộc về tôi. Tuy nhiên, lúc tôi gieo hạt giống cho chiếc xe đó, tôi đã viết trên tấm ngân phiếu rằng tôi không muốn nó xuất hiện cho đến chừng tôi có được nhà xe để đặt nó vào. Tại sao? Vì tôi không muốn để nó ngoài trời. Mục sư của tôi khi ấy rất thích mô-tô. Mỗi năm, tôi đều viết một tấm ngân phiếu trị giá 300 đô tặng ông và tôi đều viết trên tấm ngân phiếu ấy dòng chữ: Tiền để mục sư đổ xăng và là hạt giống cho chiếc ST 1100 của tôi. Tôi cũng mua ba chiếc xe mô-tô đã qua sử dụng cho mục sư khác và bạn tôi, tất cả đều được gieo đi với câu nói vì hạt giống cho chiếc ST 1100.

Chà, sau khi chúng tôi xây nhà, chúng tôi đã có được một cái nhà để xe rất đẹp. Một ngày kia, có hai vợ chồng kia xuất hiện trước nhà tôi với chiếc xe mô-tô đời mới ST 1300 và tặng nó cho tôi nhân ngày sinh nhật. Honda vừa cho thiết kế lại dòng 1100 với động cơ mới hơn, mạnh mẽ hơn - mẫu Honda ST 1300. Nó đúng là chiếc tôi mơ ước. Chiếc xe ấy mới ngẫu làm sao khi tôi đã dùng nó được 14 năm rồi. Kể từ đó, tôi đã thay thế nó bằng chiếc Harley Ultra Limited tôi dùng để đi du lịch. Nhưng tôi muốn bạn biết tôi đã cụ thể lời cầu xin của tôi như thế nào và đó chính xác là cái đã xuất hiện. Và đây sẽ luôn là cách khi có điều gì đó xuất hiện cho tôi.

Tôi có thể kể cho bạn nghe nhiều câu chuyện nói về cách Vương quốc Chúa cụ thể hoá như thế nào và lời cầu xin cho nhu cầu của bạn cũng cần được cụ thể hoá. Cách đây vài năm, hội thánh của chúng tôi thuê hai chiếc ô-tô hiệu Escalades cho chương trình hội nghị do hội thánh chúng tôi tổ chức. Chúng tôi thuê nó để lái xe đưa đón khách và chúng tôi cũng muốn

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

tiếp đãi điều tốt nhất cho khách mời của chúng tôi. Bấy giờ, đó không phải là lần đầu chúng tôi làm việc đó. Chúng tôi luôn làm như vậy. Nhưng đó là lần đầu tôi lái một trong hai chiếc xe đó. Tôi không nhớ cụ thể tại sao chúng tôi được lái chiếc xe đó suốt sự kiện này nhưng chúng tôi thật sự đã lái nó xuống chặng đường về nhà. Và bạn biết gì không? Tôi mê mẩn. Drenda và tôi thích cái cách chiếc xe được lái và cả diện mạo của nó nữa.

Lúc đó, chúng tôi đang dùng chiếc xe hiệu Honda Pilot rất đẹp nhưng Escalade này chắc chắn là một bước tiến vượt bậc vượt trội hơn hẳn Pilot. Nó là mẫu xe đuôi ngắn màu ngọc trai bạch kim. Nếu bạn am tường về dòng xe Escalade thì nó có hai kích cỡ, một cỡ là đuôi ngắn và còn lại là đuôi dài. Chúng tôi thích đuôi ngắn hơn vì dường như nó dễ dàng sử dụng hơn với bộ điều khiển chuyển động nhẹ nhàng hơn. Lúc ngồi trên xe Escalade với Drenda, cô ấy bảo, “Ông xã, em rất thích chiếc xe này. Em nghĩ chúng ta nên mua một chiếc.” Tôi đồng ý ngay, “Chúng ta nên mua một chiếc như thế này, mẫu đuôi ngắn, màu ngọc trai.” Cả hai vợ chồng chúng tôi đều đồng ý.

Mặc dù chúng tôi chưa từng kể cho ai biết về cuộc nói chuyện này nhưng khoảng một tháng sau, lúc ra ngoài lấy giấy tờ, điện thoại của tôi đổ chuông. Tôi nhận ra người đang nói ở đầu dây bên kia là người trong hội thánh tôi. Anh ta chào tôi và sau đó anh ta nói muốn tặng tôi một chiếc Escalade. Tôi bất giác một phút nhưng đáp lại “Thật tuyệt vời!” Rồi anh ta hỏi tôi thích xe màu gì, và tôi nói tôi thích chiếc màu ngọc trai.

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Anh ta đáp, “Tôi sẽ gọi lại cho mục sư một khi tôi tìm được nó.” Tuy nhiên, anh ta không hỏi tôi muốn chiếc đuôi ngắn hay đuôi dài.

Một tháng trôi qua, và tôi nghĩ chắc anh ta quên bằng vụ chiếc xe rồi, nhưng sau đó, anh ta đã gọi cho tôi và nói vợ chồng chúng tôi ghé qua gặp anh ta vì anh ta đã tìm được chiếc Escalade sẵn sàng cho chúng tôi lái về. Lúc chúng tôi gặp anh ta, chúng tôi nhìn thấy chiếc Escalade đuôi ngắn, màu ngọc trai đang đậu ở đó. Nó đứng chất hoàn hảo, không một vết xước, phải nói là hoàn hảo đúng theo nghĩa đen. Chúng tôi bảo chúng tôi rất thích chiếc xe. Rồi anh ta xin lỗi. Anh ta nói xin lỗi vì đã để chúng tôi phải chờ đợi lâu vì anh ta đã cố gắng đi tìm cho bằng được chiếc đuôi dài nhưng tất cả những gì anh tìm được là chiếc mui ngắn mà thôi. Chúng tôi cười và nói, “Thật ra chiếc mui ngắn mới chính là chiếc chúng tôi muốn.” Chúng tôi lái nó về nhà và tưởng chừng như chúng tôi là những người giàu có nhất thế gian khi lái chiếc xe này.

Một lần nữa, tôi có thể lấp đầy toàn bộ cuốn sách này bằng những sự minh họa về cách Vương quốc Đức Chúa Trời cụ thể như thế nào. Cho nên, khi Phi-líp nói về lời cầu xin, nó có nghĩa như những gì chúng ta vừa nói. Một lần nữa, hãy nhớ, bạn không phải ăn mày; mà bạn đang lập lệnh yêu cầu theo tiêu chuẩn bạn có đàng hoàng. Nó không khác gì so với câu nói của đám nhóc nhà tôi, “Ba ơi, lấy giùm con cái bánh.” Chứ các con tôi không xin xỏ tôi để có được đồ ăn. Chúng hành động như thể đồ ăn là của chúng vậy và thật sự thì đồ ăn vốn được cho các con tôi ăn mà.

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Tôi thích cách Chúa Giê-su dạy chúng ta trong lời cầu nguyện chung và tôi nghĩ đây là một sự phát hoạ tuyệt vời khác mà chúng ta có thể lấy để cầu nguyện. Câu Kinh Thánh nói rất đơn giản, “*Xin ban bánh đủ dùng mỗi ngày cho chúng con.*” Khá là một sự hướng dẫn cụ thể, bạn có nghĩ vậy không? Trên thực tế, Chúa Giê-su quở trách những đám người tôn giáo vì họ cứ xin xỏ, cầu nguyện dài dòng và lê thê, chỉ để hi vọng Đức Chúa Trời có thể ban cho họ một thứ gì đó.

Khi các con cầu nguyện, đừng dùng những lời sáo rỗng như dân ngoại; vì họ nghĩ hễ nói nhiều thì được nhậm. Đừng bắt chước họ, vì Cha các con biết các con cần gì trước khi các con cầu xin Ngài.

Vậy, các con hãy cầu nguyện như thế này:

*“Lạy Cha chúng con ở trên trời; Danh Cha được tôn thánh; Vương quốc Cha được đến, Ý Cha được nên, ở đây như ở trời!
Xin ban bánh đủ dùng mỗi ngày cho chúng con.”*

— Ma-thi-ơ 6:7-11

Tôi biết lời dạy cầu nguyện còn nữa nhưng tôi chỉ trích đủ phần tôi cần làm rõ ý ở đây. Họ nghĩ càng nói nhiều thì lời cầu nguyện của họ sẽ được nhậm. Những lời dạy cầu nguyện ở trên nói gì với bạn? Họ không biết chỗ đứng của họ trên thiên đàng và buồn thay, điều này cũng giống với một số người ngày hôm nay. Khi Chúa Giê-su nói họ nghĩ lời cầu nguyện của họ được nghe thấy vì họ nói nhiều, từ ngữ được nghe thấy ở đây không ngụ ý Đức Chúa Trời bị điếc để mà không

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

nghe được điều họ nói. Ngài đang lắng nghe giống như vị quan toà lắng nghe vụ án. Đức Chúa Trời tiếp nhận vụ án và công lý phải được thực thi. Vì họ không biết vị trí hợp pháp của họ trong toà án thiên đàng, nên tất cả những gì họ biết làm chỉ còn là lời xin xỏ cầu nguyện dài dòng, với hi vọng Chúa sẽ làm điều gì đó cho họ. Và Chúa Giê-su nói gì về việc đó? **Hãy ngừng việc này lại đi!** Hãy cầu nguyện như thế này.

Hãy nhớ, Lời Cầu Nguyện của Chúa Giê-su là sự dạy dỗ mẫu về cách chúng ta cầu nguyện. Hầu hết thời gian, con người chỉ trích dẫn nó như thể đó là bài cầu nguyện vậy. Không phải vậy đâu, mà là Ngài đang chỉ cho bạn biết cách cầu nguyện. Lời cầu nguyện khác hoạ vị thế hợp pháp của bạn nằm ở ngay dòng đầu: “Lạy Cha chúng con ở trên trời.” Ngài là Cha của bạn, điều đó có nghĩa bạn có địa vị hợp pháp và bạn có quyền nhận lãnh từ Ngài. Rồi câu Kinh Thánh tiếp tục hướng dẫn bạn cách trình dâng sự nài xin lên trước Ngài. Bạn ở đó để đòi hỏi những gì thiên đàng nói là của bạn và bây giờ tiêu chuẩn đòi hỏi của bạn đó là mang quyền lợi hợp pháp từ thiên đàng đến trên đất. Khi bạn thực hiện sự nài xin này, nó không phải là sự van xin nài nỉ lòng thương xót, mà thay vào đó có nghĩa là, “Hãy ban bánh cho ta dùng mỗi ngày.” Hãy chú ý không hề có sự nài nỉ trong câu nói này. Nó đơn giản là: Chuyển bánh cho ta. Bạn có thể thay thế vào chữ bánh này bằng bất cứ cái gì bạn cần. Một lần nữa, đây là mẫu cầu nguyện chứ không phải chỉ nói đến việc phát bánh mà thôi. Câu đó đơn giản nói thế này:

Hãy chuyển bánh cho ta dùng mỗi ngày.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Tiêu chuẩn đòi hỏi của bạn, ấy là mang những gì thiên đàng nói đến trên đất, là những gì Chúa Giê-su dạy trong câu nói này.

*Thật, Ta bảo các con, hễ điều gì các con buộc ở dưới đất cũng sẽ bị buộc ở trên trời; và **điều gì các con mở** ở dưới đất cũng sẽ được mở ở trên trời.*

—Ma-thi-ơ 18:18

Hãy để tôi diễn đạt lại những gì chúng ta vừa đọc xong. Sẽ không có bất cứ cái gì từ trời xuất hiện trên đất trong cuộc đời bạn cho đến chừng bạn đứng lên đòi quyền lợi cách hợp pháp! Tại sao vậy? Vì thiên đàng không có quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp để làm thế cho đến chừng bạn thực hiện lệnh này.

Vài năm trước đây, có một người phụ nữ trẻ nhóm tại hội thánh tôi, là người đang gặp nan đề về linh sợ hãi. Một ngày kia, đương lúc nói chuyện với cô gái này, tôi cố gắng định vị gốc rễ của linh sợ hãi này đến từ đâu, có cánh cửa nào đã mở ra cho Sa-tan dùng để tra tấn cô như vậy. Rồi cô nói lúc còn nhỏ, gia đình ba mẹ cô rất giàu có, cô có giường ngủ rất đẹp. Giường ngủ của cô có những chiếc gối xinh xắn và tấm ga trải giường đẹp lộng lẫy. “Trên giường còn để nhiều con búp bê rất xinh đẹp nữa,” cô kể. Nhưng dù cô có giường riêng nhưng cô lại chưa bao giờ được nằm ngủ trên đó. Cô phải ngủ dưới tầng hầm để không làm lộn xộn phòng ngủ của mình. Mẹ cô tống cô ra khỏi nhà vào buổi sáng và

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

không cho cô bước vào nhà cho đến chừng buổi tối và chỉ cho phép cô vào nhà sau khi cô tháo giày ra và không được có một cọng cỏ nào xuất hiện trên bộ đồ cô mặc. Cho nên, dù cô có cha mẹ giàu có và có nhiều món đồ xinh đẹp nhưng cô lại không thể tận hưởng chúng, đã vậy cô còn bị ép phải sống như một đứa trẻ mồ côi. Thật buồn làm sao. Hèn gì người phụ nữ này lại có một quãng thời gian vô cùng khó khăn khi tiếp nhận những thứ tốt đẹp từ Chúa và cô phải vật lộn với sự lo lắng và trầm cảm. Nhưng, tạ ơn Đức Chúa Trời, thông qua việc huấn luyện lại tâm trí cách liên tục, cô đã bước ra khỏi ngục tù của sự sợ hãi và bạn cũng có thể làm được như cô gái này. Để bước đi cách tự do khỏi những lời giả dối của văn hoá, tôn giáo và hiểu biết cách đầy đủ danh tính của bạn và những gì bạn sở hữu, bạn sẽ cần phải tái lập trình tâm trí của mình.

**SẼ KHÔNG CÓ
BẤT CỨ CÁI GÌ
TỪ TRỜI XUẤT
HIỆN TRÊN ĐẤT,
TRONG CUỘC
ĐỜI BẠN CHO
ĐẾN CHỪNG BẠN
ĐỨNG LÊN ĐÒI
QUYỀN LỢI CÁCH
HỢP PHÁP!**

Vậy thưa anh em, bởi sự thương xót của Đức Chúa Trời, tôi nài xin anh em dâng thân thể mình làm sinh tế sống, thánh khiết và đẹp lòng Đức Chúa Trời, đó là sự thờ phượng phải lẽ của anh em. Đừng khuôn rập theo đời này, nhưng phải được biến hóa bởi

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

sự đổi mới của tâm trí mình, để phân biệt đâu là ý muốn tốt đẹp, vừa lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời.

— Rô-ma 12:1-2

Xin thứ lỗi cho tôi một chút, nhưng tôi thật sự cần nói thẳng ở đây. Bạn sẽ không bao giờ có khả năng nhận lãnh gia sản của Đức Chúa Trời cho đến chừng bạn tái lập trình tâm trí thuộc linh của bạn đối với những gì lẽ thật nói về bạn trong Vương quốc Chúa. Phao-lô biết rõ điều này khi ông viết thư gửi cho hội thánh Ê-phê-sô về điều này.

Vậy nên, khi tôi nghe về đức tin của anh em trong Chúa là Đức Chúa Jêsus, và tình yêu thương của anh em đối với tất cả thánh đồ, thì tôi vì anh em, không ngừng dâng lời cảm tạ, luôn nhắc đến anh em trong khi cầu nguyện. Tôi nài xin Đức Chúa Trời của Chúa chúng ta là Đức Chúa Jêsus Christ, là Cha vinh quang, ban cho anh em linh của sự khôn ngoan và sự mặc khải, để anh em nhận biết Ngài. Tôi cũng xin Ngài soi sáng con mắt của lòng anh em, để anh em biết niềm hi vọng mà Chúa đã gọi anh em đến là gì, sự phong phú của cơ nghiệp vinh quang Ngài trong các thánh đồ là thế nào, và đâu là quyền năng vĩ đại không dò lường được của Ngài đối với chúng ta là những người tin, theo sự tác động của quyền năng siêu việt của Ngài. Đó là quyền năng Ngài đã thực hiện trong Đấng Christ khi khiến Đấng Christ từ cõi chết sống lại, và đặt ngôi bên phải Ngài trong các nơi trên trời, vượt trên tất cả mọi quyền thống trị, mọi thẩm quyền, mọi thế lực, mọi

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

chủ quyền, và mọi danh hiệu, không chỉ trong đời này mà cả đời sắp đến nữa.

— Ê-phê-sô 1:15-21

Phao-lô nói, “Tôi cũng xin Ngài soi sáng con mắt của lòng anh em, để anh em biết niềm hi vọng mà Chúa đã gọi anh em đến là gì, sự phong phú của cơ nghiệp vinh quang Ngài trong các thánh đồ là thể nào.” Từ soi sáng có nghĩa làm cho sáng tâm trí. Ông đang cầu nguyện xin Đức Thánh Linh giúp đỡ bạn hầu cho bạn thấy được giá sản của bạn trong Đấng Christ là giàu có và vĩ đại thể nào. Ông gọi đó là cơ nghiệp vinh quang! Cơ nghiệp của chúng ta trong Đấng Christ là cơ nghiệp thuộc linh, dĩ nhiên rồi, nhưng nó đồng thời còn là cơ nghiệp thuộc thể ở ngay tại đây, trên đất này.

Tôi nghĩ tôi sẽ nói đến một phần nhỏ trong cơ nghiệp của bạn mà theo một vài sự hiểu biết Cơ đốc gọi đó là phước hạnh của Áp-ra-ham. Có một số người nghĩ chúng ta sống trong thời Tân Ước nên tất cả những quyền lợi của Cựu Ước đều đã bị huỷ bỏ - điều này không đúng.

Đấng Christ đã chuộc chúng ta khỏi sự rửa sả của luật pháp khi Ngài chịu rửa sả thể cho chúng ta — vì có lời chép: “Đấng rửa thay cho kẻ bị treo trên cây gỗ” — để trong Đấng Christ Jêsus phước lành dành cho Áp-ra-ham đến được với các dân ngoại, và bởi đức tin chúng ta nhận lãnh lời hứa về Thánh Linh.

— Ga-la-ti 3:13-14

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Vậy, đây chính xác không phải là phước hạnh của Áp-ra-ham sao? Tôi nghĩ bạn cần biết vì bạn đã có nó rồi.

Hãy trở lại đúng thời gian của nó nào, từ lúc ban đầu khi quả đất mới được tạo dựng, Đức Chúa Trời đã đặt để A-đam và Ê-va cai quản khắp đất thay cho Vương quốc Ngài. Sa-tan, người đã bị đuổi xuống đất, bị dục vọng nuốt lấy mà tìm cách chiếm lấy thẩm quyền được giao cho con người. Rồi Sa-tan rắp tâm lên kế hoạch lừa dối A-đam và Ê-va đi theo hắn. Bằng việc nói dối với họ về phẩm cách của Đức Chúa Trời và sự hứa hẹn một cuộc sống tốt đẹp khi họ đi theo hắn mà A-đam và Ê-va sẵn sàng chọn đi theo Sa-tan và phản bội lại Đức Chúa Trời. Vì Đức Chúa Trời đã giao toàn bộ thẩm quyền trên đất cho họ rồi nên Ngài không thể ngăn cản họ được (Hê-bơ-rơ 2:7-8). Kết quả là gì? Chúng ta sẽ biết điều đó trong Sáng Thế Ký 3:17b-19.

Nên đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rủa; Con phải khổ nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra. Đất sẽ sinh gai góc và cây tật lê, và con sẽ ăn rau cỏ ngoài đồng ruộng. Con phải làm đổ mồ hôi trán mới có miếng ăn cho đến ngày con trở về đất, là nơi con từ đó mà ra. Vì con là cát bụi, con sẽ trở về với cát bụi.

Đất bị rủa sả, điều này đơn giản có nghĩa là đất đã bị mất đi phước hạnh của Đức Chúa Trời. Và xin vui lòng chú ý, Đức Chúa Trời quy lỗi cho A-đam trong chuyện này. Chứ Ngài không rủa sả quả đất; mà chính do A-đam làm. Hãy để tôi nói theo cách này: Về nghĩa đen, A-đam đã đuổi Đức Chúa

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Trời ra khỏi cuộc đời ông! Đất đai đã từng xanh tươi và màu mỡ nhưng bây giờ chỉ sanh ra gai góc và tật lê. A-đam và Ê-va, hai con người dễ dàng ăn mọi thứ trong Vườn của Đức Chúa Trời thì bây giờ phải tiếp tục sống bằng cách sinh tồn, đó là lao nhọc đổ mồ hôi. Đức Chúa Trời đã bị mất đi tầm ảnh hưởng trên nhân loại, còn Sa-tan thì trở thành chúa của đời này.

Thần của đời này làm mù lòa tâm trí của những người vô tín, để họ không thấy ánh sáng Tin Lành vinh quang của Đấng Christ, là hình ảnh của Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 4:4

Hệ quả tồi tệ nhất trong sự nổi loạn của A-đam đó là toàn bộ nhân loại, dòng dõi của ông, bị phân cách khỏi Đức Chúa Trời và sống dưới quyền thực thi pháp lý của Sa-tan. Trong tất cả những sự cám dỗ của Sa-tan, hắn đã bỏ lửng đúng một chi tiết. Đó là hắn đã bị phán xét và định mệnh dành cho hắn chính là hoả ngục. Bây giờ, con người trở thành một phần trong vương quốc Sa-tan và sống dưới quyền hạn thực thi pháp lý thuộc linh của hắn và theo đó cũng sẽ bị đem vào đó với hắn. Đây không phải là quyết định của Đức Chúa Trời mà là của A-đam. Địa ngục chưa bao giờ là nơi được định để dành cho con người cả, vì Ma-thi-ơ 25:41 nói.

...hồ lừa đời đời được chuẩn bị để dành cho ma quỷ cùng các thiên sứ của hắn.

—Ma-thi-ơ 25:41b

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hầu hết mọi người nghĩ về thiên đàng hay xuống hoả ngục được căn cứ trên những gì họ làm và nếu họ đủ tốt, họ sẽ được lên thiên đàng. Nhưng hãy để tôi nói rõ điều này:

Về thiên đàng hay xuống hoả ngục không liên quan gì đến chuyện bạn tốt hay xấu cả.

Lúc A-dam phạm tội nổi loạn chống nghịch lại Đức Chúa Trời, ông đã đem toàn bộ nhân loại xuống hoả ngục cùng với ông. Tôi không muốn nói hoạch toạ ở đây nhưng tôi cần phải làm vậy. Mọi người đều đang đi xuống địa ngục vì A-dam và chỉ có một cách duy nhất để thoát ra ngoài. Cách duy nhất để thoát khỏi sự phán xét đó là tên của bạn phải được viết trong Sách Sự Sống của Chiên Con, hiện đang ở trên thiên đàng. Và cách duy nhất có thể xảy ra điều này là nếu bạn chịu tin vào Chúa Giê-su, là Đấng đã nói ai kêu cầu danh Ta đều sẽ được cứu.

Và bất kỳ ai kêu cầu danh Chúa đều sẽ được cứu.

— Công Vụ 2:21

Chúa Giê-su kêu gọi người này tái sanh; và nếu bạn không kêu cầu danh Chúa Giê-su thì tôi khích lệ bạn hãy làm điều này ngay bây giờ. Bạn thấy đó, Chúa Giê-su là kế hoạch giải cứu của Đức Chúa Trời để đem sự sáng tạo của Ngài trở lại Vương quốc, là nơi Ngài đã thiết kế ban đầu dành cho con người để họ sống. Nhưng mỗi người nam, người nữ, trẻ em đều có ý chí tự do và quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên cuộc đời họ mà Đức Chúa Trời không thể ép bất kỳ ai nhận lãnh món quà sự sống miễn phí của Ngài được.

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Ngài đã giải thoát chúng ta khỏi quyền lực của bóng tối, và đem chúng ta vào vương quốc của Con yêu dấu Ngài;

— Cô-lô-se 1:13

Khi A-đam và Ê-va sa ngã, Đức Chúa Trời mất đi người đại diện cho Ngài trên đất. Nên Ngài phải tìm một người khác, là người sẽ mở cửa cho Ngài trên đất để Ngài có thể thực thi kế hoạch giải cứu của Ngài. Người đó chính là Áp-ram, là người về sau được gọi là Áp-ra-ham. Áp-ra-ham và Sa-ra ngày càng lớn tuổi, và Sa-ra đã quá tuổi sanh con. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời đã xuất hiện và Ngài bảo họ rằng họ thật sự sẽ có con. Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời và Đức Chúa Trời đã lập giao ước hợp pháp với Áp-ra-ham, Ngài lập lời thề với Áp-ra-ham rằng điều này chắc chắn sẽ xảy ra.

Một lần nữa, giao ước này cho phép Đức Chúa Trời bước vào đặng chúc phước cho nhân loại nhưng phước hạnh này chỉ được dành cho Áp-ra-ham và dòng dõi của ông mà thôi. Thông qua giao ước này và dòng dõi này mà Chúa Giê-su đã đến thế gian. Nói đâu xa xôi, bắt đầu chương một của sách phúc âm Ma-thi-ơ là một danh sách rất nhàm chán về gia phả, nhưng lại là sự kỹ thuật chi tiết dòng dõi của Áp-ra-ham kéo dài mãi cho đến đời Chúa Giê-su. Chương này không nhàm chán như bạn nghĩ đâu vì nó đã chứng minh được rằng Chúa Giê-su đến thông qua lời hứa Đức Chúa Trời dành cho Áp-ra-ham. Chương một được viết ra ở đó để làm lời chứng cho cả thiên đàng và đất, để tất cả đều xem thấy, và tất cả đều phải thừa nhận rằng Chúa Giê-su đường

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

đường chính chính đến trên đất cách hợp pháp. Điều này đặc biệt quan trọng dành cho Sa-tan, chúa của đời này, là kẻ đã thách thức tính hợp pháp của Chúa Giê-su nhưng bằng chứng sờ sờ ra đó, ai cũng thấy.

Thôi được rồi, bây giờ, chúng ta biết Áp-ra-ham là ai rồi, vậy hãy quay trở lại phần thảo luận của chúng ta nói về phước hạnh của Áp-ra-ham cũng như làm sao phước hạnh này ảnh hưởng đến chúng ta tại đây, trong thời Tân Ước. Khi Đức Chúa Trời lập giao ước với Áp-ra-ham, Ngài đã lập những lời hứa này với Áp-ra-ham. Đức Chúa Trời phán với Áp-ra-ham rằng ông sẽ trở thành một dân lớn và Ngài sẽ ban phước cho muôn dân trên đất thông qua ông, dĩ nhiên, điều này chỉ đến thực tế Chúa Giê-su đã đến trên đất thông qua dòng dõi của Áp-ra-ham. Đức Chúa Trời phán rằng Ngài sẽ chúc phước cho Áp-ra-ham. Những lời hứa Đức Chúa Trời ban cho Áp-ra-ham được gọi là phước hạnh của Áp-ra-ham.

Chúng ta phải nhớ rằng Áp-ra-ham không sanh lại vì Chúa Giê-su chưa đến để trả giá thay cho tội lỗi con người, cho nên theo đó mà Áp-ra-ham không thể ở trong sự hiện diện của Đức Chúa Trời. Nhưng Áp-ra-ham nắm chắc lời hứa rằng thông qua dòng dõi của ông mà có một Đấng Mê-si sẽ đến và trả giá để mang đến sự cứu rỗi. Cho đến chừng đó, Đức Chúa Trời ban lời hứa cho Áp-ra-ham là những lời hứa liên quan đến cõi đất, công bố cách Đức Chúa Trời chúc phước ông và khiến ông trở thành người có tầm ảnh hưởng trên toàn bộ thế giới.

TIỀM NĂNG CỦA BẠN LỚN CỠ NÀO?

Cho đến lúc này, Sa-tan đang giữ con tin là nhân loại để bắt họ làm nô lệ cho cuộc đời và sống cảnh nghèo đói là kết quả cho tội A-đam gây ra. Nhưng thông qua lời hứa được ban cho Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời bây giờ có thể hợp pháp hoá bề gãy sự rửa sả đất do sự nổi loạn của A-đam và chúc phước Áp-ra-ham. Thay vì Áp-ra-ham bị hạn chế, phải lao nhọc, đổ mồ hôi thì bây giờ Đức Chúa Trời tuyên bố Ngài sẽ khiến Áp-ra-ham thành người vĩ đại và khiến ông được thịnh vượng.

Khi chúng ta đọc Ga-la-ti, chúng ta sẽ thấy những lời hứa này vẫn còn đúng cho chúng ta hôm nay - phước hạnh của Áp-ra-ham.

CHƯƠNG 4

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

Như đã nói trong chương trước, là tín hữu Tân Ước, bạn có gia sản thuộc linh về sự sanh mới nhưng đồng thời bạn còn có cả phước hạnh của Áp-ra-ham. Một lần nữa, phước hạnh của Áp-ra-ham là những lời hứa Đức Chúa Trời ban cho Áp-ra-ham mô tả danh tính của ông, tương lai của ông, gia tài kếch xù ông sẽ có vào một ngày nào đó trong tương lai. Để dàn dựng sân khấu cho phần thảo luận này của chúng ta, hãy trở lại với những câu Kinh Thánh trong Sáng Thế Ký 3:17-19 liên quan đến sự sa ngã của con người.

*Nên đất đai sẽ vì con mà bị nguyên rủa; Con phải khồ
nhọc suốt đời mới có miếng ăn từ đất sinh ra. Đất sẽ sinh gai
gốc và cây tật lè, và con sẽ ăn rau cỏ ngoài đồng ruộng. Con
phải làm đờ mồ hôi trán mới có miếng ăn cho đến ngày con
trở về đất, là nơi con từ đó mà ra. Vì con là cát bụi, con sẽ
trở về với cát bụi.*

— Sáng Thế Ký 3:17b-19

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Đất bị nguyên rửa - bằng sự lao nhọc và đổ mồ hôi trán, chúng ta phải tự kiếm sống trên đời. Về cơ bản, tiềm năng của bạn nằm dưới hệ thống này, đó là bạn sẽ phải lao khổ, nhọc nhằn. Dĩ nhiên, tất cả chúng ta đều sinh ra dưới hệ thống sinh tồn này và chúng ta huấn luyện bản thân chúng ta đánh giá cơ hội thành công thông qua màng lọc này - lao động của chúng ta đáng giá bao nhiêu? Nhưng những lời hứa Đức Chúa Trời ban cho Áp-ra-ham trong Sáng Thế Ký chương 12 đã làm thay đổi tất cả.

Đức Giê-hô-va phán với Áp-ram: “Hãy ra khỏi quê hương, bà con thân tộc và nhà cha của con để đi đến vùng đất Ta sẽ chỉ cho con. Ta sẽ khiến cho con thành một dân lớn, Ta sẽ ban phước cho con, Ta sẽ khiến danh con được rạng rỡ, Và con sẽ thành một nguồn phước. Ta sẽ ban phước cho người nào chúc phước con, Nguyên rửa kẻ nào nguyên rửa con; Mọi dân trên đất Sẽ nhờ con mà được phước.”

— Sáng Thế Ký 12:1-3

Bạn có nhìn thấy được sự thay đổi không? Đức Chúa Trời phán,

“Ta sẽ khiến con!”

Hãy suy nghĩ về điều này. Chúa phán, “Ta sẽ khiến con” cho Áp-ra-ham. Ông không còn bị cầm tù đối với tương lai để phải tạo dựng hay làm ra cái gì đó thông qua sự lao nhọc và

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

đổ mồ hôi của ông nữa. Đức Chúa Trời nói với ông rằng Ngài sẽ khiến ông. Nói cách khác, Đức Chúa Trời có cánh cửa hợp pháp thông qua đức tin của Áp-ra-ham để chúc phước cho ông. Đức Chúa Trời hứa với Áp-ra-ham rằng Ngài sẽ chúc phước cho ông, khiến ông được rạng danh và sẽ khiến ông thành một dân lớn. Đức Chúa Trời còn phán rằng thông qua ông, tất cả mọi dân trên đất đều sẽ được phước, đây là điều chỉ về một sự thật đó là Chúa Giê-su sẽ đến thông qua hậu tự của ông. Những lời hứa Đức Chúa Trời ban cho ông như tôi đã nói, được gọi là phước hạnh của Áp-ra-ham. Để chắc chắn Áp-ra-ham biết được sự to lớn của những lời hứa này như thế nào, Đức Chúa Trời đã ban cho ông một vài bức tranh về những điều Ngài sẽ thực hiện thông qua ông.

Sau các việc đó, lời của Đức Giê-hô-va đến với Áp-ram qua một khải tượng: “Hỡi Áp-ram, đừng sợ! Ta là cái thuẫn cho con; phần thưởng của con sẽ rất lớn.

Nhưng Áp-ram thưa: “Lạy Chúa là Đức Giê-hô-va, Chúa sẽ cho con điều gì? Con vẫn không có con cái, và người thừa kế gia sản của con là Ê-li-ê-se, người Đa-mách.” Áp-ram còn nói: “Này, Chúa làm cho con tuyệt tự, và người nô lệ sinh ra trong nhà con sẽ là người thừa kế của con.”

*Đức Giê-hô-va phán với Áp-ram: “Đó không phải là người thừa kế của con đâu, nhưng người từ gan ruột con mà ra mới là người thừa kế của con.” Ngài dẫn ông ra ngoài và bảo: “**Hãy nhìn lên bầu trời và nếu con đếm được các ngôi sao, thì hãy đếm đi.**” Rồi Ngài lại nói với ông: “Dòng dõi con cũng sẽ như thế.”*

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Áp-ram tin Đức Giê-hô-va, nên Ngài kể ông là người công chính. Đức Giê-hô-va cũng phán với Áp-ram: “Ta là Đức Giê-hô-va, Đấng đã đem con ra khỏi U-rơ thuộc Canh-đê, để ban cho con đất này làm sản nghiệp.”

—Sáng Thế Ký 15:1-7

Đức Chúa Trời dùng hai bức tranh ở đây nhằm giúp Áp-ra-ham nắm bắt được độ lớn của những lời hứa Ngài ban cho ông. Trước hết, Ngài nói ông đếm các ngôi sao, nếu ông có thể. Dòng dõi ông cũng sẽ như thế. Dĩ nhiên, vào lúc nói chuyện, Áp-ra-ham chưa có đứa con nào cả. Thứ hai, Đức Chúa Trời định biên giới lãnh thổ toàn bộ đất đai mà Áp-ra-ham được thừa hưởng, diện tích đất lên đến 35 triệu mẫu Anh! Là mảnh đất trải dài đến mức ông không tài nào đi nổi. Để diễn đạt lại cơ nghiệp của Áp-ra-ham lớn đến cỡ nào, hãy nói nó lớn hơn những gì ông có thể đếm được!

Phước hạnh này của Chúa đã ở trên Áp-ra-ham có tác dụng ngay lập tức. Chỉ qua một chương sau khi ông nhận được những lời hứa của Đức Chúa Trời, chúng ta thấy có một sự thay đổi cực kỳ lớn.

Áp-ram rất giàu về gia súc, bạc và vàng.

—Sáng Thế Ký 13:2

Như chúng ta có thể thấy, ông thực sự đã thoát ra khỏi hệ thống rửa sả của quả đất về việc làm việc cực nhọc, đổ mồ hôi.

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

Bấy giờ, hãy đến thời điểm dân Y-sơ-ra-ên rời khỏi Ai Cập để tiến vào Đất Hứa. Trước khi họ tiến vào đất hứa, Đức Chúa Trời muốn họ hiểu cơ nghiệp của họ lớn đến mức nào. Cho nên, Ngài đã nói với họ thông qua Môi-se trong Phục Truyền 6:10-12.

*Khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã đưa anh em vào xứ mà Ngài đã thề với tổ phụ anh em là Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp, để ban cho anh em những thành lớn và tốt đẹp mà anh em **đã không xây cất**, những căn nhà đầy đủ mọi vật tốt mà **anh em không sấm sửa**, những giếng nước mà anh em **không phải đào**, cây nho và cây ô-liu mà **anh em không trồng**; khi anh em được ăn uống no nê, thì phải cẩn thận, kẻo anh em quên Đức Giê-hô-va là Đấng đã đem anh em ra khỏi Ai Cập, tức khỏi nhà nô lệ.*

— Phục Truyền 6:10-12

Tôi nghĩ bạn hiểu được vấn đề; họ sắp kế thừa mọi thứ mà không phải lao nhọc! Hãy nhớ rằng khi dân Y-sơ-ra-ên chiếm được lãnh thổ, đã có sự phán xét đến trên những người ở đó, là những người cực kỳ gian ác.

Nhưng khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã đánh đuổi chúng trước mặt anh em thì anh em đừng tự nhủ rằng: ‘Nhờ sự công chính của ta nên Đức Giê-hô-va đã đem ta vào chiếm hữu đất này.’ Thật ra, chính vì tội ác của các dân tộc đó mà Đức Giê-hô-va đánh đuổi chúng khỏi anh em. Không phải vì sự công chính hay lòng chính trực của anh em mà anh em được vào chiếm hữu

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

đất đai của các dân tộc ấy; nhưng vì tội ác của chúng mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời sẽ trục xuất chúng khỏi anh em để làm ứng nghiệm lời hứa mà Ngài đã thề với các tổ phụ anh em là Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp. Như vậy, anh em phải biết rằng không phải nhờ sự công chính của anh em mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời cho anh em chiếm hữu vùng đất tốt tươi này đâu, vì anh em là một dân tộc cứng cổ.

— Phục Truyền 9:4-6

Nhưng điều tôi muốn nói nằm ở câu đầu tiên của Phục Truyền 6:10, “*Khi Giê-hô-va Đức Chúa Trời đã đưa anh em vào xứ mà Ngài đã thề với tổ phụ anh em là Áp-ra-ham.*”

Đức Chúa Trời sẽ đem bạn vào một xứ.

Không phải là họ đã chiến đấu theo cách của họ ở đó khi họ nương cậy vào sức mạnh của riêng họ; Đức Chúa Trời đã tự mình xâm chiếm vùng đất đó cho họ.

Ta sẽ khiến con!

Có lẽ nơi tốt đẹp nhất trong Kinh Thánh đặt ra các tầng phước hạnh của Áp-ra-ham nằm trong Phục Truyền chương 28. Khi chúng ta đọc hết phân đoạn này, xin vui lòng thay tên bạn vào đó, vì những lời hứa này bây giờ đều thuộc về bạn như đã từng thuộc về họ khi ấy.

Nếu anh em thật lòng lắng nghe tiếng phán của Giê-hô-va Đức Chúa Trời, cẩn thận làm theo mọi điều răn của Ngài mà tôi truyền cho anh em ngày nay thì Giê-hô-va Đức Chúa Trời của anh em sẽ làm cho anh em trôi vượt mọi dân tộc trên đất này. Mọi

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

phước lành sau đây sẽ giáng trên anh em nếu anh em lắng nghe tiếng Giê-hô-va Đức Chúa Trời của anh em:

Anh em sẽ được ban phước trong thành cũng như ngoài đồng ruộng.

Bông trái của thân thể anh em, hoa quả của đất đai anh em, bầy con của đàn gia súc, và cả chiên con lẫn bò con của anh em đều sẽ được ban phước.

Cái giỏ và thùng nhồi bột của anh em đều sẽ được ban phước!

Anh em sẽ được ban phước khi đi ra cũng như lúc đi vào.

Đức Giê-hô-va sẽ làm cho kẻ thù nổi lên chống anh em bị đánh bại trước mặt anh em. Từ một đường chúng kéo ra đánh anh em, thì phải theo bảy đường mà chạy trốn khỏi anh em.

Đức Giê-hô-va sẽ truyền cho phước lành đến với anh em trong kho lúa và trong mọi công việc của tay anh em. Ngài sẽ ban phước cho anh em trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban cho anh em.

Nếu anh em tuân giữ các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời và đi theo đường lối Ngài thì Đức Giê-hô-va sẽ lập anh em làm một dân thánh cho Ngài như Ngài đã thề với anh em. Mọi dân tộc trên địa cầu sẽ thấy rằng anh em được mang danh Đức Giê-hô-va và chúng sẽ sợ anh em.

Đức Giê-hô-va sẽ làm cho anh em thịnh vượng, bông trái của thân thể anh em, bầy con của đàn gia súc, hoa quả

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

của đất ruộng anh em sẽ được đòi dào trong xứ mà Ngài sẽ ban cho anh em theo lời thề với các tổ phụ.

Đức Giê-hô-va sẽ mở kho báu từ trời của Ngài cho anh em, ban mưa đúng mùa trên đất đai anh em và ban phước cho mọi công việc của tay anh em. Anh em sẽ cho nhiều dân tộc vay nhưng anh em không vay mượn ai cả.

Đức Giê-hô-va sẽ đặt anh em đứng đầu chứ không phải đằng đuôi, anh em sẽ luôn ở trên chóp chứ không ở dưới đáy; nếu anh em vâng theo các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mà hôm nay tôi truyền cho anh em, tuân giữ và thực hành, và nếu anh em không lia bỏ một lời nào tôi truyền cho anh em hôm nay, không quay sang bên phải hoặc bên trái, không chạy theo và phụng thờ các thần khác.

— Phụng Truyền 28:1-14

Vâng, đó là bạn đấy! Tôi hi vọng bây giờ bạn có thể lý do tại sao tôi muốn bạn đọc phân đoạn này. Bạn sẽ không nhìn thấy được tư duy sinh tồn ở đây một chút nào đâu. Bất cứ điều gì đặt trong tay bạn đều sẽ được thịnh vượng!

“Đức Giê-hô-va sẽ lập anh em làm một dân thánh cho Ngài.” Lập ư? Hầu hết mọi người đều không được lập như vậy. Một cây sồi 100 tuổi được trồng; thì không ai có thể bứng nó đi được! Nhưng đối với hầu hết mọi người, khái niệm này lạ lẫm với họ. Cuộc đời của họ đầy dẫy căng thẳng, chỉ cố gắng bám trụ với những thứ bất an xung quanh họ. Họ chẳng có được thứ gì cả! Mọi thứ đều được mua bằng tiền công lao động và nếu tiền công không có thì ông chủ hợp pháp của họ sẽ đến và lấy

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

đồ của họ đi mất. Được lập ở đây có nghĩa là bạn không thể bị đem đi, dù lúc thuận cảnh hay nghịch cảnh.

Đức Chúa Trời đang phán với dân Y-sơ-ra-ên rằng không ai có khả năng đem con ra khỏi xứ Ta ban cho con và sự nhân mạng ở đây như ý nằm trên mặt chữ vậy. Được lập có nghĩa là bạn đang sở hữu nó! Không nợ nần. Bạn đã có nó. Phân đoạn còn tiếp tục và nói rằng,

“Mọi dân tộc trên địa cầu sẽ thấy rằng anh em được mang danh Đức Giê-hô-va và chúng sẽ sợ anh em. Đức Giê-hô-va sẽ làm cho anh em thịnh vượng.” Đức Chúa Trời phán khi họ được lập, mọi dân sẽ thấy họ được gọi bằng

**BẠN SẼ ĐƯỢC
PHƯỚC ĐẾN NỖI
BẠN CHO NGƯỜI
TA VAY MƯỢN
CHỨ BẠN KHÔNG
VAY MƯỢN AI CẢ.**

danh Ngài. Bằng cách nào vậy? Đức Chúa Trời là vô hình, vậy làm sao đám người không tin kính kia lại nhìn thấy được Ngài vậy? Câu 11 nói cho chúng ta biết, *“Đức Giê-hô-va sẽ làm cho anh em thịnh vượng!”* Bạn sẽ thấy được sự giàu có và người ta sẽ biết bạn được Đức Chúa Trời chúc phước. Nếu điều đó là chưa đủ, phân đoạn còn tiếp tục, *“Anh em sẽ cho nhiều dân tộc vay nhưng anh em không vay mượn ai cả. Đức Giê-hô-va sẽ đặt anh em đứng đầu chứ không phải đằng đuôi.”* Bạn sẽ được phước đến nỗi bạn cho người ta vay mượn chứ bạn không vay mượn ai cả. Bạn sẽ là đằng đầu chứ không phải đằng đuôi.

Không nợ nần! Đây là một phần trong cơ nghiệp của bạn.

Bây giờ, tôi cần hỏi bạn một điều. Nếu những gì bạn vừa đọc là đúng và thực sự nó đúng như vậy, và nếu tôi chứng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

minh cho bạn thấy là tín hữu thời Tân Ước, nhưng bạn cũng thừa hưởng được cùng những lời hứa như vậy thì liệu điều đó có thay đổi được bất cứ điều gì trong cuộc đời bạn không? Nếu bạn nhận được một tỉ đô la thừa kế ngay hôm nay từ một ông bác giàu có nào đó thì liệu ngày mai cuộc đời bạn có khác đi không? Tôi nghĩ là có.

“Hỡi người hiếm muộn, chưa sinh con, hãy ca hát; Hỡi kẻ chưa từng đau đớn vì sinh nở, hãy trỗi tiếng reo mừng. Vì con cái của phụ nữ bị bỏ sẽ đông hơn con cái của phụ nữ có chồng.” Đức Giê-hô-va phán vậy.

*“Hãy mở rộng chỗ trại người, giường màn chỗ người đang ở, chớ để chật hẹp; Hãy giăng dây cho dài, đóng cọc cho chắc!”
— Ê-sai 54:1-2*

Chúng ta đã nói làm sao người nữ kia có thể có con trong khi chưa từng đau đớn vì sinh nở. Bây giờ, chúng ta đã biết Ê-sai đang nói về sự sinh nở mới, được sinh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Và chúng ta phát hiện ra có hai người nữ đại diện cho hai giao ước - giao ước cũ của sự nô lệ, là đi theo kiểu thông thường và giao ước mới với kinh nghiệm sinh lại, là sự sinh nở biến đổi chúng ta bằng quyền năng của Đức Thánh Linh. Hiệu quả của giao ước mới được lập rõ ràng trong ví dụ mà Ê-sai sử dụng. Một người nữ sẽ mang thai và sanh một con thông qua tiến trình mang thai chín tháng mười ngày thông thường. Còn giao ước kia thì

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

lại không bị giới hạn bởi xác thịt, nhưng được thụ thai bởi lời hứa và được sinh ra bằng quyền năng của Thánh Linh. Chúng ta có một câu thể hiện cách sinh không bị giới hạn, theo cách không giới hạn. Chúng ta không còn bị giới hạn bởi chính những kinh nghiệm hay khả năng riêng của mình nữa. Hãy nhớ, Đức Chúa Trời khiến Áp-ra-ham. Ông vốn không còn khả năng sinh con nhưng ông thật sự đã có con.

Hãy nhớ về câu chuyện của tôi. Tôi cố gắng giải quyết công việc làm ăn của mình suốt chín năm nhưng nó chẳng hiệu quả gì cả. Nhưng với Đức Chúa Trời, nó đã hiệu quả và bây giờ tôi là triệu phú. Tôi nghĩ thật không thể nào tôi lọt vào danh sách mười đại lý xuất sắc do tính chất lịch trình công tác của tôi. Tôi đã bán được sản phẩm ở mức 4 triệu đô trong suốt 14 năm liên tiếp và không nghĩ mình có thể lọt vào danh sách đó. Nhưng tôi đã ở trong danh sách mười người đứng đầu và nhận được 100,000 đô tiền thưởng.

Con gái của tôi, Amy bị mọc khối u nặng 590 gram ở chỗ bụng và dường như không cách gì tránh được phẫu thuật cả nhưng con bé đã làm được. Một đêm khi ngủ dậy, khối u biến mất. Con bé mất ngay 590 gram; và 21 xăng-ti-mét vùng thất eo; và phần lưng nơi bị cong và lệch cũng được tái tạo lại.

Con dâu của tôi cũng được báo là chỉ còn bốn tháng để sống cũng vì mắc khối u ở vùng hông nhưng con bé cũng đâu có chết. Khối u đã biến mất sau một đêm khi con bé ngủ dậy.

Tôi có thể nói nữa và lại còn nói nữa nhưng bạn đã nắm được bức tranh rồi đó. Tương lai của bạn không còn bị giới hạn nữa đâu. Đức Chúa Trời phán Ta sẽ khiến con. Vì sự biến

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

đổi lớn này mà Ê-sai nói bạn cần chuẩn bị cho sự gia tăng. Hãy nhớ, Áp-ra-ham được bảo là di sản của ông còn hơn cả những gì ông có thể đếm. Bạn đoán được đó là gì không? Chúa cũng đang tuyên bố cùng một điều ấy cho bạn.

Đức Chúa Trời là Đấng hành động trong chúng ta bằng quyền năng Ngài, có quyền làm trở hơn bội phần mọi điều chúng ta cầu xin hoặc suy tưởng.

— Ê-phê-sô 3:20

Đức Chúa Trời có quyền làm trở hơn bội phần mọi điều bạn suy tưởng!!!

Sau khi Ê-sai công bố giao ước mới sẽ khiến sự gia tăng thuộc linh xảy ra trong câu một của Ê-sai chương 54, thì ông giải thích những gì chúng ta cần chuẩn bị cho mùa gặt ở câu tiếp theo. Trong bốn câu kế tiếp, ông đưa ra bốn điều chính yếu chúng ta cần làm để nhận lãnh sự gia tăng này. Đây là bốn định luật đầu tiên của sự gia tốc!

Hãy để tôi cho bạn một ví dụ khác thể hiện cách định luật này hoạt động. Vào năm 2021, vì Covid, sản lượng của chúng tôi bán được rất chậm. Tôi đã gieo giống và xin Chúa ban cho tôi năm 2021 là năm tuyệt vời nhất của tôi trong lãnh vực kinh doanh. Vào độ mùa thu năm 2021, có nhiều thứ không thật sự phát triển nhưng cũng không thật sự thụt lùi mà nó chỉ đứng yên. Nhưng dĩ nhiên, tôi đâu có gieo hạt giống để chỉ đứng yên không nhúc nhích đâu. Mà tôi đã gieo cho năm tuyệt vời nhất tôi từng được có mà.

PHƯỚC HẠNH CỦA ÁP-RA-HAM

Rồi đầu tháng Mười Một, tôi nằm mơ. Trong giấc mơ, tôi thấy hình ảnh cái ví của tôi mở ra và nó đầy tiền. Chúa phán với tôi trong giấc mơ ấy rằng, “Ta có thể khiến con làm được một chuyện gì đó lớn lao trước khi qua hết năm này.” Wow, thật khích lệ làm sao!

Vài tuần sau đó, có một người đàn ông gọi điện cho tôi và nói anh ta muốn bàn bạc về chuyện đầu tư của chúng tôi vì anh ta đã có nghe nói nhiều về chúng. Anh ta đã nghe trong suốt 20 năm qua, chúng tôi chưa từng để cho một khách hàng nào bị mất tiền do thị trường biến động. Trong khi nhìn thấy nhiều thứ bất nháo xảy ra ở Mĩ, anh ta tò mò lắm. Thế là tôi gặp anh ta, giải thích chiến lược đầu tư của chúng tôi cho anh ta và anh ta rất thích nó. Chà, để cắt ngắn câu chuyện, anh ta đã đầu tư một khoản tiền lớn vào công ty chúng tôi. Do đó, anh ta trở thành “khách hàng” vào phút cuối của chúng tôi và tôi đã có một năm tuyệt vời về kinh doanh.

Tất cả những gì tôi có thể nói đó là do những quy luật của Vương quốc và sự xúc dầu thịnh vượng đã mang tiền đến. Nhưng hãy để tôi nói tiếp, tiền không tự nhiên chảy đến. Tôi là người phải đưa ra lời cầu nguyện này xin dâng trình lên Chúa để nhận lãnh được khoản tiền này và nó đã xảy ra theo như những gì tôi đã gieo. Thật ngoạn mục!

CHƯƠNG 5

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ

Như tôi đã nói trong chương 4, vì có giao ước mới này mà có nhiều thứ sắp thay đổi. Hãy để tôi nói lại như thế này: Mọi thứ đang thay đổi! Sau khi Ê-sai tiên tri về giao ước mới và sự sanh chúng ta vào Vương quốc Đức Chúa Trời, ông tiếp tục nói làm thế nào điều này thay đổi cách chúng ta sống. Việc được sanh lại bây giờ mở cho chúng ta con đường tiến vào toàn bộ cơ nghiệp Đức Chúa Trời dành cho chúng ta với tư cách là thành viên trong gia đình Đức Chúa Trời. Giống như Áp-ra-ham, bây giờ chúng ta được thoát khỏi hệ thống rửa sả của quả đất và chúng ta cũng thay đổi vương quốc đúng theo nghĩa đen. Như tôi đã nói trước đây, câu hai chứa đựng bốn định luật gia tốc. Bốn định luật này là những định luật Đức Chúa Trời chỉ cho tôi lúc chúng tôi đang sống trong mớ hỗn độn tài chính với Now Center. Chúng là những khái niệm cực kỳ có sức mạnh để giúp bạn gia tốc công việc kinh doanh của bạn hay bất cứ điều gì bạn cần để nhìn thấy

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

sự chuyển động nhanh hơn. Hãy bắt đầu với một trong chín định luật gia tốc này — **định luật quản trị**.

Hãy mở rộng chỗ trại người, giường màn chỗ người đang ở, chỗ để chạt hẹp; Hãy giăng dây cho dài, đóng cọc cho chắc!

— Ê-sai 54:2

Hãy mở rộng chỗ trại người.

Đây là sự hướng dẫn đầu tiên Chúa ban cho tôi: Hãy mở rộng chỗ trại con, là nơi con cắm trại chứ không phải nói mở rộng cái trại của con. Cái trại đại diện cho cuộc đời bạn, và chỗ bạn cắm trại nói đến khái tượng của cuộc đời bạn. Thay vì tư duy sinh tồn trên mảnh đất hẹp chạt vật, Ê-sai nói bạn cần phải có không gian rộng hơn, rộng thật nhiều để có thể nhận lãnh tất cả những gia sản thuộc về bạn. Định luật này nói rằng bạn phải mở rộng nơi bạn đang ở, gia tăng lãnh thổ của bạn, gia tăng sự quản trị của bạn. Hãy nhớ, Đức Chúa Trời chỉ có thể ban phước trên những gì nằm dưới quyền thực thi pháp lý hợp pháp của bạn mà thôi.

Đây là chọn lựa của bạn!

Phục Truyền 28:8 nói:

Đức Giê-hô-va sẽ truyền cho phước lành đến với anh em trong kho lúa và trong mọi công việc của tay anh em. Ngài sẽ ban phước cho anh em trong xứ mà Giê-hô-va Đức Chúa Trời ban cho anh em.

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRI

Bạn có phước hạnh, nhưng một lần nữa, nếu thứ gì đó không nằm dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của bạn thì Đức Chúa Trời cũng không có quyền hạn thực thi pháp lý trên điều đó. Cho nên, đây là câu hỏi: Bạn muốn ba cây khoai tây được Chúa chúc phước hay 50,000 cây khoai tây? Nếu bạn biết rằng bất cứ điều gì bạn đặt dưới sự xúc dầu đó đều sẽ được thịnh vượng, thì bạn sẽ muốn đặt ở đó bao nhiêu thứ vậy? Ồ, sự cám dỗ tư duy hạn hẹp sẽ kéo bạn trở lại khi được hỏi như vậy. Chúng ta luôn nói không trước khi bạn có thể cân nhắc đến việc nói có ở đây. Nhưng bạn không phải một mình trong quyết định này đâu. Kinh Thánh nói bạn có thể cầu xin Đức Chúa Trời giúp đỡ.

*Nếu người nào trong anh em thiếu **sự khôn ngoan**, hãy cầu xin Đức Chúa Trời thì Ngài sẽ ban cho, vì Đức Chúa Trời là Đấng ban cho mọi người cách rộng rãi, không lời khiển trách.*

— Gia-cơ 1:5

Nhưng với hầu hết mọi người, họ thậm chí chưa cân nhắc đến bất kỳ điều gì Chúa đang muốn đem đến cho họ thì họ đã đóng sầm cánh cửa lại rồi. Tôi biết, tôi biết chứ. Tôi đã từng làm vậy nhiều lần và điều đó đã khiến tôi phải trả giá đắt.

Ví dụ, tôi đã trải qua một năm hoặc gần như thế và điều đó đã rõ ràng chỉ ra tôi đã sai trong việc mặc định chuyện này sẽ là như thế. Tôi cần biết chuyện đó dễ dàng được thay đổi như thế nào. Nhưng bây giờ, thậm chí sau nhiều năm nhìn

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

lại, nếu như lúc đó không phải tôi bất cẩn thì có lẽ chuyện đã được can thiệp và nó sẽ không diễn ra như vậy rồi.

Một ngày kia, 2 Cô-rinh-tô 9:10-11 đến trong suy nghĩ của tôi và tôi không thể bỏ nó đi được. Tôi biết Chúa đang cố gắng dạy tôi điều gì đó và tôi suy ngẫm hai câu Kinh Thánh này, tôi xin Thánh Linh đến phán dạy tôi về điều này. Phần câu Kinh Thánh liên tục chạy quanh đầu tôi đó là, “Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn.”

***Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em** và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.*

—2 Cô-rinh-tô 9:10-11

Khi tôi còn đang suy nghĩ về hai câu Kinh Thánh này thì Đức Thánh Linh dường như phóng to và soi sáng tâm trí tôi chỗ, “*và bánh làm thức ăn*”; phần câu Kinh Thánh này lập tức nhảy ra khỏi tâm trí tôi. Tôi chợt nhận ra có quá nhiều người đối diện với nỗi sợ khi họ muốn ban cho vì họ không hiểu cạm từ này. Hầu hết trong số họ nghĩ rằng khi họ ban cho là họ đang mất đi thứ gì đó, là thứ khiến họ phải trả giá. Nhưng điều Chúa đang nhắc nhở tôi ở đây chính là Ngài không những cung cấp hạt giống để gieo mà Ngài còn ban bánh để làm thức ăn, là những gì mà con người cần cách cá

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ

nhân cho nhu cầu của họ. Dĩ nhiên, tôi đã biết điều này rồi nhưng tôi cảm thấy Ngài muốn chắc chắn rằng tôi sẽ nói với mọi người điều này, rằng họ phải hiểu được rằng Ngài ban cho chúng ta cả hai và họ không cần phải sợ ban cho.

Vào một đêm nọ, khoảng vài tuần lễ sau khi chúng tôi gieo hạt giống 15,000 đô cho một chức vụ mà chúng tôi muốn hỗ trợ, tôi chuẩn bị đi tắt đèn và lên giường ngủ thì đột nhiên, tôi có suy nghĩ là đi kiểm tra thị trường chứng khoán ở một vài công ty mà tôi đã mua cổ phiếu để xem họ làm ăn đến đâu rồi. Lúc tôi mở tài khoản của mình ra, tôi thấy họ thật sự có làm ăn khấm khá. Rồi lúc tôi chuẩn bị

**NGÀI CUNG CẤP
HẠT GIỐNG ĐỂ
GIEO VÀ BAN
BÁN ĐỂ LÀM
THỨC ĂN, ĐỂ
ĐÁP ỨNG NHU
CẦU CÁ NHÂN.**

bỏ điện thoại xuống, thì mắt tôi lại chú ý đến một công ty mà tôi không có mua cổ phiếu của họ. Tôi đã từng thấy công ty này trước đây, thậm chí tôi còn cân nhắc việc mua cổ phiếu của họ nữa. Nhưng khi tôi điều tra biểu hiện làm ăn của họ, tôi thấy thị trường của họ đứng im lìm suốt 12 tháng cho nên tôi đã bỏ qua họ. Nhưng vì một vài lí do nào đó mà đêm hôm ấy, cổ phiếu công ty này lại xuất hiện ngay trước mắt tôi. Lạ thay, tôi cảm thấy tôi nên mua cổ phiếu của công ty này, đây là điều không giống với tính cách của tôi một chút nào. Thế là tôi mua 1,500 đô cổ phiếu của công ty này xong, tôi bỏ điện thoại xuống.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Drenda và tôi chuyện trò một chút với nhau và tôi kể cho cô ấy nghe chuyện tôi mua cổ phiếu của công ty đó, tôi đưa cho cô ấy xem. Lúc tôi mở cổ phiếu công ty này ra, tôi nghĩ đó sẽ sỡ vì nó vừa nhảy vọt lên 100% chỉ trong một giờ trước. Thế là chúng tôi thức và nói chuyện với nhau để xem con số đang từ từ tăng lên từng chút một. Rồi trong ba giờ tiếp theo, cổ phiếu tăng đến giá trị 17,000 đô là chạm trần. Tôi mới nói với Drenda, “Đây là 15,000 đô của chúng ta!” Tôi nhanh chóng bán ra hết số cổ phiếu này và bắt lấy phần gia tăng đó và tôi biết 15,000 đô tôi đã gieo vài tuần trước đây đã được trở lại với chúng tôi. Sáng hôm sau cổ phiếu công ty này giảm lại và không bao giờ tăng lên nữa kể từ sau sự kiện đó. Đây là điều lạ lùng nhất tôi từng thấy. Tôi biết chính Đức Thánh Linh đã soi sáng cổ phiếu công ty đó cho tôi và tôi đã bảo với Drenda rằng Đức Chúa Trời đã trả lại hạt giống cho chúng ta. Ngài ban hạt giống để gieo và ban bánh làm đồ ăn! Bạn biết đó, tôi không quan tâm Ngài làm bằng cách nào nhưng Ngài luôn làm vậy. Nhưng dù sao thì chuyện đó thật là thú vị.

Sau khi bán xong cổ phiếu, tiền được chuyển vào tài khoản của tôi rồi thì tôi nghĩ, *Áy da, nếu mình mà biết chuyện sẽ thế này thì mình đã mua nhiều hơn 1,500 đô rồi*. Chà, việc nhìn lại thì lúc nào cũng rõ như ban ngày mà. Đúng vậy, tôi đã có thể bỏ vào đó 10,000 đô rồi hoặc có khi bạn còn nghĩ hơn cả tôi là *Phải chi mình bỏ vào đó 100,000 đô rồi, phải vậy không?* Hãy nghĩ số tiền tôi đã có thể có được trong vụ đầu tư đó đi. Nhưng mà tôi đâu có bỏ 100,000 đô vào đó. Tôi không bỏ 10,000 đô vào

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ

đó. Tôi cũng không bỏ 5,000 đô vào. Mà tôi bỏ 1,500 đô vào. Bạn thấy không, lợi nhuận của tôi bị chặn lại. Tôi bỏ vào đó 1,500 đô và mặc dầu chắc chắn là tôi thích mình đã bỏ vào đó nhiều hơn nhưng điều đó không xảy ra vì sự thật tôi chỉ bỏ đúng vào đó 1,500 đô mà thôi. Vậy, chuyện gì đã xảy ra? Tôi chỉ làm đúng có một nửa. Tôi đã có cảm giác rằng mình nên mua cổ phiếu công ty đó nhưng tôi lại không cầu hỏi ý Chúa tôi nên mua bao nhiêu. Tôi đã cho phép sự mặc định thông thường tôi hay làm trước đây trong não bộ của mình khi ra quyết định đó mà thậm chí còn không thêm suy nghĩ thử nếu tôi được nhiều hơn số tiền đó thì sao. Vâng, tôi đã nhận lại 15,000 đô của mình, số hạt giống ban đầu, nhưng tôi lại không có được phần thứ hai của lời hứa đó.

*Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và **lâm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em.***

—2 Cô-rinh-tô 9:10

Tôi không nhận được phần gia tăng thêm và đã không mở rộng được mùa gặt thuộc về tôi mà tôi nên có. Đêm đó, Đức Chúa Trời vốn ban cho tôi nhiều hơn như thế, chứ không phải chỉ nhận lại số hạt giống tôi đã gieo mà thôi, mặc dầu được như vậy đã là rất tuyệt. Nhưng tôi thật sự đã không hỏi ý Chúa muốn tôi bỏ vào đó bao nhiêu, cho nên tôi đã trật mất phần gia tăng vốn thuộc về tôi nếu tôi chịu hỏi ý Ngài trước. Vậy, tại sao tôi lại không hỏi ý Ngài vậy? Tôi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

bận rộn và không nghĩ gì nhiều về chuyện đó cho đến khi khúc sau cổ phiếu tăng vọt như tên lửa. Việc để cho sự mặc định lối mòn lên tiếng thì dễ rồi, nhưng chúng ta có thể cài đặt lại cho sự mặc định cũ kỹ này im miệng lại và rồi chúng ta cân nhắc và đừng có chưa gì đã quyết định dựa theo sự hiểu biết riêng của mình. Hãy cầu xin Chúa ban sự khôn ngoan trong những hoàn cảnh đó và bạn sẽ thấy có nhiều kết quả to lớn đến với bạn đấy.

Vào một ngày kia, Chúa phán với tôi điều này: “Đừng lên những kế hoạch cỏn con nữa!”

CÒN CÓ NHIỀU HƠN!

Có nhiều người bị lỡ mất cơ hội Chúa đặt ngay trước mặt họ. Họ trồng ba cây khoai tây và khi chúng ra kết quả tốt quá thì họ lại nói, “Chà, biết vậy mình nên trồng nhiều hơn.” Và như tôi đã chỉ cho bạn thấy, làm vậy thì quá dễ.

Hãy nhìn vào một số câu Kinh Thánh trong Sáng Thế Ký liên quan đến Áp-ra-ham.

Sau khi Lót lìa khỏi Áp-ram, Đức Giê-hô-va phán với Áp-ram: “Từ chỗ con đang đứng, hãy ngước mắt lên nhìn khắp bốn phương, đông, tây, nam, bắc. Tất cả vùng đất mà con thấy, Ta sẽ ban cho con và cho dòng dõi con đời đời. Ta sẽ làm cho dòng dõi con đông như bụi trên đất; nếu ai đếm được bụi trên đất thì cũng đếm được dòng dõi của con. Nào, hãy đi khắp chiều dài, chiều ngang của vùng đất, vì Ta sẽ ban đất ấy cho con.”

— Sáng Thế Ký 13:14-17

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ

Hãy để ý Đức Chúa Trời phán “*Từ chỗ con đang đứng, hãy ngược mắt lên nhìn...Tất cả vùng đất mà con thấy, Ta sẽ ban cho con và cho đồng đội con đời đời.*” Rồi câu 17 tiếp, “*Nào, hãy đi khắp chiều dài, chiều ngang của vùng đất, vì Ta sẽ ban đất ấy cho con.*”

Có ba bước quan trọng quyết định cho điều Chúa phán với Áp-ra-ham ở đây. Đầu tiên là hãy nhìn! Vâng, hãy nhìn từ nơi con đang đứng. Có thể bạn sẽ nói, “Chà, con không có gì nhiều đâu, thưa Chúa!” Nhưng Chúa không bảo bạn nhìn vào những gì bạn có mà thay vào đó Ngài bảo nhìn từ nơi con đang ở. Tất cả những gì bạn nhìn thấy, Ngài sẽ ban cho bạn. Ồ, đây là nơi chúng ta thường bỏ lỡ nhiều nhất. Chúng ta thật sự cần tập trung vào việc cho phép Chúa kéo căng nhận thức

**CHÚNG TA THẬT
SỰ CẦN TẬP
TRUNG VÀO
VIỆC CHO PHÉP
CHÚA KÉO CĂNG
NHẬN THỨC CỦA
CHÚNG TA ĐỂ
CHÚNG TA CÓ
THỂ NHÌN ĐƯỢC
XA HƠN.**

của chúng ta để chúng ta có thể nhìn được xa hơn. Để nhìn được từ nơi chúng ta đang ở cần đến sự tưởng tượng hình dung; nếu không thì tất cả những gì chúng ta thấy được chỉ là nơi chúng ta thực sự đang ở mà thôi.

Cho nên, định luật trước hết chúng ta cần thành thạo đó là luật quản trị. Đây là định luật đầu tiên trong chín định luật gia tốc. Bạn sẽ không bao giờ lên chón cao hơn những gì bạn có thể nhìn thấy được. Cho nên hãy dừng lại và trả lời câu

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

hỏi: Tôi nhìn thấy gì? Vì bạn sẽ không bao giờ bước về phía trước nếu bạn không nhìn thấy phía trước có gì. Không bao giờ bước được đâu!

Chúa đang nói với Áp-ra-ham rằng, “Hãy ngược mắt lên nhìn và Ta sẽ ban cho con tất cả những gì con nhìn thấy.” Tất cả những gì ông nhìn thấy được đó, Chúa sẽ làm cho ông, nhưng về phần Áp-ra-ham, ông buộc phải bước đi trước tiên. Nếu Áp-ra-ham không bước lên trước, Đức Chúa Trời không có quyền hạn thực thi pháp lý trên vùng đất đó. Ngài chỉ có thể ban cho ông vùng đất mà chân ông đặt chân đến mà thôi. Tại sao vậy? Vì Áp-ra-ham đã được Chúa ban cho lời hứa về phước hạnh, về sự xức dầu và về quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp trên đất để mang đất đai đặt dưới quyền hạn thực thi pháp lý hợp pháp của thiên đàng.

Và phần sau của câu này nói rõ ràng rằng bạn sẽ không bao giờ chiếm lĩnh được những gì chân bạn chưa đặt chân đến. Nếu bạn không chiếm cứ được đất, như tôi đã nói ở phần trước trong sách này, thì bạn sẽ không bao giờ quản trị được nó để khiến nó sản sinh hoa lợi trong cuộc đời bạn. (XEM CHƯƠNG 1,2 DÙNG THUẬT NGỮ GÌ cho câu này). Hãy ôn tập lại phần này.

1. Bạn thấy gì?
2. Bạn thấy cái gì thì bạn phải bước đi với đó.
3. Bạn sẽ không bao giờ bước đi với những gì bạn không thấy.
4. Có thể bạn sẽ không bao giờ chinh phục được những gì bạn không bước đi.

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ

Lần sau, bạn hãy lái xe đi xung quanh, nhìn quanh các tòa nhà, rồi tự hỏi mình: Làm sao mà chúng mọc lên được ở đó nhỉ? Tôi biết có thể bạn sẽ nói đó là câu hỏi ngớ ngẩn. Nhưng nghiêm túc đó, chúng mọc lên bằng cách nào thế? Phải có ai đó nhìn thấy chúng trước khi chúng được mọc lên. Từ bức tranh đó, bản thiết kế hẳn đã được vẽ ra; rồi từ bản vẽ đó, người ta ước lượng tài chính và thời gian kết hợp lại với nhau để tạo nên bảng lượng giá tính toán kinh phí xây nhà. Điều tôi muốn chỉ ra đó là phải có ai đó nhìn thấy được những ngôi nhà này trước khi chúng được xây dựng nên. Hẳn có ai đó đã vẽ ra những gì họ đã thấy được và rồi họ xây lên cái họ đã vẽ. Và khi ngôi nhà được hoàn tất thì nó trông giống y đúc bản vẽ.

Hãy để tôi nói lại lần nữa:

Ai đó phải thấy ngôi nhà trước khi nó được xây lên.

Ai đó phải vẽ ra những gì họ đã thấy (kế hoạch).

Ai đó phải xây dựng nên cái họ đã vẽ (thực hiện kế hoạch).

Nhưng hãy để tất cả những điều đó được bắt đầu bằng câu hỏi “Bạn thấy gì?” Quy luật quản trị!

Tôi sẽ lại hỏi bạn, câu hỏi liên quan đến cuộc đời bạn, “Bạn thấy gì?”. Thật sự thì hãy dừng lại một chút và ghi chú xuống. Rồi quay trở lại với bức tranh và tự hỏi, “Tôi thật sự muốn điều

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

NHƯNG HÃY ĐỂ TẤT CẢ NHỮNG ĐIỀU ĐÓ ĐƯỢC BẮT ĐẦU BẰNG CÂU HỎI “BẠN THẤY GÌ?” QUY LUẬT QUẢN TRỊ!

này ư?” Hãy nhớ, bạn là người vẽ bức tranh. Ví dụ về 1,500 đô của tôi đi, nó có thể trở thành 150,000 đô cách dễ dàng nếu tôi biết giá cổ phiếu sẽ tăng lên như thế. Hẳn là phải có người biết giá sẽ tăng như vậy và Người ấy sẽ mời bạn xin Ngài giúp đỡ vào lúc bạn có cần.

Có một câu Kinh Thánh tuyệt vời nằm trong Rô-ma 12:2, là câu tôi thích đọc hết lần này đến lần khác:

Đừng khuôn rập theo đời này, nhưng phải được biến hóa bởi sự đổi mới của tâm trí mình, để phân biệt đâu là ý muốn tốt đẹp, vừa lòng và trọn vẹn của Đức Chúa Trời.

Về cơ bản, câu Kinh Thánh này đang bảo chúng ta thay đổi suy nghĩ và đừng khuôn rập theo những kiểu mẫu đời sống chúng ta từng sống trong quá khứ. Mẹ tôi mua nhiều loại vải khác nhau để bà có thể may đầm cho các em tôi mặc khi các em tôi còn bé. Bây giờ, nếu bà ấy may đầm thì khi may xong, bà ấy lại không thích chiếc đầm ấy, rồi bà ấy đi lại, lấy một khúc vải khác cùng họa tiết để may chiếc đầm khác, nhưng lần nào bà cũng cho ra chiếc đầm mà bà không thích trước đó cho dù bà có may bao nhiêu lần đi chăng nữa. Để có kết quả khác đi, bà buộc phải thay đổi mẫu vải bà đã dùng và điều này cũng đúng như vậy đối với chúng ta.

ĐỊNH LUẬT QUẢN TRỊ

Có thể bạn sẽ nói, “Chà, ông Gary ơi, tôi thật sự không có khuôn mẫu đời sống nào cả.” Và tôi sẽ nói, “Vâng, bạn có đấy; Đó là những gì bạn nghĩ trong suốt ngày hôm đó.” Và nếu bạn nói bạn không nghĩ về bất cứ điều gì trong cả ngày dài thì đó chính là nan đề của bạn.

Một lần nữa, quy luật quản trị thiết lập nên khái tượng của bạn. Đây là nơi bạn sẽ sống chứ không phải là cách bạn sống bây giờ. Đây là khái tượng của bạn, sự quản trị của bạn, tương lai của bạn, là những gì bạn đang áp ủ và chuẩn bị cho - tất cả những điều này sẽ dẫn bạn đến với một điểm lớn. Bạn có thể luôn nói được nơi bạn đang hướng đến qua những gì bạn đang chuẩn bị. Nếu một người muốn trở thành một nghệ sĩ dương cầm vĩ đại thì hẳn người đó sẽ muốn luyện tập nhiều. Nếu họ muốn thành công trong kinh doanh thì người đó phải trở thành một sinh viên chuyên ngành kinh doanh. Cho nên, hãy cho tôi biết: Bạn muốn luyện tập cái gì trong thời gian rảnh rỗi? Tôi không có ý khiến bạn cảm thấy tồi tệ nhưng bạn cần dừng lại và đối diện với những thực tế này. Đó là cách khái tượng hoạt động.

Một câu hỏi cuối cùng tôi muốn hỏi, đó là: “Bạn đang bị lôi kéo đi đâu trong cuộc đời bạn?” Bạn sẽ nói, “Này ông Gary, không có ai lôi kéo tôi đi đâu cả.” Xin lỗi vì phải nói khác với bạn, nhưng bạn đang bị lôi kéo đi đâu đó. Chỉ ít đây cũng là điều được Kinh Thánh nói.

Đang lúc bị cám dỗ đừng ai nói: “Tôi bị Đức Chúa Trời cám dỗ”; vì Đức Chúa Trời không thể nào bị đêu ác cám dỗ,

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

và chính Ngài cũng không cảm dỗ ai. Nhưng mỗi người bị cảm dỗ bởi chính dục vọng mình lôi cuốn và quyến dụ. Rồi khi dục vọng đã cứu mang thì sinh ra tội lỗi; tội lỗi đã trưởng thành thì sinh ra sự chết.

— Gia-cơ 1:13-15

Gia-cơ đang cảnh báo chúng ta về việc để cho ước muốn độc ác cảm dỗ thì nó sẽ lôi kéo chúng ta đến với cảm dỗ và tội lỗi. Nhưng bất kỳ ước muốn nào rồi cũng lôi kéo bạn đến chỗ thực hiện ước muốn đó, dù là tốt hay xấu mà thôi. Gia-cơ nói một người sẽ bị cảm dỗ khi có sự xuất hiện của ước muốn. Bạn có thể có ước muốn tốt đẹp hoặc ước muốn xấu xa; nhưng cả hai đều sẽ lôi kéo bạn đến chỗ hoàn tất nó. Một khi ước muốn xuất hiện ở đó và bạn cho phép nó cảm dỗ bạn thì kế hoạch thực hiện để hoàn tất nó sẽ được cứu mang. Một khi kế hoạch hành động được thực hiện thì Gia-cơ nói rằng nó sẽ sinh ra sự cứu mang để hoàn tất hành động và rồi thì nó sẽ trở thành sự thoả mãn do ước muốn đã trở thành hiện thực. Cho nên, hãy nhớ, cái gì bạn đặt trong lòng mình thì đó là cái bạn cho phép nó cảm dỗ bạn, và nó sẽ lôi kéo bạn đến chỗ hoàn tất nó. Khái niệm này hiệu quả cho bạn lẫn chống lại bạn, vấn đề tùy thuộc vào việc bạn chọn kiểu ước muốn nào để suy ngẫm về. Bạn thấy gì?

Định luật quản trị:

Hãy mở rộng chỗ trại con.

Ê-sai 54:2a

CHƯƠNG 6

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

*Hãy mở rộng chỗ trại người, Giữ gìn màn chỗ người đang
ở, chớ để chật hẹp; Hãy giăng dây cho dài, Đóng cọc cho chắc!*
— Ê-sai 54:2

Bây giờ, chúng ta đến với định luật sức chứa. Sau khi chúng ta được gia tăng sự quản trị, có nhiều thứ phải thay đổi. Ý tôi là nếu bạn chiếm được nhiều lãnh thổ hơn thì khả năng quản lý lãnh thổ mới của bạn được xác định bởi sức chứa của bạn. Quy luật quản trị nói lên “nơi” bạn sống. Còn quy luật sức chứa nói lên “cách” bạn sống mỗi ngày: đó là thói quen của bạn, nề nếp của bạn, và cách bạn sử dụng thời gian. Ở đây, Đức Chúa Trời đang nói bạn cần không gian rộng hơn để Ngài mang phần gia tăng đến cho bạn. Căn lều hiện tại của bạn, cách bạn đầu tư thời gian và năng lực hiện tại của bạn quá nhỏ và nó sẽ không thể xử lý được phần tăng thêm của trách nhiệm sắp đến tương ứng với phần lãnh thổ lớn hơn, cho nên phải có thứ gì đó cần được thay đổi ở đây.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hãy kéo căng lều hiện tại của bạn cho rộng **và chớ để chật hẹp**. Tôi thích phần này. Thậm chí sau khi bạn nghĩ bạn sẽ điều chỉnh nhiều thứ để xử lý được nhiều thứ hơn nữa thì Đức Chúa Trời nói rằng bạn vẫn chưa nghĩ đủ lớn. Đừng để chật hẹp; hãy nói rộng chỗ cho sự phát triển lớn, nói thật rộng!

Cho nên, hãy đào sâu định luật này. Định luật sức chứa đơn giản nói rằng khi bạn đạt đến sức chứa của mình, bạn coi như xong. Không còn chỗ nào để phát triển hơn được nữa. Trại của bạn đại diện cho cách bạn sống và tiến trình bạn dùng để quản lý một ngày cùng những trách nhiệm của bạn.

Có một nghiên cứu tôi mới đọc gần đây chỉ ra 8-10 nhân viên bị quá tải.¹⁷ Điều đó đúng; hầu hết một ngày của nhiều người đều đã bị bão hoà. Vì có điều này, họ phải ngừng mơ ước, là cái dẫn họ về với định luật đầu tiên, định luật quản trị. Nhiều người bị bão hoà sức chứa, họ ngừng mơ ước. Họ phải làm việc luôn tay luôn chân không có thì giờ nghỉ ngơi cho nên họ thậm chí còn không tài nào vui vẻ nổi khi có sáng kiến mới xuất hiện. Tại sao? Vì xong việc là hết ngày rồi.

Cho nên, hãy để tôi hỏi bạn, “Bạn có bị quá tải không?” Bạn có mệt lả không?” Nếu bạn bị mệt, bị quá tải thì bạn bị mắc kẹt và ý tôi là thật sự bị mắc kẹt. Chỉ có một cách duy nhất để hết mắc kẹt và lại mơ ước lần nữa đó là bạn phải thay đổi tiến trình.

Cách duy nhất gia tăng sức chứa của bạn chính là thay đổi tiến trình.

17. “8 Out of 10 Employees Feel Overwhelmed and Overworked,” <https://theundercoverrecruiter.com>

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

Hãy để tôi lấy cho bạn một ví dụ về điều tôi đang nói. Giả sử bạn có 30 mét đất để trồng lúa mì dạng làm bánh mì nhà làm là bánh bạn sẽ dùng lò nướng nhà bạn để nướng ấy. Có lẽ với một mảnh đất nhỏ thế này thì bạn sẽ dùng lưỡi liềm và xay lúa mì theo cách cũ, đó là làm bằng tay.

Nhưng giả sử bạn muốn gia tăng năng suất lúa mì, bạn quyết định trồng 5 mẫu lúa mì. Vào lúc thu hoạch, khi bạn bắt đầu gặt lúa mì, bạn làm việc cật lực được khoảng vài giờ và khi bạn nhìn lại, một sự kinh khiếp bao trùm bạn vì bạn thấy bạn chỉ mới gặt được có một phần nhỏ xíu trong tổng diện tích cánh đồng lúa mì bạn cần gặt hết. Tôi cho rằng vẫn có khả năng để bạn hoàn tất nhiệm vụ này nếu bạn có đủ thời gian và nếu như những nhu cầu còn lại trong đời bạn được phép tạm dừng lại. Nhưng hãy đi đến một bước khác xa hơn, cứ cho là bạn muốn bắt đầu bán lúa mì và bạn quyết định trồng 10,000 mẫu lúa mì. Bây giờ thì sao? Chà, trước hết, có lẽ bạn thậm chí không còn cười được nữa vì ý kiến này, vì bạn sẽ lọc khả năng đó thông qua cái phễu tư duy “Không cách gì thu hoạch được nhiều lúa mì như vậy bằng cái liềm được!”

Ở đây, bây giờ, chúng ta thấy thậm chí định luật quản trị bị định luật thứ hai giữ lại, là định luật về sức chứa. Một lần nữa, định luật này nói rằng một khi bạn chạm ngưỡng của mình thì đó cũng là lúc bị chặn lại. Là vậy đó; đó là tất cả những gì bạn có thể làm được. Vậy đâu là câu trả lời cho sức chứa bị chặn lại của bạn? Chính là thay đổi tiến trình. Bạn sẽ phải thay đổi cách bạn sống trong trại, thay đổi nếp sống hằng ngày của bạn, để có thể xử lý được phần tăng thêm đó. Về ví dụ 10,000 mẫu,

CHUYỆN CHỮA KẾT THÚC

dĩ nhiên bạn phải mua một đến hai cái máy. Ưu tiên cho việc đó còn là thuê nhân công, phải có bộ phận quản lý nhân sự, bảng chấm công, cộng thêm máy kéo và trang thiết bị. Giả sử nếp sống hằng ngày hiện tại của bạn hoàn toàn thay đổi.

Hãy để tôi cho bạn một ví dụ khác. Giả sử bạn dành bốn giờ mỗi tuần để cất cỏ bằng máy cất cỏ. Bạn muốn doanh số công ty tăng lên và bạn biết nếu bạn có thời gian, bạn sẽ đầu tư nhiều hơn vào công việc kinh doanh. Lúc đó, bạn thật sự không có thời gian. Vậy thì giải pháp của bạn là gì? Bạn có một vài giải pháp. Bạn có thể mua một cái máy cất cỏ hoặc tuy nhiên tốt hơn, bạn có thể thuê nó cho đến khi làm xong và bạn dành thời gian để kiếm tiền. Sự minh họa này có thể được áp dụng cho bất kỳ lãnh vực nào trong cuộc đời bạn. Một lần nữa, bạn phải thay đổi tiến trình để đạt được nhiều sức chứa hơn.

Ồ, tôi biết tất cả chúng ta đều thích từ thay đổi. Tôi nói đùa thôi - hầu hết mọi người đều không thích mới phải - nhưng nếu bạn muốn gia tăng lãnh thổ, bạn phải thay đổi. Có một từ nằm trong Ê-sai 54 mà dễ lắm bạn lướt qua nhưng nó chứa đựng nhiều lẽ thật ở đây.

Giương rộng lều trại của bạn.

Căng lều cho rộng đòi hỏi nhiều nỗ lực. Mọi thứ bên trong lều phải được sắp xếp lại và nó cũng được áp dụng cho cuộc đời bạn cũng như cho một chiếc lều vậy. Hãy sử dụng ví dụ đơn giản này. Hãy cầm một quả bong bóng và thổi nó lên. Thường thì sẽ khá là khó khi thổi nó lần đầu tiên. Sau khi bạn thổi quả bong bóng rồi, bấy giờ không khí được thổi vào trong bong bóng. Bạn sẽ để ý kích cỡ của quả bong bóng trước và

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

sau khi thối không còn như cũ nữa. Nó lớn hơn nhiều; và nếu bạn thối lại nó, bạn sẽ thấy nó dễ thối hơn lần đầu. Vậy thì cái gì đã xảy ra cho quả bong bóng vậy? Bạn đã kéo căng độ co giãn của quả bong bóng sang một hình thức bình thường mới. Bây giờ quả bong bóng sẽ ở trong tình trạng co giãn mới này. Rồi bây giờ hãy vận dụng ví dụ này vào định luật sức chứa tư duy, bạn cũng sẽ gia tăng sức chứa của tư duy như sức chứa của quả bong bóng vậy, nhưng để được như thế, tư duy của bạn buộc phải bị kéo căng ra.

Bạn đoán được gì không? Bạn cần được kéo căng sang một sức chứa mới. Lần đầu tiên, nó sẽ khó, nhưng sau thời gian, nó sẽ trở thành sự bình thường mới cho bạn. Hãy để tôi cho bạn một ví dụ khác trong chính cuộc đời tôi. Như bạn biết đó, Drenda và tôi thực hiện hai chương trình truyền hình mỗi ngày. Đây là thứ cả hai chúng tôi chưa từng làm và nó khá là một sự kéo căng thậm chí ngay lúc bắt đầu bắt tay thực hiện. Không ai trong hai chúng tôi từng làm truyền hình, chúng tôi không biết chút gì về cách làm truyền hình, và cũng không có hàng trăm ngàn đô la để ra mắt kênh truyền hình đâu.

**BẠN CẦN ĐƯỢC
KÉO CĂNG
SANG MỘT SỨC
CHỨA MỚI. LẦN
ĐẦU TIÊN, NÓ
SẼ KHÓ, NHƯNG
SAU THỜI GIAN,
NÓ SẼ TRỞ
THÀNH SỰ BÌNH
THƯỜNG MỚI
CHO BẠN.**

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Nhưng một ngày kia, chúng tôi cảm thấy mình đã nghe được từ Chúa về chuyện làm truyền hình. Thế là chúng tôi bắt đầu tiến trình tìm hiểu cách thức thực hiện phát sóng truyền hình; và thành thật mà nói, càng tìm hiểu, chúng tôi càng thấy mình không biết bắt đầu từ đâu. Đức Chúa Trời thành tín mang nhiều người biết cách làm truyền hình đến với chúng tôi; và bởi đức tin, chúng tôi ra mắt kênh truyền hình ở nhà mạng Ohio địa phương vào năm 2007. Lúc đó, chúng tôi thuê một công ty, hằng tháng họ sẽ đến một lần và ghi hình từ bốn đến năm chương trình và chúng tôi sẽ lên sóng mỗi tuần một lần. Chi phí lên sóng lúc đó là 9,000 đô một tháng, dường như là khoản tiền lớn cần chuẩn bị. Năm tiếp theo đó, chúng tôi bắt đầu lên nhiều nhà mạng hơn và hoá đơn phát sóng hằng tháng lên đến 50,000 đô. Bấy giờ, tại thời điểm đó, tôi phải thừa nhận tôi bị quá tải nhưng Chúa lại cứ thành tín, và chúng tôi lên được vài nhà mạng trong nước. Thế thì, vâng, tôi được kéo căng ra khỏi vùng an toàn của mình. Nhưng tôi bắt đầu thoải mái với việc sản xuất truyền hình, tiền chi trả phát sóng hằng tuần cứ thế mà đến thôi. Nhưng rồi một ngày nọ, tất cả những thứ đó đều thay đổi. Đó là vào buổi nhóm cầu nguyện tối thứ Tư, con gái tôi, Amy đang dẫn cầu nguyện. Đột nhiên, con bé dừng lại nhìn tôi và nói như sau.

“Mùa gặt hãy thật quá lớn cho con. Ta đang kéo căng con. Chỉ bởi Thánh Linh Ta thì con mới có thể hiểu chuyện gì sẽ xảy ra. Liệu con sẽ bước ra, để Ta dẫn dắt con đến với nhiều thứ khó hơn, vượt xa khỏi sự hiểu biết của con, là những điều không thể chứ?”

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

Chà, đó không phải lần đầu tôi nghe như vậy đâu. Tôi biết Chúa đang giới thiệu cho tôi một cơ hội nào đó lớn hơn tôi hiện tại khi đó rất nhiều và Ngài đang chuẩn bị tôi cho điều đó trước khi điều đó thật sự đến. Tôi sẽ thưa vâng với Chúa chứ? Tôi sẵn sàng để được kéo căng chứ? Tôi biết sẽ có sự đau đớn của việc kéo căng vì tôi đã từng được thử nghiệm như vậy nhiều lần rồi, nhưng tôi cũng hiểu sẽ có phần thưởng của sự kéo căng. Cho nên đêm đó, tôi thưa, “Vâng, thưa Chúa, bất cứ điều gì Ngài muốn, con sẽ thưa vâng.”

Khoảng một tháng sau buổi cầu nguyện đó, chúng tôi nhận được một cuộc gọi từ kênh truyền hình Daystar mà hằng tuần chúng tôi được phát một suất chiếu. Daystar là kênh truyền hình Cơ đốc lớn lắm, họ có mặt khắp mọi nơi trên thế giới và họ muốn dành tặng cho chúng tôi một suất chiếu mỗi ngày. Tôi biết họ thường không có dư bất kỳ suất chiếu nào mỗi ngày cả và tôi cũng biết nếu tôi từ chối thì có lẽ tôi sẽ không bao giờ có cơ hội thứ hai như thế này lần nào nữa. Nhưng tôi càng biết nếu lên sóng mỗi ngày thì nó đòi hỏi chúng tôi phải thay đổi cách chúng tôi đã đang làm, không những là thay đổi mỗi cá nhân chúng tôi thôi mà còn cả trang thiết bị rồi tài chính cần thiết để chi trả cho chuyện đó nữa.

Lúc đó, chúng tôi đang ổn định về khoản phí đã đang thực hiện hằng tuần và tôi không nhìn đâu ra khoản nào khác để trả thêm hơn được nữa. Chúng tôi vẫn sử dụng công ty sản xuất đến bấm máy cho chúng tôi phát sóng hàng tuần đó. Nhưng rồi tôi thấy tôi phải xây dựng đội nhóm sản xuất, biên tập riêng chưa kể là bộ phận quay phim, bấm máy

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

và những trang thiết bị cần thiết để lên sóng mỗi ngày. Nhất định có một điều tôi có thể nói là tôi đồng ý với Chúa chuyện liên quan đến lời tiên tri tôi nhận được vào tối thứ Tư hôm ấy. Ngài hỏi liệu tôi có để Ngài dẫn dắt tôi vào những điều bất khả thi không. Để cắt ngắn câu chuyện, Đức Chúa Trời đã mang tôi đến với nhiều người và tài chính cũng đủ để chúng tôi bắt đầu nhưng nó rất khó khăn; và tôi phải thừa nhận, lúc đó tôi bị kéo căng!

Hãy để tôi giúp bạn hiểu chuyện gì xảy ra tiếp theo. Bạn đang trả cho thời lượng phát sóng hằng tuần, nghĩa là mỗi tuần một lần. Rồi bạn lên sóng hằng ngày, nghĩa là năm ngày một tuần. Rồi đột nhiên chi phí tăng gấp năm lần số tiền bạn đang trả hằng tuần mà bạn phải giữ mức đó liên tục. Tuy nhiên, những người làm ở Daystar hiểu chuyện đó và họ nói với chúng tôi rằng có thể chúng tôi sẽ bị trễ lịch trả tiền phát sóng ngay lần đầu tiên vì vẫn phải cần một khoảng thời gian nhất định để khán giả mới nhận ra chúng tôi và rồi khi đó họ mới ủng hộ chương trình của chúng tôi. Chúng tôi đã ký hợp đồng phát sóng mỗi ngày và chúng tôi đã không thể trả hoá đơn phát sóng đầu tiên cho công ty truyền thông quản lý hợp đồng giữa chúng tôi và bên Daystar. Nhưng chúng tôi đã dự đoán trước điều này rồi nên nó không phải là chuyện gì quá lớn.

Nhưng sau năm tháng xuất hiện trên đường đua, chúng tôi vẫn bị chậm các hoá đơn cần phải trả. Rồi tôi nhận được một lá thư điện tử từ bên bán rằng chúng tôi nợ 500,000 đô và luật sư bên họ đang tự hỏi chúng tôi sẽ lo liệu chuyện này ra sao. Bạn đã từng phải xấu hổ khi đang thổi bong bóng thì

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

nó mãi không lên hơi vì bạn nắm quá chặt đầu thối bong bóng chưa? Chà, tôi cảm giác tôi giống như vậy đó. Tôi không biết làm sao trả được khoản phí phát sóng và phân tẻ nhất chính là cái tên chương trình chúng tôi thực hiện được gọi là *Fixing the Money Thing* (Chấn Chính Tiền Bạc của Bạn). Tôi vật lộn với chuyện đó nhiều nhất. Thậm chí tôi còn nói với Drenda rằng có lẽ mình cần phải cắt bớt thời lượng phát sóng vì chúng ta không thể tiếp tục mãi như thế này. Nhưng tất cả những gì cô ấy nói là, “Chúa đã nói gì về chuyện này?”

Chúng tôi đi cầu nguyện, không nói cho bất kỳ ai biết chuyện đang xảy ra, có một vài người cảm thấy họ cần cầu nguyện cho tôi. Lúc họ cầu nguyện, đột nhiên tôi cảm thấy sức nặng của toàn bộ chuyện này được cất khỏi tôi và tôi biết mọi thứ sẽ ổn. Vài ngày sau, tôi nằm mơ, trong giấc mơ đó tôi thấy có rất nhiều tấm séc. Tôi thậm chí có thể nhìn thấy con số được ghi trên các tấm séc đó nữa cũng như tên của nhiều người được viết trên các tấm séc đó. Tôi tỉnh giấc mà biết Chúa đang mang tiền đến. Lạ lùng thay, cuối tuần đó, chúng tôi đã có 500,000 đô đến từ một khoản dâng khác thường so với khoản dâng thông thường của hội thánh, là khoản cho phép chúng tôi trả hết hoá đơn.

Bây giờ chi phí truyền thông của chúng tôi đã tăng lên đến hàng trăm ngàn đô hàng tháng nhưng tôi có thể nằm ngủ ngon như một đứa bé. Tại sao? Vì tôi đã bước vào sự bình thường mới, một sức chứa mới. Vâng, đó đúng là một phần trong sự thay đổi khổng lồ - và có nhiều lúc, chuyện đó không hề thoải mái; tôi có thể nói với bạn như vậy - nhưng phần

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thường chắc chắn xứng đáng cho điều đó. Vậy, hãy để tôi cho bạn một vài lời khuyên.

Đừng để sự thiếu hụt về sức chứa ấn định khái tượng của bạn!

Hãy để khái tượng của bạn ấn định những sự thay đổi bạn cần để mở rộng sức chứa của bạn!

Đây là chìa khoá giúp bạn hiểu bước tiếp theo cũng như có những tiến trình nào bạn cần để thay đổi. Hãy trả lời câu hỏi sau.

Điều gì ngăn trở cuộc đời bạn?

Câu trả lời của bạn sẽ chỉ ra bạn đang gặp khó khăn ở đâu hoặc ở trong lãnh vực nào mà đó không phải là điểm mạnh của bạn để bạn làm người giỏi giang hơn mà nó lại phù hợp với người khác hơn là bạn.

Ví dụ bạn dành ra ba giờ để cất cỏ mỗi tuần cho bãi cỏ nhà bạn. Bạn đã sử dụng thời gian đó tốt nhất chưa? Như tôi đã đề cập trước đó, bạn có thể thay đổi tiến trình của mình bằng việc mua một cái máy cất cỏ hoặc thậm chí tốt hơn, bạn có thể trả tiền cho đứa bé nào đó bị đuổi ra khỏi nhà để cất cỏ cho bạn. **Hãy tập trung lo chuyện của bạn** để thoả mái mơ ước mở rộng lãnh thổ của bạn.

Câu hỏi thứ hai bạn cần trả lời là thế này.

Tiến trình hiện tại của bạn có khả năng phù hợp với những sự kỳ vọng, mong đợi của bạn không?

Ví dụ, nếu tôi có một chiếc máy giặt siêu lớn và nó có khả năng giặt hết tất cả mọi loại quần áo của tôi, tuy nhiên áo quần của tôi vẫn không được giặt thì tôi đang gặp phải vấn đề

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

về quản lý thời gian. Tự thân thời gian thuộc về vấn đề tiến trình nhưng nó là cái khác với cái chúng ta sẽ nói ở chương sau. Nhưng giả sử ở đây, nếu tôi đang giặt áo quần trên một tảng đá ven sông trong khi đó tôi vẫn còn một đồng đồ bần ở nhà thì tôi phải nhận ra được rằng tiến trình của tôi không đem lại khả năng phù hợp với nhu

cầu hoặc sự mong đợi của tôi rồi và như vậy, trong trường hợp này tôi buộc phải đi mua một cái máy giặt hoặc thuê ai đó giặt là áo quần cho tôi.

Hầu hết khi chúng ta không nhận ra điều này thì chúng ta cứ sống cuộc đời toàn những mục tiêu không trọn vẹn mà thôi.

Không phải vì chúng ta lười biếng mà ngược lại. Chúng ta làm việc quá đổi chăm chỉ và quá nhiều đến mức không thể ngồi xuống, mơ ước và quản trị những tiến trình hiện tại chúng ta đang dùng trong đời sống hằng ngày của mình bên trong lều.

Ví dụ, tôi có đọc một mẫu báo nói rằng hầu hết mọi người lãng phí nhiều giờ trong ngày để xem TV, lướt web hay nói chuyện điện thoại. Tôi chắc chắn bạn đã nghe có

CHÚNG TA LÀM VIỆC QUÁ ĐỔI CHĂM CHỈ VÀ QUÁ NHIỀU ĐẾN MỨC KHÔNG THỂ NGỒI XUỐNG, MƠ ƯỚC VÀ QUẢN TRỊ NHỮNG TIẾN TRÌNH HIỆN TẠI CHÚNG TA ĐANG DÙNG TRONG ĐỜI SỐNG HẰNG NGÀY CỦA MÌNH...

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

ai đó nói như thế này vào lúc cuối ngày của họ rằng, “Thời gian của tôi đi đâu hết rồi? Làm sao mà chưa gì đã đến giờ đi ngủ rồi à?” Chà, câu hỏi hay đấy và đó là câu bạn cần trả lời. Ở chương kế tiếp, chúng ta sẽ đi trả lời câu hỏi này vì bạn cần biết thời gian của bạn đi đâu hết rồi. Còn bây giờ, bạn chỉ biết khả năng của bạn bị khựng lại có nghĩa bạn không thật sự cố gắng đi tìm câu trả lời cho câu hỏi đó. Bạn chỉ biết bạn bị tụt lại đằng sau; và thay vì cố gắng tìm hiểu thời gian của mình đi đâu, bạn lại tập trung tìm cách chạy nhanh hơn hi vọng đuổi kịp.

Một trong những thứ đơn giản nhất bạn có thể làm để gia tăng khả năng của bạn đó là liệt kê những điều cần làm theo cách cũ mèm. Nhưng hầu hết những người lên danh sách những điều cần làm này lại không hoàn thành được nhiệm vụ đề ra trong danh sách đó. Tại sao? Chà, một lần nữa, tiến trình của họ không tương thích để có thể xử lý được vấn đề. Thứ hai, do họ bắt đầu thực hiện những thứ dễ làm trước trong danh sách nên họ không bao giờ đi qua được những nhiệm vụ khó nhưng quan trọng. Cho nên, đây là chìa khoá: Hãy bắt tay xử lý cái khó nhất, hầu như là cái bạn không thích nhưng khẩn cấp vào lúc đầu ngày và bạn sẽ kinh ngạc khi phát hiện ra bạn đã hoàn thành được nhiều việc như thế nào và cảm giác mặc cảm tội lỗi vì phàn nàn khi bị quá tải biến mất ra sao.

Tiến trình của bạn sẽ dẫn bạn đến với sự hoàn thành kế hoạch; và nếu bạn không thể hoàn thành kế hoạch thì điều đó chỉ ra rằng bạn cần phải thay đổi tiến trình. Có một thứ

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

tôi cần cảnh báo bạn đó là sự trì hoãn. Đừng lần lữa cho bất cứ cái gì có khả năng làm chững lại sức chứa của bạn. Phải luôn nghĩ đến cái tiếp theo và xin Đức Thánh Linh giúp đỡ, dẫn dắt. Khả năng của bạn thường không đột ngột bị khựng lại mà không có sự cảnh báo trước, mặc dầu chuyện này cũng có thể xảy ra giống như câu chuyện của tôi vậy. Còn lại thường thường thì bạn sẽ thấy được vấn đề trước khi nó đến gần. Vấn đề là khi bạn không nhìn xa trông rộng, không thấy trước nó sẽ đến thì bạn sẽ bị động và khi đó chuyện đã trở tay không kịp rồi.

Tôi nhớ lúc hội thánh chúng tôi tuy còn nhỏ nhưng vẫn đang phát triển. Tôi cực kỳ bận rộn với công việc xây dựng hội thánh và kinh doanh. Lúc đó, tôi có một người làm công việc kế toán khi có thời gian để quản lý sổ sách trong hội thánh và tôi biết chúng tôi không thể cứ tiếp tục công việc như vậy lâu hơn được nữa. Vào một đêm giữa những căng thẳng cực độ, Drenda và tôi nắm tay nhau cầu nguyện xin Chúa dẫn chúng tôi đến với người nào đó có thể giúp đỡ chúng tôi trong công việc này. Thì khoảng mười giờ khuya hôm đó, có một cuộc điện thoại vang lên bên giường chúng tôi. Đó là vợ của một trong những lãnh đạo trong hội thánh. Và đây là những gì cô ấy nói: “Tôi đang cầu nguyện và tôi cảm thấy Chúa muốn tôi gọi điện và hỏi liệu mục sư có cần phụ giúp bất cứ điều gì về kế toán hay không. Tôi có nhiều kinh nghiệm ngành kế toán và tôi rất vui được giúp.” Wow, chúng tôi nhẹ người hẳn. Chúng tôi biết đây là người phụ nữ đáng tin cậy, chi tiết trong đời sống hằng ngày và làm

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

việc chăm chỉ, chỉ có điều chúng tôi không biết cô ấy có nhiều kinh nghiệm ngành kế toán. Cô ấy đã trở thành kế toán viên cho chúng tôi và cô ấy đã làm việc rất tuyệt.

Không may thay, Drenda và tôi phải dành nhiều tuần lễ không cần thiết để lo lắng và căng thẳng để tự chúng tôi tìm cách giải quyết với nan đề kế toán thay vì chủ động cầu xin sự trợ giúp. Tôi nhớ lúc người phụ nữ này gọi đến, cô ấy nói mình biết đã rất trễ nhưng vì cô cảm nhận Chúa nói với cô ấy gọi điện cho tôi vào giây phút đó. Đức Chúa Trời biết hết mọi nhiệm vụ Ngài sắp xếp cho bạn và Ngài sẽ giúp bạn phát triển năng lực cho những bài tập đó trước khi chúng thật sự xuất hiện.

Tôi cũng muốn nói một chút về việc thiết lập phạm vi sức chứa đúng đắn. Tôi biết cụm từ này nghe lạ lẫm, cụm từ phạm vi sức chứa. Nhưng tôi tin đây là điều quan trọng sống còn và được nói đến trong Ê-sai khi Chúa phán hãy tạo thêm chỗ chứa và chớ để cho chật hẹp. Tôi nghĩ hầu hết mọi người đều đưa ra mục đích quá thấp khi thiết lập một dự án kinh doanh hoặc một nhiệm vụ mới nào đó.

Tôi còn nhớ lúc ngồi bên cạnh một người đàn ông trong một chuyến bay kia, chúng tôi đã trò chuyện với nhau. Tôi hỏi anh ta làm nghề gì, anh ta đáp mình là chủ tiệm bánh. Tôi đã hỏi anh ta rằng thế thì cậu chắc là ông chủ tiệm bánh nho nhỏ như những cửa tiệm bánh chuyên làm để phục vụ cho đám cưới hoặc bán bánh cookie nhỏ trong thị trấn của tôi, đúng không. Rồi cậu ta trả lời tôi rằng nó chỉ là một tiệm bánh địa phương trong vùng Boston và cậu ta chỉ mới mở

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

nó cách đây hai năm. Tôi hỏi thăm công việc tiến triển thế nào và câu trả lời của cậu ta làm tôi sốc nặng. Cậu ta nói công việc của tôi cho ra lợi nhuận vào năm ngoái trên 20 triệu đô. “Khoan đã,” tôi nói, “Tôi nghĩ cậu vừa nói là mới mở tiệm bánh cách đây hai năm thôi mà.” Cậu ta nói đúng rồi. Rồi tôi hỏi tiếp làm sao cậu ta kiếm được 20 triệu đô vào năm thứ hai kinh doanh như vậy. Cậu ta trả lời tôi rằng tiệm bánh cậu ta mở không với mục đích làm bánh sinh nhật và bánh cookie là chính yếu đâu. Thay vào đó, ngay từ đầu, chúng được mở với mục đích sẽ cộng tác làm ăn lớn với các công ty lớn. Tôi chợt nhận ra anh chàng này không bắt đầu tiệm bánh chỉ để trả các hoá đơn; mà anh ta mở nó để làm giàu! Tư duy của anh ta thu hút sự chú ý của tôi rất nhiều và thật quá khác so với mọi người.

Câu chuyện của anh chàng này là ví dụ tuyệt vời cho định luật số một, định luật quản trị và định luật về sức chứa đã hoạt động đi kèm với định luật đầu tiên. Khi cậu ta mở công việc kinh doanh, cậu ta đã thiết lập sức chứa của mình ở mức rất cao về tiềm năng trước khi cậu ta thật sự đưa nó vào hoạt động. Cậu ta đã nhìn thấy trước và mong đợi nó sẽ phát triển lớn mạnh và muốn tất cả mọi cơ cấu quản lý hoạt động phải được đặt đâu vào đấy nữa. Hầu hết nhiều người cứ để công việc của mình ì ạch với những tiến trình không tương thích và như vậy thì chỉ có khiến cho công việc bị quá tải và bị đánh cho tơi tả qua sự cạnh tranh mà thôi. Cho nên phải luôn thiết lập phạm vi sức chứa của bạn ở mức lớn hơn những gì bạn nghĩ nó có thể đạt được ở mức đó.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Các tiến trình của bạn phải được nhân bản. Hiện tại tôi có trên 100 nhân viên làm trong mục vụ, bao gồm cả công ty tài chính của tôi. Lúc ban đầu, tôi thường chịu cảnh không vui một chút nào khi nghe nhân viên nào đó của mình chuyển đi vì như vậy là chúng tôi mất hết toàn bộ các tiến trình công việc vì không một ai khác biết làm những gì người đó đã làm trước đây. Không ai nghĩ đến việc viết lại quá trình của bất kỳ ai trong bất kỳ vị trí nào thì chúng tôi cũng vẫn giữ được tiến trình công việc của mình. Tôi biết, tôi đã mắc một lỗi ngớ ngẩn nhưng có quá nhiều công ty và các tổ chức nhỏ mắc phải lỗi như tôi trước đây vậy. Những công ty, tổ chức không có truyền thông rõ ràng giữa các đội nhóm sẽ mắc phải sai lầm nghiêm trọng khi thực hiện những dự án lớn là cái sẽ giữ họ trong sự tắc nghẽn hiệu quả hoạt động và không phát triển hoặc tệ hơn là họ sẽ mất chỗ đứng trên thị trường. Cho nên, hãy để tôi nói lại điều này:

Các tiến trình của bạn phải được nhân bản!

Chắc chắn Subway làm nên rất nhiều chiếc bánh sandwich ngon rồi nhưng nếu đó chỉ là một lát bánh mì kẹp - thì tôi nghĩ ai trong chúng ta cũng có thể làm được từ việc nướng bánh mì lát và chế biến theo kiểu của chúng ta. Tuy nhiên, thương hiệu Subway lại tồn tại trên 42,000 cơ sở khắp nơi trên thế giới theo nguồn tin đáng tin cậy (statista.com). Hoặc giả sử McDonald's với 39,000 cửa hàng trên toàn thế giới, theo cùng một nguồn tin. Hoặc giả Uber, có mặt trên 10,000 thành phố trên thế giới trong 12 năm đi vào hoạt động kinh doanh, theo mappr.com thì sao? Những thứ này

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

tự nhiên xảy ra vậy à? Không phải bất kỳ ai cũng có thể tạo ra chiếc bánh hamburger. Hai anh chàng bắt đầu thiết lập Uber không phải chỉ vì tìm được cách đi làm tốt hơn. Không hề, nhưng họ đã có tư duy quản trị ở tầm thế giới lúc họ bắt đầu. Nhưng để những công ty này phát triển lớn mạnh như vậy hẳn là họ phải có tiến trình rất tuyệt vời và rành mạch. Và tôi chắc chắn họ cũng đã thay đổi nó liên tục theo thời gian kinh doanh chúng.

Cả đời tôi, tôi ở trong ngành bán hàng. Mặc dầu tôi là mục sư của một hội thánh lớn và ngày nào cũng làm chương trình phát sóng truyền hình nhưng tôi cũng vẫn phải làm việc ở mảng cung cấp các dịch vụ tài chính. Lúc bắt đầu kinh doanh, toàn bộ thu nhập tôi có đều là do kênh bán hàng cá nhân của tôi. Tôi biết nếu tôi không lên lịch làm sẵn trước khi kết thúc ngày thứ Bảy thì tôi sẽ mất một nửa hiệu suất công việc ở tuần sau. Cho nên, bạn đoán được không, tôi đã dành hầu hết ngày thứ Bảy để sắp xếp các cuộc hẹn với khách hàng qua điện thoại.

Trong công ty tôi, tôi đào tạo hàng trăm nhân viên bán hàng. Hầu hết trong số họ đều hi vọng mình sẽ có một tuần lễ bán hàng thành công nhưng chỉ có một vài người trong số họ đạt được. Lý do tại sao? Đó là vì họ chỉ biết hi vọng thay vì lên kế hoạch. Hầu hết trong số họ đều không thích gọi điện thoại, cho nên họ lần lữa và không hoạt động hết công suất trong tuần làm việc của họ. Họ không lập kế hoạch trước cho việc ngày thứ Hai kế tiếp họ sẽ gọi cho ai. Họ chỉ biết hi vọng rằng họ sẽ thành công gọi được cho ai đó vào sáng thứ

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hai. Họ cũng không thực hành tỉ lệ công việc kinh doanh, sẽ có bao nhiêu cuộc gọi đi cần thiết để họ có được một khách hàng. Cho nên, nếu gặp hai khách hàng liên tiếp nói không thì họ sẽ cho tôi biết rằng họ không phù hợp với ngành bán hàng và họ sẽ nghỉ việc. Nhưng nếu họ hiểu cứ mỗi 10 người họ nói chuyện qua điện thoại thì về trung bình họ đang nằm giữa mức doanh thu kiếm được là 3,000-5,000 đô, nếu họ vẫn tiếp tục gọi như thế thì sẽ có một tiếng gập đầu đồng ý từ khách hàng để họ nhận được mức trên.

Drenda và tôi gặp nhau ở trường Oklahoma và chúng tôi đã thành lập công việc kinh doanh dịch vụ tài chính ở đó. Đó là giai đoạn học hỏi khó khăn về ngành bán hàng vì tôi không phải là người hướng ngoại, nhưng tôi đã phải ép bản thân mình làm công việc đó. Nhưng được thời gian thì tôi đã cảm thấy thoải mái trong chuyện gọi điện thoại cho khách hàng, tôi am hiểu sản phẩm của mình và làm việc với nhiều khách hàng. Nhưng một ngày kia đang lúc chạy bộ tập thể dục, Chúa lại bảo tôi chuyển về lại Ohio. Cho nên Drenda và tôi đã chuyển về lại Ohio nhưng rồi mọi thứ lại khó khăn lại từ đầu.

Tôi phải xây dựng công việc kinh doanh từ mới hỗn độn và bắt đầu gọi các cuộc điện thoại ngẫu nhiên để tìm ra các khách hàng ban đầu của tôi. Tôi thấy nếu tôi cứ gọi 90 cuộc gọi mỗi ngày, tôi sẽ nói chuyện được với 25 người. Những người còn lại thì không có ở nhà hoặc có thể đang đi làm, nhưng tôi sẽ để lại lời nhắn và một số trong số này sẽ phản hồi lại cho tôi. Và trong số 25 người tôi được nói chuyện điện thoại thì sẽ có

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỮA

khoảng 6-7 người quan tâm và thực sự muốn hẹn gặp trực tiếp. Trong số 7 cuộc hẹn này, tôi sẽ bán được 3 đơn hàng; và từ 3 đơn hàng này, tôi thường kiếm được khoảng 2,000-5,000 đô một tuần. Một khi tôi được khách hàng biết đến qua người này người kia giới thiệu thì tôi sẽ không gọi những cuộc gọi ngẫu nhiên nữa mà đơn giản là tôi làm việc với những khách hàng do kênh mới này dẫn đến. Từ đó, tôi bắt đầu thuê cộng tác viên cho đến khi tôi có được 300 nhân viên bán hàng và văn phòng của chúng tôi lọt vào văn phòng số 1 trong 5,000 văn phòng trong nước.

Lý do tôi kể cho bạn nghe câu chuyện này là để nhấn mạnh cho bạn biết bạn phải có một tiến trình quản lý nào đó cho một ngày của bạn. Thời gian là vô giá! Ngày hôm nay, trong vòng hơn 30 năm qua, công ty của tôi vẫn làm ăn tốt, khác chẳng là có nhiều thứ trong công việc phải thay đổi mà thôi. Tiến trình của chúng tôi đã thay đổi. Hôm nay, chúng tôi có phần mềm để giữ cho mọi thứ đi đúng trình tự. Khi có một khách hàng nào đó gọi vào văn phòng làm việc của tôi, thì tôi có thể đưa cuộc gọi đó vào máy vi tính và sẽ có báo cáo chi tiết mọi cuộc gọi chúng tôi đã có với khách hàng cùng với những gì chúng tôi đã nói chuyện với họ. Chúng tôi sắp xếp, lưu trữ mọi đơn từ và tư liệu bán hàng được dùng cho từng cuộc gọi nhất định với những bản sao mọi loại đơn từ, hợp đồng chúng tôi đã ký cũng như các sản phẩm đó đã được trình bày theo thời gian như thế nào cho khách hàng, chúng tôi sẽ thay đổi bất cứ cái gì cần thay đổi cũng như nhiều thứ khác giúp chúng tôi nắm được tiến trình công việc. Ngày nay, các cộng

CHUYỆN CHỮA KẾT THÚC

tác viên của tôi có thể làm việc tại nhà và thao tác được với mọi thứ cần thiết. Khách hàng của chúng tôi có thể truy cập trực tiếp và cập nhật kế hoạch của họ lên đó, họ có thể gửi tin nhắn cho chúng tôi hoặc thao tác bằng tay những sự thay đổi cho vào cơ sở dữ liệu của họ. Thế giới đang thay đổi cho nên chúng ta cũng phải thay đổi.

Và hôm nay, tôi không gọi cho khách hàng nữa. Tôi còn có quá nhiều việc khác phải làm. Tôi phải rút tay về để giao lại cho những con người tuyệt vời chạy tiếp công việc kinh doanh cho tôi. Vì sao? Vì tôi còn có nhiều việc khác cần làm. Bên cạnh việc hội họp với ban chấp hành hằng năm, cùng với việc kiểm tra các báo cáo hằng tháng, tôi có thể truy cập vào mọi thứ khác tôi cần để giữ cho mọi thứ tiếp tục hoạt động. Bạn thấy đó, tôi đã phải luôn thay đổi tiến trình của mình để có thể mở rộng bờ cõi hơn. Mặc dầu cá nhân tôi không trực tiếp gặp gỡ khách hàng hôm nay nhưng công ty của tôi vẫn cho ra lợi tức hằng năm lên đến hàng trăm ngàn đô la. Thế tôi có yêu công việc làm việc với khách hàng không? Dĩ nhiên là có! Thế thì tôi có còn yêu khái tượng của công ty không? Vâng, có chứ! Nhưng nếu tôi là người phải hoàn thành các mục tiêu của mình thì tôi không thể làm được hết tất cả mọi

**...ĐỊNH LUẬT SỨC
CHỮA HOẶC TIẾP
THÊM LỬA CHO
BẠN HOẶC KHIẾN
BẠN BỐC CHÁY.**

thứ. Tôi phải ở yên trong nhiệm vụ của tôi.

Hãy nhớ rằng định luật sức chữa hoặc tiếp thêm lửa cho bạn hoặc khiến bạn bốc cháy. Nếu bạn bị quá tải

ĐỊNH LUẬT SỨC CHỨA

hoặc quá mệt mỏi vì lượng công việc, thì hẳn là bạn đã phải chờ đợi quá lâu để thay đổi tiến trình của mình rồi.

Khi khả năng của bạn mà đã hoạt động hết công suất thì bạn coi như xong.

Cho nên đừng để điều đó xảy ra. Bạn phải đặt câu hỏi, “Làm sao tôi biết liệu tiến trình của tôi tốt hay không tốt?” Chà, nếu bạn đã hoạt động hết công suất thì hoặc là các tiến trình của bạn rất tốt hoặc bạn đã để chúng lấn át bạn rồi. Hãy cứ tiếp tục nói rộng khả năng của bạn qua việc liên tục đánh giá kết quả, là thứ sẽ dẫn bạn đến định luật gia tốc thứ ba.

CHƯƠNG 7

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

Hãy mở rộng chỗ trại người [Định luật quản trị], giường màn chỗ người đang ở [Định luật sức chứa], chỗ để chật hẹp [Nghĩ lớn hơn]; Hãy giăng dây cho dài [Định luật chiếm giữ], đóng cọc cho chắc!”

— Ê-sai 54:2

Hãy quay trở lại với câu Kinh Thánh cốt lõi cho bốn định luật gia tốc đầu tiên của chúng ta. Định luật thứ ba được dựa trên cụm từ “giăng dây cho dài.” Nếu bạn đã giường lều rộng hơn rồi thì khu vực căn lều lớn hơn sẽ khiến gió lùa vào nhiều hơn để làm sập lều. Cho nên dây lều và cọc lều là hai thứ giữ cho lều được cắm xuống đất phải được giăng cho dài để đủ sức cản lại sức gió tốc tẩm bạt lều lên không khung. Nhưng hãy nhìn vào những sợi dây căng lều. Chúng dính liền với lều, là cái chúng ta đã nói về cách chúng ta sống hằng ngày, còn cọc lều là thứ được đóng vào trong đất. Đất mà có cọc lều được đóng xuống là cái chúng ta phải quay trở lại

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

với cái đầu tiên chúng ta nói là nơi bạn hạ trại, là khái tượng và sự thống trị của bạn. Những cái cọc được đóng vào đất sẽ giữ cho dây lều được buộc chặt với lều, là tiến trình hàng ngày của bạn, là cái bạn sẽ đối chiếu với khái tượng của bạn, mặt đất của bạn. Làm sao chúng làm được điều đó? Thông qua sự quản trị! Nhưng tôi chọn cách gọi nó là định luật chiếm giữ vì bạn sẽ không bao giờ chiếm giữ được cái mà bạn không quản trị!

Bạn sẽ không bao giờ chiếm giữ được cái mà bạn không quản trị! Những sợi dây lều chính là những thực tế, là những ROI, là những chi tiết bạn cần để đưa ra quyết định đúng đắn. Sự quản trị sẽ đặt mọi thực tế lên bàn cân. Vì những sợi dây lều sẽ neo khái tượng của bạn lại, chúng sẽ giữ cho mọi tiến trình của bạn trong căn lều, là cách bạn sống, bạn đối chiếu với khái tượng của bạn không bị lay chuyển. Đây là cách bạn có thể phán đoán liệu tiến trình của bạn có thể dẫn bạn đạt đến đích được hay không.

Nếu bạn đi trên tàu điện ngầm Anh, bạn sẽ nhìn thấy những biển hiệu ghi là “Hãy Để Ý Khoảng Trống” ngay lối lên tàu điện ngầm. Nếu bạn không để ý những khe hở đó, bạn có thể bị thương hoặc tệ hơn nữa là bạn bị té ngã xuống khoảng trống giữa tàu điện và mặt đất. Cùng một mối nguy hiểm này có thể xuất hiện ở đây. Toàn bộ công việc kinh doanh của bạn hoặc cuộc sống gia đình của bạn có thể bị cuốn vào một mớ hỗn độn lớn nếu bạn không để ý khoảng trống, chi tiết đó. Nếu bạn không để ý đến khoảng trống, bạn sẽ thấy mình bị chệch hướng trong khi có nhiều thứ bạn nghĩ theo đó là đúng.

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

Tôi là phi công và tôi học cách bay rất nhanh và tôi không muốn bay lạc đường bay đâu. Từ một khoảng cách rất gần của một sân bay quen thuộc thì tôi không cần đến la bàn. Mọi cảnh trí phía dưới tôi đều vô cùng quen thuộc. Nhưng khi tôi bay đi đâu xa thì tôi không thể không tham chiếu đến nơi tôi muốn đến hoặc không thể bay nếu không có la bàn xác định hướng đến. Có rất nhiều người hi vọng họ đi đúng hướng nhưng thực chất họ lại đang đi sai đường.

Trong công việc làm ăn, chúng tôi luôn hỏi khách hàng để làm việc với ngân sách của họ ngay lần gặp đầu tiên của chúng tôi. Dĩ nhiên, nếu chúng tôi muốn giúp đỡ khách hàng hết nợ hoặc nếu chúng tôi được hỏi để họ biết nơi đâu mà đầu tư an toàn thì chúng tôi cần xem mức độ tài chính của họ đang ở đâu. Có một câu hỏi chúng tôi sẽ hỏi họ trong số những câu hỏi rất đầu tiên đó là hàng tháng họ cần thiết phải chi tiêu bao nhiêu tiền. Nói cách khác, tôi đang tìm kiếm số tiền chúng tôi có thể làm việc để giúp họ đạt được mục tiêu hoặc thoát nợ. Trước khi hỏi họ như vậy tôi đã biết họ không biết phải trả lời như thế nào. Đối với hầu hết mọi người, họ đều xài thẻ tín dụng mà phớt lờ đi chuyện ngân quỹ của họ. Miễn sao họ có thể mở bất kỳ tài khoản thẻ tín dụng nào là họ sẽ còn tiếp tục tiêu xài. Nhưng dĩ nhiên, đây là một phần của nan đề thôi, tôi đang cố chỉ nó cho khách hàng thấy vì đó là những thứ họ không biết nhưng họ nên biết.

Sẽ luôn tuyệt vời cho tôi khi mọi người nói với tôi rằng mỗi tháng họ tiết kiệm được 500 đô hoặc hơn nhưng khi họ thiết lập ngân quỹ hàng tháng thì họ sẽ thấy mình dư lên

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

được 700 đô hàng tháng. Tôi có một khách hàng, là người đã nói với tôi rằng, hàng tháng họ có hơn 1,000 đô nhưng sau đó họ bị sốc khi biết mình thực chất có được 1,700 đô, đây là cái mà lý do tại sao thẻ tín dụng được xài hết mức có thể đây. Hmm, tôi tự hỏi làm sao điều này xảy ra được. Nếu không có các chi tiết, bạn sẽ không đời nào biết được liệu bạn có thể hoàn tất những thứ bạn nên hoàn tất hay không.

Sự quản trị đòi hỏi nhiều thứ hơn là giải quyết hết mọi chi tiết bạn đang nói rộng các tiến trình công việc nhà cửa của bạn. Như tôi đã nói trước đó, nếu bạn cố gắng thu hoạch 10,000 mẫu Anh lúa mì chỉ với một cái liềm nơi tay thì mọi người sẽ cười vào sự dại dột của bạn. Vì bạn sẽ cần nhiều cái máy để thu hoạch nhất có thể. Dĩ nhiên, như tôi đã nói, vì sự thống trị của bạn đã tăng lên nên nhu cầu thay đổi tiến trình là cần thiết để chúng ngày càng tương xứng hơn với sự thống trị của bạn. Việc đi từ sở thích thu hoạch lúa mì bằng lưỡi liềm sang sự vận hành đại trà đòi hỏi mọi thứ phải thay đổi. Bạn sẽ cần đến bộ phận trả lương, bộ phận nhân sự với luật nhân sự, rồi lợi ích của người lao động chẳng hạn như bảo hiểm sức khỏe, lịch bảo trì máy móc và nhiều thứ khác nữa.

Cho nên, một lần nữa, nếu bạn không thể quản trị được cái gì đó thì bạn cũng sẽ không bao giờ có thể chiếm lĩnh được nó.

Đây là điều Chúa đã cố nói với tôi trong Hê-bơ-rơ 11:33-34 như đã được đề cập ở phần đầu sách. Nhiều người tin rằng Chúa sẽ ban cho họ nhiều công việc tốt đẹp cùng thu

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

nhập tuyệt vời nhưng họ lại không có sức chứa để xử lý thứ họ nói họ muốn.

Tôi biết có một mục sư hiểu nguyên tắc này rất tốt. Lúc phỏng vấn người cho vị trí đội ngũ phục vụ trong chức vụ, ông sẽ bảo họ dẫn mình ra xem xe của người đó. Ông biết nếu xe của người đó lộn xộn, bừa bộn thì sớm muộn gì chức vụ họ được nhận vào làm cũng cùng chung cảnh ngộ như chiếc xe của người đó mà thôi. Mục sư này biết nếu họ không thể quản trị được những thứ họ hiện đang có thì họ không cách gì có khả năng quản trị nhiều hơn. Bây giờ, giả sử mục sư đó đang đứng trước chiếc xe bừa bộn, nào là khoai tây chiên rơi vãi khắp sàn xe, đồ uống và ống hút thì vứt khắp xe thì dĩ nhiên anh nhân viên tiềm năng kia sẽ ngượng chín mặt. Bạn nghĩ anh ta sẽ nói gì? “Xin lỗi, dạo gần đây tôi không có thời gian dọn dẹp và lau chùi xe của tôi.” Nhưng đó có thật sự là lời bào chữa không? Không hề, xin lỗi nhé, dù đã rất cố gắng. Có nhiều công ty kinh doanh dịch vụ lau rửa xe ô-tô sẽ đến tận cửa nhà bạn để rửa xe và vệ sinh xe của bạn sạch sẽ, láng bóng đấy.

Dĩ nhiên, anh chàng này gặp phải vấn đề về khái tượng. Nhưng tôi cá khi chiếc xe này còn mới, anh ta hẳn đã yêu thích nó rồi vệ sinh nó sạch sẽ và anh ta cũng quyết định là sẽ giữ chiếc xe theo cách đó. Nhưng khi cuộc sống vẫn cứ tiếp tục. Những tiến trình đời sống hằng ngày không tài nào theo kịp khái tượng của họ. Thì điều gì đã xảy ra? Họ thoả hiệp khái tượng của mình và chấp nhận lái chiếc xe bừa bộn đó đi loanh quanh. Trong trường hợp này, một khi nan đề đã

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

được nhìn thấy thì tiến trình mới cần phải được đưa ra đúng chỗ và sự quản trị chắc chắn cho vấn đề này không thể tiếp tục được như trước nữa. Ví dụ, lời nhắc nhở theo danh sách những nhiệm vụ người chủ xe cần làm đó là lái xe đến chỗ rửa xe vào mỗi thứ tư trên đường về nhà từ chỗ làm phải được tiến hành. Hoặc phải lên lịch trình cho ai đó đến lau rửa xe cho họ. Vấn đề nằm ở chỗ người này làm cho khái tượng của mình phải bị cam nín để phù hợp với những sự giới hạn về khả năng hiện tại của họ.

Sự quản trị đóng vai trò rất quan trọng. Nó chỉ ra tiến trình nào cần phải được thay đổi, như tôi đã nói, nhưng nó đồng thời cũng chỉ ra cá nhân bạn cần phải thực hiện những tiến trình nào. Ý tôi là qua những việc càng ngày càng phức tạp lên thì bạn phải cần thuê những người có chuyên môn đến giúp đỡ bạn. Tôi biết tư duy của anh nhân viên với chiếc xe bản kia. Tư duy của anh ta đó là, *Một ngày kia, mình sẽ dọn dẹp nó ngay ngắn thôi mà.*

Nhưng hãy để ý cũng có những người hoàn tất công việc của mình là những người luôn đặt câu hỏi, “Tôi có thể giao nhiệm vụ này cho ai?” Tôi nghĩ hết thấy chúng ta ai cũng đều có suy nghĩ “Tôi cần làm điều này.” Điều này đến từ tư duy sinh tồn nhỏ nhoi của chúng ta. Hãy để tôi nói theo cách này: Bạn không thể cố gắng làm hết tất cả những việc nhỏ nhặt đâu. Thời gian của bạn xứng đáng với nhiều thứ lớn hơn như vậy rất nhiều.

Vâng, có một lần, tôi đã chuẩn bị và lên hồ sơ cho các khoản thuế của tôi. Đây không phải là một trong những điểm

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

manh của tôi, chắc chắn như vậy và mỗi lần nghĩ đến việc đó là tôi thấy sợ. Hiển nhiên là tôi rất bận rộn và đáp lại là công việc ngày càng phức tạp hơn, tôi lại không biết cách làm sao cho đúng. Tôi chợt nhận ra tôi nên thuê người về làm mảng này từ lâu rồi mới phải, và sự trì hoãn này đã làm tôi đau thêm chứ không ích lợi gì hết. Tương tự như vậy với khoản thuế phải trả; thật là một mớ hỗn độn nếu như chỉ có một cá nhân quản trị chuyện đó. Nhưng tôi lại nghĩ mình đang tiết kiệm tiền nhưng rồi sau đó tôi bị nhận vài phiếu phạt về chuyện thuế má và rốt cuộc tôi lại chẳng tiết kiệm được chút nào cả. Bây giờ, chỉ cần trả 100 đô mỗi tháng thôi là công ty đã làm xong mọi thủ tục trả thuế và hồ sơ sổ sách đều đâu vào đấy. Không có gì phải lăn tăn nữa!

Sự quản trị thời gian đóng vai trò to lớn trong đời tôi. Với quá nhiều thứ công việc cuốn tôi đi thì tự tôi không cách gì làm chủ được lượng công việc theo ý mình. Nên hiện tại tôi có hai phụ tá riêng, là người lên lịch và xử lý mọi công việc cho tôi. Khi có ai đó hỏi tôi liệu tôi có thể gặp họ được không thì tôi sẽ bảo họ nói chuyện với hai phụ tá của tôi. Tôi không biết gì cả; là họ xếp lịch cho tôi. Sự quản trị cho tôi biết tôi cần đặt để mình ở đâu để tôi có thể tập trung vào bức tranh lớn, vào khái tượng lớn. Cho nên, hãy để tôi nói câu này, là câu bạn cần ghi nhớ.

Khả năng sẽ luôn bị kìm hãm do thiếu sự uỷ quyền và quản trị.

Câu phát biểu trên quá quan trọng đến nỗi bạn cần dừng lại và đọc lại nó. Nhưng tốt hơn nữa là bạn viết nó xuống nơi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

**BẠN ĐANG ÉP
MÌNH PHẢI LỘT
QUA CÁI PHẪU
ĐÁY, VÌ THẾ HÃY
RA KHỎI CÁCH
ĐÓ NGAY VÀ HÃY
NGỪNG LÀM MỌI
THỨ MỘT MÌNH ĐI.**

nào đó bạn có thể nhìn thấy thường xuyên. Và, đây là câu hỏi: Bạn có thể uỷ quyền cho điều gì? Bạn đang ép mình phải lột qua cái phễu đáy, vì thế hãy ra khỏi cách đó ngay và hãy ngừng làm mọi thứ một mình đi.

Dù bạn là lãnh đạo của một công ty tuyệt vời hay là chủ nhân của cuộc đời bạn, bạn cũng phải dẫn dắt sao cho sự thay đổi được xảy ra trong suốt tiến trình bạn thực hiện để đảm bảo là bạn đang hoạt động ở mức độ mà nó cho phép bạn hoàn tất được mục tiêu. Sự quản trị đưa ra những điều thực tế thúc đẩy sự thay đổi đó. Sự quản trị còn cung cấp nhiều chi tiết vô giá cho bạn, với tư cách là nhà lãnh đạo - chẳng hạn như tỉ suất hoàn vốn của bạn trong các tiến trình, nguồn nhân lực, tiếp thị hiện tại cùng nhiều lãnh vực khác trong đời sống bạn. Tất cả những điều đó sẽ chỉ cho bạn thấy bạn cần thay đổi những gì. Như một cái cân sức khỏe, nó là thiết bị đặt toàn bộ những thực tế đó lên bàn cân và nó sẽ giúp bạn điều hướng thay đổi chế độ ăn uống và những thói quen tập thể dục. Bạn cần mua gì? Bạn cần bán gì? Sự quản trị cung cấp toàn bộ những câu trả lời.

Cách đây vài năm, có một cơn bão siêu cấp đổ bộ vào Ohio làm sập toàn bộ nguồn điện hơn một tuần lễ. Không có trạm xăng nào mở cửa, không tin tức nào xuất hiện trong

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

điện thoại; và lúc đó, tôi không còn củ trong lò sưởi. Tôi chỉ có một phòng là có lò sưởi chạy bằng khí propane và đó là nơi cả nhà chúng tôi đã ở suốt đợt bão đó. Đám nhóc nhà tôi thì nghĩ đó là một trong những khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong đời chúng vì chúng có thể chơi game suốt tuần trong căn phòng đó. Còn tôi, đó là thảm họa lẽ ra tôi có thể tránh được. Tôi có nguyên khu rừng rộng mấy mẫu Anh đầy cây bị đốn ngã lẽ ra nên được chặt làm củ trước mùa đông mới phải.

Sau sự kiện đó, tôi đã làm một số thứ. Trước tiên, tôi lắp và đổ đầy thêm một thùng dầu xăng không giá đỡ dung tích 1,000 lít cho nhà của tôi. Nó sẽ cung cấp nhiên liệu giúp tôi cắt cỏ vào mùa hè đồng thời để dùng dự phòng trong trường hợp khẩn cấp. Tôi cũng bổ sung thêm một máy phát điện gia đình chạy bằng khí propane với công suất đủ lớn để phát điện cho toàn bộ nhu cầu trong gia đình tôi. Và dĩ nhiên, tôi cũng luôn đổ đầy thùng propane. Tôi cũng thuê một nhà kho đầy củ và luôn có một cái máy cưa để đảm bảo rằng tôi sẽ luôn có thể dùng được trong mùa đông. Chúng tôi cũng trữ lương thực có thể dùng được trong một tháng dưới tầng hầm với một ít tiền mặt trên tay. Tất cả những thứ này lẽ ra đã có thể được sắp xếp như vậy để nhà tôi dùng cho khoảng thời gian một tuần hơn thành phố của chúng tôi bị đóng cửa do thời tiết lần đó, tuy nhiên đây là những điều tôi đã không thực hiện. Đây là lý do tại sao kế hoạch quản trị sẽ giúp bạn nhìn thấy được nhiều thứ trước khi bạn đến đó. Nó sẽ chỉ ra những lãnh vực bạn còn yếu kém mà những thứ đó lại có thể

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

khuyến cho kế hoạch của bạn bị trật đường ray hoặc làm cho mục tiêu của bạn bị phá huỷ.

Cho nên, quay trở lại với danh sách những việc cần làm mà tôi đã đề cập trước đây. Tôi rất vui khi bạn đã làm xong được một số thứ trong danh sách đó nhưng hãy tự hỏi bản thân bạn một câu hỏi siêu quan trọng này: “Tại sao tôi không thực hiện xong hết tất cả những thứ được liệt kê trong danh sách cần phải hoàn thành này?” Điều này hoàn toàn không chấp nhận được. Điều đó nói lên điều gì về tôi? Nó nói cho tôi biết rằng khả năng của tôi bị chững lại và mặc dầu tôi đã có nhiều ý tưởng rất tuyệt vời nhưng nó lại chẳng tạo nên bất kỳ sự khác biệt nào cả. Vì không cần biết tôi chăm chỉ bao nhiêu khi đưa những thứ đó vào danh sách những việc cần làm thì chúng cũng vẫn chưa được thực hiện xong. Danh sách đó cứ mỗi ngày một dài hơn mà thôi. Tôi đã phải thay đổi các tiến trình của mình!!!! Bạn biết bạn đang hoặc đã phải gặp một vấn đề như tôi đã từng. Sự quản trị, danh sách những việc cần làm đã cho tôi thấy tôi tự biến mình thành kẻ ngốc như thế nào, cho nên sự thay đổi là điều bắt buộc nếu tôi thật sự nghiêm túc với khả năng của mình.

Bây giờ, hãy nhìn vào danh sách những việc cần phải làm của bạn, có cách nào để bạn có thể uỷ thác một vài thứ trong danh sách đó cho người khác làm không? Có cách nào để bạn có thể thay đổi tiến trình để bạn không phải lặp lại cùng một nan đề này không? Sẽ không tuyệt sao nếu bạn rời khỏi chỗ

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

làm vào cuối ngày và bạn thấy mình đã hoàn thành hết toàn bộ danh sách? Điều này có thể thực hiện được chứ! Hãy nghĩ đến cảnh tượng điều đó ảnh hưởng như thế nào đến sự thành công của bạn nếu suy nghĩ của bạn được thay đổi từ chỗ *mình nhớ mình còn cái này phải làm cho xong sang chỗ tiếp theo mình sẽ làm gì nữa?* Đó quả thật là một sự thay đổi KHỔNG LỒ đấy!

Hãy nhớ, khái tượng càng lớn thì sự thay đổi về quy trình thực hiện cũng phải lớn và nhu cầu cần sự quản trị tốt cũng phải lớn hơn theo đó nữa. Vậy định luật chiếm giữ quan trọng đến mức nào?

*Những người ấy bởi đức tin đã chinh phục các vương quốc,
thực thi công lý, nhận được những lời hứa.*

— Hê-bơ-rơ 11:33a

Việc bạn mơ ước đến được nơi đó với việc bạn thật sự ở đó là hai việc hoàn toàn khác nhau. Đây là sự thật mà tôi biết sẽ giúp ích được nhiều người và cũng có thể cho bạn nữa.

Có nhiều người yêu công việc quản trị!

Tôi biết khi tôi nói về sự quản trị thì não của nhiều người sẽ tranh chiến lăm - dĩ nhiên không phải tất cả, nhưng có nhiều người như vậy. Tôi biết điều đó vì tôi không thuộc mẫu người giỏi quản trị chi tiết; nó sẽ rút hết sự sống bên trong tôi mất. Nhưng dù có tin hay không, vẫn có nhiều người thích công việc đó, ý tôi là họ thực sự đam mê công việc đó! Họ được tạo dựng để yêu thích công việc đó!

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

*Đức Chúa Trời đã sắp đặt trong Hội Thánh: thứ nhất là sứ đồ, thứ nhì là nhà tiên tri, thứ ba là giáo sư, kế đến là người làm phép lạ, rồi đến người được ân tứ chữa bệnh, người giúp đỡ, **người quản trị**, người nói các thứ tiếng lạ.*

— 1 Cô-rinh-tô 12:28

Bạn đoán được gì không? Chúa tạo dựng một số người rất giỏi về chi tiết. Tôi không phải là một trong số họ, như tôi đã nói. Chắc chắn là tôi thích một số lượng nhất định quản trị nào đó nhưng ở mức độ tỉ mỉ, chi tiết nhiều thứ thì không.

Cô con gái của tôi là chủ một công ty làm về mảng marketing và con bé hiện đang ở mức gần như bão hoà. Con bé nói mình không thể nhận thêm bất kỳ khách hàng nào nữa cho đến chừng nhận được sự trợ giúp. Con bé cho tôi biết 20 nhân viên của con bé làm việc, gửi báo cáo trực tiếp cho con bé. Con bé biết như vậy là không tốt và mình phải thay đổi cấu trúc cũng như các quy trình thực hiện của mình. Tại sao? Chà, bên cạnh thực tế là con bé đã bị bão hoà thì con bé còn phải quản lý vì mô mọi bộ phận mà đây là thứ đang giết đi khía cạnh sáng tạo của con bé. Con bé nói sự sáng tạo chính là cái con bé giỏi và đó cũng là ta-lăng khiến cho công ty phát triển. Có một triệu chứng mà con bé đang trải qua đó là phải chiến đấu với sự quá tải về cảm xúc. Con bé kể mình đã phải về đến nhà trong tình trạng kiệt quệ về cảm xúc, lòng sốt sắng của con bé đang bị rút cạn dần. Thế là tôi đã bảo con bé rằng đừng như định luật về sức chứa của con bé đã được dùng hết cỡ rồi và một trong những dấu hiệu đó chính là kiệt quệ cảm xúc.

ĐỊNH LUẬT CHIẾM GIỮ

Sau khi tìm hiểu một số công ty trong ngành lớn hơn, con bé quyết định gọi cho một trong những công ty đó để hỏi họ vài câu hỏi liên quan đến cách thức họ thực hiện công việc. Con bé không chắc họ có cho con bé lời khuyên không vì có thể lắm họ xem con bé là một trong những đối thủ cạnh tranh tiềm năng cũng nên. Đó là câu chuyện dài, con bé bảo thế, nhưng con bé cực kỳ mong đợi. Con bé kể mình đã gọi điện thoại và ngạc nhiên thay, có một người phụ nữ đã nói chuyện với con bé, người đó rất hào hứng trong việc trả lời mọi thắc mắc của con bé. Con gái tôi phát hiện ra người phụ nữ mình đang nói chuyện cùng là người đã thiết kế lên toàn bộ sơ đồ cấu trúc công việc cũng như toàn bộ những bảng mô tả công việc cho công ty mà người phụ nữ này đang làm.

Con gái tôi rất hạnh phúc khi nghe người phụ nữ này kể mọi thứ liên quan đến công việc. Sau một hồi, con gái tôi nhủ thầm, *Có khi nào mình nên nhờ cô ấy giúp mình thiết kế cấu trúc công việc cho nhân viên cũng như sơ đồ quản trị và mình sẽ trả phí cho cô ấy không nhỉ?* Đây đúng là câu chuyện dài, nhưng con bé đã hỏi thật như vậy. Và lạ lùng thay, người phụ nữ đáp, “Tôi rất vui khi được làm chuyện đó; Chỉ là tôi rất yêu công việc quản trị mà thôi.” Đỉnh điểm của chuyện đó là người phụ nữ này giúp miễn phí. Bà ấy còn nói sẽ suy nghĩ có nên lấy một vài khách hàng cho vào bên cạnh việc làm chính xác những gì con gái tôi cần không vì bà cảm thấy đó có thể là một sự thử nghiệm tốt cho ý tưởng của bà ấy nữa. Con gái tôi hứng khởi không gì bằng. Thật là quá khích lệ; con bé đã được trợ giúp.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Có nhiều người yêu những thứ mà bạn ghét!

Đừng lãng phí thời gian để làm điều mà bạn ghét. Hãy thuê máy móc hoặc ai đó có năng lực để làm chuyện đó và họ yêu công việc đó. Chừng nào bạn vẫn còn làm thứ mà bạn ghét thì chừng ấy việc đó sẽ đánh cắp niềm vui và sự hào hứng của bạn trên hành trình bạn đi và dễ lắm nó sẽ khiến bạn bỏ cuộc.

**HÃY NHỚ,
BẠN SẼ KHÔNG
BAO GIỜ CHIẾM
GIỮ ĐƯỢC CÁI
MÀ BẠN KHÔNG
QUẢN TRỊ ĐƯỢC.**

Kết luận cho phần liên quan đến định luật gia tốc cực kỳ quan trọng này, hãy nhớ, bạn sẽ không bao giờ chiếm giữ được cái mà bạn không quản trị được. Định luật chiếm giữ cung cấp dữ liệu và chi tiết cần thiết để đánh giá quy trình liên quan đến việc đạt được mục tiêu của bạn.

Hãy để ý đến lỗ hồng!

CHƯƠNG 8

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

Hãy mở rộng chỗ trại người [Định luật thông trị], giường màn chỗ người đang ở [Định luật sức chứa], chỗ để chật hẹp [Nghĩ lớn hơn]; Hãy giăng dây cho dài [Định luật chiếm giữ], đóng cọc cho chắc!

— Ê-sai 54:2

Định luật sức ép không thật sự khó hiểu khi bạn hiểu được mục đích của những chiếc cọc lều. Những cái cọc sẽ giữ cho nhiều thứ nằm yên đúng chỗ. Đơn giản vậy thôi. Trong trường hợp này, Đức Chúa Trời đang bảo chúng ta hãy đóng cọc của chúng ta vào khái tượng, vào chỗ trại của chúng ta để những cái cọc này không bị tróc lên do sức ép ngày càng lớn khi quản lý cái lều lớn hơn mang lại. Hãy nhớ, cái bên trong lều chính là những quy trình diễn ra trong đời sống hằng ngày của chúng ta. Khái tượng ngày càng lớn bây giờ đòi hỏi sự thay đổi về cách sống cùng với nhiều quy trình mới và phức tạp hơn. Chừng nào những chiếc cọc này vẫn còn được đóng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

vào trong đất thì chừng ấy cái lều hãy còn được giữ cố định và những quy trình bên trong lều sẽ còn tiếp tục được thay đổi để cần thiết cho việc hoàn thành khái tượng, là cái mà đất đai diện cho để cọc được đóng chắc vào đó - đó là định luật thống trị.

Cho nên, hãy để tôi diễn đạt lại ý nghĩa thật sự của sự áp dụng cọc lều này. Chúng ta đã thiết lập những cái dây làm đai diện cho sự quản trị để giữ cho quy trình đời sống hằng ngày của chúng ta tương xứng với khái tượng của chúng ta là chỗ trại của chúng ta. Thế thì tại sao Đức Chúa Trời lại bảo chúng ta đóng cọc cho chắc vậy? Vì khi chúng ta đã giương màn, có nghĩa là đã có sự thay đổi hoặc những quy trình mới được thực hiện để phù hợp với khái tượng lớn hơn của chúng ta rồi thì theo độ lớn của khái tượng chắc chắn sẽ có độ nặng hoặc sức ép để khiến chúng ta hoặc từ bỏ khái tượng hoặc nhượng bộ khái tượng do mớ lộn xộn mà sự thay đổi đem đến. Sự thay đổi luôn có tính phá vỡ. Chúng ta cần bám chặt lấy con tàu đang chao đảo qua lại. Nếu chúng ta bám chắc không buông tay, con tàu sẽ dẫn chúng ta cập bến đỗ mà chúng ta đã thiết lập hướng la bàn từ ban đầu. Tỉnh thoảng, sự thay đổi đem lại chuyển đi gập ghềnh nhưng nó xứng đáng. Nói đơn giản thì đóng cọc cho chắc chính là như vậy, là bám chắc không buông.

Đừng để áp lực khiến bạn nhượng bộ khái tượng của mình. Đừng buông xuôi khái tượng!

Bạn có các lời hứa của Đức Chúa Trời, và Lời Ngài không bao giờ quay về luống nhưng. Cho nên, hãy bám chắc vào khái tượng Chúa ban. Sự gia tăng đang đến. Tôi đã nói

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

chuyện với rất nhiều người đã cảm thấy hối tiếc. Họ nói với tôi rằng lẽ ra lúc còn trẻ, họ nên bước ra hoặc nên kinh doanh cái gì đó, hoặc đi đâu đó hoặc xây dựng ngôi nhà nào đó. Danh sách hãy còn dài lắm. Dĩ nhiên, việc nhìn lại lúc nào cũng thấy rõ ràng mọi chuyện hết nhưng việc dám nhìn về phía trước bằng một lời hứa nào đó từ Đức Chúa Trời vẫn tốt hơn nhiều so với việc nhìn lại đằng sau khi đã biết hết mọi thứ rõ ràng trong quá khứ.

Nói như vậy có nghĩa bạn phải nhớ lời hứa của Chúa luôn nói về sự hoàn tất (sự kết thúc) chứ không phải sự khởi đầu. Đức Chúa Trời luôn muốn thì hiện tại hoàn thành, nghĩa là Ngài luôn nói về sự chung cuộc hoặc đắc thắng về một hướng đi hay một nhiệm vụ nào đó. Khi Chúa phán với Áp-ra-ham rằng ông sẽ trở thành một dân lớn tại thời điểm đó, Áp-ra-ham thậm chí còn chưa có con. Nhưng Đức Chúa Trời đã phán về cái kết, về sự cuối cùng chứ không phải về hiện tại.

Tôi nhớ một lần nọ khi tôi nằm mơ, tôi thấy Chúa chỉ cho tôi thấy công việc kinh doanh của tôi sẽ đem lại rất nhiều tiền. Ý tôi là tôi sẽ làm ra được rất nhiều tiền, nhiều hơn những gì tôi từng nghĩ tại thời điểm đó trong giấc mơ của nhiều năm về trước. Lúc tôi hỏi Chúa chuyện xảy ra như thế nào thì Ngài phán, “Con sẽ phải đổi tên công ty con hai lần thì mới đạt

**BẠN PHẢI NHỚ
LỜI HỨA CỦA
CHÚA LUÔN NÓI
VỀ SỰ HOÀN TẤT
(SỰ KẾT THÚC)
CHỨ KHÔNG PHẢI
SỰ KHỞI ĐẦU.**

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

được mức đó.” Tôi bối rối. Tôi thưa với Chúa, “Con không hiểu. Tại sao con phải đổi tên công ty hai lần mà không phải là một lần ạ?” Ngài đáp lời tôi và phán, “Vì con không thể nhìn thấy được những sự thay đổi cần thiết con phải làm cho đến chừng con đổi tên lần đầu tiên.” Điều Ngài nói với tôi đó là tôi không thể nhìn thấy xa hơn ở mức độ cũ ban đầu của tôi được. Và Ngài đã đúng. Tôi đã đổi tên công ty, thậm chí còn đổi tên trong suốt thời kỳ công ty đang có sự thay đổi lớn đầu tiên và công ty thật sự đã rất tiến triển; nhưng vẫn còn có nhiều vấn đề và quy trình chưa rõ ràng sau lần cải tổ đầu tiên đó và quá trình tái cấu trúc đã diễn ra.

Đừng hiểu lầm ý tôi. Chúng tôi đã phải đương đầu với nhiều sự hỗn loạn về chức năng hoạt động của công ty ở lần chuyển đổi đầu tiên nhưng vì chúng tôi vẫn tiếp tục lớn mạnh hơn nữa nên càng có nhiều vấn đề xuất hiện hơn nữa. Những quy trình của chúng tôi bị tụt lại đằng sau. Thế là chúng tôi phải lên một danh sách những lãnh vực chúng tôi còn yếu kém lên hàng đầu vì lúc đó chúng tôi vẫn đang lớn và chúng tôi lại bắt đầu lên kế hoạch chuyển đổi và tái cấu trúc lần hai. Một trong những lãnh vực chúng tôi phải xử lý lúc đó chính là hệ thống máy tính. Lúc đó, mỗi cộng tác viên đều làm việc với chúng tôi bằng laptop riêng của họ rồi sau đó họ cần phải tải mọi hồ sơ về cho chúng tôi mỗi tháng một lần để văn phòng công ty tại nhà của chúng tôi có thể lưu trữ toàn bộ hồ sơ đó. Rồi sau đó chúng tôi biết mình sẽ phải trở thành một công ty lớn mạnh trong khắp đất nước thì bắt buộc chúng tôi phải có chương trình nền tảng bằng trang web để có thể truy

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

cập từ bất kỳ đâu và cũng có thể lưu giữ tự động toàn bộ hồ sơ cần thiết, lấy đi vai trò quan trọng khỏi các cộng tác viên của chúng tôi.

Chúng tôi cũng cần mang đến cho khách hàng cách để truyền thông cũng như mang lại cho họ trải nghiệm trực tuyến tốt hơn cùng lúc họ được chủ động quản trị tài khoản của mình. Rồi một ngày chúng tôi nhận ra bản tin trong hộp thư của chúng tôi không còn chứa đủ được nữa chưa kể luật về thuế kèm theo hướng dẫn liên tục thay đổi nên chúng tôi cần có một cách nào đó để truyền thông tất cả những điều này cho khách hàng của mình. Rồi một ngày thùng hồ sơ của chúng tôi cũng không còn chỗ đựng thêm được nữa và mọi thứ cần thiết đều phải được lưu sang tài liệu số. Chúng tôi cần một cách tốt hơn để lưu toàn bộ hồ sơ gồm tất cả các hình thức dữ liệu cá nhân của khách hàng, những hợp đồng được ký kết cách an toàn để tiện theo dõi, lên hồ sơ cuộc gọi khách hàng, bất kỳ sự thay đổi và hướng dẫn cần thiết cho khách hàng sau mỗi cuộc gọi cho khách hàng nữa. Tất cả những điều đó đều có thể được hoàn thành trên giấy tờ nhưng chúng tôi biết chúng tôi sẽ không thể trở thành công ty chúng tôi muốn nếu không thay đổi.

Cho nên, chúng tôi đã chuyển đổi toàn bộ công ty lần thứ hai. Sự chuyển đổi này mất bảy năm sau lần chuyển đổi đầu tiên. Hãy nhớ, công ty của chúng tôi được 35 tuổi rồi và có rất nhiều thứ đã thay đổi trong suốt quãng thời gian ấy. Chúng tôi bắt đầu sử dụng nền tảng phần mềm được gọi là Salesforce, đây là nền tảng cho phép chúng tôi thực hiện

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

được toàn bộ những điều trên cách tự động. Kết quả của lần chuyển đổi thứ hai đã khai thông sức chứa của công ty chúng tôi và mang lại cho chúng tôi khả năng tiến về phía trước để nắm bắt vùng đất mới phù hợp cho khái tượng của chúng tôi. Chúng tôi bắt đầu thấy nhiều sự thành công hơn, vượt quá sự kỳ vọng của chúng tôi khi nhìn lại lần đầu tiên Chúa phán những lời đó cho tôi. Nhưng tôi cũng đã phải bắt tay vào thực hiện tiến trình đó.

Lời hứa của Chúa luôn nói về sự kết thúc hoàn tất. Nếu bạn không hiểu được cái kết hoàn tất, lời hứa của Chúa và khái tượng, có thể bạn sẽ nản lòng và bỏ cuộc. Còn nếu chừng nào bạn vẫn còn giữ cho những cái cọc lều này được đóng chặt vào trong đất và từ chối nhượng bộ khái tượng do sức ép thì chừng ấy bạn sẽ còn tìm ra cách để đi tiếp. Đức Chúa Trời sẽ chỉ lối cho bạn.

Khi tôi được kêu gọi để rao giảng Lời Chúa, lúc đó tôi mới 19 tuổi thôi. Đó là ngày sinh nhật tôi, tôi được mời đến nhà một người bạn để ăn tối, món bít tết. Bạn tôi là Cơ đốc nhân duy nhất trong buổi tối đó, ngoài tôi, dĩ nhiên rồi. Lúc ngồi xuống bàn ăn, họ mời tôi cầu nguyện vì họ biết tôi là Cơ đốc nhân. Đột nhiên, khi vừa mới cầu nguyện, có một sự xúc dầu đặc biệt từ Chúa đến trên tôi và làm tôi choáng ngợp. Tôi bị sốc và đơ người vài giây. Lúc còn ngồi ở đó thì tôi cố gắng giữ cho mình bình tĩnh hơn nhưng đến cuối cùng, tôi phải xin phép ra ngoài một lát. Tôi bước ra cửa sau hướng ra sân vườn và sự hiện diện của Đức Chúa Trời thậm chí còn mạnh mẽ hơn nữa.

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

Bất ngờ, tôi nhìn thấy một bức tranh, tôi đang đứng, tay cầm cuốn Kinh Thánh và đang giảng đạo cho một nhóm người nào đó. Tôi nhìn thấy căn phòng, tôi để ý đó là buổi tối vì rèm cửa sổ được vén lên và tôi có thể thấy đó là ban đêm. Tôi thấy họ ngồi trên ghế xếp, tôi thấy họ có khoảng hai mươi đến ba mươi người. Rồi tôi nghe, không phải tiếng nói vật lý mà là tiếng nói vang lên trong tâm linh tôi những lời này, “Ta kêu gọi con rao giảng Lời Ta.” Tôi nghe câu này đến ba lần và rồi sự xúc dầu lia khỏi tôi. Lúc bước vào nhà lại, ngồi xuống bàn ăn, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi. Họ hỏi chuyện gì đã xảy ra và tôi nói, “Tôi nghĩ tôi vừa mới được Chúa gọi đi rao giảng Phúc Âm.” Đó là một bức tranh và là kinh nghiệm vô cùng rõ ràng liên quan đến chuyện tương lai của tôi.

Có một vài người nói, “Chà, đừng nói là cậu chuẩn bị đi rao giảng nhé?” Không, không hề như vậy đâu. Rồi Chúa đã dẫn tôi vào trường đại học. Bạn thấy đó, về cơ bản tôi tốt nghiệp trung học hạng áp chót. Còn có một cậu bạn xếp hạng chót sau tôi mà thôi. Chúa biết điều đó chứ và mặc dầu tôi được kêu gọi nhưng tôi chưa sẵn sàng. Phải thành thật như vậy. Nếu bạn không thể viết, không biết cách giao tiếp thì bạn sẽ chưa sẵn sàng đâu, phải không? Cho nên, tôi đi học và trải qua nhiều chuyện khó nhằn, tôi đã học xong đại học với mức điểm 2.9. Với tôi như vậy là ngoạn mục rồi. Lúc đó, học đại học là chuyện khó khăn nhất tôi từng làm trong đời mình và tôi vui vì mình đã làm được.

Lạ thay, sau khi học xong đại học, tôi cảm thấy Chúa gọi tôi đi làm tài chính, cụ thể là bán bảo hiểm nhân thọ và chứng

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

khoán. Tại sao Chúa lại làm như vậy nhỉ? Tôi xấu hổ, cực kỳ xấu hổ. Từ nhỏ đến lớn tôi đã rất nhút nhát và nếu có thể tránh được người là tôi tránh ngay. Lúc mới bắt đầu bán hàng, tôi đã phải chết đi một triệu lần đấy. Tôi phải bắt ép bản thân mình gọi điện thoại và nói chuyện với con người. Nhưng theo đó, tôi ngày càng tiến bộ hơn và làm tốt hơn, tôi đã cho ra được một văn phòng hàng đầu trong số 5,000 văn phòng nội địa.

Đó cũng là lúc Chúa nói, “Bây giờ, con hãy rời công ty và mở hội thánh, là nơi con sẽ làm mục sư.” Bạn thấy không, lúc Chúa gọi như vậy, tôi cũng chưa sẵn sàng. Thế là tôi phải bắt tay thực hiện tiến trình chuẩn bị. Đêm chính thức đầu tiên hội thánh mới của tôi nhóm lại, lúc tôi đứng trên bục giảng giảng dạy Lời Chúa thì tôi đã nhìn thấy bức tranh tôi đã nhìn thấy vào cái đêm định mệnh tôi được Chúa kêu gọi đó. Quả thật, có những người ngồi trên những dãy ghế xếp, ngoài cửa sổ trời tối om, và căn phòng thì chính xác như vậy. Đó chính là sự xác nhận đầy kinh ngạc, tôi đã ở đúng nơi Chúa muốn tôi ở. Và cũng đã 21 năm kể từ cái đêm tôi nhận được Khải tượng từ Chúa, năm tôi 19 tuổi.

Bạn biết đó, Chúa ban cho chúng ta những lời hứa hay bức tranh nào đó là để chúng ta bám chắc vào đó, để giữ cho chúng ta tiếp tục bước đi đúng đường. Cho nên, hãy nhớ, Đức Chúa Trời luôn luôn nói về thì hiện tại hoàn thành. Thế thì bạn đừng đánh mất Khải tượng. Hãy neo chắc vào Khải tượng của Chúa và hãy để nó nói với bạn suốt con đường đời bạn đi. Rồi bạn sẽ thấy chính mình xuất hiện trong hiện thực bức tranh đó.

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

Tôi cũng muốn bạn nhớ đến một thực tế này khi bạn chạy cuộc đua của mình.

Có vạch đích!

Sẽ luôn có mục tiêu và phần thưởng nào đó dành cho mọi công khó trong quá trình thay đổi mà bạn đang dẫn thân vào. Tôi tán thưởng lòng khao khát muốn nhìn thấy sự gia tăng và gia tốc trong cuộc đời bạn. Nhưng cũng hãy biết rằng bạn sẽ còn gặp phải nhiều vấn đề lắm. Thay đổi không phải là điều dễ dàng đâu.

Cả đời tôi, tôi luôn yêu thích được đạp xe đạp và tôi cũng sắm được vài chiếc. Bảy năm trước, tôi muốn tham gia cuộc đua xe đạp với quãng đường 100 dặm trong vòng một ngày. Tôi phải công nhận đó là mục tiêu mạo hiểm. Tôi chưa bao giờ đạp xe đi bất kỳ đâu với quãng đường gần như trên cả nhưng từ khi tôi bước sang tuổi 60 thì tôi biết mình nên thử hoặc là không bao giờ. Như đã kể với bạn ở phần trước trong cuốn sách này, tôi sống ở miền quê, một nơi tuyệt vời để đạp xe. Drenda và tôi sở hữu chiếc xe đạp hai người đạp hiệu Raleigh cổ mà lâu lâu chúng tôi hay đưa nhau đi dạo loanh quanh.

Thế là tôi bắt đầu rủ Drenda về cuộc đua xe đạp 100 dặm cùng nhau, trên chiếc xe đạp đôi mới vì chiếc cũ của chúng

**SẼ LUÔN CÓ MỤC
TIÊU VÀ PHẦN
THƯỞNG NÀO
ĐÓ DÀNH CHO
MỌI CÔNG KHÓ
TRONG QUÁ
TRÌNH THAY ĐỔI
MÀ BẠN ĐANG
DẪN THÂN VÀO.**

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

tôi quá nặng nề không thể đèo nhau trên đoạn đường dài vậy được. Ngạc nhiên chưa, cô ấy thích ý kiến này của tôi lắm. Tôi không chắc là cô ấy muốn ngồi trên yên xe đạp như vậy quá lâu hay không. Nhưng Drenda là người luôn thích mạo hiểm, cho nên chúng tôi bắt đầu đi tìm xem có giải nào được tổ chức kèm tài trợ mà chúng tôi muốn tham gia hay không. Giải đua xe đạp có tài trợ là giải được thiết kế với nhiều trạm nghỉ để được cấp nước và thức ăn dọc hành trình. Họ còn hỗ trợ về những vấn đề y tế bạn có thể mắc phải trên đường đi nữa.

Rồi một ngày kia khi đang ngồi trên một chuyến bay thương mại, vợ tôi thấy một mẫu quảng cáo đua xe đạp 100 dặm trên tờ tạp chí máy bay có tựa đề cung đường đạp xe đẹp nhất hành tinh. Cung đường bắt đầu với Lake Tahoe rồi đến Truckee, California rồi quay trở về Lake Tahoe để thoả mãn điều kiện giải đạp xe 100 dặm. Lúc hai vợ chồng ngồi trên máy bay, chúng tôi thấy hình ảnh được cung cấp, nhìn vào là cứ ngỡ như cung đường đẹp nhất trên đời vậy, cho nên chúng tôi đăng ký ngay.

Chúng tôi cũng biết để đến được đó và chạy được hết cung đường này, trước tiên chúng tôi cần phải có một chiếc xe đạp tăng-đem tốt hơn. Như đã nói, chiếc xe của tôi đã cũ rồi, không chạy được cung đường này. Sau khi tìm kiếm xung quanh, chúng tôi đã mua một chiếc xe đạp tăng-đem hiệu Cannondale màu ánh kim đen lộng lẫy khoảng được một tuần lễ trước khi chúng tôi đi.

Giải đạp xe hiển nhiên được tổ chức ở California, chúng tôi dự lái xe ô-tô của chúng tôi từ Ohio để chúng tôi có thể

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

mang theo chiếc xe đạp bỏ nó vào cốp chiếc RV. Chúng tôi đặt khách sạn, đổ xăng đầy và thẳng tiến đến California. Cuối cùng chúng tôi cũng đến được Lake Tahoe sau một tuần lái xe, chúng tôi ngạc nhiên kinh khủng. Chúng tôi không hề biết Lake Tahoe lại là một nơi được bao bọc xung quanh toàn là núi. Tôi đã phải biết hình ảnh quảng cáo bao giờ chả đẹp và tôi nên nhận ra điều này rồi mới phải nhưng bấy giờ cứ nhìn vào những ngọn núi dựng đứng này, tôi có chút lặn tẩn về khả năng của chúng tôi liệu có hoàn thành được giải đua không. Nhưng dù sao đi nữa, chúng tôi cũng đã hạ quyết tâm rồi.

Lúc vợ tôi đứng xếp hàng chờ đăng ký, người đứng trước mặt vợ tôi hỏi vợ tôi sẽ tham gia chặng đường 75 dặm hay 100 dặm. Drenda nói 100 dặm và sẽ cưỡi trên chiếc xe đạp tăng-đem. Rồi anh ta hỏi vợ tôi đã luyện tập nhiều như thế nào cho giải này thì cô ấy trả lời có đạp xe vài lần ở nhà. Anh ta nhìn vợ tôi chằm chằm như không thể tin nổi rồi anh ta nói nếu như thế thì chúng tôi sẽ không bao giờ hoàn tất được giải đua này. Rồi lúc đó, nhân viên đăng ký hỏi vợ tôi rằng chúng tôi sẽ tham gia chặng 75 dặm hay 100 dặm. Drenda đưa mắt nhìn nhanh anh chàng kia rồi đồng dục nói, “Chúng tôi sẽ tham gia chặng 100 dặm.”

6h30 sáng hôm sau chúng tôi bắt đầu đạp xe và thật sự không có gì khó khăn trong 50 dặm đầu tiên cả ngoại trừ có một vài thứ trong chiếc xe đạp cần phải điều chỉnh. Bạn thấy đó, thực sự chúng tôi chỉ mới cưỡi xe đạp mới đó mới được một lần trước khi chúng tôi đi đến đây. Tôi biết, tôi biết, chúng tôi thực sự rất ngây thơ. Còn có một chi tiết khác

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

chúng tôi chưa tính đến trong kế hoạch nữa và đó là đường đua của chúng tôi sẽ nằm ở độ cao khoảng 7,000-8,500 feet. Chúng tôi đã không tính đến việc càng lên cao thì lượng oxy càng giảm. Đạp xe được 50 dặm là tôi đã bắt đầu cảm thấy vậy rồi và tôi biết mình đã gặp trở ngại rồi. Sau vài lần nghỉ ngơi và ăn chút đồ, tôi cảm thấy khá hơn rồi thì tôi bắt đầu đi tiếp. Nhưng phần khó khăn nhất vẫn còn đợi chúng tôi phía trước, rồi thì chỉ còn cách 11 dặm chặng đường núi cao nữa thôi là chúng tôi cán đích.

Ở dặm thứ 86 và gần đạp được một nửa của 11 dặm đường núi thôi mà tôi không thể đạp tiếp được nữa. Hai tay lái xe đạp của tôi chuyển sang màu trắng do muối từ mồ hôi của tôi chảy xuống dưới cái nắng chói chang của mặt trời, cơ bắp của tôi không hoạt động nổi nữa. Tôi ngồi xuống bên đường tính gọi để bỏ cuộc nhưng có một người phụ nữ đã đến và nói, “Trông có vẻ ông cần bù muối.” Cô ta thấy mặt tôi xám ngắt, hai tay lái xe đạp thì bị phủ đầy muối. Cô ta bước đến bên xe ô-tô và mang ra một lọ dưa chuột muối, mặn ngậm. Cô ta nói mình luôn mang theo hũ dưa chuột muối này mỗi khi đạp xe đạp đường dài. Cô ta mở nắp và bảo tôi uống nước ngậm, và tôi đã uống nó. Nội trong vài phút, tôi có thể cảm nhận năng lượng đang quay trở lại thân thể tôi và tôi đã đứng dậy và bắt đầu tiếp tục đạp xe đường núi.

Lên đến đỉnh núi đó rồi thì tất cả đều là những ngọn đồi thấp rồi đến vạch đích. Lúc nhìn thấy phía trước như vậy, tôi có thể thấy cả vạch đích. Không gì có thể tốt hơn cho tôi lúc đó khi nhìn thấy vạch đích! Tôi biết một khi đến đích rồi, tôi

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

sẽ có đồ ăn, có nước nóng và tận hưởng cảm giác thoải mái vì mình vừa làm được điều tưởng chừng như không thể. Chúng tôi là cặp đôi duy nhất đạp xe tăng-đem trong số 300 cua-ơ ngày hôm đó. Sau này chúng tôi mới nghe được từ một số người tôi quen biết đó là chạy xe đạp tăng-đem khó hơn nhiều so với xe đạp đơn. Lúc chúng tôi thật sự cán đích, tôi không còn lời nào để diễn tả cảm xúc biết ơn và thấy nhẹ cả người khi hoàn tất giải đua.

Hành trình của bạn sẽ có nhiều nét tương đồng như chặng đua xe đạp của chúng tôi ngày hôm đó. Mọi thứ dường như rất hùng tráng lúc bạn mới bắt đầu hành trình nhưng rồi dọc đường đi bạn sẽ phải đối diện với nhiều vấn đề mà bạn cần phải điều hướng. Trong tình huống của chúng tôi thì chuyến đi của chúng tôi sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu chúng tôi có sự chuẩn bị phù hợp trước khi đi và nếu chúng tôi phải mày mò nghiên cứu địa hình và cung đường trước khi đi thì tốt biết mấy.

Sở dĩ tôi kể bạn nghe câu chuyện là để khích lệ bạn tập trung vào điểm kết thúc, phần thưởng, như những gì Chúa đã nói với bạn về tương lai của bạn. Hãy nhớ, Ngài luôn nói về vạch đích chứ không phải khởi đầu. Thật tuyệt vời biết bao nhiêu khi bạn cán đích chứ. Cho nên, khi con đường trở nên khó đi hơn và bạn bị cám dỗ nhờ những chiếc cọc lều của bạn lên và từ bỏ khải tượng thì bạn phải nhớ đến bức tranh rõ ràng về sự cán đích trong đầu óc bạn. Đó là lý do bạn đã bắt đầu lần đầu và bây giờ vạch đích chính là cái bạn cần bám chắc vào. Vì Kinh Thánh nói hãy đóng cọc cho chắc nên chúng ta cần phải biết cách làm điều đó.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hãy nhìn vào Ha-ba-cúc 2:2.

*Đức Giê-hô-va trả lời và bảo tôi: “Hãy chép lấy khái tượng;
Và ghi nó rõ ràng trên một tấm bảng, Để người đang chạy có thể
đọc được.”*

Điều đầu tiên bạn cần làm là chép lấy khái tượng. Đây không phải là sự lựa chọn vì điều này đóng vai trò quan trọng đến mức nó sẽ quyết định đến sự thành công hoặc

**BẠN CẦN NHÌN
VÀO KHẢI
TƯỢNG, NHÌN
VÀO SỰ HOÀN
TẤT VÀ TỰ HỎI
CHÍNH MÌNH,
“TÔI MUỐN
QUAY LẠI ĐỂ
LÀM GÌ?”**

thất bại của bạn đấy. Áp lực có cách biến cho điều dường như bạn thấy quá rõ ràng lúc mới bắt đầu trở nên mờ nhạt trong phút chốc. Hầu hết mọi người bắt đầu nhìn lại đằng sau là khi họ đối diện với những thời kỳ áp lực, khi mọi thứ trở nên điên rồ và dường như không có gì là đảm bảo cho sự thành công cả. Nhưng đó chính là lúc bạn cần nhìn vào

khải tượng, nhìn vào sự hoàn tất và tự hỏi chính mình, “Tôi muốn quay lại để làm gì?”

Tôi có một người bạn bị mất việc làm và anh ấy đang tìm kiếm câu trả lời cho đời mình, rồi anh ấy tìm được tư liệu về chúng tôi. Anh nói anh đã nghe tài liệu giảng dạy của chúng tôi đều đặn nhiều giờ đồng hồ mỗi ngày và nó bắt đầu biến đổi cách anh nghĩ. Anh quyết định mở công ty riêng về ngành vận

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

tải thay vì tìm kiếm các công ty khác để hợp tác làm ăn. Lúc mới bắt đầu, chỉ có mình anh cùng một chiếc xe tải nhưng rồi sau đó anh làm việc thuận lợi, có thể trả hết các hoá đơn hằng tháng. Nhưng anh vẫn cứ tiếp tục nghe giảng, và khái tượng của anh lớn lên dần. Anh bắt đầu mua nhiều xe tải hơn, rồi nhiều hơn nữa cho đến khi anh có được 18 chiếc xe tải chạy cả ngày cả đêm trên đường. Dòng tiền mặt của anh đi từ 4,000 đô hằng tháng đến trên 100,000 đô mỗi tuần trong vòng năm năm liên tiếp. Anh nói với tôi đó là công việc khó làm và không có quá nhiều tài liệu để học về ngành công nghiệp vận tải. Cho nên anh đã phải tự mình học toàn luật liên bang, rồi cách quản lý xe tải. Anh kể có những ngày anh không thể chịu đựng nổi mớ hỗn độn do công ty phát triển quá nhanh. Nhưng rồi anh nghĩ, *Chà, nếu quay trở lại thì mình không có gì cả, cho nên tốt hơn hết là phải bước tiếp thôi.* Bạn thấy không, anh ấy đã có thể dừng lại nhưng anh ấy lại chọn cách nhìn về phía trước vì anh cũng biết chẳng có gì cho anh ở phía sau cả, là thứ đã muốn kéo anh lại phía sau.

Những cái cọc lều mà Ê-sai nói cần làm cho vững chắc, đó là lời hứa và khái tượng đặt trước mặt bạn. Chẳng có gì ở đằng sau mà còn phù hợp cho tương lai Đức Chúa Trời đang đặt để trước mặt bạn.

Đây là các bước làm vững chắc cọc lều của bạn.

1. Hãy viết khái tượng của bạn xuống và hãy đảm bảo là bạn đã viết xuống danh sách lý do tại sao bạn bắt đầu và ôm ấp khái tượng đó. Cuộc đời bạn sẽ

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

như thế nào một khi bạn đạt đến đó? Có phần thưởng nào đang chờ đợi bạn ở đó?

2. Hãy làm cho khái tượng được rõ ràng, nghĩa là phải có kế hoạch. Bạn cần làm gì để nắm bắt được khái tượng đó?

3. Hãy thực hiện điều đó, nghĩa là hãy biến kế hoạch thành hành động. Một khi bạn có kế hoạch, bạn phải chăm chỉ hoàn thành nó, phải hành động theo kế hoạch ngay.

4. Thêm điều này nữa: Hãy cân nhắc người mà bạn chia sẻ khái tượng và những người mà bạn tiếp xúc.

Bọn dân tạp trong dân Y-sơ-ra-ên thèm muốn thức ăn đến nỗi dân Y-sơ-ra-ên lại than khóc rằng: “Ai sẽ cho chúng tôi ăn thịt? Chúng tôi nhớ cá mà chúng tôi ăn không phải trả tiền tại Ai Cập cùng với dưa chuột, dưa gang, củ kiệu, hành và tỏi. Bây giờ thể xác chúng tôi hao mòn, không có gì ăn hết, chỉ thấy ma-na mà thôi.”

— Dân Số Ký 11:4-6

Theo Từ điển Century, từ dân tạp có nghĩa một đám đông chữi thè dũ dũ, ầm ã; một sự tụ tập gây hoang mang, xào xáo, mất trật tự; một đám người ngu dốt.

Những tạp dân này muốn quay trở lại Ai Cập, là nơi họ được ăn cá miễn phí ư? Họ bị mù hay ngu ngốc vậy? Chẳng có gì khi quay lại đó ngoài việc làm nô lệ! Này, xin chào, hãy tỉnh dậy đi! Tôi biết điều đó nghe điên rồ và tôi không tài nào

ĐỊNH LUẬT SỨC ÉP

hiểu nổi, nhưng dường như có rất nhiều người lại thích quay lại đằng sau với sự huỷ hoại thay vì trả cái giá thay đổi nhưng được tự do.

Tôi nhớ đến một anh chàng từng làm đại diện bán hàng cho công ty tôi bị mất nhà. Vì muốn giúp đỡ cậu ta ra khỏi khó khăn nên tôi đã đưa cho anh ta một danh sách những người lãnh đạo mà họ đã đang là khách hàng sẵn bên công ty của tôi rồi, chỉ là họ cần được nâng cấp gói sản phẩm với chi phí ít tốn kém hơn mà chúng tôi đã tính xong đâu vào đấy rồi. Ý tôi là, công việc đơn giản vậy thôi đó, phải không nào? Bạn chỉ cần gọi cho khách hàng và nói cho họ biết bạn muốn giảm bớt mức phí bảo hiểm của họ mà thôi. Hãy nhớ, họ đã là khách hàng của chúng tôi; bạn chỉ cần gọi một cuộc gọi đơn giản thôi là đã thu được kết quả tốt rồi. Nhưng bạn biết sao không? Anh ta không chịu làm đấy. Anh ta nói mình không thích gọi điện thoại. Bạn không đùa tôi đó chứ? Anh ta là một trong những đại diện bán hàng đó. Anh ta biết tổng mình phải làm gì, thậm chí đi ngủ anh ta cũng làm được nửa kia. Nhưng anh ta đã không làm gì hết nên nhà anh ta cũng bị đăng bán luôn.

Thật không may, anh ta không phải là ngoại lệ. Cứ hết lần này đến lần khác, tôi đều thấy có nhiều nhân viên bán hàng như anh ta. Đúng là khôi hài mà. Một người làm việc tám giờ một ngày nhưng khi bạn tặng cho họ cơ hội làm việc kiếm thu nhập gấp năm lần, cùng với việc được tự do là không làm việc hai giờ mỗi ngày. Có nô lệ nào mà sướng được như vậy không? Không hề, dĩ nhiên là không rồi. Bạn cần nhớ rõ điều đó mỗi khi áp lực đến.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Khôn ngoan chọn bạn mà chơi; Con chim lông vũ kết đàn với nhau. Bạn sẽ muốn được ở cạnh những người cầu tiến và họ sẽ khích lệ bạn làm tương tự. Hãy tránh xa những người tiêu cực và có thái độ tệ đối với cuộc sống.

Hãy vững vàng trong quyết định của bạn, đừng xoay qua bên hữu hay bên tả một khi bạn đã nghe được tiếng của Đức Chúa Trời và đã thiết lập đích đến của mình. Hãy bám chặt vào những gì Ngài phán. Có nhiều lúc tưởng chừng như tôi đã bỏ cuộc do áp lực. Như đã kể với bạn ở chương trước về việc làm chương trình truyền hình hằng ngày, tôi đã phải vật lộn với những gì Chúa phán ra sao khi tôi không thấy được câu trả lời. Nhưng tôi đã bám chắc vào lời hứa của Chúa và không để mình bị lung lay.

Vì Đức Chúa Trời không ban cho chúng ta tinh thần nhút nhát, nhưng tinh thần mạnh mẽ, có tình yêu thương và tự chủ.

—2 Ti-mô-thê 1:7

Bạn cũng có thể làm được như vậy. Hãy đóng cọc cho sâu vào trong đất. Sự gia tăng sẽ đến. Bạn không phải là nô lệ. Bạn đang đứng trong địa vị con trai hoặc con gái của nhà Đức Chúa Trời và bạn có quyền kế thừa toàn bộ gia sản. Tất cả đều được dành sẵn cho bạn!

Hãy nhớ, nếu cọc lung lay, toàn bộ căn lều sẽ sụp!

CHƯƠNG 9

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Định luật chiến lược là định luật gia tốc thứ năm. Và bạn có thể đoán được định luật này quan trọng như thế nào rồi đấy - SIÊU QUAN TRỌNG! Khái niệm về từ ngữ chiến lược, theo từ điển miễn phí freedictionary.com có nghĩa là kế hoạch dài hạn để thành công. Tôi đã đề cập ở chương trước về nhu cầu cần phải có bản thiết kế trước khi bạn trông ngôi nhà được xây xong. Nguyên tắc này vẫn đúng cho mọi khía cạnh khác của đời sống. Nếu bạn muốn nộp đơn xin vay khoản vay doanh nghiệp thì trước tiên ngân hàng sẽ muốn biết kế hoạch kinh doanh của bạn là gì cho khoản vay đó. Bên phía ngân hàng sẽ đánh giá kế hoạch của bạn để xem có hợp lý không, nếu ngân hàng thấy hợp lý thì khi đó bạn mới được giải ngân. Có nhiều người ước mơ đi đây đi đó nhưng lại không có kế hoạch để biết làm sao đi đến đó. Tôi nói chuyện với rất nhiều người, hỏi họ muốn làm gì và họ sẽ cho tôi một khái tượng nghe rất cao quý. Rồi tôi hỏi họ làm sao họ thực

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

hiện được thì họ nói không biết; họ không có kế hoạch gì cả. Câu trả lời là gì? Hãy viết câu này xuống:

Một khi bạn có kế hoạch, bạn có mọi thứ!

Hãy để tôi cho bạn ví dụ về ý tôi muốn nói. Giả sử tôi nói với bạn rằng bạn có thể giải quyết được hết toàn bộ nan đề tài chính của bạn bằng lời khuyên sau đây của tôi thì sao? Điều tôi sắp kể với bạn sẽ khiến bạn được tự do tài chính đúng theo nghĩa đen đấy, cho nên bạn đã chuẩn bị giấy, bút sẵn sàng để viết xuống điều này chưa? Okay, đó là: Bạn sẽ kiếm được 10,000,000 đô lợi nhuận ròng vào năm nay. Dĩ nhiên, có vài người không chịu giải quyết các nan đề của họ nhưng với hầu hết mọi người Mỹ, đây là sự chơi khăm.

Vì khi tôi dùng ví dụ này cho các hội nghị của tôi thì mọi người sẽ bắt đầu cười phá lên với trò đùa như thế này. Nhưng tôi không đùa đâu. Nếu họ kiếm được số tiền này vào năm nay, thì đối với hầu hết mọi người, điều này sẽ khiến họ đổi đời. Lúc tôi giải thích điều này trong các hội nghị, họ tiếp tục cười to, nhưng tại sao vậy? Họ cười bởi vì họ không thể thấy chính mình có khả năng nào mà kiếm được số tiền lớn như vậy và đối với họ, khi nói đến câu chuyện này thì nó giống như là câu chuyện lố bịch vậy. Vấn đề nằm ở chỗ họ không thể nhìn thấy chính mình trong bức tranh đó.

Nhưng giả sử tôi nói với bạn rằng tôi là chủ công ty xuất khẩu và tôi thực sự cần đến một số sự trợ giúp thì sao? Công ty tôi sản xuất sản phẩm độc quyền và tôi cần vận chuyển 5,000 sản phẩm đi ngay. Cho nên, tôi muốn ký hợp đồng nhờ bạn giúp tôi đóng thùng và chuyển hàng đi. Tôi sẽ trả cho

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

bạn 500 đô mỗi thùng hàng mà bạn đóng kiện chuyển đi. Giả sử bạn đóng được 100 thùng mỗi ngày, thì tôi sẽ trả cho bạn 50,000 đô mỗi ngày. Để làm rõ hơn giả dụ này thì cứ cho như là tôi ký hợp đồng 3 năm với cùng tỉ giá như vậy với bạn. Bây giờ, sau khi ký hợp đồng với tôi xong, nếu tôi nói bạn sẽ kiếm được lợi nhuận ròng là 10,000,000 đô thì bạn sẽ nghĩ chuyện này quá dễ dàng vì bạn biết bạn chỉ cần mất 200 ngày thôi là bạn kiếm được 10,000,000 đô rồi. Và lần này bạn sẽ không còn cười như trước đó nữa.

Vậy, có cái gì khác giữa những người đã cười vào lời đề xuất kiếm 10 triệu đô trong một năm với những người tôi thuê đóng kiện hàng và gửi đi cho tôi vậy? Điểm khác ở đây chính là kế hoạch. Một khi bạn có kế hoạch, bạn đã có nó rồi. Tại sao tôi nói như vậy? Vì mặc dầu bạn chưa có toàn bộ số tiền 10 triệu đô nhưng qua việc chỉ mới đi làm vài ngày thôi là bạn đã biết bạn có được 10 triệu đô như trong hợp đồng đã nói nếu bạn chịu đi theo kế hoạch tôi đưa ra. Đó là lý do tại sao tôi nói, “Một khi bạn có kế hoạch là bạn có mọi thứ.”

Khi Drenda và tôi mắc nợ ngập đầu, tôi biết không tài nào thoát ra nổi mớ hỗn độn tài chính này. Chúng tôi bị nợ ngập đầu và hoàn toàn bế tắc. Chúng tôi nợ tiền thuế nhà nước IRS, cầm đồ, 10 thẻ tín dụng bị quá hạn và không xài được nữa, nợ tiền ba công ty tài chính với lãi suất 28%. Chúng tôi nợ tiền nha sĩ, nợ tiệm giặt là, nợ tiền cha mẹ, và bạn bè. Bạn kể tên cái gì, tôi nợ cái đó. Về tự nhiên, chẳng còn hi vọng. Công việc bán hàng không thuận lợi và tôi không có câu trả lời nào cho những vấn đề tài chính của tôi cả. Khi chúng tôi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

càng ngày càng học về Vương quốc, chúng tôi biết Đức Chúa Trời đang chỉ lối thoát cho chúng tôi.

Rồi một đêm nọ, Ngài ban cho tôi một giấc mơ, và trong giấc mơ đó Ngài chỉ cho tôi rằng tôi sẽ rời khỏi công ty hiện tại là công ty tôi đã làm việc suốt chín năm để bắt đầu mở công ty. Bây giờ hãy hiểu điều này: Công ty tôi sẽ mở khi đó là công ty sẽ giúp người ta thoát nợ! Tôi biết. Thật điên rồ, phải không? Ý tôi là nếu tôi mà biết cách thoát nợ thì tôi đã thoát nợ từ lâu rồi. Nhưng đây chính xác là điều Chúa phán với tôi. Tôi hơi sốc, thật sự là vậy vì tôi không biết cách mở công ty. Nhưng nó sẽ là công ty giúp người ta thoát nợ thật à? Này, tôi cần ai đó cho tôi biết mình phải làm gì?!

Khi tôi bắt đầu cầu nguyện cho chuyện này, tôi kinh nghiệm cuộc sống biến đổi cùng với Đức Thánh Linh liên quan đến cách khiến điều này xảy ra. Nó đã xảy ra thật, vào cái ngày mà có một trong những khách hàng của tôi gọi đến vì nghề bán bảo hiểm của tôi. Ồ, tôi quên kể với bạn là tôi làm trong ngành dịch vụ tài chính bán bảo hiểm và chứng khoán lúc hỗn độn tài chính đang diễn ra. Tôi biết tôi lúc đó đi làm cái nghề đại khái ăn cơm nhà mà đi vác tù và hàng tổng. Chuyện mình còn lo chưa xong đã đi lo chuyện bao đồng. Mặc dù vị trí của tôi bắt đầu đi xuống dần dần về dịch vụ tài chính nhưng bù lại, tôi ngày càng nắm được kiến thức tổng quan làm ngành tài chính suốt bao năm qua vì nó rất quan trọng cho những gì Chúa đang chỉ cho tôi thấy lúc đó.

Lúc ngồi xuống với khách hàng cùng với vợ của ông ta tại bàn ăn, chúng tôi đã nói chuyện về từng mục nhỏ như thông

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

lệ, là cái sẽ cho phép họ biết thực trạng tài chính của họ đang ở đâu qua việc đặt nhiều câu hỏi khác nhau và sau đó điền toàn bộ thông tin vào hồ sơ lưu trữ dữ liệu. Dữ liệu này chủ yếu được dùng để xác định mức bảo hiểm tối đa họ sẽ nhận được là bao nhiêu và để kiểm tra đầu tư thay thế. Lúc chúng tôi rà soát danh sách các khoản nợ của họ, cả hai đều vô cùng buồn bã và người vợ bắt đầu khóc vì họ đã nhìn thấy toàn bộ những gì này giờ và họ cảm thấy tuyệt vọng. Cả hai đều làm công việc trọn thời gian mà tháng nào cũng thiếu.

Bấy giờ, sau cảnh sống chín năm như vậy và sau khi Đức Chúa Trời dạy Drenda và tôi về Vương quốc, bạn có thể hình dung tôi cảm thấy như thế nào chứ. Giống Drenda và tôi, họ cũng là các Cơ đốc nhân nhưng không biết cách Vương quốc Chúa vận hành. Lúc đó, tôi thật sự không giải thích được gì nhiều về Vương quốc ngoại trừ vài điều đơn sơ đầu tiên Chúa đã chỉ dạy tôi. Và dĩ nhiên tôi đã chia sẻ với họ, tôi chia sẻ về những câu chuyện tuyệt vời từng xảy ra trong hoàn cảnh của chúng tôi. Dĩ nhiên, tôi có thể nói bảo hiểm nhân thọ không phải là nan đề lớn của họ. Tôi dành ít thời gian giải thích cho họ nghe những gì Chúa dạy tôi liên quan đến Vương quốc, nhưng tôi còn mong mỗi một điều gì đó tôi cũng có thể làm cho họ, những đáp án tài chính thật sự liên quan đến hoàn cảnh của họ.

Một đêm nọ trong văn phòng, khi tôi sắp kết thúc một ngày của mình và sắp xếp lại chồng hồ sơ cùng những tin nhắn thông thường cần chuẩn bị cho ngày hôm sau trở lại làm việc thì đột nhiên tôi nghĩ: *Biết đâu giờ mình xem lại chuyện bảo hiểm*

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nhân thọ trước đây và chịu khó nhìn toàn cảnh bức tranh tài chính của họ xem sao? Để xem mình có thể làm được gì không? Giả sử mình bắt đầu tìm được tiền cho họ thì sao? Tôi nói như vậy là có ý gì, là để xem tôi có thể tìm được những cách làm tiết kiệm hơn cho những cái họ đang làm hay không sao? Mục tiêu của tôi đơn giản lắm, tìm ra các cách rẻ hơn cho những cái họ đang làm rồi lấy khoản tiền chênh lệch đó đắp vào dòng tiền mặt và nợ của họ. Nghe có vẻ đơn giản nhưng tôi lại không hề biết gì nhiều về những lãnh vực tài chính khác ngoại trừ bảo hiểm nhân thọ và chứng khoán. Và tôi cần cho bạn biết là thời đó chưa có mạng Internet. Mọi nghiên cứu đều phải làm theo cách cũ, đó là qua điện thoại và những trang giấy màu vàng.

Tôi cật lực làm việc đó suốt tuần lễ trước khi đi gặp lại khách hàng đó vào tuần sau đó. Tôi kinh ngạc khi tôi dành thời gian đào vào từng lãnh vực tài chính thì tôi thấy họ có thể không sử dụng đến một xu nào trong ngân sách hàng tháng. Cho đến lúc làm xong, khoản tiền dư được hàng trăm đô la. Với phép tính tài chính của tôi, tôi có thể lấy khoản tiền dư đó đắp vào khoản nợ của họ mà họ không cần phải đụng đến tiền nằm trong ngân sách hàng tháng của họ. Lúc tính xong phép tính cuối cùng, tôi nhìn chằm chằm vào con số trên màn hình — 6.2 năm. Câu trả lời 6.2 năm là tổng toàn bộ thời gian khách hàng của tôi cần để trả sạch nợ, bao gồm khoản vay thế chấp mà không thay đổi thu nhập của họ. Vâng, bạn đọc chính xác rồi đó, không thay đổi thu nhập hàng tháng của khách hàng. Tôi sốc và tin rằng mình đã tính sai rồi, cho nên tôi tính đi tính lại, tính cho đến khi tôi bị bắt phục rằng mình

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

đã tính đúng. Có thể như vậy sao? Nếu vậy thì tại sao không ai biết về điều này nhỉ?

Tôi nhanh chóng cầm lấy một vài sấp hồ sơ của các khách hàng khác và tính nhanh qua cho họ thì cũng nhận được chính xác một câu trả lời như vậy. Tất cả những khách hàng đó đều có thể thoát nợ trong vòng 5-7 năm, kể cả khoản vay thế chấp mà không thay đổi thu nhập hàng tháng của họ. Lúc tính toán xong thì cũng đã trễ rồi nhưng trên đường về nhà, tôi vui sướng tột độ. Nếu những gì tôi phát hiện ra là đúng và toàn bộ các tính toán của tôi là chính xác như vậy thật thì đây rõ là một chuyện lớn, một chuyện rất lớn đấy.

Tôi tò mò không biết khách hàng của tôi sẽ phản ứng như thế nào với kiểu thông báo như thế này. Để sắp xếp cho cuộc hẹn tiếp theo, tôi quyết định đánh máy các con số cho vào một trang thuyết trình đơn giản. Mục đích đơn giản là cho họ thấy hi vọng; chứ tôi không được lợi lộc gì trong đó cả. Tôi biết nếu việc bán bảo hiểm nhân thọ không đi theo cách đó. Nhưng tôi cũng biết họ sẽ muốn nghe những gì tôi tìm được. Tuần sau đó, tôi xem lại toàn bộ các tính toán của tôi và tôi chắc chắn mình đã đúng.

Lúc nhấn chuông cửa, tôi cảm thấy có chút căng thẳng. Lúc ngồi xuống bàn ăn, tôi bảo họ tôi đã tính toán các con số cho họ suốt cả tuần. Rồi tôi chậm rãi đi qua từng con số tôi đã đánh máy, giải thích cho họ nghe những khoản tiền có thể được dư ra kèm theo cái tên của bất kỳ công ty và có con số nào cần bổ sung cho những gì tôi chỉ ra cho họ thấy hay không. Tôi có thể nói họ càng lúc càng hứng khởi khi thấy số

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

tiền dư đang tăng lên mỗi lúc. Nhưng khi tôi đi đến kết luận rằng họ hoàn toàn có thể sạch nợ trong vòng 6.2 năm, kể cả khoản vay thế chấp, ở mức thu nhập hiện tại của họ thì cả hai bắt đầu khóc, khóc vì vui mừng. Họ ngồi đó với hai hàng nước trực trào trên gương mặt, vừa khóc vừa nói họ sốc như thế nào về kết quả đó. Họ nhảy lên, ôm tôi và chúng tôi đã có thời gian ăn mừng vào tối hôm đó.

Hãy thành thật với nhau đi. Có sở thuế vụ nào chịu nói cho bạn biết cách trả thuế cho họ ít hơn không? Có nhân viên ngân hàng nào mà lại đi kể cho bạn cách để bạn tránh trả lãi suất không? Không hề, phải không? Vì toàn bộ hệ thống nào cũng được thiết kế để lấy tiền của bạn chứ không phải để bảo vệ bạn đâu. Tôi biết những gì tôi đã khám phá ra cần được dạy cho mọi gia đình trên nước Mỹ! Đêm hôm đó thật sự ảnh hưởng đến tôi cách sâu sắc, và tôi muốn làm điều tương tự như vậy cho mọi khách hàng tôi gặp. Cho nên với thông tin đó và với sự xác nhận về giấc mơ Chúa ban cho tôi, tôi đã rời bỏ công ty bảo hiểm nhân thọ mà tôi đã làm việc và Drenda cùng với tôi thành lập công ty riêng, làm những việc tôi đã vừa làm cho khách hàng đêm hôm đó của tôi.

Trong suốt những năm đầu đó, chúng tôi gọi công ty của chúng tôi là “Faith-Full Family Finances.” Rõ ràng cái tên này đã nói lên toàn bộ công ty của chúng tôi - nếu bạn hiểu Vương quốc Chúa và đức tin, thì tài chính của bạn sẽ luôn dư đầy. Tôi đồng ý đó không phải là cái tên hay cho một công ty, nhưng nếu bạn lặp lại cái tên đó 10 lần liên tục thì nó sẽ hay. Nhưng về sau chúng tôi đã đổi tên công ty thành Forward

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Financial Group, là tên công ty hiện tại và vẫn còn là công ty vững chắc cho đến hôm nay.

Thành thật mà nói, về cá nhân tôi, tài chính của chúng tôi lúc đó chưa thật sự dư dả. Chúng tôi vẫn còn một số khoản nợ cần trả dứt điểm nhưng chúng tôi biết mình đã đi đúng đường. Lúc thành lập công ty riêng này, chúng tôi phần khởi và đồng thời cũng có chút căng thẳng. Chúng tôi phải học biết cách thành lập và hoạt động công ty nhưng chương ngại vật lớn nhất chúng tôi đối diện đó là làm sao để kiếm được tiền từ công việc đó. Thách thức của chúng tôi đó là chúng tôi cảm thấy mình không thể làm được, và chúng tôi không muốn tính phí những người đến tìm sự giúp đỡ từ công ty của chúng tôi được. Đây là chương ngại lớn và chúng tôi đã dành thời gian cầu nguyện với Chúa về điều đó và đi tìm các phương án. Không đi sâu vào chi tiết, Chúa đã chỉ cho chúng tôi một chiến lược kinh ngạc khi thành lập công ty và khắc họa lên cách kiếm tiền mà không phải thu tiền của khách hàng.

Rồi sau đó, chúng tôi phải tìm cách để tăng tốc cho những phép tính bằng tay tôi đang thực hiện với dữ liệu của khách hàng. Tôi biết tôi phải viết xuống chương trình máy tính để nó thực hiện công việc chúng tôi đang làm nhưng tôi không biết gì về máy vi tính cũng không biết ai có khả năng làm việc này. Một lần nữa, Chúa lại làm nhiều điều kinh ngạc. Tôi nhận được cuộc gọi từ một người sống xa gia đình tôi lắm, là người đã nghe câu chuyện về chúng tôi. Anh ta muốn biết những gì chúng tôi đã làm như là một khách

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

hàng. Anh ta thích những việc chúng tôi đã làm và khi còn đang nói chuyện qua lại thì tôi biết anh ta là lập trình viên máy tính và có công ty riêng bên cạnh việc làm thêm ngoài giờ nữa. Tôi mới kể cho anh ta nghe nhu cầu của tôi và anh rất đồng cảm nói rằng anh muốn giúp chúng tôi cho những gì chúng tôi đang làm. Tôi nói với anh ta rằng công ty chúng tôi mới thành lập và tôi chưa có ngân sách để trả ngay cho công việc anh đề nghị muốn giúp chúng tôi đó, mặc dầu anh có thiện chí giảm giá rất lớn cho chúng tôi. Anh ta vẫn muốn giúp và nói tôi có thể trả cho anh ta bất cứ khi nào chúng tôi có tiền. Và thế là anh ta đã lên chương trình máy tính cho chúng tôi.

Mọi người yêu công việc kinh doanh của chúng tôi. Sau tất cả những chuyện đó thì tại sao không? Nó hoàn toàn miễn phí, mọi người ai mà không thích tìm thấy tiền và hết nợ chứ. Công việc làm ăn phát lên, chúng tôi có thể trả hết nợ trong vòng hai năm rưỡi. Rất nhanh sau đó, chúng tôi có 300 nhân viên cùng chia sẻ kế hoạch của chúng tôi trong cả nước. Công ty của chúng tôi phát triển và có thể khiến chúng tôi dăng hàng trăm ngàn đô la dự phần vào công tác của phúc âm và giúp đỡ nhiều người suốt những năm qua.

“Kế hoạch sạch nợ” như cái tên chúng tôi gọi vẫn tiếp tục được thực hiện miễn phí cho đến hôm nay sau suốt 30 năm qua. Công ty phát triển cùng với công tác truyền giáo suốt những năm qua. Chúng tôi tập trung vào đầu tư nghỉ hưu sau khủng hoảng tài chính năm 2001 và dĩ nhiên sau đó nữa là năm 2008, lúc mà hàng triệu người bị mất 50-80% tiền tiết

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

kiệm nghỉ hưu. Chúng tôi đã nghiên cứu những phương án đầu tư an toàn và ra mắt một lĩnh vực kinh doanh khác vào năm 2001.

Tôi tự hào khi nói rằng hiện tại chúng tôi đang quản lý trên một trăm triệu đô la của khách hàng, không một ai trong số họ bị mất dù chỉ một xu trong khoản đầu tư của họ vào công ty chúng tôi trong suốt 21 năm khủng hoảng tài chính nổ ra trên toàn cả thế giới. Và giống như với kế hoạch thoát nợ của chúng tôi, khoản đầu tư của khách hàng cũng không tốn phí, không tốn phí quản trị hay phí môi giới ngay từ đầu hay sau này theo hàng năm. Nếu bạn cảm thấy mệt mỏi như trò chơi may rủi với khoản tiền lương hưu của mình, bạn có thể liên hệ Forward Financial Group theo số điện thoại 1-(800)-815-0818 hoặc ForwardFinancialGroup.com để biết thêm thông tin.

Nhưng điểm tôi muốn nói đó là Đức Chúa Trời đã ban cho chúng tôi kế hoạch. Tôi biết vào cái đêm mà khách hàng của tôi nhảy ra khỏi ghế với hai hàng nước mắt lưng tròng, chạy quanh bàn ăn và ôm tôi cũng chính là cái đêm tôi tìm được câu trả lời, kế hoạch cho mình. Dĩ nhiên, chúng tôi phải làm việc và tạo ra một số thứ để sinh tiền và làm cho kế hoạch của chúng tôi hiệu quả cho khách hàng. Và dĩ nhiên, chúng tôi cũng cần thuê và huấn luyện nhiều người khác làm tương tự như chúng tôi cùng với đội ngũ nhân viên văn phòng. Nhưng tôi chưa bao giờ phấn khích hơn, thậm chí sau nhiều năm làm việc cho bằng cái đêm đầu tiên đó với khách hàng của tôi. Tại sao? Chà, dĩ nhiên là tôi phấn khích

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

cho họ rồi, nhưng tôi cũng biết—ý tôi là vì tôi đã biết—nó phải như vậy. Đây là kế hoạch của tôi, con đường tẩu thoát dành cho gia đình tôi và tôi.

Một khi tôi có kế hoạch, tôi biết cuộc chiến đã kết thúc. Mọi chuyện bây giờ chỉ còn là vấn đề thực hiện mà thôi!

Ngạc nhiên lắm phải không, đó là ý tưởng đơn giản đến từ Đức Thánh Linh nhưng đã thay đổi cuộc đời chúng tôi mãi mãi nhỉ?! Vâng, chúng tôi phải thực hiện kế hoạch, nhưng Chúa đã chỉ cho chúng tôi biết bước đi từ đâu. Ông Gary ơi, cảm giác của nó thế nào, cảm giác của việc sạch nợ đó? Bình an! Yên nghỉ! Hãy nghĩ về điều này. Chúng tôi đã đi từ sự rối loạn chức năng tài chính cùng cực sang trạng thái hoàn toàn sạch nợ, mua nhà, mua xe cùng mọi thứ khác chúng tôi cần bằng tiền mặt. Suốt chín năm, tôi đã phải sống dưới sự căng thẳng cực độ mỗi phút, mỗi ngày như thế. Tôi nào có được yên nghỉ. Không cần biết là ngày nào trong tuần hay kỳ nghỉ nào. Tôi cũng đều không có sự bình an. Vấn đề tài chính đeo bám tôi suốt mọi nơi tôi đi. Tôi liên tục chịu đựng sự tủi hổ, nhục nhã do thực trạng tài chính của mình mang lại. Nỗi sợ bám riết lấy tôi, những cơn hoảng loạn tấn công tôi, sống chung với thuốc an thần là cách sống của tôi lúc tôi ở đỉnh điểm của sự tuyệt vọng. Nhưng rồi sau đó tôi được tự do!

Okay, Gary, tôi hiểu rồi và tôi vui cho ông. Nhưng làm sao tôi có được kế hoạch, chiến lược như thế cho đời tôi đây? Chà, tôi vui vì bạn đã hỏi như thế. Tôi sẽ nói tiếp cho bạn biết. Chúng ta sẽ bắt đầu trong Lu-ca chương 5.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Một lần kia, khi Đức Chúa Jê-sus đứng trên bờ hồ Ghê-nê-xa-rết, dân chúng chen lấn chung quanh Ngài để nghe lời Đức Chúa Trời. Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ; những người đã đánh cá đã ra khỏi thuyền và đang giặt lưới. Ngài lên một trong hai chiếc thuyền đó, là chiếc của Si-môn, và bảo ông chèo ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài ngồi trên thuyền giảng dạy cho dân chúng.

Khi giảng xong, Ngài bảo Si-môn: “Hãy chèo ra ngoài nước sâu, thả lưới để đánh cá.”

Si-môn thưa: “Thưa Thầy, chúng con đã làm việc suốt đêm mà không bắt được gì cả nhưng vâng lời Thầy, con sẽ thả lưới.”

Họ thả lưới xuống và bắt được nhiều cá đến nỗi sắp đứt cả lưới. Họ ra hiệu gọi các bạn ở thuyền khác đến giúp. Các bạn ấy đến chở cá đây hai thuyền, đến nổi gần chìm.

Thấy vậy, Si-môn Phi-e-rơ quỳ xuống ngang đầu gối Đức Chúa Jê-sus và thưa: “Lạy Chúa, xin lìa khỏi con, vì con là người có tội.” Vì Si-môn và tất cả những người ở đó với ông đều kinh ngạc về mẻ lưới vừa rồi; cả Gia-cơ và Giăng con Xê-bê-đê, bạn của Si-môn cũng vậy.

Đức Chúa Jê-sus phán với Si-môn: “Đừng sợ, kể từ nay, con sẽ trở nên tay đánh lưới người.” Họ đem thuyền vào bờ, bỏ mọi sự mà theo Ngài.”

—Lu-ca 5:1-11

Đây là điều tôi muốn bạn nhìn thấy từ trong câu chuyện này. Trước tiên, họ là những ngư phủ chuyên nghiệp, tuy nhiên họ đánh bắt cá suốt đêm mà lại không được con cá nào. Nhưng khi Chúa Giê-su đến và mượn tàu của họ để giảng từ

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

xa cho đoàn dân đông, rồi Ngài bảo Phi-e-rơ, “*Hãy chèo ra ngoài nước sâu, thả lưới để đánh cá.*”. Phi-e-rơ cùng hai đồng bạn của mình là Gia-cơ và Giăng bị làm cho kinh ngạc vì mẻ cá họ bắt được. Cá nhiều đến độ tàu của bọn họ sắp chìm.

Thế thì, hãy trả lời câu hỏi: Họ đánh cá bằng cách nào vậy? Họ đã cố gắng thả lưới cá cả đêm rồi mà có bắt được con nào đâu, nhưng đột nhiên, họ có được mẻ lưới lớn nhất trong đời họ. Làm thế nào vậy? Đây là câu trả lời. Chúa Giê-su đã chỉ cho Phi-e-rơ nơi có cá! Ngài phán “*Hãy chèo ra ngoài nước sâu, thả lưới để đánh cá.*”. Nếu Chúa Giê-su chỉ cho bạn nơi có cá thì bạn cũng bắt được mẻ cá như vậy. Ai cũng có thể!

Nếu Chúa Giê-su chỉ cho bạn nơi có cá thì bạn sẽ bắt được cá!

Hãy nghe này, những ngày tin tưởng vào kế hoạch riêng, chiến lược riêng của bạn đã kết thúc rồi. Tôi đã cố gắng suốt chín năm, những năm đầy khó khăn vất vả rồi nhưng chỉ cần

**CHỈ CẦN MỘT Ý
TƯỞNG, MỘT
CHIẾN LƯỢC
TỪ CHÚA THÔI,
LÀ CUỘC ĐỜI
BẠN THAY ĐỔI
MÃI MÃI.**

một ý tưởng, một chiến lược từ Chúa thôi, là cuộc đời bạn thay đổi mãi mãi. Ý tôi là, hãy nhìn tôi đó thì biết. Tôi đã tuyệt vọng biết bao cho đến khi Chúa ban cho tôi một ý tưởng khởi nghiệp khiến tôi kiếm được triệu đô. Tôi nào có tài cán gì. Và tôi cũng chắc chắn nếu Phi-e-rơ ngày hôm nay

đứng trước bạn đây để kể cho bạn nghe mẻ cá khổng lồ ông có được ngày hôm đó, ông cũng sẽ nói ông không tài giỏi gì

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

đâu. Cho nên khi tôi nói về định luật chiến lược, tôi không có ý nói rằng bạn tự mình vẽ ra chiến lược đâu, không hề như vậy đâu. Mà tôi đang nói về việc nghe được những chiến lược siêu nhiên bởi Đức Thánh Linh. Có nhớ Chúa phán với Áp-ra-ham cái gì không?" "Ta sẽ khiến con."

Thế thì làm sao nghe được những chiến lược từ Đức Thánh Linh đây? Cùng một chiến lược đã khiến Phi-e-rơ có được mẻ cá đầy trên tàu.

Chà, ông Gary ơi, Chúa Giê-su không ở đây, còn Chúa ở đó ngày hôm ấy thì chắc chắn tuyệt vời rồi. Ngài đã có thể nói cho tôi biết mình cần làm gì. Tôi đồng ý ngày hôm nay Ngài không ở đây trong thân xác bằng xương bằng thịt nhưng Ngài thật sự còn đang ở đây. Ngài đã sai Đức Thánh Linh đến để phán và giúp đỡ chúng ta thay Ngài.

Nhưng Đấng An Ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ nhân danh Ta sai đến, Ngài sẽ dạy dỗ các con mọi điều, và nhắc các con nhớ tất cả những gì Ta đã phán với các con.

—Giăng 14:26

Tuy nhiên, Chúa Giê-su vẫn là Đấng Cố Vấn của bạn và là Đấng giúp đỡ bạn thông qua Đức Thánh Linh. Ngài sẽ phán với bạn và chỉ cho bạn cách thực hiện.

Nhưng nếu bạn muốn đi theo sự dẫn dắt đầy đủ các chiến lược của Đức Thánh Linh và để Ngài dẫn bạn đến chiến thắng thì trước hết bạn phải được tái sinh và sau đó bạn phải được báp-têm trong Đức Thánh Linh. Nếu đây là điều hoàn

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

toàn lạ lẫm với bạn thì không sao đâu. Tôi sẽ dẫn bạn đi qua điều này. Nhưng hãy để tôi nói điều này cho bạn hiểu: Chúa Giê-su đã phán rằng việc được báp-têm Thánh Linh là điều hết sức quan trọng đến nỗi Ngài nói bạn không thể ra khỏi nhà nếu như chưa có nó! Tôi không nói điều đó mà chính Chúa Giê-su đã nói trong Công Vụ 1:4-5.

“Đừng ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ điều Cha đã hứa, là điều các con đã nghe Ta nói. Vì Giăng đã làm báp-têm bằng nước, nhưng trong ít ngày nữa, các con sẽ được báp-têm bằng Đức Thánh Linh.”

— Công Vụ 1:4b-5

“Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các con thì các con sẽ nhận lấy quyền năng và làm chứng nhân cho Ta.”

— Công Vụ 1:8a

Hãy để ý lời Chúa Giê-su đã phán, “Đừng ra khỏi nhà khi chưa có điều này – điều này là cái cốt lõi!” Về cơ bản, Ngài đang nói “Các con cần quyền năng này để thực thi công tác của Đức Chúa Trời, đó là làm chứng nhân cho Vương quốc.” Tuy nhiên, ngày hôm nay, có nhiều Cơ đốc nhân còn chưa nghe hoặc kinh nghiệm được phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, có nhiều Cơ đốc nhân lớn lên trong nhà thờ nhưng vẫn chưa bao giờ được nghe về nhu cầu cần được báp-têm Thánh Linh. Hoặc họ lớn lên trong nhà thờ và được nghe kể rằng phép báp-têm Thánh Linh không còn dành cho ngày hôm nay nữa, đó là những phép lạ đã qua.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Tôi được nuôi dưỡng trong hội thánh giống như thế và chưa bao giờ nghe nói đến báp-têm Thánh Linh. Tôi nhận được rất nhiều thư điện tử từ vô số người sống khắp nơi trên thế giới nói rằng họ cũng chưa từng được nghe về chân lý quyền năng này. Có nhiều lá thư tôi nhận được trong đó họ hỏi rằng món quà này ngày nay có còn hiệu lực không và đó là lý do tôi dành thời gian để ghi lại lẽ thật liên quan đến phép báp-têm Thánh Linh. Báp-têm Thánh Linh là chìa khoá mở ra khả năng nghe một cách độc đáo những chiến lược siêu nhiên từ Đức Thánh Linh.

Tôi tin Kinh Thánh đã nói rất rõ ràng liên quan đến lãnh vực này và tôi muốn để Kinh Thánh tự nói về Kinh Thánh. Kinh Thánh sẽ trả lời mọi thắc mắc của bạn. Nhưng trước tiên, tôi muốn mang đến cho bạn một vài điều cơ bản về cách tôi khám phá lẽ thật về phép báp-têm Thánh Linh.

Thời còn trẻ, tôi đói khát Chúa lắm (bây giờ tôi vẫn vậy dù tôi có già hơn) và tôi tham gia trong một hội thánh có hệ phái. Sáng Chúa Nhật nào chúng tôi cũng thực hiện hết những điều thuộc về lễ nghi tôn giáo. Có lẽ bạn cũng vậy. Tôi nhớ sẽ có vài bản nhạc thánh ca được mở lên kèm với thời gian tĩnh nguyện trong yên lặng. Chúng tôi luôn trích dẫn Lời Cầu Nguyện Chung mà Chúa Giê-su dạy, rồi mục sư sẽ giảng, rồi hát thánh ca tất lễ và cầu nguyện chúc phước. Buổi nhóm nào cũng đi theo sự sắp xếp như vậy.

Con người ở nơi đó thì tuyệt vời rồi và vâng, họ thực sự yêu kính Chúa. Nhưng tôi chưa bao giờ thấy tính hiện thực của Phúc Âm cả. Tôi không thấy có cuộc đời của ai trong số

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

đó là thay đổi cực kỳ sâu sắc cả hay có những người được chữa lành bằng quyền năng của Đức Chúa Trời. Tôi cho là tôi có thể nói rằng tôi không thấy nhiều sự minh hoạ về Vương quốc của Đức Chúa Trời.

Và vì tôi quá đói khát Chúa nên vào năm tôi 18 tuổi – tôi chạy đến cửa hàng pizza của cha tôi. Một đêm nọ, có một cậu bạn ghé tiệm bánh rủ tôi đến một buổi nhóm phần hưng. Buổi nhóm đó được tổ chức ở một nhà thờ Giám Lý nhỏ trong thị trấn của tôi và diễn giả khách mời là một nhà truyền giáo, là người đã nói rằng ngày nay, Chúa Giê-su vẫn đang làm những điều mà Ngài đã làm trong thời Kinh Thánh.

Bấy giờ, điều này thu hút sự chú ý của tôi vì tôi muốn được nhìn thấy điều đó. Một số bạn bè của tôi cũng đi nhóm ở nhà thờ này, vì vậy tôi quyết định đến tham dự buổi nhóm phần hưng đó. Mặc dầu tôi không nghe nói về phép báp-têm Thánh Linh tối hôm đó nhưng tôi thực sự được đụng chạm sâu sắc về sự hiện diện của Đức Chúa Trời ở buổi nhóm đó. Bạn bè sinh hoạt ở nhà thờ này đã khích lệ tôi quay trở lại với hội thánh vào ngày Chúa Nhật, thế là tôi làm như vậy. Tôi đem lòng yêu hội thánh ấy và biến hội thánh mới này thành hội thánh nhà của tôi.

Vài tuần lễ sau buổi nhóm phần hưng đó, tôi gặp gỡ một nhóm phụ nữ sinh hoạt tại hội thánh ấy và họ cũng tổ chức lớp học Kinh Thánh hằng tuần. Họ nói về điều gì đó được gọi là báp-têm Thánh Linh, những ân tứ của Đức Thánh Linh và nhiều điều khác, toàn là những điều tôi chưa từng được nghe trước đó bao giờ. Lớp học Kinh Thánh của họ rơi vào các

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

buổi sáng và vì tôi làm việc lại cửa hàng pizza vào ca tối nên tôi quyết định tham gia học.

Khi đến nơi, tôi mới phát hiện ra mình là cậu thanh niên duy nhất ở đó và chỉ mới tròn 18 tuổi thôi nhưng chẳng sao cả. Tôi đến lớp học Kinh Thánh bởi vì tôi đói khát Chúa. Và lại, tôi còn có *rất nhiều* thắc mắc.

Họ rất kiên nhẫn với tôi, họ dẫn tôi đến với nhiều câu Kinh Thánh và dùng *chính Kinh Thánh của tôi* để chỉ cho tôi thấy rằng báp-têm trong Đức Thánh Linh thời Kinh Thánh vẫn còn được dành cho ngày nay và quyền năng của Đức Chúa Trời vẫn còn được thể hiện ngày nay giống như đã từng xảy ra trong quá khứ lúc Chúa Giê-su còn bước đi trên đất vậy. Phần hay nhất họ nói cho tôi biết đó là báp-têm trong Đức Thánh Linh được dành cho *mọi* tín hữu – cho bất kỳ ai cầu xin.

Sau khi tham gia lớp học Kinh Thánh được vài tuần thì họ kể cho tôi nghe về một mục vụ trong nước được gọi là Women's Aglow chuyên tổ chức những buổi nhóm mở rộng toàn thành phố. Women's Aglow đã và đang là tổ chức dạy nhiều điều về phép báp-têm trong Đức Thánh Linh. Các quý cô trong lớp học Kinh Thánh lên kế hoạch tham dự, và họ đã mời tôi đi cùng họ đến đó. Vào những ngày này mọi người từ khắp các hệ phái hiệp nhau lại để nghe dạy và ai nấy đều thích thú về đề tài báp-têm Thánh Linh, tính đến thời điểm đó, đề tài này chủ yếu được nói trong những hội thánh Ngũ Tuần mà thôi. Đó là những ngày mà có nhiều người gọi là Sự Phục Hưng Ấn Độ, là nơi dạy về Đức Thánh Linh xuyên mọi hệ phái.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Lúc đến buổi nhóm Women's Aglow, tôi thấy có hàng trăm phụ nữ đang nhóm hiệp. Lại lần nữa, tôi là một trong số ít các thanh niên có mặt ở đó nhưng sự hiện diện của Đức Chúa Trời trong căn phòng đó quả thật rất rõ ràng. Ngày hôm đó, vị diễn giả mời gọi xem có ai muốn nhận lãnh Đức Thánh Linh thì tiến lên phía trước để được cầu nguyện vào cuối giờ nhóm. Thế là tôi bước lên để được cầu nguyện. Khi họ cầu nguyện cho tôi, tôi thấy bản thân mình bị choáng ngợp vì sự hiện diện mạnh mẽ của Đức Chúa Trời. Khi tôi đầu phục trước sự hiện diện của Ngài, tôi kinh ngạc khi thấy bản thân tôi bộc phát lời cầu nguyện trong Thánh Linh và nói những lời tôi không tài nào hiểu nổi. Tôi cầu nguyện tiếng lạ được một lúc vào tối hôm đó, tôi quá choáng ngợp bởi kinh nghiệm này.

Tôi muốn kể cho tất cả những người tôi gặp về những gì đã xảy ra cho tôi! Nhưng lúc chia sẻ cho bạn bè trong hội thánh về điều tôi đã kinh nghiệm thì họ không mấy hào hứng. Họ thường nói tiếng lạ là ma quỷ hoặc điều đó đã là quá khứ rồi. Họ còn cảnh báo tôi phải tránh xa những người Tin Lành này!

Thời đó, hội thánh không cởi mở với các ân tứ của Thánh Linh và giáo lý được phổ biến rộng rãi này chỉ là những phép lạ trong quá khứ thuộc thời các sứ đồ. Nhưng bấy giờ tôi đã hiểu quyền năng của Đức Chúa Trời không hề là quá khứ!

Trước lúc diễn ra sự kiện Women's Aglow, tôi phụ trách ban thanh niên trong nhà thờ Giám Lý nhỏ của tôi. Công việc này không đòi hỏi gì nhiều ngoại trừ tối Chúa Nhật

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

hằng tuần, chúng tôi sẽ nhóm thanh niên dưới tầng hầm hội thánh. Thường thì chúng tôi chơi trò chơi, làm chứng, học Kinh Thánh. Thật sự thấy mình là thanh niên nên tôi rất sốt sắng làm công việc Chúa, sẵn sàng giúp đỡ cho công tác của hội thánh.

Thường sẽ có mười lăm đứa trẻ trong buổi nhóm và sau trải nghiệm ngày hôm đó ở buổi nhóm Women's Aglow, tôi muốn kể cho đám nhóc nghe về phép báp-têm Thánh Linh mà tôi đã kinh nghiệm. Tôi thấy, giống như tôi, hầu hết bọn chúng chưa bao giờ được nghe về kinh nghiệm này và tôi biết chúng sẽ không đời nào được nghe ở buổi nhóm sáng Chúa Nhật tại hội thánh địa phương đâu.

Trước khi kể cho bạn nghe điều gì diễn ra tiếp theo, tôi nghĩ tôi nên bổ sung cho bạn biết tư tưởng của tôi khi đó. Tôi không được sự cho phép của mục sư của tôi để nói điều này cho thanh niên. (Bây giờ tôi nghĩ tôi nên được phép nói lúc đó.) Tôi cũng không kể cho mục sư của tôi biết những gì đã xảy ra với tôi.

Tôi không cố gắng bước đi trong sự nổi loạn chống lại hội thánh của tôi đâu, và tôi cũng không cố gắng làm chuyện mờ ám sau lưng mục sư của tôi. Chỉ là tôi quá phấn khích mà thôi. Lúc đó, tôi thực sự không hiểu đây là đề tài thường gây tranh cãi nhiều và tôi không hề nghĩ mục sư của tôi sẽ chống lại điều này.

Tối Chúa Nhật sau khi được nhận lãnh phép báp-têm Thánh Linh, tôi đã lên kế hoạch kể cho thanh niên biết những gì đã xảy ra và tôi sẽ cho họ xem vài câu Kinh Thánh nói về

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

việc này trong sách Công Vụ. Rồi chúng tôi có mặt tại tầng hầm của nhà thờ, ngồi bệt lên sàn nhà hình vòng tròn lúc tôi chia sẻ cho họ kinh nghiệm của tôi và rồi tôi đi qua vài câu Kinh Thánh xác nhận lại trải nghiệm này.

Vào buổi nhóm thanh niên đó, mục sư của tôi đến dự và ngồi ngay bên trái tôi lúc tôi chia sẻ. Tôi không hề nghĩ mục sư sẽ đến. Là mục sư của tôi, tôi nghĩ ông đã biết hết mọi điều tôi sắp chia sẻ rồi.

Cho nên, tôi đã chia sẻ về buổi nhóm tôi đã dự cũng như những điều tôi đã chứng kiến. Tôi thực sự không đi sâu vào chi tiết nói tiếng lạ. Thay vào đó, tôi tập trung sự chú ý vào Công Vụ 1:8 là nơi nói về việc chúng ta sẽ được nhận lãnh *quyền năng* khi Đức Thánh Linh giảng trên chúng ta để chúng ta làm chứng nhân cho Đức Chúa Trời. Vào cuối buổi nhóm, tôi không biết đức kết như thế nào, cho nên tôi hỏi các bạn thanh niên khi đó rằng nếu họ muốn được nhận lãnh phép báp-têm Thánh Linh thì hãy đưa tay lên.

Tôi không biết phải làm gì lúc đó. Ý tôi là, tôi chưa từng chứng kiến bất kỳ ai phục vụ cho phần đáp ứng bài học như thế về báp-têm Thánh Linh ngoại trừ điều tôi được tận mắt chứng kiến lúc ở buổi nhóm Women's Aglow. Tôi nghĩ có lẽ tôi biết hai hoặc ba câu Kinh Thánh nhắc đến phép báp-têm Thánh Linh lúc đó.

Cho nên, tôi mới nói “Nếu các bạn muốn nhận lãnh món quà miễn phí là Đức Thánh Linh thì hãy giơ tay lên, cúi đầu xuống và cầu nguyện.” Họ làm theo điều tôi vừa nói. Tôi không hề chạm đến họ cũng không hướng dẫn họ cách nhận

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

lãnh Đức Thánh Linh. Chúng tôi cúi đầu và cầu nguyện. Dĩ nhiên, chúng tôi nhắm mắt cầu nguyện giống như mọi tín hữu “ngoan đạo”.

Rồi tôi ngồi xuống sau khi nói “Amen”, rồi tôi bắt đầu nghe một vài tiếng động ở giữa họ. Tôi mở mắt ra thì thấy một vài người trong số họ đang khóc, một vài người đang run bần bật và có bảy bạn thanh niên bắt đầu nói tiếng lạ. Lúc họ nói tiếng lạ thì tôi thấy trên gương mặt họ có quầng sáng màu vàng kỳ lạ bao quanh. Gương mặt họ khi ấy sáng ánh sáng màu vàng như màu vàng từ ánh đèn sợi tóc tỏa ra vậy! Tôi sửng sốt!

Đến lúc này mục sư của tôi mới lên tiếng, ông vỗ vai tôi rồi bảo ông có điều muốn nói với tôi ngay lập tức. Chúng tôi bước ra căn phòng kế bên, ông nhìn chằm chằm vào mắt tôi và nói “Điều này thuộc về ma quỷ. Con không thể làm trưởng ban thanh niên ở đây nữa. Chúng ta không cho phép điều này xảy ra.”

Tôi nghĩ, “Sao mục sư lại có thể nói điều này là ma quỷ được chứ? Ý con là hãy nhìn các bạn ấy mà xem! Các bạn ấy đang vô cùng sống động cơ mà!” Bạn có thể nhìn thấy được sự xúc dầu rõ ràng trên họ. Dĩ nhiên, tôi thậm chí còn không biết từ ngữ *xúc dầu* có nghĩa là gì lúc đó nữa. Tôi chỉ biết là họ đang rất sống động và tôi cũng không hề động đến họ hay bảo họ phải hành động như vậy. Thật thất vọng và hoang mang khi mục sư quở trách tôi thế kia nhưng tôi không biết phải làm gì cả.

Tuần Chúa Nhật sau đó, tôi tìm cách trở lại hội thánh nhưng thay vì ngồi phía trên, gần bục giảng như thường lệ, tôi chỉ ngồi ở phía sau. Tôi biết trong mắt mục sư của mình,

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

tôi đã bị thất thế vì cơ buổi nhóm thanh niên vừa rồi và tôi đã nghĩ tốt hơn hết mình nên yên lặng trong lúc tìm cách xử lý hoàn cảnh này.

Vào buổi nhóm sáng Chúa Nhật, thường lệ sẽ có thì giờ yên lặng suy ngẫm Lời Chúa. Đây là thì giờ tĩnh nguyện rất thiêng liêng và rất được coi trọng trong hội thánh tôi. Ai nấy đều cúi đầu, không một âm thanh nào cất lên cả. Bạn có thể nghe được tiếng kim đồng hồ kêu tích tắc. Cũng lúc đó tôi cảm thấy có ai đó vỗ vai tôi. Tôi ngồi ở hàng ghế chót và rồi bất thành linh có ai đó đứng ngay lối đi chính giữa nhà thờ, vỗ vào vai tôi.

Thoạt đầu, tôi bị sốc khi nghĩ sao lại có người đi lại trong giờ tĩnh nguyện và yên lặng cầu nguyện như thế này nhỉ. Nhưng khi ngược mặt lên, tôi ngạc nhiên khi thấy một đứa nhóc là đứa đã nhóm buổi tối thanh niên vừa rồi đang đứng trước mặt tôi. Tôi cũng biết thằng bé này là một trong bảy đứa được nhận lãnh báp-têm Thánh Linh vào tối hôm đó. Cậu bé nhìn tôi và nói, “Đi thôi!” Tôi nghĩ, “Đi? Nhưng mà đi đâu mới được cơ chứ?”

Kính ngạc làm sao, thằng bé lại toả ra ánh sáng màu vàng như đêm trăng bé được nhận lãnh Đức Thánh Linh và tôi biết Đức Chúa Trời đã đang làm điều gì đó. Nhưng tôi không chắc đó có phải là lúc thích hợp hay là nơi thích hợp để làm điều gì đó hay không vì tôi vốn đã gặp rắc rối với mục sư của tôi rồi. Tôi cũng biết chúng tôi không thể cứ muốn làm gì thì làm vào buổi sáng Chúa Nhật tại nhà thờ được.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Rồi thằng bé nói, “Em đang cầu nguyện cho mẹ của em.” Bây giờ, tôi mới bắt đầu hiểu ra sự việc. Tôi biết mẹ của cậu nhóc. Bà ấy là một phụ nữ gầy, nhỏ nhắn và đã bị bệnh trong một khoảng thời gian dài. Bà ấy bị thoái hoá 5 đốt sống lưng và hi vọng duy nhất của bác sĩ là nối các đốt sống lại với nhau. Ca phẫu thuật này rất nghiêm trọng và cậu bé này là đứa con trai duy nhất của bà. Dĩ nhiên, cậu bé rất quan tâm đến mẹ mình.

Sau khi nhận lãnh báp-têm Thánh Linh, cậu cảm nhận chắc chắn rằng Chúa Giê-su sẽ chữa lành cho mẹ của cậu. Cho nên khi cậu nói “Đi thôi” là tôi nghĩ cậu ta sẽ chạy thẳng lên đó, đặt tay lên mẹ mình và âm thầm cầu nguyện cho mẹ cậu. Nhưng không hề như vậy. Cậu ta tiến về phía mẹ, dất bà đứng dậy ngay tại chỗ bà đang ngồi rồi dẫn bà lên phía trước hội thánh.

Cậu đặt bà ngồi xuống và bắt đầu cầu nguyện cho mẹ mình tiếng lạ lớn nhất có thể. Bây giờ, hãy nhớ điều này, toàn bộ sự việc này diễn ra trong thì giờ toàn thể nhà thờ đều đang yên lặng suy ngẫm cá nhân, không hề có tiếng động nào cả. Nên tôi bị sốc toàn tập! Rồi cậu ta quay sang tôi và nói, “Anh giải thích cho mọi người hiểu chuyện gì đang xảy ra đi.”

Bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao cậu ta bắt tôi đi cùng này giờ. Cậu ta nghĩ tôi là người đã kể cho cậu về phép báp-têm Thánh Linh cho nên bây giờ cậu ta nghĩ tôi cũng có thể kể cho toàn thể hội thánh về việc đó sau khi họ đã nghe cậu ta cầu nguyện tiếng lạ cho mẹ mình.

Cho nên, tôi đứng đó, ngay trước mặt hội chúng như là phát ngôn viên của cậu ta, còn cậu ta thì sẽ cầu nguyện tiếng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

lạ cho mẹ mình. Tôi thực sự không biết phải nói gì, đặc biệt là khi mục sư của tôi ngồi đó trừng mắt giận dữ nhìn tôi. Tôi chỉ nói đơn giản cho mọi người biết là mẹ cậu ấy bị bệnh và cậu ấy đang cầu nguyện tiếng lạ cho mẹ là điều có nói trong Kinh Thánh. Nhưng bạn biết gì không? Ngay buổi sáng hôm đó tại nhà thờ, bà ấy đã được chữa lành!

Sự chữa lành ấy là đức tin của cậu con trai không thêm quan tâm người khác nghĩ gì về chuyện cầu nguyện của mình. Cậu ta được bắt phục hoàn toàn rằng Đức Thánh Linh đang sống và còn sống tốt nữa là đằng khác và Đấng ấy có thể chữa lành cho mẹ của cậu.

Mặc dầu bà ấy được lành ngay nhưng hội thánh vẫn không tiếp nhận điều đó. Sự thật là có nhiều người trong số họ sau đó đến với tôi và nói “Ồ, tôi không phiền khi cậu ta cầu nguyện cho mẹ mình nhưng tiếng lạ thì chúng tôi không liên quan gì cả.” Chà, tôi có thể chắc chắn rằng ma quỷ cũng ghét tiếng lạ lắm và tôi hi vọng tôi có thể giúp bạn hiểu tại sao hẳn lại ghét tiếng lạ trước khi cuốn sách này khép lại.

Có thể bạn lớn lên trong hàng ghế nhà thờ nơi tiếng lạ và các ân tứ Thánh Linh không được thực hiện. Hoặc có thể lắm bạn lớn lên với sự dạy dỗ rằng tiếng lạ không được dành cho ngày nay hoặc nó đã là dĩ vãng xa xưa rồi. Những câu hỏi này thật không khó để trả lời đâu. Kinh Thánh đã nói rất rõ về chủ đề này. Cho nên tốt hơn hết hãy nhìn vào Lời Chúa và tìm biết chân lý nói về phép báp-têm trong Đức Thánh Linh. Hãy trở lại với những câu Kinh Thánh mà chúng ta đã đọc lúc bắt đầu chương này.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

*“Đừng ra khỏi thành Giê-ru-sa-lem, nhưng phải ở đó chờ
điều Cha đã hứa, là điều các con đã nghe Ta nói. Vì Giăng đã
làm báp-têm bằng nước, nhưng trong ít ngày nữa, các con sẽ được
báp-têm bằng Đức Thánh Linh.”*

— Công Vụ 1:4b-5

Có một vài điểm quan trọng chúng ta có thể thấy được trong hai câu Kinh Thánh trên:

1. Báp-têm Thánh Linh khác với việc báp-têm bằng nước.
2. Chúa Giê-su nói đây là điều tối trọng. Sự thật là, Ngài đã nói rất rõ rằng bạn không thể làm được bất cứ điều gì nếu thiếu điều này.

Hãy nhớ rằng Chúa Giê-su vừa nói với các môn đồ rằng họ sẽ ra đi và rao giảng Phúc Âm cho muôn dân nhưng họ sẽ không thể minh họa hay chứng thực được Vương quốc thiên đàng nếu không có phép báp-têm này. Cho nên Ngài mới nói, “hãy chờ đợi cho đến khi các con nhận lãnh được quyền phép này.”

“Nhưng khi Đức Thánh Linh giáng trên các con thì các con sẽ nhận lấy quyền năng và làm chứng nhân cho Ta tại thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri cho đến cùng trái đất.”

— Công Vụ 1:8

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Quyền năng! Trong tiếng Hi Lạp từ *quyền năng* là *dunamis*, từ đó chúng ta mới có từ *dynamite* trong tiếng Anh và tiếng Việt có nghĩa là *bùng nổ*. Cho nên chúng ta thấy quyền năng của Đức Chúa Trời giáng trên chúng ta để chúng ta thực hiện công việc Ngài. Trước đó trong chức vụ của Chúa Giê-su, Ngài đã nhắc đến quyền năng này hay nói cách khác Ngài đã thi hành chức vụ dưới sự xúc dầu này, là sự xúc dầu đến từ Đức Chúa Cha.

“Những lời Ta nói với các con không phải Ta tự nói, nhưng chính Cha là Đấng ở trong Ta đang làm những việc của Ngài.”

— Giăng 14:10b

“Thật, Ta bảo thật các người, Con không thể tự mình làm điều gì.”

— Giăng 5:19

Bạn thấy không, Chúa Giê-su cần quyền năng của Thánh Linh Đức Chúa Trời. Từ *xúc dầu* có nghĩa “vận dụng vào.” Chúa Giê-su nhận lãnh sự xúc dầu tại bờ sông Giô-đanh từ Đức Chúa Cha khi Đức Thánh Linh ngự trên Ngài dưới hình dạng chim bồ câu.

Chỉ sau khi Chúa Giê-su nhận lãnh sự xúc dầu này, Ngài mới có thể thi hành những công việc của Vương quốc. Nếu *Chúa Giê-su* còn cần sự xúc dầu này thì chúng ta lại càng cần hơn! Quyền năng này sẽ làm chứng (hoặc đưa ra lời chứng) thông qua sự minh họa rằng Đức Chúa Trời thực hữu đối với những ai không biết Ngài.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Kinh Thánh cũng nói rằng bạn sẽ nhận lãnh quyền phép khi Đức Thánh Linh **GIÁNG TRÊN BẠN** chứ không phải khi Ngài đến *trong* bạn lúc bạn được tái sinh.

Có nhiều người bối rối khi nghe chúng tôi trình bày về Đức Thánh Linh, họ nghĩ rằng họ đã nhận lãnh được Đức Thánh Linh khi họ tiếp nhận Đấng Christ. Và sự thật là họ *thực sự* nhận được Đức Thánh Linh khi họ tiếp nhận Đấng Christ. Đức Thánh Linh khiến cho tâm linh họ được sống lại với Đức Chúa Trời và được hiệp một với Đức Chúa Trời.

Chúng ta là những người đang sống đối với Đức Chúa Trời qua quyền năng của Đức Thánh Linh cư ngụ bên trong chúng ta khi chúng ta được tái sinh. Nhưng hãy để ý, Kinh Thánh nói rằng khi Đức Thánh Linh giáng trên các người. Đây là một thực tế quan trọng mà chúng ta sẽ nói đến ở phần sau của sách: được tái sinh và được xức dầu hoặc được báp-têm bằng Đức Thánh Linh là hai sự kiện khác nhau. Chúng ta có thể hiểu tốt hơn về điều này nếu chúng ta nhìn vào Giăng 20.

Ngài lại nói với họ: “Bình an cho các con! Như Cha đã sai Ta thế nào, Ta cũng sai các con thế ấy.” Nói xong, Ngài hà hơi trên họ và nói: “Hãy nhận lãnh Đức Thánh Linh.”

— Giăng 20:21-22

Chúng ta thấy ở đây, sau khi Chúa Giê-su phục sinh thì Ngài chào thăm các môn đồ của Ngài và Ngài hà hơi trên họ và nói cho họ nghe về việc họ sắp nhận lãnh Đức Thánh

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Linh. Đây là khoảnh khắc họ được tái sinh và tâm linh của họ trở nên sống động đối với Đức Chúa Trời từ bên trong. Tuy nhiên Chúa Giê-su lại nói với họ rằng hãy chờ đợi sự báp-têm Thánh Linh là Đấng sẽ giáng trên họ về sau này.

Nếu họ đã nhận lãnh trọn gói về Đức Thánh Linh lúc Chúa Giê-su hà hơi trên họ thì tại sao Ngài lại bảo họ phải chờ đợi tại thành Giê-ru-sa-lem cho đến chừng họ nhận lãnh được Đức Thánh Linh như lời đã được hứa sẽ giáng trên họ chứ? Một lần nữa, chúng ta thấy đây là hai sự kiện khác nhau với hai chức năng khác nhau nhưng lại cùng một Đức Thánh Linh. Cũng vậy, như tôi đã nói, tôi muốn chỉ ra rằng Chúa Giê-su phải được báp-têm Đức Thánh Linh để Ngài thi hành chức vụ và cũng để Ngài được hiệu quả trong chức vụ của Ngài nữa. Trước khi Chúa Giê-su được báp-têm bằng Đức Thánh Linh, không có sự kỳ thuật nào về phép lạ Ngài thi hành cả. Chúa Giê-su có hoá bánh lúc Ngài còn niên thiếu không? Ngài có thi hành dấu kỳ phép lạ lúc Ngài vẫn còn là con trẻ không? Ngài có hoá đồ ăn em bé cho Ngài khi nó hết lúc Ngài bị đói bụng không? Không! Không hề như vậy! Tại sao Ngài không làm như vậy? Câu trả lời đơn giản và thành thật nhất đó là: Ngài *không thể*.

Phép lạ không hề xảy ra mãi cho đến *sau này* khi Ngài nhận lãnh Đức Thánh Linh tại bờ sông Giô-đanh thì Ngài mới bắt đầu thi hành phép lạ. Bạn thấy đấy, Chúa Giê-su đến thế gian trong thân xác con người. Ngài không đến như Con Trai của Đức Chúa Trời cùng với quyền năng và vinh hiển.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Là con người, Ngài bị giới hạn như bất kỳ người nào khác. Ngài không thể chữa lành hay thực thi phép lạ, cũng giống như bạn và tôi không thể làm được bất kỳ phép lạ nào cho chúng ta và người khác.

Tuy nhiên, khác với chúng ta, tâm linh của Chúa Giê-su không bị chết đối với Đức Chúa Trời khi Ngài hạ sanh nơi trần thế. Tâm linh của Ngài luôn sống đối với Đức Chúa Trời; Ngài không cần phải được tái sanh như chúng ta. Tuy nhiên, dẫu tâm linh Ngài vẫn sống với Đức Chúa Trời như là Con thì Ngài cũng vẫn cần được báp-têm Thánh Linh trước khi Ngài có thể thi hành chức vụ, giống như chúng ta vậy.

Khi được báp-têm xong, vừa lúc Đức Chúa Jê-sus lên khỏi nước, thì kìa, các tầng trời mở ra, Ngài thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bồ câu đậu trên Ngài. Này, có tiếng từ trời phán: “Đây là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta hoàn toàn.”

—Ma-thi-ơ 3:16-17

Hãy nhớ, khi nghĩ về Chúa Giê-su, chúng ta biết Ngài là Vua trên muôn vua, là Chúa trên các chúa nhưng đây không phải là vị thế Ngài dùng để thi hành chức vụ. Ngài chỉ thi hành chức vụ sau khi Đức Thánh Linh giáng trên Ngài tại sông Giô-đanh và từ đây các phép lạ bắt đầu xảy ra.

Chức vụ của bạn (vì mọi tín hữu đều được gọi để thực thi công việc của Chúa Giê-su) không thể bắt đầu cho đến khi bạn được báp-têm Thánh Linh – bạn cần quyền năng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

của Đức Thánh Linh để hoàn thành công việc. Và bạn cần khả năng cầu nguyện trong Thánh Linh để biết cách thực hiện công việc.

Dĩ nhiên, bạn có thể giới thiệu kinh nghiệm sanh lại bằng cách kể cho người khác những gì Kinh Thánh nói về sự cứu rỗi. Có nhiều Cơ đốc nhân chưa được báp-têm Thánh Linh lại hiệu quả trong việc chia sẻ tin tức tốt lành của Phúc Âm nhưng họ không có quyền năng của Thánh Linh để minh họa được Vương quốc như Chúa Giê-su đã thực hiện. Không có quyền năng của Thánh Linh sẽ làm cho sự giảng đạo bị suy yếu.

Khi Chúa Giê-su đối đầu với những người Pha-ri-si liên quan đến sự vô tín của họ, Ngài đã nói đến những phép lạ Ngài đã làm. Ngài bảo với họ,

“Khi Ta nói Ta ở trong Cha và Cha ở trong Ta thì hãy tin Ta; ít nhất cũng hãy tin qua chính các công việc Ta làm.”

—Giăng 14:11

Về cơ bản, Chúa Giê-su đang nói rằng sự bày tỏ về Vương quốc sẽ đặt dấu chấm hết cho mọi sự tranh cãi; Nan đề đã được giải quyết; Dĩ nhiên bây giờ mỗi tín hữu đều có đầy đủ quyền lợi cho mọi thứ Chúa Giê-su đã trả giá cho, trong đó có sự chữa lành. Mỗi tín hữu đều có thể nhận lãnh mọi lời hứa của Đức Chúa Trời qua đức tin (đồng ý với thiên đàng) và họ không cần phải làm phép báp-têm trong Đức Thánh Linh để nhận lời hứa từ Đức Chúa Trời.

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

Nhưng để quyền năng ấy tuôn chảy từ bạn đến với người khác và để bạn tuôn chảy mọi ân tứ của Đức Thánh Linh và để tận hưởng lợi ích của việc bước đi trong chiều kích những sự mầu nhiệm của thiên đàng thông qua nói tiếng lạ thì bạn phải có sức mạnh của sự xúc dầu này!

Có thể bạn hỏi, “Tại sao tôi nên cầu nguyện tiếng lạ?” Đó là vì ma quỷ ghét những tín hữu biết cách cầu nguyện trong Thánh Linh (trong tiếng lạ) và tôi muốn chắc chắn là bạn hiểu lý do tại sao.

Khi Phao-lô nói ông vui khi ông cầu nguyện tiếng lạ nhiều hơn bất kỳ ai, hẳn phải có lý do nào đó thì ông mới vui như vậy. Phao-lô nói trong 1 Cô-rinh-tô chương 14 và chúng ta cần đọc lên.

*Người nói tiếng lạ tự **xây dựng** chính mình, nhưng người nói tiên tri **xây dựng** Hội Thánh.*

— 1 Cô-rinh-tô 14:4

Hãy đào sâu câu Kinh Thánh này một chút. Động từ xây dựng ở đây có nghĩa gì vậy? Xây dựng có nghĩa “hướng dẫn hoặc ích lợi, đặc biệt là về đạo đức hoặc tâm linh; là nâng đỡ.”¹⁸

Bạn sẽ phải nhất trí rằng có nhiều khi bạn cần sự hướng dẫn để biết nên đi hướng nào, để hiểu được hoàn cảnh nhất định nào đó hoặc để đưa ra quyết định đúng đắn. Đây là điều mà sự cầu nguyện tiếng lạ giúp đỡ bạn, để xây dựng bạn hoặc để mang sự hướng dẫn đến cho cuộc đời bạn. Phao-lô đã nói rất rõ điểm này.

18. <http://www.dictionary.reference.com/browse/edified>

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Vì người nói tiếng lạ không nói với loài người, mà nói với Đức Chúa Trời nên không ai hiểu được, bởi người ấy nói những điều mâu nhiệm bằng tâm linh mình.

— 1 Cô-rinh-tô 14:2

Một lần nữa, Phao-lô nói rằng tâm linh chúng ta có khả năng nói ra những điều mắt chúng ta chưa từng thấy, tai chúng ta chưa từng nghe, chưa từng biết hay như Phao-lô nói là “những điều mâu nhiệm.” Cũng hãy để ý từ trong câu này Phao-lô nói tâm linh chúng ta đang cầu nguyện về những điều mâu nhiệm chứ không phải Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Làm sao mà từ trong tâm linh chúng ta lại có thể nói về điều gì đó chúng ta không biết được chứ? Đó là bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, Đấng bây giờ đang ngự trong tâm linh chúng ta đây.

Ai biết được tư tưởng của con người, nếu không phải là tâm linh ở trong chính người ấy? Cũng vậy, không ai có thể biết được ý tưởng của Đức Chúa Trời, ngoài Thánh Linh của Đức Chúa Trời.

— 1 Cô-rinh-tô 2:11

Khi tâm linh của chúng ta bắt lấy được tư tưởng của Đức Chúa Trời, thì tâm trí của chúng ta cũng bắt được những tư tưởng này. Khi tâm trí của chúng ta bắt được tư tưởng của Đức Chúa Trời thì chúng ta gọi đây là “sự mặc khải”, “được soi sáng” hoặc như Phao-lô nói, “được gây dựng.” Bây giờ

ĐỊNH LUẬT CHIẾN LƯỢC

bạn biết lý do tại sao Phao-lô nói ông vui khi là người được cầu nguyện bằng nhiều ngôn ngữ tiếng lạ hơn bất kỳ ai khác rồi đấy; ông đã nhận được ích lợi của việc thâu suốt ý muốn của Đức Chúa Trời trong mọi hoàn cảnh.

Đây là điều Phao-lô đang nhắc đến trong 1 Cô-rinh-tô 2:15-16:

Nhưng, người có Thánh Linh thì xét đoán mọi sự, còn chính người ấy thì không bị ai xét đoán. “Vì ai đã biết được tâm trí của Chúa, để chỉ bảo Ngài?” Nhưng chúng ta có tâm trí của Đấng Christ.

Chúng ta không bị giới hạn vào sự đoán định đơn giản của con người nhưng chúng ta có thể đưa ra được sự đoán định về tất cả mọi thứ. Đây đúng là tin tức tốt lành! Chúng ta có năng lực này qua việc cầu nguyện trong Thánh Linh (tiếng mới) để nhận lãnh những sự mâu nhiệm, những điều chúng ta vốn sẽ không tài nào biết được; và qua tri thức đó, chúng ta có thể đưa ra đoán định đúng về tất cả mọi thứ!

Báp-têm Thánh Linh là vũ khí bí mật của Đức Chúa Trời! Ngài có thể chuyển tải ý muốn của Ngài xuống đất mà ma

**BÁP-TÊM THÁNH
LINH LÀ VŨ KHÍ
BÍ MẬT CỦA ĐỨC
CHÚA TRỜI!**

quỷ không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra. Trên thực tế, cầu nguyện trong Thánh Linh được kể là một phần của vũ khí thuộc linh trong Ê-phê-sô 6:18a:

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hãy thường xuyên dùng mọi lời khẩn nguyện, nài xin, mà cầu nguyện trong Thánh Linh. Để đạt mục tiêu này, hãy kiên trì, tỉnh thức, và cầu nguyện cho tất cả các thánh đồ.

Cầu nguyện trong Thánh Linh cho phép chúng ta bắt lấy được những chiến lược làm chúng ta vượt qua mặt kẻ thù hoặc để tính trước những chiến thuật độc đáo đánh phủ đầu kẻ thù. Phao-lô nói Thánh Linh của Đức Chúa Trời sẽ mặc khải cho chúng ta những sự này là những điều được ban cách miễn phí cho chúng ta.

Ích lợi được hàm ý ở đây đó là chúng ta có thể ra quyết định đúng đắn trong đời sống bằng việc tháp vào tâm trí của Đấng Christ. Tôi nghĩ bạn sẽ phải đồng ý đây là điều rất ngẫu!

(Một vài điều trong chương này được lấy từ cuốn *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Chiến Lược*. Để biết thông tin chi tiết về việc lắng nghe Đức Thánh Linh, vui lòng sở hữu cho mình một cuốn.)

CHƯƠNG 10

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

Tôi đang ngồi đây, trong nhà mình, nhìn ra cửa sổ hướng ra sau sân vườn. Tôi sống trên một phần đất nông nghiệp tuyệt đẹp vùng Ohio bao bọc xung quanh là những ngọn đồi thi nhau nối tiếp với nhiều cánh rừng cây lá rộng xinh đẹp. Tôi sở hữu trên 55 mẫu Anh, trong đó có khoảng 20 mẫu là rừng, khoảng 10-12 mẫu là đầm lầy và phần còn lại là đồng cỏ.

Chỉ còn thiếu mỗi cái hồ nước mà thôi. Vâng, đầm lầy luôn có nước và là nơi đi chôn về của lũ vịt trời mỗi độ thu về rất tuyệt cho những chuyến đi săn vịt nhưng thật sự thì nước trong đầm lầy không đủ sâu để những đàn cá có thể sống sót được dưới cái nắng như thiêu đốt mỗi dịp sang hè. Năm ngoái, tôi quyết định làm một cái hồ nước nhân tạo xinh đẹp phía sau nhà. Giả sử tôi có thể ngồi trên sàn gỗ nhìn ra hướng đầm lầy, cánh rừng và bây giờ còn có cái hồ nước xinh đẹp nữa thì thật là trên cả tuyệt vời. Tôi phấn khích về điều đó lắm. Lý do thật sự khiến tôi muốn làm cái hồ nước ở đó là vì tôi rất thích cá. Tôi lớn lên bên bờ hồ mà

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

và không thể nào đếm xuể những buổi tối bạn bè tôi với tôi ngồi bên hồ câu cá trên đây.

Khi tôi xây dựng Now Center làm trụ sở chính cho công tác chức vụ của vợ chồng tôi, tôi đã làm một cái hồ ngay phía cửa sau văn phòng và có sẵn cái cần câu ở đó đợi tôi. Lúc nào tôi cũng giữ cho cái hồ của tôi luôn có cá hồi cầu vòng trong đó, chỉ cần mở cửa sau của văn phòng, đi bộ vài mét là có ngay bữa ăn tối với cá rồi. Tôi cũng muốn y chang như thế này cho nhà tôi. Cho nên, tôi bỏ vào đó cá hồi cầu vòng, cá pecca vàng, cá mang xanh và cá trên. Chà, một sự bố trí sắp xếp mới tuyệt làm sao.

Lý do tôi đem chuyện câu cá ra ở đây là để giúp minh họa định luật về sự cấp bách vì nó rất quan trọng cho nhiệm vụ của bạn.

Tuần trước, tôi đi dạy cho một vài hội thánh ở Florida. Một trong những người bạn của tôi là người có nhà nằm trên đường đi ra biển Gulf Coast mời tôi ở lại nhà anh ấy vài hôm. Chà, tôi không bỏ qua cơ hội như vậy đâu, chưa kể tôi sẽ còn bắt được một ít cá trong lúc ở đó nữa. Cho nên Drenda và tôi ở lại đó vài hôm. Ngay buổi sáng đầu tiên ở đó, tôi dạo bộ ra biển, đi khoảng một giờ mà đã bắt được sáu con cá mồi, hai con cá da trơn, một con cá cháo và hai con cá mập. Chúng tôi đã có một bữa trưa thịnh soạn với cá hồi và cá mồi.

Nhưng đây mới là bài học. Lúc câu cá, tôi đứng đó với cái cần câu cá trên tay chờ đợi nhất cử nhất động trên mặt nước. Tôi cảnh giác cao độ. Tôi sẵn sàng kéo cần câu lên chỉ trong một cái nháy mắt thôi. Vì như thế tôi mới không bị hụt con

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

cá nào. Nhưng khoảng hai tháng trước, cái cần câu của tôi bị kéo đi và mất luôn con cá. Bạn không biết gì ư? Một con cá cắn cần câu, kéo cái cần thẳng ra trong không trung và nó đã bị hoà vào đại dương. Tôi bị con cá bắt quả tang tôi và thế là tôi mất cả chì lẫn chài!

Cho nên đây mới là định luật của sự cấp bách: **Bạn muốn câu cá hay là cắt môi?**

Tôi chắc chắn bạn đã nghe câu nói quen thuộc này trước đây rồi. Câu này nói về hai loại người, một là người lo chuẩn bị môi, nhấn mạnh chữ lo chuẩn bị trước và người còn lại là người tập trung câu cá thôi. Lúc câu cá, tôi cảnh giác lắm, sẵn sàng ứng biến bất cứ lúc nào. Nhưng tôi lại hay đi câu với những người đi câu cá nhưng lại chẳng để ý gì vào cái cần câu của họ cả. Nếu có một con cá nào đó cắn cần câu của họ thì tôi là người phải la lên, “Này, cá cắn cần rồi!” nhưng rồi khi họ kéo cần câu cho được thì con cá đã cao chạy xa bay rồi. Hoặc là tôi phải nói, “Này, trông có vẻ anh cần gắn ít môi câu vào cái móc câu đó” hoặc “Này, để tôi giúp anh gỡ dây câu khỏi cái cây kia nhé!” Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều liên quan đến những kiểu người này.

Tôi biết nghe có vẻ tôi đang nói về chuyện câu cá nhưng kỳ thực không phải như vậy. Tôi đang nói về nhân viên của bạn, những người bạn giao thiệp hoặc cũng có thể là chính bạn. Tôi đang nói về chuyện trật mất cơ hội. Có một sự thật cho vấn đề đó. Những con người hay sao lãng thậm chí còn không biết họ đã đánh mất cơ hội nữa! Nếu bạn thuê tôi làm cố vấn và bạn cũng đã mua cuốn sách này thì tôi có thể đảm

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

bảo rằng bạn đang bỏ lỡ đi nhiều cơ hội rồi; qua việc không cam kết vào định luật này, bạn đang để mất đi cả một đồng tiền đấy.

Vợ tôi từng gọi cho một đại lý bán xe Honda trong vùng vào một ngày nọ vì chúng tôi cần sửa cho xong một vài thứ cho chiếc ô-tô ATV của mình. Nhưng họ nói phải mất ba đến bốn tuần gì đó mới có thể đem đến cho chúng tôi được. Cho nên vợ tôi mới nói, “Chà, như vậy thì trễ quá. Chồng tôi cũng muốn mua một chiếc ATV mới đương lúc anh ấy còn ở đó. Có cách nào để làm xong sớm chuyện này không? Chúng tôi cần thay pin và thay lốp xe mới.” “Không, xin lỗi, không thể được.” Chà, quả thật là câu nói nhấn mạnh vào hai chữ không thể. Không thể ư? Nó sẽ chỉ mất một giờ có khi còn chưa đến một giờ là xong rồi. Rồi Drenda nói chuyện với người quản lý dịch vụ chăm sóc khách hàng qua điện thoại rằng, “Chà, thật quá tệ vì anh sắp bỏ lỡ đi một đơn hàng rồi. Tôi đoán chúng tôi có thể xử lý được chuyện này nhưng mà như vậy thì cửa hàng Honda của các anh sẽ...nhưng cảm ơn vì đã dành thời gian cho chúng tôi.” Người quản lý trả lời, “Okay, tôi rất tiếc.” Hãy để tôi dịch lại câu nói của vợ tôi với người quản lý kia, đó là “Tôi biết chúng tôi đã mua máy móc ở chỗ các anh nhưng có lẽ chúng tôi sẽ không bao giờ quay lại cửa hàng của các anh nữa.”

Bây giờ, cứ cho như khâu dịch vụ vừa hoạt động hết công suất xong. Ý tôi là họ đã phải làm việc nhiều giờ liên tục để phục vụ những khách hàng có dòng xe ATV. Nhưng như vậy thì bạn sẽ xử lý trường hợp của tôi như thế nào? Nếu

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

là tôi, tôi sẽ kiểm tra với mọi nhân viên ở đó xem sao, thậm chí tôi sẽ trả thêm tiền cho ai chịu ở lại và lo vụ này cho tôi. Vì bất kỳ ai có một nửa bộ não thôi cũng thừa biết dễ lắm họ đang làm giảm đi chất lượng chăm sóc dịch vụ và biết đâu đó là người khách hàng đã đặt niềm tin vào họ trước đó nhưng bây giờ đang kiểm tra so sánh họ với những chỗ khác thì sao và biết đâu vị khách hàng này sẽ đi luôn không bao giờ quay trở lại thì sao.

Giờ nghĩ lại trải nghiệm lần đầu mua ATV từ đại lý đó, tôi vẫn còn nhớ họ chẳng hề quan tâm đến chúng tôi. Chẳng có ai đến giúp; Tôi phải tự tìm người đến giúp tôi. Còn họ chỉ giải thích cái này cái kia chỉ để nói việc đó không có trong tiền lệ cho xe ATV. Nhưng trên thực tế, khoảng sáu tháng sau, tôi nhận được một kiện hàng với cảm nang sử dụng máy móc từ người điều hành hãng xe với dòng chữ viết tay, “Chúng tôi đã ngồi xuống và làm việc với bộ phận dịch vụ chăm sóc khách hàng, chúng tôi đã cho kiểm tra lại và tìm được cái này là dành cho bộ máy xe ông cần.”

Dựa trên kinh nghiệm tôi có với người quản lý dịch vụ chăm sóc khách hàng này ngày hôm đó, tôi có thể cho bạn biết anh ta là người như thế nào. Đầu tiên, anh ta không phải là chủ! Thứ hai, có lẽ anh ta dành nhiều năng lượng để tham gia giải bowling hơn là đi làm. Nhưng anh chàng này không phải là trường hợp cá biệt trong nền văn hoá của chúng ta đâu; đây chính là văn hoá của chúng ta đấy.

Thôi được rồi, tôi cần một chút hướng dẫn trực tiếp ở đây và tôi muốn đến với ẩn dụ của Chúa Giê-su trong Lu-ca

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

chương 16. Tôi biết, đó là phân đoạn khá dài nhưng bạn thực sự cần dành thời gian và hãy suy nghĩ những gì Chúa Giê-su đang nói ở đây.

Đức Chúa Jêsus lại phán với các môn đồ: “Một người giàu kia có một người quản gia bị tố cáo đã phung phí tài sản của chủ. Vì vậy, chủ gọi anh ta đến và bảo: “Tôi nghe người ta tố cáo anh về điều gì đó! Hãy khai trình việc quản lý của anh, vì từ nay anh không được làm quản gia nữa!”

Người quản gia tự nhủ: ‘Chủ cách chức quản lý của ta, ta sẽ làm gì? Cuộc đất thì ta không đủ sức, còn đi ăn xin thì hổ thẹn. Ta biết phải làm gì để khi bị cách chức có người tiếp rước ta về nhà.’

Vậy, anh ta gọi riêng từng con nợ của chủ đến và nói với người thứ nhất: ‘Anh mắc nợ chủ tôi bao nhiêu?’

Người ấy đáp: ‘Một trăm thùng dầu.’

Người quản gia nói: ‘Hãy cầm lấy giấy nợ, ngồi xuống đó viết mau: Năm chục.’

Rồi anh ta nói với người thứ nhì: ‘Anh mắc nợ bao nhiêu?’

Người ấy đáp: ‘Một trăm hộc lúa mì.’

Người quản gia bảo: ‘Hãy cầm lấy giấy nợ, viết: Tám chục.’

Ông chủ khen người quản gia bất chính ấy đã hành động khôn lanh như vậy. Vì con cái đời này khôn khéo hơn con cái sự sáng trong việc cư xử với người đồng loại. Còn Ta bảo các con: Hãy dùng tiền của bất nghĩa mà kết bạn, để khi tiền của ấy hết đi, họ sẽ tiếp các con vào nhà đời đời.

Ai trung tín trong việc rất nhỏ cũng trung tín trong việc lớn, ai bất nghĩa trong việc rất nhỏ cũng bất nghĩa trong việc lớn. Vậy

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

nếu các con không trung tín về của cải bất nghĩa, ai sẽ đem của cải thật giao cho các con? Nếu các con không trung tín về của cải người khác, ai sẽ giao cho các con của cải riêng của các con?

Không đây tớ nào có thể làm tôi hai chủ vì sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc trọng chủ này mà khinh chủ kia. Các con không thể nào vừa phục vụ Đức Chúa Trời, vừa phục vụ tiền tài được.”

—Lu-ca 16:1-13

Wow, wow, wow! Ấn dụ này thực sự ghim chặt vấn đề vào đầu chúng ta rồi đó. Người nhân viên này không may may suy nghĩ cho ông chủ hãng xe ATV của mình (Xin thứ lỗi cho tôi, tôi muốn làm cho ấn dụ nhìn có liên quan đến câu chuyện chúng ta vừa kể một chút). Tất cả những gì anh ta quan tâm đó là rời khỏi chỗ làm đúng 5 giờ 30 phút chiều hoặc đưa ra vô số lý do khác. Nhưng nếu anh ta là chủ cửa hàng đó từ mớ hỗn độn thì anh ta là người hiểu rõ nhất bức tranh rõ ràng này trong đầu anh ta rằng mình còn phải lo nhiều thứ để giữ cho công ty hoạt động và mình sẽ là người cuối cùng được trả lương nếu còn thừa tiền sau khi trả lương cho nhân viên và những khoản phải chi khác thì tôi đảm bảo với bạn, anh ta sẽ không bao giờ nói câu “không thể giúp được gì cho ông” đâu.

Trong ấn dụ này, Chúa Giê-su đang nói về người quản gia bất nghĩa nhưng có tư duy như một ông chủ, dù tất cả những gì ông ta nghĩ ra được chỉ có lo cho bản thân mình mà thôi. Ông ta là một nhân viên bất nghĩa! Không, hãy để tôi nói lại câu đó: Anh ta là người bất nghĩa. Chỉ là người làm thuê!

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Nếu bạn không trung tín về của cải người khác, ai sẽ giao cho bạn của cải riêng của bạn?

Đích thị đây là anh chàng dành toàn bộ thời gian đi câu cá để dán mắt vào điện thoại rồi bảo sao mình không câu được cá.

Thật hết sức kinh ngạc cho tôi khi nhìn thấy định luật này đóng một vai trò hết sức quan trọng trong công việc làm ăn của tôi suốt những năm qua. Tôi thuê nhiều nhân viên phục vụ mảng hình ảnh và tiếp thị quảng bá chỉ là công việc không mang tính cấp bách mà thôi. Tôi sẽ phải luôn nhắc họ đăng cái này hoặc phải đảm bảo cho sự kiện hoặc sự kiện kia trên website. Thỉnh thoảng tôi sẽ thấy có một sự kiện nào đó đã xảy ra cách đó vài tháng rồi nhưng vẫn còn để trên website. Nhưng rồi tôi nhận ra họ có tư duy của một người biết làm ăn và khi nhìn vào website họ làm, nó thật là hoàn hảo và đẹp mắt, mọi liên kết đều hoạt động cùng với nhau. Hoặc là tôi có một nhân viên mà làm cái gì cũng chậm tiến độ và rồi khi nhìn vào những công việc riêng anh ta chịu trách nhiệm thì tôi bị sốc vì anh ta hoàn thành nó cực kỳ khẩn trương và gấp rút.

Thành thật mà nói, việc thiếu sự khẩn trương, gấp rút và thiếu tinh thần của một người chủ sẽ biến điều đó thành một bệnh dịch trong toàn thể đất nước này. Tôi dám chắc bạn có thể nhìn thấy điều này trong các cửa hàng bán thức ăn nhanh trong vùng của bạn. Chúng tôi có nhiều tiệm McDonald trong thị trấn nơi người ta chất ghế lên bàn và tắt điện ở khu vực ăn uống một giờ trước giờ họ đóng cửa. Đèn ở quầy thu ngân vẫn sáng nhưng đèn ở khu vực ăn uống thì tắt. Nên mọi

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

người cứ tưởng họ đã đóng cửa khi mở cửa vào vì họ đã chất ghế lên bàn hết rồi và đèn thì cũng đã tắt rồi.

Một ngày kia, tôi bước vào cửa hàng khi đèn đã tắt, ghế đã xếp lên bàn và tôi nói, “Hey, tôi xin lỗi đã làm phiền. Tôi biết anh đã đóng quầy nhưng tôi chỉ cần một tách trà đem đi thôi.” Tôi bị sốc khi nhân viên thu ngân nói, “Ồ, may cho ông đấy. Chúng tôi còn một giờ nữa mới đóng cửa.” Tôi hỏi, “Khu vực ăn uống vẫn còn mở ư?” “Tất nhiên rồi, chúng tôi chỉ xếp ghế cho những bàn đã hết người thôi.” Cho nên tôi mới hỏi liệu phòng ăn uống có còn mở cho đến giờ đóng cửa không thì cậu ta trả lời chắc chắn là vậy rồi. Thế là tôi hỏi tiếp, “Cậu có thể cho tôi biết tại sao lại xếp ngược ghế lên bàn hết thế kia không và tại sao đèn ở khu vực ăn uống phải tắt hết vào một giờ đồng hồ trước khi đóng cửa hay không?” “Ồ, ông luôn có thể được dùng phòng này khi đến. Quản lý của chúng tôi muốn lúc vừa đóng cửa tiệm là mình rời đi ngay lập tức nên anh ấy muốn sàn nhà phải được lau chùi sạch sẽ và tất cả các ghế đều phải được xếp đầu vào đây trước khi đóng cửa.” “Thú vị đó. Thế là quản lý của cậu chuẩn bị đóng cửa trong lúc cửa hàng anh ta quản lý vẫn còn đang mở cửa thay vì cứ để mọi thứ y vậy khi nó còn đang trong giờ mở cửa.” Nghe mới giống một người làm thuê như thế nào đối với tôi chứ!

Bạn còn mở cửa hay không?

Đây là câu nói đáng tin cậy được dựa trên những gì Chúa Giê-su dạy dỗ. Đừng bao giờ giao việc của bạn cho một kẻ chần thừ—ĐỪNG BAO GIỜ. Tôi cho rằng nếu có điều gì

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

đó tốt đẹp dành cho nền văn hoá để có người tầm thường như thế này đó là nếu bạn xuất hiện đúng giờ thì bạn sẽ như mặt trời soi trong thế giới tối tăm.

**KHÔNG CÓ VỊ
TRÍ NÀO LÀ
THẤP KÉM
HAY NHỎ BÉ
TRONG CUỘC
ĐỜI BẠN.**

Những nhân viên tôi biết đều gặp khó khăn trong việc tìm kiếm sự giúp đỡ để suy nghĩ như những ông chủ, bà chủ. Việc chú ý đến định luật gia tốc này không những khiến bạn kiếm được nhiều tiền hơn mà còn khiến bạn bất ngờ vượt lên những hàng ghế đầu tiên, tiến thẳng lên vị

trí đứng đầu như Giô-sép khi ông được đem ra khỏi ngục trình diện trước mặt Pha-ra-ôn rồi trở thành người cai trị thứ hai trong toàn xứ Ai Cập. Không có vị trí nào là thấp kém hay nhỏ bé trong cuộc đời bạn. Đức Chúa Trời biết tấm lòng của bạn, sự kỷ luật của bạn khi bạn làm việc bằng sự chính trực và trong sự khẩn trương. Cho nên chắc chắn Ngài sẽ khiến cho người khác đến và tìm thấy bạn.

Trong phần giới thiệu, tôi có kể cho bạn nghe câu chuyện làm sao tôi khám phá ra được định luật khẩn trương là một trong chín định luật tôi cần thành thạo. Như đã nói trong phần giới thiệu, bên cạnh việc làm mục sư ở hội thánh lớn và làm chương trình truyền hình phát sóng mỗi ngày, tôi còn sở hữu công ty tài chính chuyên giúp đỡ mọi người thoát khỏi nợ nần và giúp những ai không muốn gặp rủi ro trong khoản lương hưu bằng nhiều phương án đầu tư an toàn nơi họ không cần phải lo lắng về việc mất vốn do biến động thị trường.

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

Vì để nói sơ lại nên chuyện là thế này. Tôi có làm việc với một đại lý bán hàng đã được nhiều năm rồi. Họ thường tổ chức hội nghị thường niên dành cho các đối tác bán hàng đạt tiêu chuẩn. Chà, tôi luôn đạt chuẩn với những kỳ nghỉ ở mức 4,000,000 đô doanh thu mỗi năm. Trong hội nghị, họ thường vinh danh 10 đại lý, đối tác bán hàng hàng đầu kèm giải thưởng trị giá 100,000,000 đô la cùng nhiều lợi ích khác. Trong 14 năm liền, tôi đều đạt mức doanh số 4,000,000 đô. Vào năm cụ thể đó, Drenda và tôi lại tiếp tục được đến hội nghị với sản lượng doanh số trung bình khoảng tầm 4,000,000 đô một lần nữa. Bây giờ, đừng hiểu lầm tôi. Hội nghị của họ lúc nào cũng tuyệt, và tôi rất biết ơn khi mình được là một trong 80 đại lý đạt chuẩn vì ngoài ra cũng có hàng trăm đại lý không được như vậy.

Nhưng vào năm đó, lúc ngồi dưới khán phòng xem 10 đại lý hàng đầu được vinh danh kèm giải thưởng, đột nhiên, Chúa phán với tôi, “Ta muốn con lên đó!” Tôi bị đơ một phút rồi tôi thưa với Chúa, “Chúa ơi, Ngài biết vì sao con không được lên đó mà. Con bận làm mục sư, và làm truyền hình mỗi ngày. Còn những người đó thì họ có cả khối ngày. Còn con đâu có thời gian làm việc đó đâu; Con đã làm hết mức rồi.” Rồi tôi nghe tiếng Ngài, “Ta muốn con có mặt trên đó để làm chứng nhân cho Ta.” Lúc đó đã là mùa xuân và để đủ tiêu chuẩn cho top 10, bạn phải kiếm hơn 100,000,000 đô đó.

Sau khi thảo luận với Drenda, chúng tôi gieo hạt giống cho mùa gặt 10,000,000 đô trong một lần và chúng tôi công bố chuyện này đã hoàn tất. Nhưng chúng tôi lại không biết

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

phải làm sao để kiếm được doanh số trên 10,000,000 đô trong khoảng thời gian còn lại khi mà 14 năm liên tục chúng tôi đều giữ mức doanh số 4,000,000 đô mà thôi. Nhưng chúng tôi đã tin cậy vào sự xúc dầu đó của Chúa và tin rằng Ngài sẽ ban kế hoạch cho chúng tôi.

Rồi vài ngày sau đó, tôi nằm mơ, một giấc mơ rất đơn giản. Trong mơ, Chúa phán những điều tôi cần làm để được lọt vào danh sách 10 người đứng đầu. Lạ thay, chỉ vón vện bốn từ, nhưng tôi biết ý nghĩa của câu đó khi tôi nghe được tiếng Ngài. Bốn từ đơn giản đó là “Năm bắt thời cơ!”

Năm bắt thời cơ!

Khi cầu nguyện về giấc mơ, tôi hiểu những điều Chúa đang chỉ cho tôi. Như bạn biết đó, tôi bận rộn, thực sự rất bận nhưng Chúa đã chỉ cho tôi thấy vì tôi quá bận, người của tôi cũng bận, có lúc chúng tôi không trả lời nhanh các cuộc gọi đến để xin tư vấn thêm về dịch vụ hoặc để được tư vấn như chúng tôi cần phải thực hiện. Không có ai lười biếng cả; chỉ là mọi người đều đang bận rộn với những khách hàng của mình mà thôi.

Tôi cắt ngang chương này để mang đến cho bạn một câu đố. Căn cứ trên những gì tôi vừa nói và từ những gì bạn đã học được nãy giờ trong cuốn sách này, bạn có thể chẩn đoán được bệnh của chúng tôi không? Bạn nói đúng rồi đấy. Tất cả chúng tôi đều mắc phải một căn bệnh được gọi là khả năng giới hạn. Và bạn tiếp tục “nó có thể vô phương cứu chữa nếu bỏ qua ở đây”. Và bác sĩ ơi, đơn thuốc của bác sĩ là gì thế? Bạn sẽ trả lời như thế nào. Bạn sẽ bảo tôi cần uống hai liệu

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

trình trước giờ đi ngủ với một vài thông tin hiện tại từ sự quản trị à? Thôi được rồi, có chút thú vị ở đây vấn đề này nghe không vui chút nào đâu. Nó có thật đấy và vâng, nó có thể là giai đoạn cuối cho khái tượng của bạn.

Tiến trình của chúng tôi đã phải thay đổi nếu chúng tôi muốn đi từ sản lượng 4,000,000 đô sang trên 10,000,000 đô trong vòng chưa đầy một năm. Cho nên tôi đã triệu tập cuộc họp và nói với người của tôi rằng tôi muốn mọi khách hàng tiềm năng hay bất cứ khách hàng nào cũng có thể gọi và chúng tôi sẽ phải gọi lại cho họ trong vòng một giờ đầu sau khi họ gọi đến dù có thể nào đi chăng nữa. Tôi cũng làm như nhân sự của tôi vậy. Thỉnh thoảng có một vấn đề rất khó khăn nhanh chóng kéo đến, công ty của chúng tôi có một quy tắc đó là đối với những khách hàng đầu tư trên 50,000 đô thì phải trực tiếp đến gặp họ. Vì tôi biết chả ai đem tiền bạc của mình đi đầu tư vào chỗ mà những thắc mắc của mình không được người thật bằng xương bằng thịt trả lời mình rồi đó lại không phải là người đã tư vấn cho tiền bạc của mình cả. Thôi được rồi, những cuộc hẹn trực tiếp nghe rất tuyệt đấy nhưng dù chúng tôi được cấp phép hoạt động ở mọi tiểu bang nhưng khách hàng của chúng tôi thì ở rải rác mọi nơi. Trong khi quy tắc công ty vẫn giữ như vậy. Bạn hẳn sẽ trực tiếp đi gặp khách hàng trực tiếp với bất kỳ khách hàng nào đang nghĩ đến chuyện sẽ đầu tư 50,000 đô trừ phi khách hàng không bật đèn xanh, thay vào đó lại muốn làm việc qua zoom hoặc gọi điện thoại. Mặt khác, chúng tôi chuẩn bị và sắp xếp để có thể trực tiếp gặp khách hàng ở bất kỳ đâu trong đất nước.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Tôi nhận ra Chúa đang muốn nói tôi cần nắm bắt mọi khoảnh khắc và đó là chuyện không hề dễ dàng đâu.

Tôi nhớ vào một lần đi chơi biển cùng với gia đình từ New York City sang Rô-ma vào năm ngoái, và theo quy tắc của tôi thì tôi sẽ gọi điện thoại và lên lịch hẹn gặp khách hàng ngay giữa Đại Tây Dương. Có nhiều lúc quá mệt mỏi và gần như hết sức khi có một ai đó từ Bờ Tây gọi cho tôi. Tôi lên lịch hẹn với họ vào lúc chín giờ ba mươi phút tối và tôi sẽ bay sang đó, rời khỏi nhà ở Ohio vào lúc chín giờ tối (EST) và biết rằng tôi phải gặp họ kịp giờ. Rồi tôi sẽ bay ngược trở về nhà ngay lập tức vào lúc nửa đêm theo múi giờ của họ, chứ theo múi giờ của tôi sẽ là ba giờ sáng, rồi về đến nhà tầm đầu bảy giờ sáng, ăn sáng rồi đến chỗ làm. Tôi phải học cách ngủ trên máy bay. Có nhiều đêm, tôi không muốn đi đâu hết. Tôi đã quá mệt rồi nhưng dòng chữ “nắm bắt thời cơ” cứ vang lên trong đầu tôi và thế là tôi phải đi thôi.

Và cuối năm, chúng tôi đã làm được. Chúng tôi được xếp vào danh sách 10 người đứng đầu và chúng tôi được đứng trên sân khấu, nhận giải thưởng 100,000 đô. Nhưng đây mới là phần thú vị. Chúng tôi đã đạt được mục tiêu 10,000,000 chỉ trong một thương vụ. Chỉ một thương vụ! Nếu tôi bỏ qua một trong những cuộc gọi của khách hàng năm ngoái thì chúng tôi đã không làm được điều này rồi. Bằng việc nắm bắt thời cơ mà mọi lĩnh vực kinh doanh khác cũng được thuận lợi nữa.

Vào năm sau đó, bên đại lý tăng doanh số tối thiểu là 12,000,000 đô thì mới được nhận thưởng và lọt top 10 người đứng đầu. Cho nên Drenda và tôi đã gieo hạt giống và tin

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

Chúa cho chúng tôi làm được 12,000,000 đô và chúng tôi đã làm được, một lần nữa chỉ trong một thương vụ. Rồi năm sau năm đó câu chuyện của chúng tôi cũng y vậy và mọi năm kể từ sau năm đó liên tiếp sáu năm chúng tôi đều làm được như vậy.

Tôi nhớ năm đầu tiên chúng tôi kiếm được 12,000,000 đô. Chuyến du lịch công ty trả thưởng ở Budapest. Đó là thành phố rực rỡ làm sao! Nhưng trong chuyến đi đó, mọi người bắt đầu hỏi tôi, “Làm sao anh làm được những điều như vậy? Anh chi trả bao nhiêu cho tiếp thị và quảng bá? Tôi trả lời, “Không tốn đồng nào. Chúng tôi không tiếp thị quảng cáo; tất cả đều do miệng chúng tôi tự nói hết.” Và họ không thể tin nổi chuyện đó. Dĩ nhiên, tôi luôn kể cho họ nghe câu chuyện của chúng tôi và làm thế nào Vương quốc Chúa biến đổi đời tôi. Việc đứng trên sân khấu đó đã cho tôi cơ hội để chia sẻ về Phúc Âm hết lần này đến lần khác.

Trong phần giới thiệu, tôi đã để lại cho bạn câu hỏi: “Làm sao chúng tôi đi được từ 4,000,000 đô sang trên 10,000,000 đô với một đại lý đó?” Thực sự thì những sự thay đổi mà chúng tôi đã làm đã giúp chúng tôi làm được nhiều hơn với những đại lý khác nữa, gộp lại hết toàn bộ doanh số đến từ sự đầu tư của các khách hàng xấp xỉ 20,000,000 đô một năm.

Với sự khẩn trương, có chủ đích trong mọi trường hợp đã làm thay đổi hoàn toàn cách chúng tôi kinh doanh. Một sự thay đổi hoàn toàn mới về cách nội bộ chúng tôi hoạt động đã diễn ra. Thực tế cho sự thay đổi lớn nhất đã diễn ra chính là cách chúng tôi tư duy và quản lý mỗi ngày. Dĩ nhiên, không có điều gì trong số những điều này có khả năng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

xảy ra nếu không hiểu được chiến lược định luật của chiến lược. Tôi cần nghe được tiếng phán của Đức Thánh Linh để có được những ý tưởng khôn ngoan và sáng tạo nhằm đạt được mục tiêu. Chính Đức Thánh Linh đã phán chúng tôi khi ấy đang hoạt động dưới mức tiềm năng và Ngài đã chỉ ra chúng tôi cần được thay đổi để chiếm cho bằng được vùng lãnh thổ mới.

*Hãy hết lòng tin cậy Đức Giê-hô-va, đừng nương cậy nơi sự thông sáng của con. **Hãy nhận biết Ngài** trong mọi đường lối của con, chính Ngài sẽ san bằng các nẻo con đi.*

—Châm Ngôn 3:5-6

Hãy nghĩ về một cuộc hội nghị lớn. Người chủ trì cuộc họp sẽ nói, “Tôi biết quý ông lịch thiệp đang mặc chiếc áo len màu đỏ ngồi phía đằng sau.” Ông ấy đang nói gì thế? “Mời ông lên tiếng. Tôi thấy ông gio tay.” Điều này cũng đúng y chang vậy với Đức Thánh Linh. Đừng nương cậy nơi sự thông sáng riêng của bạn.

HÃY ĐỂ NGƯỜI ẤY NÓI!

Người bán hàng rất hoạt ngôn và những buổi hội nghị bán hàng rất vui nhộn nhưng khẩn trương thì không. Sự khẩn trương không bao giờ đi theo dịp tiện. Nó luôn có chủ đích. Đó là lý do tại sao tôi nói, “Bạn muốn câu cá hay ngồi cất mồi?” Chắc chắn rồi, sẽ có lúc cần ngồi xuống cất mồi câu và chuẩn bị nó - nhưng đó là khi cá chưa cắn câu. Vì đó là lúc cần phải rất khẩn trương. Sự khẩn trương đòi hỏi một mục tiêu

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

rõ ràng và một kế hoạch hành động rõ ràng. Khi bạn bận rộn thì rất dễ để mạnh ai nấy đi theo các ngã khác nhau. Nhưng sự khẩn trương đòi hỏi chúng tôi hết thấy đều cần nhìn vào các tiến trình; và khi thực hiện tiến trình, chúng tôi thấy khả năng của chúng tôi bị khựng lại trong nhiều lãnh vực. Nhân viên bán hàng của chúng tôi phải làm quá nhiều công việc giấy tờ, quá nhiều ghi chép ghi chú xung quanh bàn ghế làm việc của họ rồi trên những bảng nhựa. Có quá nhiều người trong số họ phải làm công việc của một quản trị viên và chúng tôi phải thay đổi để giải phóng họ tự do làm việc với khách hàng của họ thôi.

Tôi chắc chắn có nhiều người cần được gom cỏ khô vào mùa hè. Họ cần phải đem hết cỏ khô vào kho trước khi trời mưa vì nếu cỏ khô ướt thì nó sẽ bị mốc rồi sẽ hư hết. Có nhiều lần chú tôi gọi cho tôi, chú ấy gom rất nhiều cỏ khô, và chú ấy nói chú cần tôi giúp gom cỏ khô trước khi trời mưa đến. Nếu trời sắp mưa thì mọi người đều cần giúp một tay. Mọi người sẽ gác lại tất cả công việc họ đang làm dở dang và đi dọn cỏ khô và chúng tôi sẽ không dừng lại cho đến khi cỏ khô được cất vào kho.

Cho nên đây là câu hỏi bạn cần trả lời. Bạn có khẩn trương đeo đuổi bất kỳ thứ gì lúc này không hay bạn đang ngồi cắt mồi? Bạn sẽ nói thế nào đây? Bạn dành bao nhiêu thời gian để xem TV, tìm kiếm trên điện thoại hay lãng phí thời gian? Thứ hai, bạn có đang đeo đuổi điều gì đó đúng đắn lúc này không, là những thứ tạo nên sức ảnh hưởng lớn trong cuộc đời bạn? Mối quan hệ của bạn với Chúa, với hôn nhân, với con cái

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

**BẠN CÓ KHẨN
TRƯƠNG ĐEO
ĐUỐI BẤT KỲ
THỨ GÌ LÚC
NÀY KHÔNG
HAY BẠN
ĐANG NGỒI
CẮT MỒI?**

của bạn như thế nào? Và khi bạn ở trên cánh đồng thì có làm việc trên cánh đồng cách khẩn trương, bạn có lắng nghe Đức Thánh Linh để tìm kiếm sự khôn ngoan, bạn có mau hành động, chậm chần chừ không? Bạn có chú ý đến định luật chiếm cứ khi bạn tìm kiếm thông tin quản trị, để ý kỹ đến những chi tiết hầu cho bạn vừa chủ động giải

quyết một số khó khăn đã dự trù thay vì bị động trong những quyết định không?

Tôi có thực hiện một hội nghị buổi tối tại Pennsylvania trên kênh truyền hình Cơ đốc một lần nọ. Sự kiện trực tiếp đó dự kiến sẽ kết thúc khoảng 10 giờ tối hôm đó. Bấy giờ có một

**ĐÂY LÀ TƯ
DUY BẠN
CẦN PHẢI CÓ;
ĐÓ LÀ MÙA
GẶT ĐÒI HỎI
SỰ KHẨN
TRƯƠNG!**

ngôi nhà giáp ranh địa phận nhà chúng tôi chuẩn bị được đăng bán trên mạng vào lúc 10 giờ sáng hôm sau. Đó là mảnh đất tôi để ý được thời gian rồi vì nó tiếp giáp với địa phận nhà tôi nên tôi muốn mua nó. Tôi biết tôi có thể cho thuê hoặc cho một trong những đứa con của tôi sử dụng trong lúc chúng đang

chờ chuyển nhà. Nên tôi đã lái xe suốt quãng đường dài trong đêm để quay trở về Ohio và tôi đã kịp về đến nhà trước giờ người ta đăng rao bán căn nhà tầm 30 phút. Tôi đã mua được

ĐỊNH LUẬT KHẨN TRƯỞNG

căn nhà đó. Nhưng đây là tư duy bạn cần phải có; đó là mùa gặt đòi hỏi sự khẩn trương! Dĩ nhiên chúng ta không sống trong trạng thái gấp gáp nhưng khi cá đã cắn mồi, thì nó cần mọi người đều chung tay.

Bốn từ này đã khiến tôi kiếm được hàng trăm ngàn đô la trong suốt sáu năm qua.

Nắm bắt thời cơ!

Chỉ với bốn từ đơn giản này thôi mà khi tôi vận dụng nó vào công việc của tôi thì nó đã hoàn toàn làm thay đổi thế giới của tôi; tôi chắc chắn nó cũng sẽ thay đổi thế giới của bạn.

Định luật khẩn trương.

CHƯƠNG 11

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

Định luật ý nghĩa là định luật sống còn, có khả năng biến đổi hoàn toàn cuộc đời bạn. Tôi lấy làm hứng khởi khi chia sẻ nó với bạn. Nếu như phải đặt tiêu đề cho phần thảo luận hôm nay của chúng ta thì tôi sẽ gọi tên nó là:

Làm người tuyệt vời thì sẽ bỏ lỡ cơ hội trở thành người sống có ý nghĩa

Lúc còn học trung học, tôi đã đem lòng yêu săn bắn. Điển hình, thỏ và sóc là hai mục tiêu con mồi chính của tôi. Còn nai thì mãi cho đến những năm gần cuối trung học tôi mới thích chứ còn những năm đầu của thời trung học, ngay lúc được tặng cho cây súng săn cũ thì thỏ và sóc đã là niềm say mê săn bắn của tôi rồi. Cho đến một ngày lúc tôi đang đi săn trong khu rừng của một người bạn, có một bầy vịt bay ngang qua. Chúng lượn vòng và rồi tôi thấy chúng bay đến một cái hồ nước giáp ranh với khu vực đất đai nhà bạn tôi. Tôi chưa từng săn vịt trời trước đó bao giờ nhưng lúc tôi thấy chúng bay qua thì bỗng nhiên tôi lại cân nhắc đến việc sẽ săn chúng.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Tôi về nhà và lấy ra vài cuốn tạp chí săn bắn, đọc vài mẩu chuyện nói về việc săn vịt, chỉ để tìm một vài lời khuyên vì trước giờ tôi chưa từng săn vịt.

Tôi biết tôi phải được sự cho phép để săn vịt ở khu hồ nước đó và mặc dầu bạn tôi sống ngay kế bên khu vực hồ nước đó nhưng cậu ấy lại không biết người sống ở khu vực đó là ai. Ở đó có một ngôi nhà nhỏ, màu trắng mặt tiền hướng ra đường đi, rồi vào một buổi tối nọ, anh họ tôi và tôi mới dừng lại và nói chuyện với mấy người ở đó. Họ nói họ không biết ai là chủ khu đất đó nhưng ở đó có một vài người coi sóc khu vực tài sản đó và họ bảo họ không bận tâm gì đến chuyện chúng tôi đi săn ở đó đâu.

Có một thứ tôi nhận ra nó có trong tất cả các câu chuyện tôi từng đọc liên quan đến việc săn vịt trời đó là chim mồi. Cho nên tôi tìm đến các cửa hàng bán đồ thể thao tốt trong vùng và mua về sáu thùng chim mồi hiệu Mallard. Kế hoạch của tôi đó là tôi sẽ đi săn vịt vào ngày một đó. Như đã được chuẩn bị, bạn tôi và tôi lái xe đến bờ hồ để bỏ những con chim mồi lên hồ và sẵn sàng để săn vịt. Chúng tôi ném chim mồi ra xa, rồi nấp mình trong bụi cỏ giáp ranh hồ nước và chờ đợi. Khoảng sau một giờ hơn gì đó, chẳng thấy cái gì xuất hiện cả. Nhưng kế bên hồ, cách chừng 180 mét, là đầm lầy chạy bất ngang qua khu vực này. Tôi thấy có vài con vịt trời bay dọc theo khu vực đầm lầy vào cái ngày tôi thấy lũ vịt trời bay qua lúc tôi đi săn sóc. Vì thấy hồ nước này không có gì cần phải chú ý quá nhiều nên bạn tôi và tôi quyết định đi qua chỗ khu vực đầm lầy để xem có con vịt trời nào ở đó không. Chúng

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

tôi bỏ những con chim mồi ở đó rồi đi lại phía đầm lầy vì nơi đây có nhiều chỗ rất trống và rộng nên tôi nghĩ săn vịt trời ở đó đúng là tuyệt nhưng chúng tôi cũng chẳng thu hoạch được gì. Thế là chúng tôi quyết định quay ngược trở lại bờ hồ và chờ cho đến tối.

Trong khi chúng tôi bước ngược trở lại bờ hồ thì chúng tôi phấn khích lắm vì nhìn thấy có hàng tá con vịt trời đủ kích cỡ đang bay vòng quanh hồ rồi chúng sà xuống hồ. Thật là hoàn hảo. Có một cái đập về phía đông bao quanh cái hồ nên nó giúp chúng tôi trốn được lũ vịt trong lúc tiến sát lại vị trí săn sàng sẵn vịt. Lúc tôi đã đến được khu vực đập nước, tôi bò lên để nhắm bắn thì tôi thấy nước đã che hết lũ vịt. Vì thế, tôi nghĩ tôi sẽ đứng lên bắn một phát trong khi chúng đang vui chơi trong làn nước và rồi bắn tiếp phát thứ hai là coi như có thể được về nhà nghỉ ngơi.

Chà, tôi vác súng lên chuẩn bị bắn, lũ vịt vẫn chưa phát hiện ra tôi. Rồi tôi đảo mắt nhìn khắp lượt bọn chúng và quyết định sẽ bắn con to nhất mà tôi thấy dù nó ở xa hơn mấy con còn lại một chút. Con vịt này to gấp hai lần mấy con còn lại. Cho nên tôi quyết định hạ nó. Tôi nhắm bắn và bắn phát đạn vào con vịt to xác kia. Khi nghe âm thanh bắn từ súng sấn phát ra, lũ vịt tung cánh bay vút lên không trung và kêu quang quác. Nhưng tôi bối rối vì con vịt to xác tôi nhắm bắn kia lại không bay lên. Thay vào đó, nó nghiêng qua một bên rồi từ từ chìm xuống nước. Bỗng nhiên tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi vừa bắn trúng con chim mồi do chính chúng tôi bày ra! Tôi ngồi đó hoảng sợ khi thấy con chim mồi từ từ

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

chìm xuống nước rồi biến mất. Giận hơn nữa là tôi đã bỏ lỡ đi lũ vịt trời chứ không hẳn là vì bắn trúng con chim mồi của tôi, nhưng chắc chắn là tôi thấy mình ngu ngốc rồi. Bạn tôi chạy lại và hỏi tôi đã bắn trúng con nào chưa. Tôi xấu hổ thú nhận điều tôi vừa mới làm. Cho nên đây là bài học. Đó là cú bắn đẹp mắt nhưng không phải là cú bắn ý nghĩa. Vì bạn đâu thể ăn được con vịt trời bằng nhựa!

Trước khi bắt đầu đi sâu vào đề tài này, hãy cùng định nghĩa một vài thuật ngữ ở đây trước. Chữ tuyệt, theo definition.net có nghĩa **vượt ra khỏi điều bình thường** khi nó được dùng để so sánh với cái gì đó.

Chữ ý nghĩa, theo *Collins Dictionary*, có nghĩa **đem lại hiệu quả lớn**.

Và chữ hiệu quả, theo từ điển Merriam-Webster, có nghĩa: **Sức mạnh hay khả năng sản sinh ra kết quả: sức mạnh hoặc tầm ảnh hưởng**.

Bạn có thể xuất sắc khi so sánh với nhiều người khác và trông rất tuyệt hoặc bạn thật sự tuyệt vời nhưng bạn có đang tạo ra được hiệu quả lớn và sản sinh ra kết quả hay không? Ví dụ, tôi đã bắn một phát rất đẹp mắt vào con chim mồi chứ không phải vào con có ý nghĩa vì phát bắn đẹp mắt đó không sản sinh ra được kết quả tôi cần hoặc sẽ cần cho sau này.

Hãy để tôi giải thích nó theo cách này. Cứ cho là tôi đang làm nghề chế tác đồng hồ. Nếu tôi cần một cái tua-vít, thì tôi nên lấy cây tua-vít cỡ nào? Nếu tôi lấy cây tua-vít đầu phẳng hình nêm dài 60 xăng-ti-mét thì tôi có thể giữ nó và nói, “wow, bây giờ thì đây đúng là cây tua-vít tuyệt vời.” Nhưng

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

nó không tốt một chút nào cho việc tạo nên cái đồng hồ đó. Cây tua-vít lớn này không có ý nghĩa gì cho trường hợp này của tôi vì nó không có khả năng mang lại kết quả hoặc sự ảnh hưởng tôi cần vào lúc đó. Tôi cần một cây tua-vít nhỏ thôi, và với cây tua-vít nhỏ bé xíu đó, mặc dầu nó không tuyệt vời gì cả, nhưng nó lại có ý nghĩa rất lớn vì nó có khả năng sản sinh ra kết quả tôi cần.

Cho nên đây là một số câu hỏi dành cho bạn xem xét:

- **Bạn có cuộc đời tuyệt vời hay cuộc đời có ý nghĩa?**
- **Bạn có những người lao động tuyệt vời hay những người lao động có ý nghĩa?**
- **Bạn có một sự nghiệp tuyệt vời hay sự nghiệp có ý nghĩa?**

Đừng là chim mồi!!! Hãy là người có ý nghĩa. Thật thú vị khi hầu hết những đứa trẻ đều mơ ước trở thành diễn viên, ca sĩ hay chỉ cần làm người nổi tiếng là được. Nhưng đừng nhầm lẫn giữa người tuyệt vời với người có ý nghĩa.

Tôi nghĩ chúng ta ai cũng đồng ý rằng Chúa Giê-su là đáng lãnh đạo tuyệt vời và Ngài đã sống một cuộc đời đầy ý nghĩa. Cho nên, hãy nhìn nhanh vào một số bài học chúng ta nên suy nghĩ từ cuộc đời của Chúa Giê-su.

Khi mặt trời lặn, người ta đem những người mắc đủ các chứng bệnh đến với Ngài. Ngài đặt tay lên từng người và chữa

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

lành cho họ. Các quý cũng ra khỏi nhiều người và la lớn: “Ngài là Con Đức Chúa Trời!” Nhưng Ngài quở trách và không cho phép chúng nói, vì chúng biết Ngài là Đấng Christ.

Vừa rạng sáng, Ngài đi vào nơi thanh vắng. Dân chúng đi tìm Ngài; khi gặp được, họ cố giữ Ngài lại, không cho rời khỏi họ. Nhưng Ngài phán với họ: “Ta cũng phải công bố Tin Lành của vương quốc Đức Chúa Trời cho các thành phố khác nữa, vì Ta được sai đến với mục đích đó.”

— Lu-ca 4:40-43

Chúa Giê-su vẫn làm công việc đó. Ngài có nhiều buổi nhóm rất tuyệt, ma quý bị trục xuất, nhiều người được chữa lành. Không có gì quý hơn như vậy. Chẳng trách mọi người không muốn Ngài rời đi. Nhưng Chúa Giê-su biết làm người có ý nghĩa tốt hơn làm người tuyệt vời. Ngài vốn dĩ có thể ở lại đó và tiếp tục nhóm nhiều buổi nhóm tuyệt vời nhưng đó lại không phải là lý do Ngài được sai đến. Ngài biết Ngài không ở đó để cá nhân Ngài đặt tay trên từng người bệnh một khắp thế giới. Không hề như vậy mà Ngài biết Ngài ở đó cho một sứ mệnh lớn lao hơn - đó là trả cái giá luật pháp cho tội lỗi của toàn thể nhân loại và sau đó Ngài sẽ sai phái một đạo binh đặt tay họ trên người bệnh và nhìn thấy người bệnh được lành.

Vậy, hành động nào trong hoàn cảnh này sản sinh ra ý nghĩa tuyệt vời nhất đối với Chúa Giê-su vậy? Chúng ta biết khi Ngài ở đó Ngài đã sản sinh ra nhiều kết quả tuyệt vời, tự thân diễn biến tình huống đó đã là ý nghĩa đáng kể rồi nhưng

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

kế hoạch nào sản sinh ra ý nghĩa tuyệt vời nhất ở đây mới được cơ chứ? Kế hoạch nào sản sinh ra những kết quả mà Đức Chúa Trời đã nghĩ đến vậy? Thôi được rồi, đi tiếp nào. Điều gì mang sự ý nghĩa đến cho Chúa Giê-su? Tương tự như cây tua-vít nhỏ đã làm nên sự ý nghĩa vậy. Một khả năng cho ra kết quả và hoàn thành mục đích. Chính là:

Mục đích!!!!

Không có mục đích thì cũng không có ý nghĩa. Ồ, mọi người có thể nhìn thấy nhiều thứ rực rỡ, lấp lánh nhưng nếu không có mục đích và kết quả thì sẽ không có ý nghĩa gì dù cho đó có thể là thứ rất tuyệt vời. Mục đích sẽ minh hoạ và giúp chúng ta rắc ý nghĩa đích thực lên cuộc đời mình. Mục đích làm trung gian cho các quyết định của chúng ta. Mọi người phải trả lời cho bằng được những câu hỏi, “Tại sao tôi được sai đến/ cử đến đây? Mục đích của tôi là gì?”

**KHÔNG CÓ
MỤC ĐÍCH THÌ
CŨNG KHÔNG
CÓ Ý NGHĨA.**

Tôi muốn cho bạn cái tôi gọi là chín dấu hiệu quan trọng giúp bạn sàng lọc sự lừa dối về vĩ đại ra ngoài và giữ bạn ở trong chỗ làm người có ý nghĩa.

1# Tôi nên đặt tay lên điều gì?

Như phân đoạn Kinh Thánh tôi đưa ra nói về cá nhân Chúa Giê-su đặt tay trên từng người bệnh trong buổi nhóm tối hôm đó. Tất cả chúng ta phải thừa nhận rằng với khoảng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thời gian chúng ta có và cần nhận biết được rằng chúng ta không tài nào đặt tay mình lên mọi thứ được. Chúng ta không làm chủ tất cả mọi thứ và chúng ta cũng không thể tự

**CHÚNG TA
KHÔNG CẦN
PHẢI CÓ NHIỀU
Ý KIẾN TUYỆT
VỜI HƠN NỮA.
CHÚNG TA CẦN
TÌM CHO RA Ý
KIẾN CỦA ĐỨC
CHÚA TRỜI CHO
CHÍNH CUỘC
ĐỜI CHÚNG TA.**

mình làm hết tất cả mọi thứ. Có nhiều ý kiến tuyệt vời lẫn nhiều nguyên nhân xảy ra ở đó, tất cả đều tốt với chủ đích tốt. Nhưng còn bạn, bạn được gọi để đặt tay trên điều gì ở đó? Chúng ta không cần phải có nhiều ý kiến tuyệt vời hơn nữa. Chúng ta cần tìm cho ra ý kiến của Đức Chúa Trời cho chính cuộc đời chúng ta. Chúa Giê-su không cho phép chính Ngài bị phân tâm ra khỏi sứ mệnh chính yếu của Ngài. Ngài biết lý do Ngài

được sai đến và ở đâu Ngài cần đặt tay Ngài lên. Ngài hiểu được sức mạnh của sứ mệnh và Ngài đã sử dụng thời gian cách khôn ngoan để nhân rộng hiệu quả của Ngài qua việc nhân bản chính Ngài. Ngài đã sai nhóm 12 môn đồ ra đi trong Mác 6:12, và 72 người trong Lu-ca 10 và rồi Ngài sai hội thánh ra đi trong Mác 16. Bây giờ thì có hàng triệu người đang đặt tay trên rất nhiều người.

Cho nên bạn cần trả lời câu hỏi sau đây:

Cái gì hoặc ai bạn đang đặt tay lên để cái gì đó hoặc ai đó nhân rộng tầm ý nghĩa của bạn?

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

Drenda và tôi chuyển chỗ sống vài lần. Vào một ngày kia, chúng tôi đi xuống tầng hầm ngang qua một vài cái thùng đồ đã được đóng khi còn ở Tulsa vào 25 năm trước và kể từ đó chúng tôi chưa bao giờ mở chúng ta. Rồi chúng tôi bước lại khai thùng đồ ra và khi mở ra chúng tôi thấy có quá chừng những món đồ vô dụng tội nghiệp mà hẳn là khi đó chúng tôi đã nghĩ chúng vô cùng quý giá. Mặc dầu hầu hết các món đồ chúng tôi mở ra không có gì ngoài mớ đồ vụn vặt nhưng cũng có một vài thứ đồ kỉ niệm có giá trị. Nhưng điều điên rồ đó là chúng tôi đã vận chuyển chúng hai lần từ Tulsa. Điều đó có nghĩa chúng tôi đã vận chuyển những thùng đồ đó đi suốt cùng với những lần chúng tôi chuyển chỗ ở nhưng chúng tôi lại chưa từng mở ra để xem có cái gì cần và không cần đem đi. Thế thì những cái thùng đó có ý nghĩa nhiều bao nhiêu vậy? Không có gì nhiều vì chúng tôi thậm chí còn chưa lần nào mở chúng ra xem cho cả hai lần chuyển dời chỗ ở!

Thứ gì bạn đem đi cần phải bỏ lại đằng sau?

Có bao nhiêu lần bạn đặt tay trên cùng những món đồ hết lần này đến lần khác? Hãy dẹp bỏ những thứ đồ vụn vặt và thải độc cuộc sống bạn. Đây là nhiệm vụ dành cho bạn. Hãy tự hỏi bản thân mình điều sau đây lúc bạn cân nhắc vai trò của thứ gì đó sẽ có trong tương lai của bạn.

Đây là _____ tuyệt vời, nhưng nó có thật sự góp thêm ý nghĩa (giúp tôi tạo nên kết quả và sự ảnh hưởng liên quan đến mục đích và nhiệm vụ của tôi) không? Nó có phục vụ cho mục đích của tôi và TÔI CÓ THẬT SỰ CẦN NÓ hay không?

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Không có gì sai khi bạn có nhiều thứ tuyệt vời không phục vụ gì cho mục đích của bạn ngoài việc để thư giãn, giải trí nhưng phải có sự quân bình cho tất cả những điều đó. Tôi chắc chắn bạn từng vào những ngôi nhà mà nơi họ ở toàn những bộ sưu tập tổng hợp các loại vỏ, các loại da thú hoặc những loài vật được làm bằng sứ hoặc bạn có thể kể tên nó. Bạn sẽ cảm thấy như thế nào khi mỗi một xăng-ti-mét diện tích nhà bạn ngổn ngang những thứ đồ như vậy chứ? Hãy so sánh cảm giác đó với cảm giác bạn được đi du lịch, lần đầu tiên bạn được đặt chân đến một căn hộ cho thuê hoặc một căn phòng trong khu nghỉ dưỡng năm sao. Khi bạn đặt chân vào căn phòng sạch sẽ, nó giống như thể bạn đang hít thở không khí trong lành vậy. Nó thật là mời mọc và thoải mái. Sẽ có sự sáng tạo trong trật tự đó. Sẽ có sự bình an trong tâm hồn khi ở đó. Hãy khiến nơi làm việc và nhà bạn thành một lời mời gọi!

Quay lại thời mới thành lập hội thánh, có một cặp vợ chồng đến hội thánh tôi. Họ vừa mới kết hôn. Người vợ lớn lên trong trang trại nuôi gà, gia đình cô có một thông lệ sau mỗi bữa ăn. Họ sẽ đem toàn bộ đồ ăn thừa không ăn được cho vào một cái tô và họ sẽ để ngoài bậu cửa sổ để đem ra cho gà. Chồng cô ta mới kể cho tôi nghe điều đó lúc họ về sống với nhau được một tháng và anh ta không tài nào hiểu nổi lý do người vợ mới cưới của mình cứ giữ lại thức ăn thừa bỏ đi cho vào một cái tô rồi đem ra bậu cửa sổ để. Cho nên, một ngày kia, anh quyết định hỏi vợ mình. Người vợ giải thích như tôi vừa kể với bạn. Chồng cô ta mới trả lời sau khi nghe vợ mình giải thích rằng, “Nhưng em yêu à, chúng ta không nuôi con gà

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

nào cả!” Bạn đang xách loại hành lý gì xung quanh bạn vậy? Mọi thứ bạn sở hữu sẽ làm chủ bạn. Mọi thứ bạn sở hữu sẽ bắt bạn phải chú ý đến nó. Nó cần được xúc dầu, tẩy rửa, cao sạch và cất trữ.

Khả tượng của bạn sẽ bị teo lại nếu bạn không thể dọn dẹp bớt cuộc sống!

2# Bạn là ai? Chúa Giê-su biết Ngài là ai.

Những nét độc đáo của bạn là gì? Hầu hết mọi người đều không biết họ là ai. Vào độ cuối thu nhiều năm về trước tôi đang ở Paris và bạn cần phải mặc áo măng-tô nếu bạn muốn ra ngoài. Drenda và tôi dạo bộ trên những con phố bày bán rất nhiều áo quần thời trang. Chúng tôi nhìn hết thấy các mẫu thời trang mới nhất qua những ô kính cửa sổ và thấy màu đen là màu mới nhất năm đó. Thứ gì cũng màu đen. Những con phố đông người đang bước đi trên đường, tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy được là màu đen. Trong hàng trăm người y theo nghĩa đen, không ai mặc đồ có màu sắc ngoài màu đen. Ai ai cũng mặc màu đen và xám. Mọi người ai cũng giống ai nhưng chính sự độc đáo của bạn mới khiến bạn có giá trị cho mục đích của bạn. Hãy nhớ điều này trong đầu.

**CHÍNH SỰ
ĐỘC ĐÁO
CỦA BẠN MỚI
KHIẾN BẠN CÓ
GIÁ TRỊ CHO
MỤC ĐÍCH
CỦA BẠN.**

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

3# Phải biết bạn cần lắng nghe tiếng Chúa

*Sáng hôm sau, khi trời vẫn còn tối, Ngài đã thức dậy, bước ra, đi vào nơi **thanh vắng** và cầu nguyện tại đó.*

— Mác 1:35

Chúa Giê-su biết Ngài cần dành thời gian với Đức Chúa Cha và giữ sự tập trung cho nhiệm vụ của Ngài. Ở giữa nhiều sự thành công lớn, Chúa Giê-su biết Ngài cần Đức Chúa Trời. Sẽ là một sai lầm to lớn khi tin cậy vào chiến thắng và những chiến lược của ngày hôm qua. Có nhiều lý do tại sao nhưng hãy để tôi cho bạn một lý do to lớn ở đây. Bạn có một kẻ thù muốn làm trật bánh xe cuộc đời bạn hoặc tệ hơn nữa là hắn muốn lấy đi cuộc đời bạn. Đây là thứ gì đó mà bạn phải luôn luôn ý thức trên hành trình của mình.

Tuy nhiên, với những người trưởng thành, chúng tôi cũng rao giảng sự khôn ngoan, nhưng không phải sự khôn ngoan của đời này, hoặc của những nhà lãnh đạo đời này là những người sẽ phải qua đi. Nhưng chúng tôi rao giảng sự khôn ngoan, mưu nhiệm và kín giấu của Đức Chúa Trời, đều đã được Đức Chúa Trời định sẵn từ trước các thời đại cho sự vinh quang của chúng ta. Không có nhà lãnh đạo nào của đời này biết được điều đó, vì nếu biết, họ đã không đóng đinh Chúa vinh quang vào thập tự giá.

— 1 Cô-rinh-tô 2:6-8

Hãy để ý câu Kinh Thánh nói nếu Sa-tan biết kế hoạch của Đức Chúa Trời thì hắn đã thay đổi kế hoạch rồi. Kế hoạch

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

hiệu quả ngày hôm qua chưa chắc hiệu quả trong ngày hôm nay vì Sa-tan có thể lấy nó và chuẩn bị trước cho việc đó rồi. Bạn luôn cần sự mặc khải tươi mới từ Chúa để đánh trận.

Tôi từng nhận được một lá thư điện tử từ một trong những cộng sự của tôi trước đây. Người ấy nói khi lần đầu áp dụng định luật của Vương quốc vào việc kinh doanh bất động sản, anh bắt đầu có được nhiều thành công lớn. Nhưng bấy giờ, khoảng sáu tháng sau, anh nói anh gặp toàn là rắc rối. Gặp rắc rối với nhân viên, gặp rắc rối khi gần chốt được hợp đồng, và còn nhiều rắc rối khác. Anh bối rối. Anh viết thư cho tôi và nói, “Mục sư sẽ làm gì nếu gặp phải chuyện như tôi?” Tôi đã đáp thư kỳ lạ cho một lá thư xin giúp đỡ, tôi biết chứ. Nhưng tôi muốn anh ta phải lên tiếng. Anh ta cần hiểu bấy giờ anh ta đã bị rơi vào chiến thuật mới của kẻ thù nhưng anh có thẩm quyền để xử lý chuyện này. Tôi không bỏ rơi anh với câu trả lời mơ hồ. Vì tôi đã giải thích cho anh hiểu rằng bấy giờ anh đã rơi vào tầm ngắm của kẻ thù. Sự thành công của anh và lời chứng về Vương quốc Đức Chúa Trời của anh đã làm cho vương quốc bóng tối phải lo lắng và chúng đã thay đổi chiến thuật. Tôi khích lệ anh bằng câu Kinh Thánh này.

Bấy giờ có mấy thầy phù thủy người Do Thái đi từ nơi này đến nơi khác, cũng thử lấy danh Chúa là Đức Chúa Jêsus đuổi tà linh khỏi những kẻ bị ám. Họ nói: “Ta nhân danh Chúa là Đức Chúa Jêsus, Đấng mà Phao-lô rao giảng, truyền lệnh cho chúng mày.” Những người làm việc này là bảy con trai của thầy tế lễ thượng phẩm Do Thái tên là Sê-va. Nhưng quỷ nói với họ:

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

“Ta biết Đức Chúa Jêsus và cũng biết rõ Phao-lô nữa, nhưng các người là ai?” Người bị quỷ ám xông vào họ, áp đảo và đánh bại cả bọn đến nỗi họ phải bỏ nhà chạy trốn, mình trần truồng và đây thường tích.

— Công Vụ 19:13-16

Tôi bảo với anh là tôi vui cho anh vì tên anh được địa ngục biết đến; nên như vậy. “*Nhưng các người là ai?*” Tôi muốn đảm bảo một lần nữa rằng anh phải biết anh có thẩm quyền để xử lý mọi mưu chước gây bận lòng đến từ kẻ thù.

Vũ khí lớn nhất chúng ta có đó là điều tôi vừa chia sẻ với bạn trong chương nói về định luật chiến lược - Đức Thánh Linh. Hãy đến với câu chuyện Kinh Thánh quen thuộc và tôi sẽ giải thích.

Khi tên Phi-li-tin đứng dậy, xông tới tấn công Đa-vít thì Đa-vít nhanh chóng chạy về phía trận tuyến để xáp chiến với tên Phi-li-tin. Đa-vít thọc tay vào túi lấy một viên đá, rồi dùng ná ném trúng vào trán tên Phi-li-tin. Viên đá lọt thấu vào trán, làm cho Gô-li-át té úp mặt xuống đất. Như vậy Đa-vít thắng tên Phi-li-tin bằng viên đá ném bằng ná, giết chết hắn mà không có gươm trong tay.

— 1 Sa-mu-ên 17:48-50

Trong câu chuyện Kinh Thánh nổi tiếng này, Đa-vít đang chạm trán với Gô-li-át, một gã khổng lồ được tôi luyện thành một chiến binh từ lúc còn thơ bé. Thắng thắn mà nói, Đa-vít

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

không có cơ hội giành được chiến thắng, phải vậy không? Đa-vít đã thử chiến giáp của vua Sau-lơ nhưng nó không vừa với chàng thiếu niên. Một lần nữa, Đa-vít sẽ không có cơ may thắng được Gô-li-át nếu cậu cố gắng đánh bại hắn bằng chiến lược hắn đang mong chờ. Thay vào đó, Đa-vít biết nương theo chiến lược hoàn toàn khác biệt, là chiến lược không một ai nghĩ tới và đó là chiến lược gây bất ngờ áp đảo Gô-li-át.

Tên Phi-li-tin nói với Đa-vít: “Ta có phải là một con chó đầu mà người cầm gậy đến với ta?”

— 1 Sa-mu-ên 17:43a

Một tay Đa-vít cầm gậy, một tay Đa-vít cầm cái thành ném đá. Tôi chắc chắn Đa-vít đã giấu cái thành lúc chàng tiếp cận Gô-li-át và sử dụng cây gậy như mồi nhử. Gô-li-át lúng túng. Một thằng nhóc con không dao kiếm, chỉ trang bị mỗi cây gậy mà dám chống lại ta sao? Nhưng Đa-vít đã thử sẵn một kế hoạch. Thay vì bước đi vào chiến trường, Kinh Thánh nói Đa-vít chạy thẳng đến Gô-li-át. Tôi chắc chắn đây là phần ngạc nhiên mà Đa-vít đang tính toán. Chạy thẳng đến Gô-li-át sẽ khiến Gô-li-át gặp khó khăn hơn trong việc tính toán đâu là nguy hiểm thực sự cho mình, và sự nguy hiểm thật sự đó chính là cái thành. Và, vũ khí thật sự của Đa-vít là gì? Một chiến lược siêu nhiên bởi Đức Thánh Linh.

Đây là lý do tại sao tôi nói cho bạn biết bạn cần dành thời gian với Chúa. Thậm chí ở giữa sự thành công, kẻ thù vẫn luôn cố gắng cản trở kế hoạch của Đức Chúa Trời.

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

**HÃY ĐỂ ĐỨC
CHÚA TRỜI SOI
DẪN BẠN ĐIỀU
BẠN CẦN LÀM.
ĐỪNG LÀM
MỘT MÌNH; HÃY
LUÔN CHẮC
CHẮN LÀ BẠN
CÓ THỜI GIAN
ĐỂ LẮNG NGHE
CHÚA.**

Đừng làm một mình; hãy luôn chắc chắn là bạn có thời gian để lắng nghe Chúa.

3# Mọi quan hệ này có đem đến sự ý nghĩa cho cuộc đời tôi không?

Đức Chúa Trời dùng người và Sa-tan cũng thế. Hãy cẩn thận trong các mối quan hệ của bạn. Hãy học cách nói không và học cách bảo vệ thời gian của bạn. Đừng cho phép bạn trở thành câu trả lời của ai đó. Hãy luôn chỉ Chúa Giê-su ra cho họ. Tôi không nói bạn không ở đó vì họ nhưng bạn cần tỉnh táo với những người chỉ biết bạn một cách nửa vời và họ không ngừng lôi kéo bạn. Kẻ thù thích dùng người khiến bạn mệt mỏi.

Nhưng đừng sợ, đừng để kẻ thù cố gắng làm bạn sợ hãi. Hấn đã bị đánh bại và không còn quyền lực hay thẩm quyền gì trên bạn cả.

Cộng sự tôi kể cho bạn đã điều chỉnh lại một số thứ ở chỗ làm và cấu trúc công ty, nay công ty anh đang làm ăn phát đạt, thậm chí còn ăn nên làm ra hơn trước đó rất nhiều.

Hãy để Đức Chúa Trời soi dẫn bạn điều bạn cần làm.

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

Khi chúng tôi còn là những mục sư trẻ, chúng tôi cảm thấy cần phải có mặt ở đó bất kể khi nào và bất kỳ nơi đâu dân sự cần được giúp đỡ. Chúng tôi dành nhiều giờ, nhiều giờ đồng hồ để gặp mọi người cách cá nhân. Chúng tôi chịu trách nhiệm sai lầm với họ và đã trả tiền sinh hoạt phí cho họ. Lòng của chúng tôi thì đúng đắn nhưng khi không nhận ra được điều đó, kẻ thù đã dùng họ để làm chúng tôi mệt mỏi cho đến khi chúng tôi tuyệt vọng trong chức vụ hầu việc Chúa của mình. Những cuộc gọi điện thoại đường dài từ cùng những con người đó hết lần này đến lần khác như muốn vắt cạn kiệt sự sống của chúng tôi vậy. Khi chúng tôi còn non nớt, chúng tôi nghĩ chúng tôi phải xử lý toàn bộ nan đề của dân sự. Nhưng rồi Chúa bảo chúng tôi đừng làm việc đó, không phải vì chúng tôi không thể giúp mà là chúng tôi phải để cho họ chịu trách nhiệm của mình.

Một mục sư khôn ngoan đã nói chúng tôi không mắc nợ ai thời gian hay tiền bạc của chúng tôi. Nhưng chúng tôi thật sự nợ họ sự hướng dẫn tốt, đúng đắn cho cuộc đời họ. Ông ấy nhắc nhở chúng tôi đừng ở đó để làm bạn thân của họ mà hãy ở đó với tư cách là mục sư của họ. Ông ấy nói tất cả những gì chúng tôi nợ họ đó là một tấm gương, dạy dỗ họ về Vương quốc và sự vui vẻ trong lúc thực hiện điều đó. Ông ấy nói nếu chúng tôi không vui vẻ thì tại sao lại muốn người khác phục vụ Chúa chứ? Chúng tôi đã phải đồng ý với mục sư ấy và chúng tôi đã thay đổi cách chúng tôi quản lý thời gian của mình cũng như cách chúng tôi giúp người khác biết trách nhiệm.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

4# Bạn đang làm gì?

Tôi phải_____. Họ cố gắng giữ không cho Chúa Giê-su rời khỏi làng của họ, “*Nhưng Ngài phán với họ: “Ta cũng phải công bố Tin Lành của vương quốc Đức Chúa Trời cho các thành phố khác nữa, vì Ta được sai đến với mục đích đó.”*” (Lu-ca 4:43).

Làm nhiều điều tuyệt vời không thay thế được việc làm có ý nghĩa. Bạn nên làm điều gì mà bạn chưa làm hôm nay hay bạn đang làm điều gì mà lẽ ra bạn không nên làm hôm nay?

Bạn chỉ có thể nói không khi bạn biết nói có!

5# Bạn nên làm điều gì? Đâu là lãnh thổ của bạn, là chỗ thích hợp của bạn hay nhiệm vụ của bạn?

Hãy để ý Chúa Giê-su biết Ngài phải đi qua những làng khác và đó là lý do tại sao Ngài được sai đến. Chúa Giê-su có thể phán đoán được tiến trình của Ngài vì Ngài biết Ngài đi đâu.

Hãy để tôi nói lại. Bạn chỉ có thể phán đoán được sự tiến bộ của bạn khi bạn biết bạn đang đi đâu. Cái này thì phải quay ngược lại bốn định luật đầu nhưng nếu bạn không biết bạn đang đi đâu thì làm sao bạn biết khi nào bạn đến đó hay liệu bạn có đến được nơi đó không?

6# Đó là lý do Ta được sai đến.

Lý do, nguyên nhân, chiến dịch của bạn là gì? Nếu là kiếm tiền thì là nguyên nhân khủng khiếp. Khoảnh khắc mà

ĐỊNH LUẬT Ý NGHĨA

bạn có được một chút tiền, bạn sẽ ngừng tiếp tục. Đừng như vậy, bạn phải có mục đích rõ ràng là mục đích lớn hơn tiền bạc! Chỉ có chiến dịch cá nhân mới có thể khiến bạn dậy sớm vào buổi sáng. Không cần ai phải bảo Drenda và tôi đến hội thánh, giảng Lời Chúa hay nói cho ai đó về Vương quốc. Đó không phải công việc của chúng tôi. Mà những việc đó chính là con người của chúng tôi. Khi điều bạn làm trở thành sở thích của bạn thì bạn đi đúng đường rồi đấy!

7# Bạn muốn nói cho ai? Và bạn muốn nói gì với họ?

Từ quan trọng ở đây chính là từ muốn. Bạn được thu hút bởi ai? Nhiệm vụ nào hay sứ mệnh nào làm bạn hứng khởi? Ý nghĩa của bạn sẽ luôn được trả lời bằng câu hỏi trên. Khi bạn nhất quyết phải trở thành người mà bạn biết đích đến của mình là gì thì bạn đang đi đúng hướng. Dĩ nhiên, nhiệm vụ nào cũng có cái chúng ta cảm thấy không thích. Nhưng nhìn chung bạn được thu hút đến với nhiệm vụ đó, bạn có niềm đam mê cho nó. Bước đi trong nhiệm vụ đó thực sự mang lại năng lượng cho bạn và bạn phấn khích khi nghĩ về tương lai của mình.

Tương lai của bạn phải lớn hơn hiện tại của bạn nếu không bạn sẽ bỏ cuộc ở thời điểm áp lực.

8# Hãy sống như thể bạn còn một tuần nữa là đến kỳ nghỉ.

Bạn biết trước khi đi nghỉ bạn sẽ lập lên biết bao nhiêu thứ cần chuẩn bị phải không? Bạn sẽ dậy sớm và ngủ trễ như

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thế nào chứ? Bạn đang cực kỳ tập trung. Ngạc nhiên làm sao khi bạn có thể hoàn thành hết biết bao nhiêu thứ trong tuần đó. Vì phần thưởng được đặt ngay trước mặt bạn - kỳ nghỉ dưỡng - thúc đẩy bạn làm việc ở mức độ tập trung cao độ khác thường. Hãy đi tìm mục đích cho cuộc đời bạn mà nó cũng khiến cho bạn sống như cách trên mỗi ngày.

9# Đừng bỏ cuộc

Tôi nghĩ dấu hiệu số 9 này đã tự nói về nó rồi. Bỏ cuộc không phải là sự lựa chọn. Nếu bạn thực sự cảm thấy muốn bỏ cuộc, hãy dừng lại và đi đâu đó nghỉ ngơi vài ngày. Khi bạn được nghỉ ngơi, bạn sẽ luôn dễ dàng nhìn thấy mọi thứ rõ ràng hơn.

Cuối cùng, hãy nhớ bạn ở đây không phải để là người tuyệt vời mà là để làm người có ý nghĩa. Khi bạn là người có ý nghĩa thì bạn sẽ trở thành người tuyệt vời!

CHƯƠNG 12

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI¹⁹

Có một buổi tối, cả gia đình tôi đi ăn tối với nhau tại một trong những nhà hàng chúng tôi yêu thích trong khu vực. Nhân viên phục vụ là một phụ nữ trẻ đang mang thai. Lúc tôi gọi thanh toán thì đột nhiên tôi được cảm động để gửi tiền tip cho cô thay vì gởi 22-25% theo hoá đơn thanh toán, tôi gởi luôn 100 đô la. Người phụ nữ trẻ cầm hoá đơn thanh toán với chữ ký của khách hàng trên đó rồi bước lại phía quầy bếp. Một lát sau, cô bước ngược trở lại với hai hàng nước mắt lăn trên gò má. Cô quay lại để cảm ơn chúng tôi. Cô nói cho chúng tôi biết cô đang gặp khó khăn tài chính như thế nào và cô không biết làm sao vượt qua được. Chúng tôi đã có cơ hội để chia sẻ về Đấng Christ cho cô và cầu nguyện cho cô trước khi chúng tôi ra về. Chúng tôi không làm gì ngoài việc rộng rãi để mở cánh cửa Phúc Âm vào tấm lòng của cô.

19. Excerpt taken from my book *Your Financial Revolution: The Power of Generosity*

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

*“Hay là bạn coi thường sự dư dật của lòng nhân từ, nhện nhục và khoan dung của Ngài? Bạn không nhận biết rằng lòng nhân từ của Đức Chúa Trời là để đem bạn đến **sự ăn năn** sao?”*

— Rô-ma 2:4

Theo bản dịch Kinh Thánh King James về Rô-ma 2:4 thì sự nhân từ của Đức Chúa Trời sẽ dẫn chúng ta đến với sự ăn năn.

Làm người rộng rãi là làm như Chúa làm.

Để các con được trở nên con của Cha các con ở trên trời, vì Ngài khiến mặt trời mọc lên chiếu sáng kẻ gian ác lẫn người lương thiện, ban mưa cho người công chính lẫn người bất chính.

— Ma-thi-ơ 5:45

Đức Chúa Trời là Đấng nhân lành và Ngài rộng rãi! Là con cái của Ngài, một trong những bản chất mới của chúng ta đó là chúng ta cũng rộng rãi như Ngài vậy. Trong câu chuyện trên, rộng rãi chính là san sẻ tấm lòng của Đức Chúa Trời cho nhiều người. Giống như hớp một ngụm nước mát lạnh ngày hè oi bức, người rộng rãi sẽ mang sự giúp đỡ và hi vọng đến với thế giới đang ở trong sa mạc nghèo đói. Tấm ảnh hưởng của sự ban cho rồi rộng được tìm thấy thật tỏ tường trong sự hướng dẫn của Phao-lô dành cho hội thánh tại Cô-rinh-tô:

Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở,

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa. Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người. Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

— 2 Cô-rinh-tô 9:10-15

Sự rộng rãi của bạn sẽ khiến họ ngợi khen và cảm tạ Đức Chúa Trời!!! Hãy chú ý Phao-lô nói rằng lòng rộng rãi của bạn chính là sự phục vụ của bạn dành cho Đức Chúa Trời. Định nghĩa về sự phục vụ là: Sự thể hiện qua công việc hoặc nhiệm vụ của bề tôi đối với bề trên.²⁰ Sự phục vụ là một phần trong trách nhiệm của chúng ta đại diện thay Chúa, ở trên đất này, đó là chia sẻ tấm lòng của Đức Chúa Trời và quan tâm đến con người. Kết quả rất rõ ràng - điều đó sẽ đụng chạm đến tấm lòng nhiều người và mở cơ hội để họ tiếp nhận Đấng Christ. Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nhớ lúc có một ai đó đến giúp đỡ chúng ta và điều đó có ý nghĩa to lớn đến chúng ta thế nào.

20. <https://www.thefreedictionary.com/service>

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Sự rộng rãi giúp người khác nhìn thấy được tấm lòng của bạn, tấm lòng của Đức Chúa Trời dành cho họ nhiều đến mức nào.

Sự rộng rãi rất quyền năng. Nó thay thế mọi lời nói và đi thẳng đến trái tim người khác. Kinh ngạc làm sao mỗi khi

**SỰ RỘNG RÃI
RẤT QUYỀN
NĂNG. NÓ
THAY THẾ
MỌI LỜI NÓI
VÀ ĐI THẲNG
ĐẾN TRÁI TIM
NGƯỜI KHÁC.**

chúng ta nhớ lại lời khen ai đó dành cho mình hay khi họ tặng ta món quà. Có nhiều lúc Đức Chúa Trời dùng những người chúng ta thậm chí không quen biết gì với họ để khích lệ và chạm đến chúng ta.

Có một kỷ niệm đặc biệt lắm cho tôi, đó là lúc Drenda và tôi đi săn gà lôi cùng vài người bạn.

Drenda và tôi vừa mới kết hôn và chúng tôi đang sống tại Tulsa. Chúng tôi lái xe đến Kansas, cùng nhau trải qua một ngày đi săn tuyệt vời. Nhưng trên đường về lại Tulsa, xe của bạn tôi bị chết máy. Chúng tôi thì đang đứng giữa con đường dơ bẩn và vẫn còn mất mấy tiếng nữa mới về đến nhà. Nếu bạn từng đến Kansas, bạn sẽ biết vùng đất đó hiu quạnh mức nào. Bấy giờ trời đã tối, chúng tôi chỉ có thể thấy được ánh đèn le lói ở phía đằng xa kia. Chúng tôi cuộc bộ quãng đường dài đến nhà của một người làm nông trại và kể cho ông ấy biết hoàn cảnh của chúng tôi. Tôi hoàn toàn bị làm cho kinh ngạc khi nghe ông nói, “Chà, tôi sẽ lái xe đưa ông và mọi người về nhà. Tôi sẽ kéo chiếc xe

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

đó lên xe mooc của tôi và tôi sẽ đưa ông về nhà để kịp đúng giờ đi làm vào sáng thứ Hai.” Lúc đó Drenda vừa mới được nhận vào làm công việc bán thời gian vào buổi sáng cho một nhà hàng nợ nên cô ấy thất vọng đến mức cô ấy nghĩ sẽ phải gọi điện xin nghỉ vào sáng hôm sau vì tưởng sẽ không về nhà được.

Lạ lùng thay, người đàn ông chúng tôi chưa từng gặp bao giờ lái xe 5 giờ đồng hồ để đưa chúng tôi về Tulsa, rồi quay ngược về nhà, lái xe suốt chặng đường để sáng hôm sau lại có mặt ở Kansas. Tôi không bao giờ quên hành động tử tế đó của ông. Thậm chí ông còn không nhận bất cứ đồng xu nhỏ nào để đổ xăng nữa. Tôi luôn biết ơn người đàn ông đó. Mỗi khi nghĩ về ông, tôi luôn nghĩ về món quà ông tặng chúng tôi với lòng biết ơn dành cho ông.

Khi mọi người nghĩ về bạn, hãy để họ cảm tạ Đức Chúa Trời vì lòng rộng rãi của bạn.

Một trong những nguyên tắc quyền năng nhất tôi học được được tìm thấy ở phần đoạn sau đây lúc Phao-lô tiếp tục hướng dẫn hội thánh về sự ban cho.

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa. Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người. Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển

CHUYỆN CHỮA KẾT THÚC

vượt trội Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

—2 Cô-rinh-tô 9:12-15

Vượt trội có nghĩa: ở một lượng lớn hay một mức độ cao của cái gì đó; sự vượt quá, quá chừng quá đỗi, hay phi thường: *những cấu trúc của vệ nguy nga, tráng lệ vượt trội.*²¹

Cái gì vô cùng lớn thuộc về bạn? Cái gì phi thường và là sự nguy nga, tráng lệ vượt trội trong cuộc đời bạn vậy? Đó chính là ân điển của Đức Chúa Trời!!!! Hãy cùng nhìn vào định nghĩa của ân điển.

Ân điển: ơn huệ bạn nhận được từ Đức Chúa Trời mà lẽ ra bạn không xứng đáng có được.

“Sự dạy dỗ Cơ đốc nói chung về ân điển đó là sự thương xót (ơn huệ) mà người đó không xứng đáng nhận được thì lại được Đức Chúa Trời ban cho qua việc sai Con Một của Ngài chết trên thập tự giá, đem sự cứu rỗi đời đời đến cho nhân loại.”²²

Tuy nhiên, chỉ mỗi định nghĩa này thôi thì không bao trùm hết được công dụng của ân điển theo Kinh Thánh. Ví dụ, Lu-ca 2:40 (Bản Kinh Thánh King James), “*Con trẻ lớn lên và mạnh mẽ; đây đây sự khôn ngoan, và ân điển của Đức Chúa Trời ở trên Ngài.*” Trong ví dụ này nếu dùng định nghĩa ân điển với ý nghĩa ơn huệ mà một người không xứng đáng nhận được

21. <https://www.dictionary.com/browse/surpassing>

22. http://en.wikipedia.org/wiki/divine_grace

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

nhưng lại nhận được ở đây sẽ khiến cho hình ảnh Đấng Christ vô tội trở nên vô nghĩa.

James Ryle cho rằng, “Ân điển là Sự Hiện Diện của Đức Chúa Trời làm gia tăng thêm sự mạnh mẽ cho bạn nhằm khiến bạn có khả năng trở thành người mà Ngài vốn định cho bạn trở thành cũng như khiến bạn hoàn tất được điều Ngài kêu gọi bạn thực hiện.” Tương tự, theo Bill Gothard, người cho rằng “Ân điển sẽ ban cho chúng ta ước muốn và sức mạnh mà Đức Chúa Trời muốn chúng ta có để thực thi ý muốn của Ngài.” Cả hai định nghĩa này đều mang lại ý nghĩa tốt đẹp cho từ ngữ ân điển xuyên suốt toàn bộ Kinh Thánh.²³

Cho nên, chúng ta thấy điều Phao-lô đang muốn nói đến trong phân đoạn này đó là ân điển hay là sự mạnh mẽ làm gia tăng thêm hay là để làm cho bạn thịnh vượng! Món quà này, món quà ân điển được tán dương vì nó đáp ứng nhu cầu con người. Phao-lô kết thúc phần thảo luận của mình (Trong 2 Cô-rinh-tô 9:12-15 ở trên) bằng câu **“Tạ ơn Đức Chúa Trời vì sự ban cho không kể xiết của Ngài!”**

Đây là sức mạnh có thể khiến bạn tự do khỏi ách nô lệ tài chính—ân điển của Đức Chúa Trời. Ân điển để khiến bạn thịnh vượng này được dành sẵn cho mọi tín hữu. Nhưng đây mới là vấn đề. Chúng ta có thể dành nhiều thời gian nói về điều Phao-lô bảo chúng ta làm—đó là ban cho. Nhưng nếu chúng ta không hiểu ân điển, là sự gia tăng làm cho mạnh mẽ

23. http://en.wikipedia.org/wiki/divine_grace

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thêm sự thịnh vượng qua quyền năng của Đức Chúa Trời dành cho mọi tín hữu thì chúng ta sẽ bỏ lỡ mùa gặt chúng ta cần. Giống như thể bạn làm vườn trong cánh rừng dưới bóng những tàng cây xanh, to—không ánh nắng mặt trời nào có thể lọt qua thì khu vườn đó của bạn cũng không có khả năng sản sinh ra kết quả như mong đợi được.

Drenda và tôi đọc nhiều câu chuyện trong Kinh Thánh nơi quyền năng của Đức Chúa Trời được bày tỏ và nó đã hoàn toàn làm thay đổi hoàn cảnh, khiến nó trở nên tốt đẹp. Phải thừa nhận rằng chúng tôi nghe nhiều câu chuyện tựa thế này xảy ra trong hội thánh trong suốt quá trình chúng tôi khôn lớn. Ngoài sự cứu rỗi ra, không ai thực sự nói về việc làm sao để ân điển của Đức Chúa Trời bước vào một hoàn cảnh cụ thể nào đó. Bây giờ, tôi hiểu sự cứu rỗi của chúng tôi là quan trọng nhất. Nhưng như tôi vừa đề cập, tôi cần chính xác ân điển đó thực thi chức năng vào trong mọi khía cạnh của đời sống tôi nhưng tôi không biết phải làm sao. Và vì sự ngu muội của tôi mà vợ chồng chúng tôi bị khánh kiệt, bệnh tật và tuyệt vọng. Chúng tôi biết sự cứu rỗi—chúng tôi thực sự có được sự cứu rỗi đời đời—nhưng chúng tôi không biết hoặc không hiểu cách thức làm sao mang thiên đàng đến trong đời sống chúng tôi cũng như làm sao biểu lộ được quyền năng của Đức Chúa Trời.

Nhưng đây là điều Chúa phán với tôi ngày hôm đó khi Ngài nói chuyện với tôi về Vương quốc, “Con ở trong mớ hỗn độn này vì con chưa bao giờ học biết cách Vương quốc Ta hoạt động!” Nói cách khác, Ngài đang muốn nói tôi không

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

biết cách khai phóng thẩm quyền của Vua đến trên đất. Tôi chưa bao giờ biết cách thực hiện. Hãy để tôi chỉ ra một điểm quan trọng: Bạn sẽ không bao giờ tự do cho đến khi bạn được tự do về tài chính.

Như điều Drenda và tôi đã nói suốt những năm qua, đó là, bạn sẽ không bao giờ khám phá ra được mục đích thuộc linh nào được dành cho cuộc đời bạn cho đến chừng bạn chân chính được tiền bạc của bạn. Và cũng hãy để tôi nói rõ điều này — **BẠN CÓ THỂ TỰ DO!** Bạn phải được tự do tài chính không những cho bạn mà còn cho người khác để họ có thể nhìn thấy được Vương quốc Đức Chúa Trời đang vận hành; Giống như tính chất của trái cây chín, nó sẽ thu hút người ta đến với Vương quốc Chúa. Mọi người đang đi tìm câu trả lời. Họ đang tìm kiếm những thương vụ đích thực. Họ cực kỳ cần nhìn thấy Vương quốc chứ không phải tôn giáo.

Có một ví dụ khiến tôi nhớ mãi và nó minh họa lên cách sống của nhiều người Mỹ. Có một phụ nữ mời tôi đến nhà chơi vì cô cần được giúp đỡ cách thoát khỏi nợ nần. Tôi và một trong những cộng sự đến gặp cô và tôi ngồi đó mà không thể nào tin được đương lúc nghe cô giải thích hoàn cảnh của mình. Cô có 32 chiếc thẻ tín dụng khác nhau, tất cả đều không mượn nợ thêm được nữa. Cô đã thành công trong việc xây nhà tù của chính mình, và bây giờ cô xin chìa khoá để mở nhà ngục. Trong đầu tôi, câu trả lời đơn giản là: *Ngừng dùng thẻ tín dụng. Đó là khởi đầu tốt.* Cho nên, tôi bảo cô cắt bỏ hết mấy cái thẻ tín dụng kia đi, thay vào đó hãy sống trong mức thu nhập của cô thôi. Tôi cũng đề nghị cô bắt đầu dùng thẻ ghi nợ. Có

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

bắt đầu đầm đìa nước mắt và hỏi câu hỏi rất sốc: “Thế thì làm sao tôi mua giày được?” Tôi nghe có đúng không vậy? Cô không đủ tiền mua đồ ăn nhưng lại muốn mua giày sao?

Có thể bạn nghĩ người phụ nữ trẻ này chắc không được bình thường; và với vô số thẻ tín dụng như vậy, chắc cô đi thường thật. Nhưng là tù nhân tài chính thì cô chẳng có gì lạ. Hãy nhìn vào thống kê mới nhất tại Mỹ:

- 56% dân số không có 1,000 đô trong tài khoản.²⁴
- 40% không thể trả nổi hoá đơn phát sinh 400 đô.²⁵

Hỡi bạn yêu dấu, người Mỹ cũng là những người Chúa đã nói với tôi; họ là những nô lệ. Hãy nghĩ xem nô lệ thì làm gì. Nô lệ thì không làm cho mình. Mặc dầu họ đang làm việc và đang tạo ra lợi nhuận nhưng lợi nhuận đó sẽ được gửi về cho ông chủ, bà chủ của họ vào mỗi tháng, họ chỉ còn lại chút đỉnh vừa đủ để gia đình họ sống sót vào tháng tiếp theo mà thôi. Nô lệ không sống trong nhà do họ làm chủ (nghĩa là họ sống trong nhà bằng tiền vay thế chấp, nếu không trả được tiền thì ngân hàng sẽ thu hồi lại nhà). Xe họ đi và nhà họ ở đều không thật sự là của họ. Quần áo họ mặc để đi làm được mua bằng thẻ tín dụng, xe và nhà cũng được trả bằng thẻ tín dụng cùng với khoản vay sinh viên họ vẫn còn mắc nợ. Bạn hiểu được ý tôi rồi.

24. Carmen Reinicke, “56% of Americans Can’t Cover a \$1,000 Emergency Expense with Savings,” www.cnbc.com, January 19, 2022

25. Soo Youn, “40% of Americans Don’t Have \$400 in the Bank for Emergency Expenses: Federal Reserve,” www.abc.go.com, May 24, 2019

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

Người giàu cai trị kẻ nghèo, ai vay mượn là đày tớ của kẻ cho vay mượn.

—Châm Ngôn 22:7

Như đã đề cập trước đây, có trên 80% dân số không thích công việc mình làm và 33% thật sự ghét công việc của mình.²⁶ Vậy tại sao họ lại đi làm công việc họ đang làm đó chứ? Vì họ là những nô lệ, mà nô lệ thì không được quyền lựa chọn! Thế thì có cách nào thoát được tình trạng nô lệ đó không? Có chứ! Không tin tôi sao? Hãy để tôi chỉ cho bạn thấy.

Vì sự trợ giúp này không những đáp ứng nhu cầu của các thánh đồ mà còn khiến nhiều người cảm tạ Đức Chúa Trời nữa. Việc trợ giúp này là bằng chứng để họ tôn vinh Đức Chúa Trời, vì sự vâng phục Tin Lành của Đấng Christ mà anh em đã bày tỏ, và vì sự trợ giúp rộng rãi của anh em đối với họ và với mọi người. Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!”

—2 Cô-rinh-tô 9:12-15

Hãy tập trung vào câu trả lời—ân điển của Đức Chúa Trời, tăng cường mạnh mẽ thêm cho sự thịnh vượng của bạn!

Đồng thời cũng phải biết rằng kẻ thù muốn bạn tiếp tục sống trong nợ nần và không bao giờ biết cách thoát ra. Đó là lý do tại sao có đến 1.2 tỉ thẻ tín dụng được kích hoạt tại Hoa

26. Ken Keis, Ph.D., “Why Do People Hate Their Jobs?” LinkedIn.com, October 6, 2014

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Kỳ. Đồng thời còn có lý do cho 7-8 tỉ thẻ tín dụng được phát hành ra mỗi năm.²⁷ Có người muốn bạn mắc nợ, và không phải chỉ có các ngân hàng hay các nhà bán lẻ tha thiết năn nỉ bạn dùng thẻ tín dụng của họ đâu. Mà Sa-tan biết nếu bạn còn giữ bạn sống trong cảnh nợ nần thì bạn sẽ không bao giờ có thể bước vào thiên mệnh thuộc linh của bạn, là điều bạn biết sẽ đánh phá tan tành vương quốc của bạn.

Cho nên, hãy để tôi tóm lược lại một chút. Cuốn sách này nói về lòng rộng rãi, đúng chứ? Chà, đúng mà cũng không đúng. Đúng là vì chúng ta sẽ nói về tất cả các ích lợi của sự ban cho và nói một chút các ích lợi về lòng rộng rãi. Nhưng tự thân sự ban cho không phải đáp án. Bạn phải am tường cách thức tháp vào ân điển, tháp vào quyền năng của Đức Chúa Trời. Cho nên, hãy để tôi nói lại: Công thức của sự ban cho chính là sự ban cho, nhưng đó chỉ là công thức chứ không phải chìa khoá. Dĩ nhiên nó là một phần của sự ban cho nhưng bạn và tôi cần sự tăng cường làm cho mạnh mẽ sự thịnh vượng của chúng ta theo cách siêu nhiên, phi thường được gọi là ân điển.

Dustin và Kendall đã khám phá được điều tôi đang nói. Họ là một cặp vợ chồng trẻ, những người không thật sự hiểu họ cần ân điển của Đức Chúa Trời trong lãnh vực tài chính của họ cho đến khi họ thấy họ đang sống trong một mớ lộn xộn. Họ chỉ đi tìm kiếm một ý tưởng kinh doanh mới mẻ và quyết định hành động theo ý tưởng đó. Họ trả giá bao nhiêu

27. Bianca Peter, "Number of Credit Cards and Credit Card Holders," <https://www.wallethub.com>, July 15, 2020

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

chứ? 150,000 đô và tất cả đều là mắc nợ. Cũng trong tháng họ mua lại công việc kinh doanh đó, họ bị chi cục thuế nhà nước kiểm tra kiểm toán và họ bị truy thu thuế 53,000 đô. Dustin nói họ thấy mình nợ trên 200,000 đô và thực sự không có cách nào thoát khỏi nợ nần, chưa kể có nhiều khoản kinh phí đã rất eo hẹp trước đó rồi, trước khi họ mua lại công việc kinh doanh này. Họ vừa mới mượn tiền để trả cho chi phí bệnh viện phụ sản và họ vẫn còn đang xoay sở để trả. Bên kiểm toán nhà nước đẩy họ đến sát lằn ranh tài chính và Dustin phải xoay sở tìm đủ mọi cách có thể.

Sau quá trình tìm kiếm, cuối cùng anh cũng được đề nghị mượn nợ thẻ tín dụng trị giá 30,000 đô và anh định đem ý tưởng này kể cho vợ nghe như là một sự chọn lựa của họ. Nhưng có điều Dustin không biết Kendall lúc ấy đang học và nghiền ngẫm cuốn sách của tôi với tựa đề, *Đột Phá Tài Chính: Sức Mạnh Của Lòng An Nghi*, là cuốn sách nói về việc thác vào ân điển của Đức Chúa Trời. Cho nên lúc Dustin kể cho vợ nghe ý tưởng mượn nợ này, Kendall thất vọng và hi vọng chồng mình quay trở lại với Chúa thay vì với nợ nần. Cô quyết định nói chuyện với chồng về quyết định của họ và khích lệ chồng tin cậy Đức Chúa Trời. Thật biết ơn Chúa, Dustin tiếp nhận sự khôn ngoan của vợ mình. Lúc họ cầu nguyện, họ nghe Đức Thánh Linh bảo họ gieo giống. Dĩ nhiên, lúc đó, họ không có số tiền Chúa bảo họ gieo, cho nên họ đã làm việc liên tục trong 28 ngày tiếp theo cho đến khi có đủ số hạt giống để gieo theo như điều Chúa chỉ cho họ. Kết quả ư? Công việc kinh doanh của họ phát lên.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Khoảng một năm hơn, họ đã có thể trả dứt điểm khoản nợ 175,000 đô, và Dustin nói rằng anh đã kiếm được số tiền GẤP 12 LẦN năm đó trong toàn bộ cuộc đời anh từ trước đến giờ! Kendall và Dustin đã thấy Vương quốc Đức Chúa Trời lúc nào cũng hiệu quả!

Câu trả lời: Ân điển

Chúng ta đã nói về tầm ảnh hưởng của lòng rộng rãi tác động đến con người về mặt thuộc linh — nó làm mềm lòng con người với thái độ biết ơn dành cho bạn và cho Đức Chúa Trời của bạn là thế nào. Chúng ta cũng nói về điều Phao-lô đã nói, là điều mang đến khả năng để rộng rãi và đó cũng chính là kết quả của ân điển đến từ Đức Chúa Trời trong đời sống chúng ta.

Còn họ sẽ cầu nguyện cho anh em và quý mến anh em, vì ân điển kỳ diệu Đức Chúa Trời đã ban cho anh em. Cảm tạ Đức Chúa Trời vì sự ban cho của Ngài không tả xiết!

—2 Cô-rinh-tô 9:14-15

Chúng ta đã nói về sự nhấn mạnh của Phao-lô khi ông dùng từ ngữ “vượt trội” lúc ông mô tả về ân điển mà Đức Chúa Trời ban cho để khiến chúng ta được thịnh vượng. Chúng ta biết ân điển có nghĩa là sự tăng cường làm cho mạnh mẽ điều gì đó. Phao-lô gọi sự tăng cường làm cho mạnh mẽ của ân điển Đức Chúa Trời là sự ban cho không tả xiết của Chúa dành cho chúng ta! Tôi nghĩ bất kỳ ai cũng sẽ phải thừa nhận rằng nếu Đức Chúa Trời, chính Ngài là Đấng đã giúp họ

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

thịnh vượng trong đời sống thì họ sẽ được thịnh vượng. Để giúp bạn nắm bắt được độ lớn cho những gì Đức Chúa Trời muốn thực hiện trong đời sống bạn và quyền năng vô biên được dành sẵn cho bạn, hãy cùng tôi đến với phần thượng văn và bắt đầu từ câu 6 của phân đoạn Kinh Thánh trên.

Hãy nhớ rằng: Ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. Mỗi người nên quyên góp tùy theo lòng mình đã định, không miễn cưỡng hoặc do ép buộc, vì Đức Chúa Trời yêu mến người dâng hiến một cách vui lòng.

Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em ân điển dồi dào để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành, như có chép rằng: “Người ban phát rộng rãi, giúp đỡ kẻ nghèo khó; Sự công chính của người tồn tại mãi mãi.”

Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:6-11

Bây giờ, đây mới là nơi mọi thứ bắt đầu trở nên thực sự hấp dẫn! Chúng ta thấy từ ngữ ân điển được sử dụng ở đây, chỉ khác một điều là Phao-lô bổ sung thêm cho nó tính từ dồi dào. Rõ ràng Phao-lô đang nói về sự ban cho và sự nhận lãnh và điều quan trọng chính là một khi bạn ban cho thì ân điển dồi dào của Đức Chúa Trời đã được dành sẵn để mang

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

mùa gặt đến cho bạn. Ân điển dồi dào của Đức Chúa Trời ngụ ý đến toàn bộ quyền năng, sự khôn ngoan, ơn huệ và sự thông tuệ của Đức Chúa Trời bây giờ đã được dành sẵn cho bạn để bạn bắt lấy mùa gặt từ hạt giống đó. Tôi không biết bạn thế nào chứ với tôi thì điều này khiến tôi cực kỳ phấn khích! Nhưng như thế không có nghĩa mùa gặt tự động xảy ra cho bạn đâu.

Nếu một nhà nông giàu có đến nói với bạn rằng anh sẽ cho bạn mượn hết tất cả các trang thiết bị nông trại của anh,

**...NĂNG LỰC
CỦA ĐỨC CHÚA
TRỜI ĐANG KÈ
CẬN BÊN BẠN
ĐỂ GIÚP ĐỠ BẠN
THU HOẠCH SAU
KHI BẠN GIEO
VÀ VÌ CỚ ĐÓ,
BẠN SẼ CÓ MỘT
TƯƠNG LAI TÀI
CHÍNH KHÔNG
GIỚI HẠN!**

chúng có giá hàng triệu đô la, để bạn trông trọt và thu hoạch nhưng nếu bạn không biết tí gì về công việc nhà nông thì chúng chẳng mang lại cho bạn một chút ích lợi nào. Đức Chúa Trời đã khiến cho toàn bộ quyền năng của Ngài được sẵn ban cho chúng ta rồi nhưng chúng ta vẫn phải thực hiện vai trò của mình, giống như một nhà nông thì phải biết về công việc nhà nông chứ không phải chỉ có vãi hạt giống xuống đất rồi thôi. Bây giờ, tất cả những

gì tôi muốn bạn hiểu đó là toàn bộ năng lực của Đức Chúa Trời đang kè cận bên bạn không những để giúp đỡ bạn thu hoạch sau khi bạn gieo mà thậm chí còn giúp bạn biết gieo khi

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

nào và gieo ở đâu. Và vì có đó, bạn sẽ có một tương lai tài chính không giới hạn!!!!

Giờ thì chúng ta cần đi xa hơn và nói nhiều hơn về sự mặc khải tổ tường trong phân đoạn này cho mục đích tại sao phải có tiền.

Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em ân điển dồi dào để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành.

Chúng ta thấy điều đầu tiên Đức Chúa Trời đề cập đó là đáp ứng mọi nhu cầu của bạn. Hãy chú ý Ngài không nói về mỗi tiền bạc thôi đâu. Ngài nói là Ngài ban cho bạn tất cả mọi thứ tại mọi thời điểm! Tôi luôn nói câu này theo cách này, “Bạn cứ lo công việc của Chúa còn Chúa sẽ lo công việc của bạn.” Lo mọi sự và mọi lúc cho bạn! Ý tôi là bạn sẽ không bao giờ ra đi tay không dù cho có bất kỳ điều gì xảy đến với nền kinh tế đi chăng nữa. Khi Đức Chúa Trời phán mọi nhu cầu của bạn sẽ được đáp ứng, Ngài không có ý nói suông đâu.

Anh em sẽ cho nhiều dân tộc vay nhưng anh em không vay mượn ai cả. Đức Giê-hô-va sẽ đặt anh em đứng đầu chứ không phải đứng chót, anh em sẽ luôn ở trên chóp chứ không ở dưới đáy; nếu anh em vâng theo các điều răn của Giê-hô-va Đức Chúa Trời mà hôm nay tôi truyền cho anh em, tuân giữ và thực hành,

— Phục Truyền 28:12b-13

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Khi Đức Chúa Trời nói rằng mọi nhu cầu của bạn sẽ được đáp ứng có nghĩa Ngài đang nói đến việc bạn được bước đi trên con đường tự do tài chính hoàn toàn không nợ nần, đó là bạn được bước đi trên con đường thực hiện sự kêu gọi của Chúa bằng niềm đam mê và bạn sẽ được ăn những sản vật tốt nhất của đất. Nó còn có nghĩa bạn có sức khỏe hoàn mỹ và có sự bình an trọn vẹn.

Thứ hai, sau khi bạn được đáp ứng mọi nhu cầu, bạn không phải tồn tại nữa mà là bạn đang cực kỳ sống động.

Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

Kết quả cuối cùng cho việc có khả năng tài chính là để lay động tâm lòng của mọi người hướng về Đức Chúa Trời. Điều đó có nghĩa là gieo cho cá nhân lúc họ bị túng ngặt hoặc để hỗ trợ cho nhiệm vụ của Đức Chúa Trời trên đất. Cả hai việc làm này đều lay động tâm lòng của con người hướng về Đức Chúa Trời. Với suy nghĩ đó trong đầu, hãy để tôi nói về niềm tin sai trật tôi thường nghe được. Có một người từng nói với tôi rằng họ không cần phải có nhiều tiền hơn nữa để làm gì vì họ có đủ rồi. Chà, họ đã bỏ lỡ toàn bộ mục đích của việc có tiền mà chúng ta vừa mới nói trước đó. Nếu bạn chỉ nói có tiền đơn giản là để sống thoải mái và có được mọi thứ mình cần thì tôi đoán đó là nơi khiến cho tiền của bạn bị tiêu tán đi. Nhưng đây mới là phần bạn cần nắm bắt đây. Đức Chúa Trời cần có nhiều tiền hơn nữa!!! Hãy để tôi nói lại:

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

ĐỨC CHÚA TRỜI CẦN NHIỀU TIỀN HƠN!

Còn có nhiều thứ cần phải làm cho xong lắm.

Đức Chúa Trời có quyền khiến cho toàn bộ ân điển tuôn chảy vào người anh em, để trong mọi sự, mọi lúc, anh em đều được đáp ứng nhu cầu, hầu cho anh em cũng tuôn đổ vào trong mọi việc lành.

Bạn cần tham dự vào mọi công việc lành. Mọi công việc lành cần được hoàn thành thay cho nhà Vua. Sự thật thì bạn có công việc rất cụ thể cần thực hiện, theo Ê-phê-sô 4.

Nhưng ân điển đã được ban cho mỗi người chúng ta theo mức độ ban phát của Đấng Christ.

— Ê-phê-sô 4:7

Chính Ngài đã ban cho một số người làm sứ đồ, một số người làm nhà tiên tri, một số người khác làm nhà truyền giảng Tin Lành, một số người khác nữa làm mục sư và giáo sư, để các thánh đồ được trang bị cho công tác phục vụ.

— Ê-phê-sô 4:11-12a

Bạn thấy đó, hầu hết mọi người muốn được tự do tài chính là bởi vì họ quá mệt mỏi với cuộc đua chuột. Họ tìm kiếm sự bình an. Và vì hầu hết mọi người đều làm công việc họ không thích nên họ đi tìm sự tự do qua việc có tiền có thể mang lại cho họ. Họ đi tìm tự do qua việc có tiền để họ có thể làm được điều họ muốn thay vì điều họ bị bắt buộc phải làm.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Đây là câu phát biểu khiến cho những con người tôn giáo phát điên:

Bạn sẽ được dư dật theo mọi cách.

—2 Cô-rinh-tô 9:11

Vâng, câu này nói quá rõ còn gì—Bạn sẽ nên giàu có! Bấy giờ từ giàu có là chủ ngữ, dĩ nhiên trong nền văn hoá của chúng ta, nó bị hiểu sai nhiều nhất. Chúng ta thật sự không thể nói rằng người có một tỉ đô la thì hạnh phúc hơn người có 100,000 đô la.

Dĩ nhiên, không hề như vậy, làm người giàu có là có sự đáp ứng cho mọi nhu cầu, là ăn được sản vật ngon nhất của đất nhưng đồng thời còn được chơi đùa bên con cháu, được nắm tay người bạn đời yêu dấu và còn nhiều điều kỳ diệu khác trong cuộc sống nữa. Drenda và tôi cùng nhau có hết thảy 5 người con, tất cả bọn trẻ đều yêu mến Chúa và phục vụ Chúa trong mục vụ theo cách này hoặc cách kia. Tất cả chúng tôi sống gần gũi nhau và thành thật mà nói, chúng tôi rất thích đi chơi cùng nhau. Tôi gọi đó mới là giàu có!

Bạn thấy đó, đám người tôn giáo sẽ nghĩ rằng có nhiều tiền là tham lam. Nhưng bạn không thể nói bạn có quá nhiều tiền khi làm những việc liên quan đến con người cùng với Chúa được. Sẽ luôn có những nhiệm vụ, công tác mới và những vùng đất mới cần phải chiếm lĩnh.

Cho nên, một lần nữa, Đức Chúa Trời muốn bạn phải có thật nhiều sự cung ứng để thực thi công tác của Ngài trong thế gian. Đức Chúa Trời muốn bạn là người rộng rãi

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

vì Ngài, giúp đỡ mọi người, gây quỹ cho những sự uỷ thác của Ngài. Nếu bạn có khả năng làm người rộng rãi trong mọi dịp tiện thì bạn phải có tiền cái đã. Ý tôi nói về mọi dịp tiện ở đây có nghĩa là mỗi ngày hoặc nhiều lần trong ngày. Hãy thành thật với nhau — để có khả năng làm điều này, bạn không thể sống tháng này đã tắt bật lo toan cho tháng kia được; bạn phải có tiền nhiều hơn mức bạn cần để chi trả các hoá đơn, thậm chí còn cần nhiều hơn thế nữa! Tôi nghĩ mọi người sẽ đồng ý điều này. Nhưng bây giờ hãy cùng bàn về việc hiện thực hoá lý tưởng khi chúng ta nói chung về việc làm người rộng rãi hoặc ban cho.

Bạn sợ gì khi cho? Đó là chúng tôi còn không có đủ để xài nữa là, có phải vậy không? Hey, có thể bạn nghĩ, *Tôi cần khoản tiền đó* và dĩ nhiên là bạn cần nó rồi. Nhưng bạn đoán được gì không? Như tôi đã nói, Chúa cũng cần khoản tiền đó vậy. Thế thì Chúa kiếm đâu ra khoản tiền Ngài cần để dùng cho công tác mà Ngài đã uỷ thác trên đất? Dĩ nhiên tiền đó sẽ đến từ túi của bạn và tôi và của những tín hữu khác nữa. Người của Sa-tan sẽ không gây quỹ cho công tác của Đức Chúa Trời đâu. Đức Chúa Trời không bao giờ bắt bạn phải cho Ngài tiền để sử dụng mà không hứa rằng Ngài sẽ trả lại cho bạn

**BẠN KHÔNG
THỂ NÓI BẠN
CÓ QUÁ NHIỀU
TIỀN KHI
LÀM NHỮNG
VIỆC LIÊN
QUAN ĐẾN
CON NGƯỜI
CÙNG VỚI
CHÚA ĐƯỢC.**

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

đâu, trả lại bằng cách đầu tư cho bạn, phải vậy không? Chà, điều đó còn tùy thuộc vào việc bạn cầu xin ai.

Đại đa số tín hữu sẽ nói rằng thật sai lầm khi tin rằng Chúa sẽ trả lại cho họ qua việc họ ban cho. Họ tin rằng trao cho Chúa mà còn mong đợi nhận lại bất cứ thứ gì thì điều đó được dựa trên lòng tham và làm giảm thiểu đi hành động thờ phượng thánh khiết Đức Chúa Trời của họ. Bạn có tin anh nông dân kia sẽ rất bất ngờ khi biết chắc hạt giống của anh ta sản sinh ra lợi tức cho anh ta lẫn gia đình anh ta không? Anh ta chỉ đơn giản vận dụng những quy luật Thượng Đế ban cho anh ta mà thôi. Chúa rất vui khi nhìn thấy chúng ta thịnh vượng. Ngài ban cho chúng ta quy luật gieo và gặt để chúng ta được ích lợi. Chúa Giê-su đã kể một ẩn dụ nói về chuyện này. Đó là câu chuyện được kể trong lớp học Kinh Thánh Trường Chúa Nhật từ lâu nay rồi. Nhưng vì một lý do nào đó, các giáo viên luôn bỏ qua phần cực kỳ quan trọng trong câu chuyện. Hãy đến với Lu-ca chương 10 và ẩn dụ về người Sa-ma-ri nhân lành.

“Khi ấy, có một luật gia đứng dậy hỏi để thử Đức Chúa Jêsus rằng: “Thưa Thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?”

Ngài đáp: “Trong luật pháp có chép điều gì? Người đọc và hiểu thế nào?”

Người ấy thưa: “Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức lực, hết tâm trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người; và yêu thương người lân cận như chính mình.”

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

Đức Chúa Jê-sus phán: “Người đáp phải lắm. Hãy làm điều đó thì người sẽ sống.”

Nhưng ông ấy muốn chứng tỏ mình là công chính nên thưa với Đức Chúa Jê-sus: “Ai là người lân cận tôi?”

Đức Chúa Jê-sus đáp: “Có một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô rơi vào tay bọn cướp. Chúng lột hết quần áo và đánh đập rồi bỏ đi, để mặc người đó dờ sống dờ chết. Bấy giờ, có một thầy tế lễ tình cờ đi xuống đường đó, thấy nạn nhân thì đi tránh qua bên kia đường. Tương tự như thế, một người Lê-vi cũng đến nơi, thấy rồi cũng tránh qua bên kia mà đi.

Nhưng có một người Sa-ma-ri đi đường, đến gần thấy nạn nhân thì động lòng thương xót liền áp lại, lấy dầu và rượu xức vào vết thương, băng bó lại, rồi đỡ nạn nhân lên con vật của mình và đưa đến quán trọ để săn sóc. Ngày hôm sau, ông lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán và nói: ‘Hãy săn sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi trở về tôi sẽ hoàn lại.’

Theo người nghĩ, trong ba người đó, ai là người lân cận với kẻ bị cướp?”

Luật gia thưa: “Ấy là người đã bày tỏ lòng thương xót đối với nạn nhân.”

Đức Chúa Jê-sus phán: “Hãy đi, làm theo như vậy.”

— Lu-ca 10:25-37

Tôi nghĩ tất cả chúng ta đều nghe câu chuyện này với bài học “Chúa sẽ làm gì nếu Ngài bước đi trên con đường đó và nhìn thấy anh chàng này?” Chúng ta biết Chúa sẽ không bỏ anh chàng bị đánh bầm giập đang nằm thoi thóp trên đường

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

đó đâu. Bài học mà hầu hết các lớp Trường Chúa Nhật sẽ dạy từ câu chuyện này đó là chăm sóc mọi người là tấm lòng của Đức Chúa Trời và tôi hoàn toàn đồng ý với điều này. Tuy nhiên để hiểu sự quở trách của Chúa Giê-su, bạn cần biết người Do Thái kì thị người Sa-ma-ri và xem họ là ô uế. Còn người Do Thái tự xem mình thánh khiết và công chính hơn những người Sa-ma-ri rất nhiều trong mắt Đức Chúa Trời. Cho nên câu chuyện của Chúa Giê-su về cơ bản là một cái tát, vả vào mặt thầy dạy kinh luật này, là một sự quở trách cho thái độ đạo đức giả của ông ta. Nhưng có một phần tôi chưa bao giờ nghe và ý tôi là chưa bao giờ, đó là phần câu chuyện liên quan đến hai đồng bạc.

Rồi anh đỡ nạn nhân lên con vật của mình và đưa đến quán trọ để săn sóc. Ngày hôm sau, ông lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán và nói: ‘Hãy săn sóc người này, nếu tốn hơn nữa, khi trở về tôi sẽ hoàn lại.’

— Lu-ca 10:34b-35

Trong câu chuyện này, Chúa Giê-su đang dạy dỗ, chúng ta có thể thấy nhân loại bị đánh cho bầm dập và thâm tím người bởi tên trộm Sa-tan. Chúng ta sẽ hiểu dầu và rượu là hai điều đại diện tiên tri về Đức Thánh Linh và giao ước huyết mà Chúa Giê-su ban tặng cho những ai đến với Ngài. Rồi Chúa Giê-su tiếp tục câu chuyện sau khi người đàn ông này được xức dầu và rượu. Người Sa-ma-ri biết người đàn ông này cần có thời gian để lành vết thương, cho nên anh đã

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

đem người này đến nơi an toàn để hồi phục, mọi phí tổn cứ tính cho anh. Người chủ quán trọ đại diện cho hội thánh địa phương. Đây là nơi Chúa Giê-su đem những người bị đánh bầm giập, toi tả, và hấp hối trên đường đời đến tá túc. Họ được sanh lại, được thanh tẩy khỏi tội lỗi bởi giao ước huyết và được làm cho sống động bởi Đức Thánh Linh, tuy nhiên họ vẫn còn mang những vết sẹo của sự đau khổ do hệ thống rửa sả của quả đất mang lại. Họ cần có thời gian để lành bệnh và cần học cách sống hoàn toàn mới. Chúa Giê-su đặt để họ trong hội thánh địa phương và dưới người chủ quán trọ—người chăn bầy—giám sát sự tiến bộ của họ.

Nhưng chúng ta lại tìm thấy cùng một thái độ như thầy dạy kinh luật ở trong hội thánh. Những người này không muốn liên quan gì đến công việc giúp đỡ trong quán trọ cả. Mục sư phải dành thời gian năn nỉ người ta đến giúp đỡ cho công tác thiếu nhi hay giúp đỡ nhóm nhỏ. Nhưng dường như người ta đang bận việc riêng và khó lòng kết ước. Khi mọi người không tình nguyện kết ước, tôn giáo cố gắng làm họ cảm thấy có lỗi trong việc giúp đỡ bằng việc nói rằng, “Anh nợ Chúa điều đó nên anh phải lo cái này, cái kia đi. Rồi sau đó, hãy xem Chúa vừa làm gì cho anh kìa.” Và tôi đồng ý chúng ta lúc nào cũng nên sẵn lòng, biết ơn Chúa và mong muốn giúp đỡ người khác. Nhưng Chúa không hành động bằng hệ thống “Con nợ Ta”.

Người này tiếp tục, “Ta sẽ trả trước hai đơ-ni-ê để ông lo trang trải chi phí và tôi sẽ hoàn lại cho ông **BẤT CỨ CÁI GÌ** ông đã tốn khi tôi trở lại.” Bây giờ, lúc anh nói “Khi tôi trở

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

lại”, anh không có ý nói khi Chúa Giê-su trở lại mà thay vào đó khi anh — một doanh nhân — trở lại quán trọ. Có sự song hành tiên tri trong câu chuyện này. Câu nói này có ý ám chỉ sẽ có sự giúp đỡ tài chính kịp lúc dành cho người chủ quán trọ.

Bây giờ, có lẽ chúng ta sẽ nói, “Tuyệt vời. Đức Chúa Trời sẽ lo toàn bộ chi phí chăm sóc người bị thương này”; tuy nhiên nghĩ như vậy là làm hư động cơ của nhiều người và đó là lý do tại sao nếu tôi nhờ bạn nuôi 200 người giúp tôi và tôi nói tôi sẽ lo toàn bộ chi phí đồ ăn thì bạn có thể có hoặc không hứng thú gì chuyện này cả. Vâng, bạn có thể giúp đỡ vì lòng trung thành bạn dành cho tôi hoặc vì trách nhiệm đối với Chúa và đó là điều đôi khi bắt buộc phải có. Nhưng khi chuyện này trở thành phong cách sống, tôi nhờ bạn làm chuyện đó thường xuyên thì có lẽ bạn không hứng thú gì luôn.

Tôi tin sẽ có quá nhiều mục sư thấy họ như đang van xin, nài nỉ dân sự của họ dự phần vào công việc gì đó là bởi vì họ không dạy cho dân sự biết rằng Đức Chúa Trời sẽ trả lại cho sự rời rạc của chúng ta. Ngài muốn bạn biết rằng đây là gia đình làm ăn kinh doanh và như vậy thì bạn có quyền gạt lại cái bạn đã gieo chur. Phao-lô nói chuyện này trong thư tín ông gửi cho hội thánh Cô-rinh-tô.

“Có ai ăn lương nhà mà đi đánh giặc chẳng? Có ai trông vườn nho mà không ăn trái? Hay có ai chăn bầy súc vật mà không dùng sữa của chúng chẳng? Tôi nói vậy, có phải là theo cách người đời không? Luật pháp cũng chẳng nói như thế sao? Vì luật Môi-se có chép: “Chớ khớp miệng con bò đang đập lúa.”

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

Có phải Đức Chúa Trời lo cho bò không? Hay vì chúng ta mà Ngài nói điều đó? Đúng là vì chúng ta mà có lời đó; vì người cày phải cày với hi vọng, người đập lúa phải đập lúa với hi vọng được chia phần.”

— 1 Cô-rinh-tô 9:7-10

Bạn sẽ phải đồng ý rằng nếu bạn là người làm ăn thì bạn biết bạn phải nhận được phần thưởng xứng đáng với nỗ lực bạn bỏ ra, và như vậy bạn sẽ càng có động lực làm và làm bằng đam mê. Đây là điều Chúa muốn bạn hiểu: Đây là gia đình làm ăn kinh doanh. Đức Chúa Trời không muốn bạn phục vụ Ngài vì sợ hãi. Sợ hãi này là tư duy của người làm vì trách nhiệm, bắt buộc, ép uổng, cực chẳng đã. Nhưng Ngài muốn bạn phục vụ là vì tấm lòng của bạn dành cho Ngài và cho niềm vui được ban thưởng.

Chúa Giê-su chọn nhân vật chủ quán trọ cho câu chuyện vì một lý do quan trọng. Chúng ta hiểu chủ quán trọ đang hoạt động kinh doanh. Ông ta phải tính toán, lo liệu tỉ suất giá cả hằng ngày rồi lo trước, lo sau, lo cho người quản lý lẫn đội ngũ nhân sự nữa. Nhưng trên mọi chi phí cần thiết để duy trì hoạt động kinh doanh nhà trọ, ông còn cần có lợi nhuận nữa. Đúng rồi đấy, lợi nhuận. Mỗi khi chủ quán trọ tính tiền khách đến trọ qua đêm, ông tạo ra lợi nhuận. Vì lý do đó, chủ quán trọ có một góc nhìn khác đối với người bị thương được đem đến trước cửa nhà ông. Việc chăm sóc người bị thương này chẳng khiến ông mất một cắc bạc nào. Mà trên thực tế, người chủ quán trọ hiểu đêm nào người bị thương này còn ở nhà trọ

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

của ông thì đêm đó ông còn có lời; và với một tài khoản mở đã được vị thương nhân này đề xuất, có lẽ chủ quán trọ còn cảm thấy mê mê mẩn mẩn là khác. Tôi có thể hình dung ra cuộc nói chuyện giữa người chủ quán trọ với vị thương nhân trước khi anh khởi hành: “Này anh, nếu anh thấy có bất kỳ ai khác cần giúp đỡ dọc đường đi thì nhớ mang họ đến đây nhé. Tôi sẽ chăm sóc kĩ càng tất cả những người anh đem đến cho tôi, nếu hết phòng, tôi sẽ xây thêm!”

Như bạn thấy đó, còn có nhiều câu chuyện khác Chúa Giê-su cũng làm tương tự như câu chuyện này. Chúa Giê-su đang cố gắng sửa lại tư duy tôn giáo là tư duy của chuyên gia kinh luật đối với Đức Chúa Trời và Chúa Giê-su cũng đang chỉ ra rằng việc chăm sóc người khác thật sự chẳng mất gì cả. Mà ngược lại, trên thực tế, chăm sóc người khác còn được ban thưởng nữa.

Tôi luôn cảm thấy buồn khi nghe người ta nói Chúa làm điều xấu cho người tốt hay khi tôi thấy người ta phục vụ Chúa vì trách nhiệm tôn giáo thay vì một cuộc đời đầy hấp dẫn họ có thể có được khi phục vụ Ngài. Sa-tan cố gắng che đậy sự tốt lành của Chúa khỏi dân sự Ngài để họ không sẵn lòng phục vụ Ngài với trọn cả tấm lòng. Đối với hầu hết mọi người, hội thánh chỉ là

**SA-TAN CỐ
GẮNG CHE ĐẬY
SỰ TỐT LÀNH
CỦA CHÚA KHỎI
DÂN SỰ NGÀI ĐỂ
HỌ KHÔNG SẴN
LÒNG PHỤC VỤ
NGÀI VỚI TRỌN
CẢ TẤM LÒNG.**

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

một sự kiện nằm trên lịch thay vì hiểu họ chính là hội thánh, quán trọ là nơi Đức Chúa Trời đem người đến để họ trở nên trọn vẹn. Họ bỏ lỡ mất tấm lòng của Đức Chúa Trời—rằng Ngài sẵn lòng trả bất cứ giá nào để chạm đến con người—và Ngài luôn ban cho chúng ta nhiều hơn cái chúng ta đầu tư. Luôn là như thế.

Tôi còn nhớ nhiều năm trước tôi có cuộc nói chuyện với anh trai của Drenda về một điều rất quan trọng—đó là, Chúa là Đáng tốt lành và là Đáng ban thưởng, và Ngài ban cho chúng ta Vương quốc để đáp ứng mọi nhu cầu của chúng ta. Sự hiểu biết về Vương quốc như thế này là điều mới mẻ đối với Johnny và vợ anh là Candi khi họ bước ra khỏi hội thánh truyền thống. Johnny và Candi là giáo viên tại Georgia.

Trong lúc vừa dạy học Johnny vừa làm công việc bán thời gian cho công ty tài chính của tôi, Forward Financial Group. Vào năm đầu làm việc tại công ty, anh dành nhiều thời gian làm việc cho công ty hơn là giảng dạy cho nên anh quyết định nghỉ dạy và đi làm trọn thời gian trong công ty tài chính của tôi.

Ban đầu, Johnny làm rất tốt. Nhưng nửa năm sau đó, tôi thấy anh bắt đầu chững lại và nhìn là tôi biết anh không thể tiếp tục giữ được tốc độ đó lâu hơn nữa. Drenda và tôi lên kế hoạch đi Georgia vào dịp lễ Giáng Sinh và lần đó tôi hoàn toàn cố tình dành thời gian cho Johnny để xem liệu tôi có thể biết được một vài lý do nào đó cho việc tại sao anh không sinh lời ở mức anh cần của một người làm trọn thời gian. Trước khi gọi cho Johnny thì anh ta đã gọi tôi trước rồi và anh ta

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

hỏi liệu tôi có thể ghé qua anh để bàn chuyện công việc được không. Dĩ nhiên là được rồi vì tôi đã chuẩn bị trước là sẽ làm vậy rồi mà. Tôi có thể nói rằng Johnny và Candi đang rất sợ hãi. Hoá đơn họ phải trả cho tháng hiện tại lên đến 5,000 đô và bây giờ họ không có tiền để trả tiếp 5,000 đô cho tháng sau.

Khi ngồi xuống nói chuyện với Johnny, câu đầu tiên anh nói là, “Nó không hiệu quả.” Tôi biết tất cả sự hiểu biết về Vương quốc đều quá mới mẻ cho Johnny và Candi, và tôi cảm thấy mình cần hướng dẫn họ cách thực hành lẽ thật thuộc linh này. Vì tôi biết Vương quốc luôn luôn hiệu quả! Cho nên tôi dành 2 giờ đồng hồ để đi qua hết tất cả những quy luật của Vương quốc cũng như cách khai phóng đức tin. Lúc tôi chia sẻ, tôi có thể cảm nhận được nỗi sợ dần tan đi và đức tin bắt đầu trỗi dậy trong họ.

Tôi biết Johnny đã sẵn sàng cho bước kế tiếp. Tôi nói, “Johnny, anh cần gieo giống cùng với Chúa và hãy tin rằng Ngài có tiền để đáp ứng nhu cầu của anh.” Johnny và Candi đồng ý nhưng họ không có tiền. Tình cờ là tôi có đem theo tám séc trị giá 160 đô cho Johnny từ văn phòng. Tôi biết họ có thể sử dụng số tiền này nhưng thay vào đó tôi khích lệ họ gieo tờ ngân phiếu như hạt giống vì cả hai người bọn họ đều biết tự thân 160 đô không thể nào lo nổi các hoá đơn trị giá 5,000 đô họ cần hay cho hoá đơn 5,000 đô sắp đến họ cần phải trả. Họ đồng ý không tiêu xài mà gieo đi.

Lúc chúng tôi cầu nguyện và khai phóng hạt giống cùng nhau, tôi hỏi Johnny, “Anh tin mình sẽ nhận được điều gì khi anh gieo số giống này đi?”, khi lời vừa ra khỏi miệng tôi,

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

Thánh Linh ngăn tôi lại và nói đừng bắt Johnny trả lời và tôi biết lý do. Tất nhiên Johnny sẽ nói anh tin mình sẽ nhận được 5,000 đô vì đó là gốc rễ của áp lực mà. Thay vào đó, Thánh Linh bảo tôi, “Con hãy hỏi Johnny liệu nhận lại 12,000 đô trong 30 ngày thì sẽ đủ chứ?” Rồi tôi làm đúng như vậy. Tôi ngăn không cho cậu ta trả lời câu hỏi trước đó mà lần này tôi hỏi “12,000 đô trong 30 ngày thì đủ chứ?”. Tôi có thể thấy cậu ta mở mắt tròn xoe khi nghe tôi nói số tiền Chúa bảo tôi hỏi cậu ta. Tôi biết Johnny chưa từng kiếm được 12,000 đô trong 30 ngày bao giờ. Cậu ta ngồi xuống suy nghĩ một phút rồi trả lời “vâng, tôi tin.” Tôi cũng hỏi Candi y như vậy và cô cũng trả lời có. Chúng tôi chụm tay lại, đặt trên tấm séc và khai phóng đức tin cho con số 12,000 đô trong 30 ngày.

Ba tuần sau, tôi nhận được cuộc gọi của Johnny. Lạy Chúa, cậu ta đang phấn khích. Trong ba tuần đó, công việc kinh doanh đem lại cho cậu không những 12,000 đô mà còn là 17,000 đô. Cậu ta nói bấy giờ cậu thực sự tin rồi.

Thật không may, hai tháng sau, Johnny bị mất tay lái trong một đêm mưa to khi đang trên đường về nhà từ chỗ cuộc hẹn. Xe bị hư hoàn toàn nhưng Johnny đã sống sót sau vụ tai nạn, điều đó cho thấy Chúa đã gìn giữ anh. Tuy nhiên, do tai nạn, Johnny không thể đi làm, cậu cần dưỡng thương. Suốt thời gian đó, căn nhà của cậu bị tịch thu tài sản để thế nợ và đã sẵn sàng để bán phát mãi. Cậu ta cần 10,000 đô để tháo căn nhà xuống.

Tuy nhiên, suốt thời gian đó, Johnny và Candi lại quyết định họ cần chuyển đến Ohio để tiếp cận gần hơn với sự dạy

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

dỗ về Vương quốc đang thay đổi cuộc đời của họ lúc đó. Cho nên, họ đã lên toàn bộ danh sách những việc cụ thể cho việc bán căn nhà mặc dầu họ biết họ chỉ còn khoảng một tháng trước khi chuyển bán phát mãi căn nhà xảy ra. Ngày bán phát mãi căn nhà càng đến gần mà chưa có người mua thực tế nào ghé qua cho đến khi còn vài ngày nữa là đến ngày căn nhà bị bán phát mãi thì có một người đàn ông ghé qua và đề nghị mua căn nhà. Nhưng ông ta có một yêu cầu. Ông ta muốn biết liệu ông có thể đưa trước 10,000 đô cho Johnny để giữ lại căn nhà của Johnny thêm 30 ngày nữa cho đến khi ông làm xong vài thương vụ nữa rồi sẽ gom tiền trả cho Johnny được hay không. Johnny bị sốc. Anh biết mình phải kéo căn nhà ra khỏi chuyện bị bán phát mãi, vậy thì phải có người mua chịu trả tiền mặt trong khi chỉ còn vài ngày nữa là căn nhà bị rao bán rồi. Người mua này muốn viết tẩm séc trị giá 10,000 đô cho Johnny ngay lúc đó rồi ông sẽ quay lại sau. Đây chính xác là số tiền Johnny cần. Johnny biết đó là Chúa, anh cầm lấy tờ séc 10,000 đô và trả tiền cho căn nhà. Ồ, 10,000 đô là giá cao nhất của giá niêm yết.

Rồi Johnny và Candi chuyển đến Ohio và sống trong căn nhà người ta cho thuê. Họ tham gia hội thánh Faith Life và Johnny nhảy sang công việc kinh doanh với sức sống mới. Nhưng bấy giờ lại có một nan đề mới xuất hiện cho họ. Họ chỉ có một chiếc xe và Johnny cần xe để đi đến các cuộc hẹn trong tuần cùng với khách hàng. Chà, họ biết phải làm gì rồi. Họ gieo hạt giống cho một chiếc xe mới và tin rằng họ đã

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

nhận được lúc cầu nguyện theo Mác 11:24. Rồi gần như có một điều bất thường đã xảy ra.

Một cậu bạn từ thời thơ ấu của Johnny đã gọi điện thoại và nói những lời này, “Johnny, tớ đã trả tiền cho chiếc xe đạp cậu tặng mình năm lớp sáu chưa nhỉ?”, cậu ta hỏi. Johnny đáp, “Cậu không có trả gì cả.” Rồi cậu bạn đó nói tiếp, “Chà, tớ trả liền bây giờ đây. Tớ sẽ tặng cậu chiếc BMW.” Lúc nhỏ, hai cậu này luôn nói chuyện về xe cộ và cậu kia thừa biết Johnny luôn muốn có một chiếc BMW. Cậu bạn đó đã thật sự giữ lời và chuyển tiền cho Johnny tự đi mua chiếc BMW. Nhưng khi nhận được tiền, Johnny thấy gia đình mình đông người, chiếc BMW không phải là chiếc cậu thật sự cần. Johnny và Candi quyết định mua cho Candi chiếc xe SUV dành cho gia đình và chiếc nhỏ hơn cho Johnny lái xe đi làm vì chiếc xe nhỏ của Candi đã quá cũ và cũng hay gặp trục trặc. Và đó là những gì đã xảy ra. Tôi còn nhớ cái đêm Johnny gọi điện thoại cho tôi. Cậu ta ngồi trong chiếc xe SUV mới bên cạnh chiếc xe mới kia với hai hàng nước mắt ngay lối đi xe trước nhà lúc cậu kể mình đã sốc như thế nào khi lần đầu tiên trong đời được trả tiền mặt cho hai chiếc xe ô-tô mới tinh thế này. Cậu ta đã biết Đức Chúa Trời có thể làm được mọi sự.

Một ngày kia, cậu ấy ghé qua văn phòng của tôi và nói cậu mệt mỏi với chuyện thuê nhà, bấy giờ cậu ta và Candi muốn mua đất nông trại và họ đang đi tìm mảnh đất như vậy. Chà, tôi biết tình hình thế tín dụng của Johnny không tốt lắm do sự thất bại tài chính trước đây, tôi khích lệ cậu ta ráng thuê

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thêm thời gian nữa rồi để dành tiền cho đến khi thẻ tín dụng của cậu được gia tăng mức tín dụng. Nhưng Johnny dường như không để ý nhiều đến điều tôi nói. Rồi cậu ta nói mình vừa nhìn thấy một nông trại trên đường chỗ tôi đang rao bán, và cậu ta sẽ ký séc để mua nó. Vì tôi đang là chủ công ty thế chấp tại thời điểm đó nên dĩ nhiên tôi biết Johnny sẽ không thể đủ tiêu chuẩn để mua trang trại đó. Tôi cũng biết cậu ta không có tiền trả trước để mua được cơ ngơi như thế.

Nhưng tôi bị sốc khi một tuần sau cậu ta đến văn phòng của tôi với nụ cười toe toét và nói trang trại đó đã thuộc về cậu. Khi cậu ta kể như vậy, tôi biết tôi cần nghe câu chuyện của cậu. Dĩ nhiên, cậu ta và Candi đã gieo hạt giống vào công việc Chúa như họ được dạy để tin rằng họ đã nhận lãnh được lúc mình cầu nguyện. Rồi Johnny tiếp tục giải thích cho tôi điều đã xảy ra. Cậu ta đã đi đến ngân hàng vì miếng đất đó, người quản lý mới kéo ra hồ sơ sử dụng thẻ tín dụng của cậu ra rồi ngồi xuống cùng cậu và nói rằng, “Johnny, cậu nghĩ đúng về thẻ tín dụng của cậu rồi đấy. Cậu không đủ tiêu chuẩn để mua bất kỳ thứ gì.” Nhưng người quản lý đã nói một thứ lạ lùng. Ông ta đặt tập hồ sơ tín dụng của cậu sang một bên rồi nói, “Nhưng tôi thích cậu. Hãy để tôi cho cậu biết điều tôi có thể làm cho cậu.”

Để tóm gọn hơn câu chuyện, ngân hàng sẽ trả 100% số tiền cho mảnh đất trang trại đó và cho cậu ta 4 tháng trả hết các khoản thuế tài sản còn tồn đọng, lo xăng xe cho đến chừng cậu xong hợp đồng thuê nhà để dọn đi và cuối cùng ngân hàng còn đưa cho Johnny tám séc 5,000 đô để sửa phần thêm

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

trước bị hư bê-tông. Tôi ngồi đó sững sờ lúc Johnny say sưa kể chuyện đã xảy ra và chuyện về Vương quốc. “Wow!” là tất cả những gì tôi có thể nói lúc đó.

Một tháng sau, Johnny kể cậu đã gieo hạt giống cho một chiếc xe máy kéo nhãn hiệu Ford. Cậu ta kể mình quyết định phải có một chiếc xe kéo cho nông trang mới của cậu và cậu đã gieo hạt giống rất cụ thể cho chiếc xe máy kéo chạy bằng dầu đi-e-zen. Một lần nữa, từ khi cậu ta đi làm cho tôi và rồi biết giá cả của những chiếc xe máy kéo, tôi biết cậu ta chưa đủ tiền để mua đồ như vậy đâu. Nhưng khá chắc chắn, vài tuần sau khi nhìn trên đường, tôi thấy Johnny lái chiếc xe máy kéo Ford đi-e-zen hướng về căn nhà của cậu ấy. Khi tôi hỏi cậu ta kiếm đâu ra chiếc xe máy kéo này và bằng cách nào, cậu ta trả lời rằng tình cờ có một người phụ nữ lại gặp anh ta lúc ở hội thánh, cô ấy hỏi liệu cậu ta có biết ai đang cần mua xe máy kéo hay không. Họ đang thanh lý nông trang của gia đình và họ muốn bỏ đi một chiếc xe máy kéo. Johnny đáp cậu ấy rất muốn xem nó. Chà, cô nói cậu ta đừng lo gì chuyện tiền nong, cứ trả khi nào cậu có thể là được; cô ta không vội gì cả. Cho nên giờ xe máy kéo là của cậu ta rồi.

Cậu ta liên tiếp thành công. Tháng tiếp theo, cậu ta kiếm được 72,000 đô chỉ trong vòng một tháng. Nếu bạn hỏi Johnny làm thế nào điều ấy xảy ra, cậu ta sẽ nói chuyện xảy ra bởi sự rộng rãi cậu hướng về Chúa và cậu hiểu được luật lệ của Vương quốc Chúa.

Tôi vẫn còn nhớ như in đêm hôm đó, lúc ngồi nói chuyện với Johnny và Candi trong ngôi nhà ở Georgia của

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

họ khi họ bị thiếu hóa đơn 5,000 đô, đổi mặt với Giáng sinh và một đợt hóa đơn 5,000 đô la khác sắp tới mà không có tiền. Tôi biết đơn giản là tôi phải giúp họ nhìn thấy Đức Chúa Trời thông qua hoàn cảnh mờ mịt họ đang đối diện đó. Tôi bắt đầu bằng việc chỉ cho họ thấy điều chúng ta đã nói về 2 Cô-rinh-tô 9:10-11.

Đấng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở; cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:10-11

Phao-lô đang nói Đức Chúa Trời không những cung cấp hạt giống những gì bạn cần để làm người rộng rãi mà Ngài còn cung ứng bánh bạn cần cho nhu cầu riêng của bạn. Bánh nói đến mọi thứ mà đời sống cá nhân của bạn cần. Từ đó, Ngài sẽ gia tăng khả năng của bạn để bạn ban cho hơn nữa. Điều đó có nghĩa bạn sắp được gia tăng. Một lần nữa, nỗi sợ khi ban cho là gì? Đó là bạn sợ nhu cầu của chính bạn bị thiếu hụt. Nhưng ở đây Đức Chúa Trời phán Ngài sẽ cung cấp hạt giống cho kẻ gieo và bánh làm đồ ăn.

Bây giờ, có một câu hỏi quan trọng ở đây. Đó là thứ nằm trong tay bạn là hạt giống hay đồ ăn? Bạn biết gì không? Câu trả lời tùy bạn chọn; đó là hạt giống của bạn.

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

Ông ngoại của tôi cả đời làm trong nông trang. Tôi nhớ lúc còn nhỏ, tôi hay chơi trong máy gieo giống của ông. Có thể bạn chưa từng nghe về loại máy gieo giống này. Thậm chí nó còn không phải là một cái máy thật sự, nhưng đối với tôi thì là thế khi lớn lên cùng với ông ngoại. Bạn biết đó, hằng năm, cứ đến mùa thu hoạch, ông ngoại luôn trữ lại đủ lượng hạt giống nhất định rồi đổ nó vào máy gieo giống cất trong chuồng ngựa. Máy gieo giống đó chứa đầy hạt giống ông đã cất để gieo trồng vào vụ mùa xuân năm sau. Suốt những tháng mùa đông, ông ngoại hay nhìn vào chiếc máy gieo giống to đùng chứa đầy hạt đậu nành để xem ông ngoại phải chọn bán chúng đi cho nhu cầu cần dùng của gia đình hay tiếp tục cất trữ để gieo trồng vào mùa xuân là nơi ông biết chắc chắn thế nào cũng có mùa thu hoạch bội thu. Ông ngoại đã lựa chọn nhưng ông ngoại hoàn toàn tin vào những quy luật chi phối thời gian gieo giống và mùa thu hoạch và ông đặt cược toàn bộ sự sống của mình vào chúng.

Johnny và Candi đã phải đối diện với cùng một quyết định như ông ngoại lúc họ cầm trên tay tấm séc có giá trị 160 đô la. Chắc chắn họ có thể dùng nó để trả cho nhu cầu cấp bách nhất định nào đó, nhưng thay vào đó, họ biết khi họ rộng rãi đối với Chúa thì Ngài sẽ mang lại cho họ một mùa gặt lớn hơn cách lâu dài. Và họ đã đúng.

Có người rải của cải mình ra, lại được nhiều hơn; Cũng có người quá keo kiệt, nhưng chỉ được sự túng thiếu.

— Châm Ngôn 11:24

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Còn có một ẩn dụ khác Chúa Giê-su kể mà tôi nghĩ chúng ta nên nhìn vào khi còn đang ở chương này, đó là Ma-thi-ơ 25.

Khi ấy, vương quốc thiên đàng sẽ giống như một người sắp lên đường đi xa, gọi các đầy tớ lại và giao tài sản mình cho họ. Chủ giao cho người này năm túi vàng, người kia hai, người khác một, tùy theo khả năng của từng người. Rồi chủ lên đường. Người đã nhận năm túi vàng liền đi làm lợi ra, và được thêm năm túi vàng nữa. Người nhận hai túi vàng cũng vậy, được thêm hai túi vàng nữa. Nhưng, người đã nhận một túi vàng thì đi đào đất và giấu vàng của chủ.

Sau một thời gian dài, chủ của những đầy tớ này trở về và tính sổ với họ. Người đã nhận năm túi vàng đến, đem thêm năm túi vàng nữa, và nói: “Thưa chủ, chủ đã giao cho tôi năm túi vàng, đây này, tôi đã làm lợi thêm được năm túi vàng nữa.”

Chủ nói với người ấy: “Hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín kia, được lắm! Người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ đặt người cai quản nhiều. Hãy vào chung hưởng niềm vui với chủ người.”

Người đã nhận hai túi vàng cũng đến và nói: “Thưa chủ, chủ đã giao cho tôi hai túi vàng, đây này, tôi đã làm lợi thêm được hai túi vàng nữa.”

Chủ nói với người ấy rằng: “Hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín kia, được lắm! Người đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ đặt người cai quản nhiều. Hãy vào chung hưởng niềm vui với chủ người.”

Người đã nhận một túi vàng cũng đến và nói: “Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắc khe, gặt chỗ mình không gieo, thu chỗ mình

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

không rải ra; nên tôi sợ và đi giấu vàng của chủ ở dưới đất. Đây, xin hoàn lại cho chủ những gì của chủ.”

Nhưng chủ đáp rằng: “Hỡi đây tổ gian ác và lừa dối kia! Có phải người biết rằng ta gặt chỗ ta không gieo, và thu chỗ ta không rải ra không? Thế thì, lẽ ra người phải giao vàng của ta cho những người buôn vàng, để khi ta trở về sẽ nhận cả vốn lẫn lời chứ.”

Vậy, hãy lấy túi vàng khỏi tên này và cho người có mười túi vàng. Vì ai có, sẽ cho thêm để họ được dư dật; nhưng ai không có, sẽ bị cất luôn cả điều họ có nữa. Còn tên đây tổ vô ích kia, hãy ném nó ra chỗ bóng tối bên ngoài, nơi đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

—Ma-thi-ơ 25:14-30

Đây là câu chuyện quen thuộc. Người chủ sắp đi và giao nhiệm vụ lại cho ba đầy tớ. Đầy tớ thứ nhất nhận được năm túi vàng, đầy tớ thứ hai nhận được hai túi vàng và đầy tớ cuối cùng nhận được một túi vàng. Hai đầy tớ đầu đi làm ngay lập tức và đem về gấp đôi số túi vàng họ được giao. Chủ khen họ làm tốt công việc của mình. Nhưng kẻ đầy tớ thứ ba là người tôi muốn nhìn vào. Hãy nhìn kỹ để xem anh ta nói gì với chủ khi sắp phải khai trình việc anh ta đã làm với túi vàng của chủ.

Người đã nhận một túi vàng cũng đến và nói: “Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắc khe, gặt chỗ mình không gieo, thu chỗ mình không rải ra; nên tôi sợ và đi giấu vàng của chủ ở dưới đất. Đây, xin hoàn lại cho chủ những gì của chủ.”

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hãy để ý kỹ câu đầu tiên: “*Thưa chủ, tôi biết chủ là người khắt khe, gặt chỗ mình không gieo, thu chỗ mình không rải ra.*” Người đầy tớ này đang nói gì vậy? Tôi sẽ nói cho bạn biết chính xác điều anh ta đang nói. “Ai sẽ trả tiền cho số hạt giống này? Nếu chủ thu hoạch nơi chủ không gieo trồng thì, chà, phải có ai đó trồng hạt giống này xuống.” Bây giờ, đó không phải là thứ chủ đòi hỏi nơi người tôi tớ phải làm vì chủ giao tiền để anh ta mua hạt giống. Nhưng đó lại là cách người tôi tớ nhìn chủ của mình, nhìn chủ như một người hà khắc, lúc nào cũng chỉ biết nhiệm vụ. Về cơ bản, thái độ của anh ta là, “Con không liên quan gì đến chuyện này, cho nên con không quan tâm.”

Vì anh nghĩ về chủ mình như vậy nên anh thấy chủ anh như là một đóc công, nên về cơ bản anh từ khước không can dự. Anh cố gắng che đậy sự khinh thường thật sự của anh về chủ bằng việc nói ra động cơ anh giấu tiền của chủ là bởi vì anh sợ làm mất tiền của chủ, cho nên anh mới đem vàng đi chôn để bảo vệ nó. Nhưng người chủ đã nói ra sự bịp bợm của anh đầy tớ rằng nếu như anh thật sự quan tâm đến chủ thì lẽ ra anh đã đem số tiền đó đi gửi ngân hàng và từ đó cũng kiếm được ít lời rồi. Nhưng không hề như vậy, anh đầy tớ không hề sợ mất số vàng đó; anh ta chỉ sợ một khi anh can dự vào thì anh sẽ bị mất mát cái gì đó thôi.

Anh ta đã giữ trong đầu hình ảnh một ông chủ quá đáng và độc ác. Quá đáng vì ngược lại là anh ta mới đúng. Người chủ không phải là một đóc công hà khắc. Hai người tôi tớ kia được ban thưởng với sự thăng tiến lẫn việc được mời chung vui cùng với chủ sau khi họ đã thành công trong công việc với

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

số tiền của chủ. Còn tên đầy tớ này, vì hình ảnh sai lầm về chủ trong đầu anh mà anh chọn cách không dự phần.

Và đây chính xác là những gì tôn giáo dạy chúng ta— Chúa là đấng công hà khắc và làm việc với Ngài chẳng có lợi gì cả, vậy tại sao tôi phải can dự chứ? Nhưng hình ảnh về một Đức Chúa Trời như vậy hoàn toàn không đúng và đối ngược với Ngài. Nói Chúa bất công là gian ác. Đức Chúa Trời hoàn toàn ngược lại với chân dung đó. Ngài nhân từ và là Đấng ban thưởng.

Nhưng bây giờ tôi muốn nhấn mạnh một ý rất quan trọng trong câu chuyện này. Hãy chú ý cẩn thận điều chủ làm với số vàng chủ lấy lại từ tay tên đầy tớ gian ác kia.

Vậy, hãy lấy túi vàng khỏi tên này và cho người có mười túi vàng. Vì ai có, sẽ cho thêm để họ được dư dật; nhưng ai không có, sẽ bị cất luôn cả điều họ có nữa. Còn tên đầy tớ vô ích kia, hãy ném nó ra chỗ bóng tối bên ngoài, nơi đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

Tôi đọc có đúng không vậy? Người chủ lấy số vàng từ tay tên đầy tớ không xứng đáng kia và trao nó cho người có mười túi vàng chứ không giao cho người có bốn túi vàng phải không? Tôi không chắc nó có đúng theo chính sách hay không nhưng đó là điều người chủ đã làm. **HÃY CẨN THẬN CHÚ Ý!!!!**

Đức Chúa Trời sẽ ban các ý tưởng tuyệt vời cũng như nhiều nhiệm vụ khác cho con cái nào của Ngài biết làm ra

CHUYỆN CHỨA **KẾT THÚC**

**ĐỨC CHÚA TRỜI
SẼ BAN CÁC Ý
TƯỞNG TUYỆT
VỜI CŨNG NHƯ
NHIỀU NHIỆM VỤ
KHÁC CHO CON
CÁI NÀO CỦA
NGÀI BIẾT LÀM
RA LỢI NHUẬN
VÀ CHỨNG MINH
ĐƯỢC LÒNG
TRUNG THÀNH
VÀ SỰ TRUNG
TÍN VỚI NGÀI
TRONG NHỮNG
NHIỆM VỤ
NHỎ TRƯỚC.**

lợi nhuận và chứng minh được lòng trung thành và sự trung tín với Ngài trong những nhiệm vụ nhỏ trước. Chúa không ngốc đâu. Ngài sẽ giao tiền bạc của Ngài đến nơi Ngài sẽ nhận lại nhiều nhất.

Xin hãy suy nghĩ những điều tôi vừa nói: “Đức Chúa Trời sẽ giao tiền bạc của Ngài đến nơi Ngài sẽ nhận lại nhiều nhất!”

Bây giờ, dĩ nhiên Đức Chúa Trời không ở trong những tờ tiền mà Ngài ở trong những con người kinh doanh. Và khi chúng ta trung tín làm việc cách siêng năng cùng với Ngài, Ngài sẽ cất nhắc chúng

ta và ban cho chúng ta ơn huệ của Ngài cùng mọi thứ tốt lành trong Ngài nữa. Vâng, Đức Chúa Trời có ơn huệ xét theo nghĩa Ngài tin cậy giao phó những nhiệm vụ cho người Ngài tin tưởng. Những ai chứng minh được lòng trung tín của mình với Chúa sẽ nhận được sự tín nhiệm của Đức Chúa Trời để xử lý nhiều nhiệm vụ lớn hơn cũng như nhận được phần thưởng lớn hơn cho mình.

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

Hãy chú ý thái độ của hai người đầy tớ thành công. Một khi họ nhận tiền của chủ là họ đi làm việc ngay! Tại sao lại đi ngay lập tức vậy? Vì họ biết đó là cơ hội chứ không phải lao động khổ sai. Có nhiều con dân Chúa xem việc phục vụ Chúa như là kiếp trâu ngựa, là một nhiệm vụ phải làm cho xong chứ không phải là cơ hội như nó thật sự vốn có.

Lúc Drenda và tôi xây dựng Now Center, chúng tôi đã phải ra quyết định. Chúng tôi là hội thánh khoảng 300 thành viên lúc chúng tôi quyết định cần xây dựng ngôi nhà lâu dài hơn và lớn hơn cho tín hữu đang tăng trưởng trong hội thánh chúng tôi. Chúng tôi quyết định gây quỹ nhiều nhất có thể hướng đến dự án 6 triệu đô la Mỹ. Đây là số tiền khổng lồ tại thời điểm đó đối với chúng tôi. Kế hoạch là sẽ xây dựng cơ sở hạ tầng cơ bản khoảng 4,2 triệu đô la rồi sẽ bổ sung thêm 2 triệu đô còn lại cho trang thiết bị rồi sau bổ sung tiếp khi có tiền.

Đây không phải là kinh nghiệm đầu tiên của chúng tôi về lòng rộng rãi đối với những dự án của Chúa đâu, nhưng đó là dự án lớn nhất từ trước đến giờ chúng tôi từng dự phần. Tuy nhiên, giống như những người tôi tớ trong câu chuyện, là những người đã biết sự tốt lành của Chúa, ngay lập tức chúng tôi muốn tham gia vào việc gây dựng ngân sách và chúng tôi muốn gieo đến mức độ nó sẽ đòi hỏi cả đức tin lẫn sự vâng lời cho những điều chúng tôi tin là Ngài đã nói với chúng tôi. Vào ngày toàn thể hội thánh công bố điều họ đã đồng ý lúc họ gieo giống vào dự án, Drenda và tôi nói chúng tôi sẽ gieo 200,000 đô. Bây giờ, tại thời điểm đó, chúng tôi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

không hề có 200,000 đô nhưng chúng tôi đã có số lượng hạt giống khoảng 20,000 đô nên cần thêm khoảng hạt giống còn lại cho đủ. Như những gì chúng tôi đã biết về Ngài trong quá khứ, rằng Ngài sẽ chỉ cho chúng tôi biết lượng tiền còn lại nằm ở đâu và làm sao thu hoạch được. Sau khi gieo số hạt giống chúng tôi có, chúng tôi bắt đầu cầu nguyện trong Thánh Linh, chờ đợi sự hướng dẫn và chỉ thị nơi chốn, cách thức bắt lấy phần tiền còn lại.

Tôi sẽ thiết lập cho bạn khung cảnh để bạn có thể hiểu được cách Đức Chúa Trời đem tiền đến cho chúng tôi, có điều tôi cần cho bạn biết vợ chồng tôi là chủ sở hữu một công ty tài chính hoạt động được 39 năm rồi. Công ty chúng tôi làm việc với nhiều đại lý, chuyên gia như tôi có đề cập trước đó cho bạn. Hầu hết những đại lý lớn hơn chúng tôi cộng tác hàng năm đều tổ chức các chương trình hội nghị khách hàng.

Vào năm đó, một trong những đại lý mời Drenda và tôi đến Luân Đôn, nước Anh để tham dự hội nghị của họ. Chúng tôi được ở trong một khách sạn rất xinh đẹp nằm ngay trung tâm Luân Đôn và như người ta hay nói về Luân Đôn, nó thật xinh đẹp. Chà, công ty đó làm sự kiện ngay phía bên kia trung tâm, vị phó chủ tịch công ty đã mời Drenda và tôi dạo một vòng taxi để đến sự kiện, chúng tôi vui vẻ đồng ý. Ngồi trên taxi, vị phó chủ tịch cảm ơn chúng tôi vì tất cả những thương vụ làm ăn chúng tôi đưa đến cho họ và họ bắt đầu kể về chương trình phát thưởng mới họ định thực hiện vào năm sau. Bà ấy tiếp tục giải thích cách thức tiến trình chương trình

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

tưởng thưởng cũng như cấu trúc tưởng thưởng cho những ai cộng tác giới thiệu sản phẩm của họ.

Tôi rất hứng khởi lúc nghe bà kể vì tôi biết chúng tôi là doanh nghiệp đạt chuẩn để nhận chương trình tưởng thưởng bà đang nói đến. Rồi lúc tôi hỏi cặn kẽ hơn, bất ngờ bà nói công ty chúng tôi không đạt yêu cầu để nhận thưởng căn cứ trên cấu trúc mối quan hệ của chúng tôi với công ty của bà. Tôi không tài nào tin được. Tại sao bà lại nói toàn bộ chi tiết rồi giới thiệu khoe với tôi về kế hoạch tuyệt vời đó rồi một phút sau đó lại cất đi toàn bộ nó khỏi tôi? Tôi cũng không hiểu mối quan hệ làm ăn của tôi với công ty bà như thế nào mà bây giờ lại không đạt yêu cầu để nhận thưởng chứ. Mặc dầu tôi hỏi nhiều câu hỏi lăm lăm nhưng bà thực sự vẫn không cho tôi câu trả lời rõ ràng. Điều duy nhất tôi chắc chắn được đó là công ty tôi không đạt yêu cầu để nhận thưởng; Riêng cái này thì bà nói rất rõ.

Đã một năm trôi qua và sản phẩm của chúng tôi tốt hơn năm ngoái, vậy nên tôi nghĩ sẽ gọi cho bà và hỏi về phần tiền thưởng. Tuy nhiên, lần này lúc tôi gọi, bà không bắt máy nên tôi đã để lại lời nhắn nhờ trợ lý của bà chuyển lời thăm hỏi của tôi đến bà. Ngày hôm sau, trợ lý của bà gọi lại cho tôi và nói với giọng lạnh lùng rằng phó chủ tịch công ty đã nói với tôi vào năm ngoái là công ty tôi không nhận được thưởng và nay phó chủ tịch không thể làm gì cho tôi được. Tôi nghĩ, *Ồ, vậy thôi, ít ra mình cũng đã thử.*

Bấy giờ, lúc tôi cầu nguyện xin Chúa giúp tôi tìm 180,000 đô, tôi nghe Thánh Linh bảo tôi gọi điện cho phó chủ tịch kia

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

và hỏi về chuyện tiền thưởng lần nữa. Tôi phải nói cho bạn biết rằng tôi chẳng vui chút nào khi nghe Ngài bảo như vậy. Sau kinh nghiệm hỏi bà ta hai năm qua, tôi biết bà sẽ nói gì. Bà đã nói rất rõ. Cho nên, tôi nghĩ mình sẽ gửi thư điện tử thăm dò thôi chứ không dấn động chuyện tiền thưởng. Rồi bảy ngày sau đó tôi nhận được thư trả lời của bà, nó khiến tôi vui lắm vì bà nói mình đã suy nghĩ lại và quyết định trả thưởng cho công ty tôi. Kinh ngạc làm sao, tiền thưởng là 200,000 đô! Bây giờ, đây mới là phần hay nhất đây. Từ đó trở đi, hợp đồng thay đổi và giữ nguyên sự thay đổi đó đến tận 14 năm qua và năm nào tôi cũng nhận được 200,000 đô. Bạn thấy không, Đức Chúa Trời là Đáng ban thưởng! Sẽ luôn có lợi nhuận cho người nào rộng rãi đối với công việc Chúa.

Rồi năm năm trôi qua, vợ chồng chúng tôi với tư cách hội thánh cần gây quỹ để hoàn tất một số thứ cho hội thánh cũng như mua một số trang thiết bị. Một lần nữa, Drenda và tôi phải quyết định gieo bao nhiêu cho các dự án công việc Chúa và chúng tôi quyết định gieo 500,000 đô. Wow, đó là số tiền rất lớn. Nhưng chúng tôi cảm thấy có thể tin cậy Đức Chúa Trời với số hạt giống này sau khi Ngài thưởng cho chúng tôi với số hạt giống 200,000 đô. Một lần nữa, chúng tôi gieo cái chúng tôi có đó là 50,000 đô rồi chúng tôi tin Thánh Linh sẽ chỉ cho chúng tôi biết địa điểm và cách thức để bắt lấy 450,000 đô số hạt giống còn lại. Tôi nghĩ chắc cũng sáu tuần sau đó, tôi nhận được một thông báo cho biết sẽ có một số điều khoản hợp đồng được thay đổi liên quan đến chế độ lương chúng tôi

ĐỊNH LUẬT SỐNG RỘNG RÃI

được công ty trả. Sau khi tính toán những thay đổi sẽ diễn ra đó, chúng tôi kiếm được 630,000 đô nhiều hơn số tiền chúng tôi có thể kiếm được trong ba năm kế tiếp cộng lại. Khá ngẫu, phải không? Chà, bạn đoán được gì chưa? Sự thay đổi hợp đồng đã được giữ nguyên như vậy trong 11 năm, và như vậy thì năm nào lãi suất cược định hợp đồng của chúng tôi cũng tăng đều đều. Chúa là Đức Chúa Trời của lợi nhuận. Ngài là Đấng nhân lành và là Đấng ban thưởng.

Một lần nữa, hãy để tôi nói lại điều này. Bạn lo việc Chúa, Chúa lo việc bạn!

**BẠN LO VIỆC
CHÚA, CHÚA
LO VIỆC BẠN!**

CHƯƠNG 13

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

Dường như con người ngày nay không ăn mừng nhiều hết ngày này sang ngày khác cho điều gì đó dường như lâu đời. Và như vậy thật tệ vì cuộc sống thì nên có những buổi tiệc ăn mừng sự nhân từ của Đức Chúa Trời trải qua mỗi ngày. Nhưng tôi hiểu. Khi bạn còn đang phải vật lộn đương đầu với sinh tồn thì thật khó mà ăn mừng được. Nhưng ăn mừng là một phần của câu giải đáp, là chìa khoá để bạn bước ra khỏi nhà ngục. Hãy để tôi bắt đầu phần thảo luận hôm nay bằng cách đặt câu hỏi.

Bạn đang ăn mừng cái gì?

Ăn mừng nên là một phần trong mọi thứ bạn làm và mọi kế hoạch bạn thực hiện.

Hãy quay trở lại phần thảo luận chúng ta đã nói trước đây là nơi tôi kể cho bạn nghe những chuyến đi và những khoản tiền thưởng mà các đại lý đã dành tặng cho công ty tài chính của tôi. Những kỳ nghỉ họ tặng đều khá kinh ngạc với toàn bộ chi phí ở những nơi sang trọng trong một số nơi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

xinh đẹp bậc nhất thế giới đều được trả. Bạn biết chi phí của những kỳ nghỉ như vậy thì công ty phải tốn hàng trăm ngàn đô la, thế thì tại sao họ lại làm như vậy? Chà, dĩ nhiên họ muốn đưa sản phẩm của họ ra công chúng nhưng họ chỉ có thể làm được điều đó thông qua trang web trực tuyến hoặc qua chương trình quảng cáo TV. Nhưng với kinh nghiệm của họ, họ biết mọi người cần được giúp đỡ để hiểu được cách sản phẩm của họ hoạt động và sự quan tâm lớn nhất của công ty đó là cung cấp phần thông tin đó đến với mọi người.

Theo nghiên cứu của họ, họ thấy nói chuyện với người thật là cách hữu hiệu nhất để truyền thông tin đến với khách hàng. Cho nên, những công ty này thuê người bán hàng làm điều đó. Nhưng có đến hàng trăm sản phẩm tài chính ngoài kia, vậy làm sao những công ty tài chính này truyền cảm hứng đến các văn phòng đại lý bán hàng để giới thiệu sản phẩm cụ thể đó của họ? Có nhiều cách làm được lắm.

Bán sản phẩm có sức cạnh tranh lớn nhất hoặc là sản phẩm làm được công việc tiếp xúc với khách hàng đang đáp ứng nhu cầu của khách hàng tốt hơn so với đối thủ cạnh tranh nhất định là một trong những cách họ sẽ làm. Tiền hoa hồng được trả cho các đại lý cao hơn so với đối thủ cạnh tranh cũng là một cách tốt để truyền cảm hứng cho các đại lý bán sản phẩm cho họ. Nhưng sự cạnh tranh là vô cùng khốc liệt giữa các công ty với nhau và có nhiều công ty cũng mang đến nhiều sản phẩm tuyệt vời, tất cả đều tốt cho khách hàng. Vậy làm sao bạn có thể truyền cảm hứng cho các đại lý bán hàng chọn sản phẩm công ty bạn để giới thiệu đến khách

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

hàng của họ đây? Thì đây chính là nơi mà các chuyến đi khích lệ như thế này thực hiện vai trò của nó đấy.

Đại lý bán hàng bán những sản phẩm tài chính này điển hình sẽ không bị cột chặt vào hợp đồng mua bán với công ty, có nghĩa những người bán hàng này được tự do chọn bất kỳ công ty và bất kỳ sản phẩm nào họ muốn khi cung cấp sản phẩm cho khách hàng của họ.

Cho nên, cứ cho như có một vài sản phẩm rất tốt ở đó, có cùng chất lượng và lợi ích cho khách hàng của bạn với cùng một mức giá. Cứ cho như hầu hết các công ty này đều không tài trợ các chuyến đi khích lệ nhưng một trong số công ty đó lại có. Và cứ cho là công ty đó đài thọ chương trình đi du lịch ở Bora Bora dành cho các đại lý bán hàng nào đã đạt được doanh số với bên công ty họ vào năm đó. Giả sử mọi thứ đều như nhau, cùng giá trị, cùng mức giá sản phẩm cho khách hàng thì bạn sẽ chọn công ty nào cho khách hàng của bạn? Tôi nghĩ câu trả lời đã quá rõ ràng không có gì phải bàn cãi nữa. Cho nên mặc dầu những công ty khác đều có các sản phẩm rất tuyệt, với cùng một mức giá như công ty bạn đã chọn nhưng họ vẫn không làm được việc. Tại sao lại không vậy?

Hãy cùng phân tích cách công ty đã đài thọ chuyên đi nghỉ dưỡng để đạt được chuyện làm ăn nhé! Công ty này đã bán sản phẩm cùng với chương trình khuyến khích đại lý bán hàng đã hiểu được bản chất con người. Họ đã thiết lập mục tiêu và họ cũng thiết lập mức độ thưởng. Hãy viết câu này xuống.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Thiết lập mục tiêu, thiết lập tưởng thưởng.

Bây giờ, hãy thay từ tưởng thưởng thành từ ăn mừng. Tại sao? Vì từ ăn mừng mang nghĩa hào hứng, phấn khích, hứng khởi hơn và nó cũng mang hình ảnh chi tiết về cái tôi đang cố gắng để giúp bạn nắm được.

Thiết lập mục tiêu, thiết lập sự ăn mừng.

Đây là thực tế hầu hết các đại lý bán hàng tự thúc đẩy chính họ vượt qua tốc độ thông thường để đạt được mục tiêu đủ tiêu chuẩn để nhận thưởng. Cả đời tôi, tôi ở trong ngành bán hàng và tôi luôn thích việc đạt được mục tiêu doanh số bán cho phép tôi được tham dự vào một trong những chuyến đi đáng kinh ngạc này hoặc để được nhận tiền thưởng. Khi tôi bắt đầu làm việc ở năm nào đó, tôi cũng sẽ luôn hình dung ra cảnh tượng mình đang ở một địa điểm nào đó mà chuyến đi của công ty năm đó mang lại. Tôi sẽ luôn hình dung cái cảm giác được có mặt ở đó thì tuyệt vời ra sao. Với mục tiêu như vậy sẽ thúc đẩy tôi vượt qua tốc độ thoải mái bình thường để bước vào cấp độ hoạt động mới. Đến cuối cùng khi tôi đạt được mốc đi tham dự hội nghị công ty và được vinh danh nhận phần thưởng là chuyến đi du lịch cùng tiền thưởng thì khỏi phải nói, đó là cảm giác tuyệt vời của sự tuyệt vời. Đó không những là về chuyện tôi đạt tiêu chuẩn để đi mà đó còn là cảm giác thoải mái cho những gì tôi đã hoàn tất được ở năm kinh doanh đó nữa.

Công ty đài thọ chuyến đi khích lệ như vậy quả là thông minh. Họ không đợi sau khi chúng tôi thật sự đạt tiêu chuẩn

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

mới kể về chuyến đi tưởng thưởng rằng “Hey, năm nay anh làm tốt lắm. Chúng tôi sẽ thưởng cho anh kỳ nghỉ tại Bora Bora.” Không, họ không làm theo cách đó. Mà ba hoặc bốn tháng trước khi cuộc chạy đua doanh số bắt đầu, họ sẽ nói cho bạn biết về kỳ nghỉ cùng mọi chi tiết làm sao để bạn đủ tiêu chuẩn. Tại sao vậy? Vì như vậy bạn mới có thể điều chỉnh được chiến lược và tiến trình của bạn, nếu cần, để bạn có thể đạt được mục tiêu.

Tôi sẽ kể cho bạn câu chuyện của tôi, là câu chuyện kể về cách Đức Chúa Trời dẫn dắt tôi bán hàng sau khi tốt nghiệp đại học cũng như việc bán hàng đó đã từng khó đến mức nào đối với tôi. Tôi rất rụt rè. Việc gọi điện thoại và nói chuyện với con người để kiếm sống là điều vượt ra khỏi phạm vi an toàn của tôi. Mặc dầu tôi ghét việc gọi điện thoại nhưng tôi lại yêu công việc liên quan đến tài chính như là nghề nghiệp của tôi vậy. Tôi rất thích học tất cả mọi thứ liên quan đến sản phẩm tài chính, kinh tế và trở thành một phần của chiến dịch giúp đỡ mọi người. Nhưng nó khó khăn lắm; Ngày nào tôi cũng muốn bỏ cuộc. Tôi biết bạn đang nghĩ, *Chà, nếu ông ghét nó thì làm sao ông làm việc được?*

Suốt thời đi học đại học, rồi sau khi tốt nghiệp đại học, tôi làm việc ở cửa hàng bán lẻ chuyên bán đồ bảo vệ cửa sổ, chẳng hạn như màn rèm cửa, màn cửa nhỏ và nhiều sản phẩm lớp phủ sàn khác nhau. Tôi cũng là người lắp ráp cửa sổ. Một ngày kia khi đang chuẩn bị lên đơn lắp đặt thì bên bảo hiểm đến gặp chủ cửa của tôi khi đó để nói một

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

số chuyện liên quan đến bảo hiểm. Tôi không giúp được gì nhưng khi tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa họ, lạ thay, tôi thấy cuốn hút.

Nên rất nhanh sau đó, có một người tôi chưa từng gặp qua trước đó đã gọi cho tôi và nói mình đang tìm người đại diện cho công ty mới mở về lãnh vực liên quan đến tài chính. Tên tôi tự nhiên được ông biết đến qua một người nào đó biết tôi đang tìm kiếm một điều gì đó mới mở cho bản thân. Ông nói ông sẽ tổ chức một cuộc gặp gỡ ở đó, địa chỉ đó, rồi ngày giờ đó và nếu tôi hứng thú thì tôi có thể đến. Chà, tôi quan tâm lắm chứ, cho nên tôi đã đến đó. Điều tôi học được ở buổi hội họp đó chính là tôi bị cuốn hút và có một thứ gì đó đã đến bên trong tôi và nó nói rằng, *Đúng rồi, mình muốn làm công việc này*. Nhưng hãy nhớ, tôi được gọi để rao giảng Lời Chúa bởi Ngài. Vậy thì chuyện này là sao chứ?

Wow, chuyện này xảy ra lúc tôi vừa cầu hôn Drenda; và chúng tôi đã lên lịch lái xe xuống Georgia, là nơi cô ấy được sinh ra. Tôi đã gặp gia đình của cô ấy rồi—lúc họ đến Tulsa lần đầu—nhưng đó là lần đầu tiên tôi đến Georgia và tôi muốn nhờ ông nắm tay Drenda bước vào lễ cưới.

Lúc ở đó, tôi có đến thăm hội thánh nhà của cô ấy tại đó. Tôi phải thừa nhận là tôi có chút bối rối về công việc tôi được mời làm ở lãnh vực tài chính đó. Nhưng rồi có một điều gì đó trong tôi muốn tôi làm việc này dù đó là việc dường như nằm ngoài tính cách của tôi. Sau buổi nhóm sáng Chúa Nhật, có một cô tôi không biết nhưng chắc chắn Drenda biết bước lại phía tôi và nói lời này với tôi. Cô nói, “Cậu đang cân nhắc lời

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

mời đi làm. Chúa đã chỉ cho tôi biết 10 điều liên quan đến vị trí làm này của cậu” và cô đã kể tên mọi thứ tôi sẽ làm ở công việc mới đó. Cô nói, “Cậu phải nhận việc này và Chúa ở cùng cậu trong công việc mới đó.”

Cho nên với việc đó, tôi đã nhận vị trí và bắt đầu được tập huấn. Thật quá điên rồ. Tôi có khát khao mãnh liệt học tập ngành này và làm việc cùng với khách hàng, tuy nhiên cùng lúc, tôi lại quá nhút nhát và sợ nói chuyện với con người. Nên đó thật sự là cuộc chiến đối với tôi khi bước chân vào ngành này. Nhưng lời tiên tri tôi nhận được ở hội thánh đó đã xác chứng cho tôi rằng Chúa sẽ ở cùng tôi và tôi biết đó là hướng đi của tôi mặc dầu về lý trí điều đó nghe không hợp lý.

Rồi tôi và Drenda kết hôn, chúng tôi sống nhờ vào tiền hoa hồng. Wow, nó đúng là cuộc vật lộn. Năm đầu tiên, công ty tôi bán sản phẩm đã cho đài thọ chuyến đi nghỉ tại khu nghỉ dưỡng Boca Raton, Florida. Thực tế thì tôi không quan tâm cho lắm ở hội nghị khách hàng lần đó của họ. Tôi chưa từng đi đâu và cũng chưa từng đi nghỉ ở đâu trước đó cả. Và bước vào lãnh vực làm việc mới, tôi nghĩ mình sẽ không đời nào được đến đó cả thậm chí khi ngày đi nghỉ đang kề cận. Sự huấn luyện nói không trước khi nói có mà tôi đã được đào tạo đã khiến tôi bỏ lỡ chuyến đi vốn có thể trong sự dường như không thể của tôi. Chưa kể, tôi còn gặp đủ mọi rắc rối và căng thẳng chỉ để kiếm đủ tiền để chi trả cho các chi phí của gia đình tôi.

Nhưng Drenda lại có một góc nhìn cuộc đời hoàn toàn khác với tôi. Cô ấy từng là lớp trưởng của cả thầy 500 sinh

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

viên trong suốt 4 năm trung học. Điểm trung bình học tập của cô ấy là 4.0 và là đại biểu học sinh đọc diễn văn tốt nghiệp nữa. Không những thế, cô ấy còn là biên tập viên cho bài báo trường. Chúng tôi khác nhau một trời một vực ở tại thời điểm đầy hoài bão và khí khái của riêng mỗi người.

Khi Drenda nhìn thấy đoạn phim ngắn quảng cáo về chuyến đi đó, cô ấy phấn khích đến nỗi cô ấy nói, “Chúng ta nhất định sẽ đi!” Nhưng tôi đâu có đồng ý và tôi nói không đời nào mình đi được chuyến đi đó đâu, mức độ doanh số bán hàng quá cao. Nhưng cô ấy không chịu thôi. Cô ấy bắt tôi xem cho bằng được đoạn phim ngắn quảng cáo đó mỗi ngày, và cô ấy dán tờ quảng cáo đó lên bàn làm việc của tôi nữa. Lần đầu tiên xem thì đoạn phim ngắn quảng cáo đó chả có chút gì thu hút tôi. Nhưng vì đó là đam mê của cô ấy nên cuối cùng tôi cũng có suy nghĩ về nó. Cho nên tôi đã lên lịch xem mình còn bao nhiêu thời gian bán hàng cho cuộc cạnh tranh này và tôi vẫn nghĩ chuyện đó là không thể nhưng tôi không loại trừ khả năng đó.

Khi chúng tôi đang chạy hai tháng nước rút cuối cùng, chúng tôi còn ít thời gian thôi nhưng ngạc nhiên thay không quá ngắn như tôi nghĩ. Lúc chúng tôi bàn bạc về tình hình hiện tại, Drenda mới kể với tôi rằng cô ấy sẽ đạt được giấy phép để giúp tôi một tay. Vào lúc cô ấy phải trải qua bài thi để được cấp giấy phép thì tôi đã ở trong tháng cuối cùng của cuộc cạnh tranh. Cô ấy mới ra ngoài gặp một cặp vợ chồng mà chúng tôi quen biết và viết cho họ một vài phương án là thương vụ tôi đang làm khi đó để giúp tôi chúng tôi về đích nữa.

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

Thời gian trôi đi đến ngày cuối cùng kết thúc thời hạn cạnh tranh, chúng tôi còn thiếu hai hợp đồng. Đêm đó, tôi đi gặp khách hàng của tôi và cô ấy cũng đi gặp khách hàng của cô ấy. Chúng tôi sẽ phải có mặt ở văn phòng Federal Express để hoàn tất mọi thủ tục giấy tờ vào đêm đó vì nó sẽ phải được gửi về văn phòng công ty mẹ trước ngày hôm sau thì mới được tính vào thời gian thi đua. Văn phòng Federal Express sẽ đóng cửa vào lúc 23 giờ đêm và tôi kịp có mặt ở đó cách giờ đóng cửa vài phút với hi vọng Drenda cũng sẽ ở đó nhưng cô ấy đã không có mặt. Bấy giờ, tôi đã có mặt ở văn phòng trước khi kịp gọi đi nên không có cách nào để gọi xem cô ấy đang ở đâu. Tôi biết cố ấy có cuộc hẹn vào lúc 7 giờ tối và lẽ ra cô ấy đã xong xuôi công việc với khách hàng trước đó lâu rồi mới phải.

Lúc kim đồng hồ gần điểm con số 11, tôi bắt đầu lo lắng, không những lo về hợp đồng mà còn lo cho cô ấy nữa. Quầy tiếp tân của văn phòng nói họ sẽ đóng cửa đúng 23 giờ để còn kịp chuẩn bị hành lý ra sân bay kịp giờ. Lúc chỉ còn 2 phút nữa là đến giờ đóng cửa, Drenda đã chạy như bay đến chỗ đỗ xe và kịp bước vào cửa văn phòng trước khi văn phòng đóng. Chúng tôi vội vã điền giấy tờ và gửi nó cho quầy lễ tân và phần khích đến mức chúng tôi ra ngoài chọn cho mỗi người một chai co-ca ở một nhà hàng mở cửa ban đêm. Tại sao chỉ có hai chai nước ngọt? Vì đó là tất cả những gì chúng tôi có thể mua được. Nhưng **CHÚNG TÔI ĐÃ LÀM ĐƯỢC RỒI!** Chúng tôi đã đạt tiêu chuẩn cho chuyến đi đất đỏ mà mọi chi phí đã được công ty lo toàn bộ ở một khu nghỉ dưỡng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

tuyệt vời. Đó là lần đầu tiên tôi được ở khu nghỉ dưỡng, hoặc được ngồi ăn tối bên bàn ăn bày biện khăn trải bàn trắng tinh, với khăn ăn và nhiều thứ lần đầu tiên nữa.

Cuộc đời tôi hoàn toàn thay đổi theo đúng nghĩa đen, và khái tượng về đời sống vợ chồng tôi không còn như cũ nữa kể từ chuyến đi đó. Đó là lý do tại sao tôi nói tôi phải thay từ phần thưởng thành từ ăn mừng ở câu phát biểu trên của tôi. Quả thật đó là sự ăn mừng không giống với bất kỳ thứ gì tôi từng được trải nghiệm trước đó. Nhưng làm sao chúng tôi đã được ở đó vậy? Tất nhiên nhờ có Chúa làm việc với chúng tôi

CHO NÊN HÃY NHỚ – THIẾT LẬP MỤC TIÊU VÀ THIẾT LẬP LUÔN CẢ SỰ ĂN MỪNG.

nhưng ngoài ra còn là vì chuyến đi khích lệ đó, sự ăn mừng đáng hứa hẹn đó, tất cả đã cổ vũ cho chúng tôi vượt qua bất kỳ điều gì chúng tôi từng làm được trước đó.

Ồ, tôi ước bạn cũng sẽ trải nghiệm niềm vui ăn mừng như tôi đã có vào tuần lễ đó. Và bạn biết gì không? Tôi tin bạn có thể! Cho nên hãy nhớ thiết lập mục tiêu và thiết lập luôn cả sự ăn mừng.

Tuy nhiên đó không phải là cách hầu hết các công ty đều hoạt động. Họ tặng thưởng gắn liền với số năm bạn phục vụ. Vậy thì có sự khích lệ nào trong cách tặng thưởng đó? Bạn có muốn ăn mừng người nhân viên đó theo số lượng thời gian họ làm cho bạn không? Đó có phải là lý do bạn thuê họ làm cho bạn, làm để được số năm à? Hay bạn thuê họ để công việc được hoàn tất? Hãy nhớ, bạn sẽ thích ăn mừng cho một mục

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

tiêu rõ ràng mà nó công nhận giá trị tại sao bạn thuê người này ở vị trí này. Hay bạn đặt họ vào vị trí cho kịp trả các chi phí mà thôi? Tôi tin chắc bạn đã biết câu trả lời hoàn toàn theo hướng ngược lại.

Có một số công ty đã tặng phần thưởng dựa trên những gì nhân viên của họ thể hiện trong suốt một năm, nghe cũng rất tuyệt. Nhưng sai lầm của họ đó là không đưa ra phần thưởng dựa trên những tiêu chí có thể đo lường được nên họ không xác định rõ ràng được sự ăn mừng một khi họ hoàn thành được nhiệm vụ theo khung thời gian đã được đưa ra khi họ thực hiện. Dĩ nhiên, phần thưởng nên được đưa ra trước khi bắt đầu chạy doanh số với thời gian thực tiễn chứ không phải đợi đến khi kết thúc hoặc lúc đang chạy doanh số.

Tôi cũng biết có một số công ty khác cũng tự tặng phần thưởng dựa trên chi phí hiện tại của dữ liệu sống từ chính phủ Mỹ. Cái này sẽ ổn nếu bạn muốn duy trì hoặc giữ ổn định nhân viên của bạn chứ không hề ổn cho những mục đích cổ động. Bạn sẽ không bao giờ thúc đẩy được nhân viên nào qua việc tặng họ con đường chỉ đủ để trả các chi phí hàng tháng. Hãy thiết lập mục tiêu cho đội ngũ của bạn rồi cùng họ hoàn thành mục tiêu với bữa tiệc ăn mừng lớn.

Vào những ngày đầu của hội thánh chúng tôi, tôi nghĩ lúc đó chúng tôi đang vận hành hội thánh 500 thành viên và chúng tôi nói với đội ngũ của mình rằng một khi đạt đến con số 1,600 thành viên, chúng tôi sẽ dẫn họ đi nghỉ ở Hawaii. Chúng tôi đã đặt mục tiêu đó ở trước mặt họ và đó chính xác là những gì chúng tôi đã làm. Chúng tôi đã đạt được con số

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

1,600 thành viên và chúng tôi đã dẫn hết thầy đội ngũ của chúng tôi đi nghỉ mát ở Hawaii trong một tuần. Đó là chuyến đi hết sức tuyệt vời.

Nhưng khi nhìn lại, tôi thấy mình nên lập ra những mục tiêu nhỏ hơn, có tính dễ đạt được hơn cùng với những sự ăn mừng nhỏ nữa. Khoảng cách từ 500 đến 1,600 thành viên là khoảng cách quá lớn để đi qua hết toàn bộ thời gian tôi đã kỳ vọng và vì thế mà có nhiều người đã bỏ cuộc. Thiết lập mục tiêu là một nghệ thuật—một nghệ thuật thiết lập mục tiêu sao cho vừa đủ để thúc đẩy nhưng lại không quá xa vời để đội ngũ của bạn phải nghĩ rằng chuyện đó là bất khả thi. Hãy nhớ, nhiều mục tiêu nhỏ cộng lại sẽ cho ra nhiều chiến thắng lớn.

Lần đầu tiên bán hàng, văn phòng của tôi có một tấm bảng rất to mà doanh số của từng nhân viên bán hàng sẽ

**...NHIỀU MỤC
TIÊU NHỎ
CỘNG LẠI
SẼ CHO RA
NHIỀU CHIẾN
THẮNG LỚN.**

được viết lên trên đó. Những buổi họp phòng bán hàng lúc nào cũng đầy hứng khởi và chúng tôi sẽ được tặng áo thun để công nhận những người dẫn đầu trong từng tháng. Bạn sẽ không tin được cách những đại diện bán hàng này họ tranh thua chỉ để có được những

cái áo phong này đâu! Tôi nhận ra sự công nhận có ý nghĩa nhiều hơn là tiền so với họ.

Tôi phát hiện ra người ta thích tranh đua; ai cũng muốn chiến thắng. Họ muốn có lộ trình rõ ràng để làm giành chiến

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

thắng. **PHẢI CÓ PHẦN THƯỞNG** ở đó nữa! Họ phải biết sẽ có phần thưởng ở đó nếu họ chiến đấu cho điều đó, còn sự ăn mừng chỉ là phụ thôi.

Mặc dầu tôi hiểu lý do tại sao hầu hết các công ty chi trả qua hệ thống tiền lương, tôi mạnh mẽ đề xuất bạn tái đánh giá cách kế hoạch trả lương của bạn hoạt động. Đức Chúa Trời tạo dựng nên chúng ta với sự sáng tạo và Ngài ban óc tưởng tượng cho chúng ta. Chúng ta biết mình sẽ hoạt động tốt nhất như thế nào khi biết chúng ta sẽ có một tương lai không giới hạn. Bằng việc khiến người của bạn dự phần cùng nhau làm việc hướng đến mục tiêu, bạn phải thắp vào trí tưởng tượng và sáng tạo của họ. Bạn sẽ thấy câu trả lời bạn tìm kiếm bấy lâu nay thật ra được đặt để trong đội nhóm của bạn hết nhưng bạn chính là người phải thổi chúng ra ngoài. Có sự khích lệ nào dành cho người làm công ăn lương sống vượt trên giới hạn về mặt tiền lương? Có nên đưa ra chương trình khuyến khích dựa trên nỗi sợ không? Nếu bạn không kết quả, bạn có nghĩ mình không nên ở đây vào ngày mai không? Hay nó sẽ là, “Hey, bạn làm được điều này thì chúng tôi sẽ thưởng cho bạn cái này?”

Tự thân tiền lương không có tính cổ động. Hãy nghĩ về điều này; Nhân sự của bạn biết họ sẽ được trả mức lương cố định dù anh ta có dự phần hay không. Theo đó, họ sẽ tự vấn tại sao họ phải làm chăm chỉ; làm chăm chỉ đến đâu cũng đâu có thay đổi được mức lương của họ đâu. Nếu họ có làm chậm lại hay đi xuống cũng chẳng có sự khác biệt nào. Hệ thống tiền lương không hiệu quả! Cho nên một người chủ thì sẽ

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

nghĩ thế này, *Thôi được rồi, mình sẽ tăng lương cho người này. Sự tăng lương này sẽ cố động họ làm việc chăm chỉ hơn và có trách nhiệm hơn.* Nhưng sai rồi. Bạn vẫn không cho ra được hệ thống khích lệ. Một khi người của bạn ở đúng vị trí nào đó, họ sẽ thiết lập tốc độ ở mức độ của một nhà quản lý, quản lý vị trí của họ với bộ óc đi theo tiến trình. Bộ óc đi theo tiến trình sẽ làm theo cái họ được bảo để làm, là cái họ phải làm.

BẠN SẼ KHÔNG THÍCH NGƯỜI CỦA BẠN HOẠT ĐỘNG VỚI MỘT BỘ ÓC MẶC ĐỊNH ĐI THEO TIẾN TRÌNH ĐÁU!

Bạn sẽ thích người của mình làm việc với tư duy của một ông chủ. Không có ông chủ nào khởi nghiệp kinh doanh lại mơ mình mở công ty chỉ để có một công ăn việc làm mà thôi. Không hề như vậy đâu mà từ lúc khởi nghiệp họ đã mơ về một tương lai không giới hạn rồi. Họ dồn thời gian làm việc vì họ được cổ động bởi phần thưởng tự do và thịnh vượng. Thứ hai, người nào mà đã đứng ra làm ăn kinh doanh thì họ đã không đi tìm cho họ một cuộc sống dễ dãi đâu. Tôi biết điều đó vì là một doanh nghiệp nên tôi làm nhiều giờ hơn bất kỳ ai từng trả lương cho tôi. Tại sao? Vì tôi có khát vọng và đam mê với những gì tôi đang làm. Tương lai của tôi không được thúc đẩy bằng số lượng thời gian tôi bỏ ra để làm việc mà là đó là cái tôi muốn làm. Đó là con người tôi và tôi yêu công việc tôi làm.

Những người làm chủ mà tôi biết đều nói rằng họ thấy thật khó để tìm ra người làm việc như cách người chủ làm

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

việc. Họ nói với tôi rằng dường như ai cũng làm với thái độ của một người làm thuê. Tôi đồng ý và sợ dĩ người của bạn làm như một người làm thuê là bởi vì bạn trả cho họ như trả cho một người làm thuê. Bây giờ, một lần nữa, tôi không nói về số tiền bạn trả cho họ mà tôi đang nói về cách bạn trả cho họ. Điển hình là họ được trả lương mà không có lợi nhuận gì hoặc không được dự phần như một người làm chủ từ những gì họ xây dựng. Thật là nản lòng như thế nào chứ?

Đây mới là phần đáng buồn: Vì họ không được chia sẻ lợi nhuận cho những gì họ đang xây dựng cùng với bạn, tất cả họ đều đứng sau cánh gà, ở đằng sau lưng bạn, nên họ phải lên kế hoạch trốn thoát vì sự tự do của họ. Sự sáng tạo họ có từ lâu đã được sử dụng vào cách làm sao để xây dựng công việc của họ chứ không phải của bạn. Nên cuối cùng họ nghĩ việc. Điều đáng buồn là tâm trí của họ đã rời bỏ bạn từ lâu rồi trước khi họ thật sự nghỉ việc ở chỗ bạn. Cho nên nếu bạn muốn xây dựng cái gì đó tồn tại lâu dài, bạn phải cho phép người của bạn dự phần vào niềm vui, vào sự ăn mừng xây dựng cái gì đó. Là cái gì đó mang lại lợi ích và phần thưởng cho họ vì công khó và khả năng của họ. Nếu bạn không làm vậy thì đơn giản là bạn đang đào tạo nên một sự cạnh tranh mà thôi. Cho nên, hãy nhớ những gì chúng ta đã nói lúc ban đầu.

Hãy thiết lập mục tiêu, thiết lập sự ăn mừng là phần thưởng.

Một điều cuối cùng: Bạn không thể thổi được bong bóng bị lủng nhiều chỗ dù bạn có cố gắng bao nhiêu đi chăng nữa.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Hãy để tôi chỉ ra cho bạn một trong những câu Kinh Thánh yêu thích của tôi và sau đó tôi sẽ giải thích cho bạn ý của tôi.

Hỡi linh hồn ta, hãy chúc tụng Đức Giê-hô-va! Mọi điều gì ở trong ta, hãy ca ngợi danh thánh của Ngài! Hỡi linh hồn ta, hãy chúc tụng Đức Giê-hô-va, chớ quên các ân huệ của Ngài. Chính Ngài tha thứ các tội ác người, chữa lành mọi bệnh tật người, cứu chuộc mạng sống người khỏi chốn hư nát, lấy lòng nhân từ và thường xót mà làm vương miện đội cho người. Ngài làm cho người được mãn nguyện với những điều tốt đẹp để tuổi thanh xuân của người hồi phục như của chim phụng hoàng.

—Thi Thiên 103:1-5

Hãy để ý chỗ người được tha nợ, và chính sự tha nợ đó khiến cho sức lực của người được làm mới lại! Bạn không phải là người duy nhất trong đội có khao khát nào đó. Hãy thiết lập nên một hệ thống thưởng thưởng, bù đắp làm phần thưởng cho nhân sự của bạn vì những gì họ đã làm—thay vì một cái hộp có đề tên họ trên đó, hay trên một bảng tính nào đó—việc làm sẽ hoàn toàn tiếp thêm sinh lực cho đội ngũ của bạn và cho tương lai của bạn. Không sai khi trả lương cho một ai đó miễn sao hệ thống lương thưởng của bạn được trả thêm phần tiền thưởng hoặc lợi nhuận cổ phần hay một số hệ thống trả tiền có kèm theo khoản khen thưởng dựa trên những gì họ đã làm chứ không phải trên những gì họ cần và nên làm. Phải có mục tiêu chi tiết và cấu trúc thưởng nói lên được những người đã dự phần vào. Những khoảng thời

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

gian ăn mừng sẽ làm mới lại sức lực của bạn và của họ! Nó khiến bạn và đội ngũ của bạn muốn làm lại công việc đó nữa. Họ xác định phần thưởng đó là cái giá xứng đáng với họ. Tuy nhiên lao động không phần thưởng thì hoàn toàn ngược lại, như đã được thấy ở nhiều quốc gia cố gắng thử mô hình chủ nghĩa xã hội.

Hãy nhìn vào quốc gia Vê-nê-duê-la, từng là một quốc gia giàu có nhất ở Nam Mỹ. Ngạc nhiên thay, Vê-nê-duê-la lại được biết đến là quốc gia sản xuất nhiều dầu nhất thế giới, nhiều hơn cả Ả-rập Xê-út, tuy nhiên đây lại là quốc gia phá sản nhất. Hãy để tôi trích dẫn một phần của bài báo tôi đọc gần đây đã chỉ ra một cách rõ ràng cái gì sẽ xảy ra khi bạn loại bỏ hết tất cả các phần thưởng cho công khó lao động trong một quốc gia.

Khi Hugo Chavez được bầu cử làm tổng thống, một trong những hành động đầu tiên của ông đó là bắt đầu phân quốc hữu hoá nông nghiệp cho rằng sẽ giảm thiểu được tình trạng nghèo đói và bất bình đẳng xã hội bằng cách trưng thu đất đai của những chủ hộ giàu có đem chia cho lao động nghèo khổ. Từ năm 1999 đến năm 2016, hệ thống cai trị của ông đã cướp hơn 6 triệu héc-ta đất từ những người chủ đất hợp pháp.

Quốc hữu hoá đã huỷ diệt khả năng tăng năng suất vốn ảnh hưởng đến mọi ngành công nghiệp vì không có cơ chế quản lý nào hay lợi nhuận nào có đủ khả năng vận hành hàng ngàn doanh nghiệp để cố động doanh nghiệp hoạt động hiệu quả cả. Thay vào đó, quan chức nhà nước lại phải đối diện với những sự khuyếch

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

khích làm vui lòng những người bầu chọn cho mình bằng cách bán sản phẩm ở giá thấp rồi thuê nhiều người lao động hơn mức cần thiết thậm chí khi đó là quyết định công nghiệp sai lầm.

Theo như giả thuyết kinh tế dự đoán, khi tình trạng kiểm soát công nghiệp lúa nước tăng lên, sản lượng lương thực của Vê-nê-duê-la đã giảm 75% trong vòng hai thập kỷ qua trong khi dân số đất nước lại tăng lên 33%. Đây là công thức cho sự thiếu hụt và thảm họa kinh tế. Sau nông nghiệp, là chế độ quốc hữu hoá điện, nước, dầu, ngân hàng, siêu thị, xây dựng, và nhiều lãnh vực trọng yếu khác. Và trong tất cả những ngành này, chính phủ đều tăng lương, hạ giá thành sản phẩm dẫn đến kết quả điện nước phục vụ nhân dân bị cắt, sản lượng sản xuất dầu giảm, doanh nghiệp nhà nước bị phá sản.²⁸

Lao động không phần thưởng không cổ động tăng năng suất sản xuất mà ngược lại thì đúng hơn. Đức Chúa Trời biết điều đó. Đây là cách Ngài tạo dựng chúng ta—không phải chỉ để làm việc quần quật mà còn để chúng ta vui hưởng thành quả lao động nữa. Thậm chí Chúa Giê-su hiểu được nguyên tắc thiết lập mục tiêu và Ngài thiết lập sự ăn mừng.

Hãy cho, các con sẽ được cho lại; một đấu lớn đong đầy, nhận xuống, lắc cho đến khi đầy tràn, sẽ được đổ vào vạt áo các con; vì các con lường cho người ta mực nào, thì các con sẽ nhận lại mực ấy.

—Lu-ca 6:38

28. Daniel Di Martino, “How Socialism Destroyed Venezuela,” <https://economics21.org>, March 21, 2019

ĐỊNH LUẬT ĂN MỪNG

Hãy để ý xem có bao nhiêu lượng thời gian được dùng để giải thích kết quả của sự ban cho chứ. Chúa có thể nói đơn giản thế này, “Ta là Chúa. HÃY CHO ĐI!” Không, cách đó không hiệu quả đâu. Rồi khi đó con người sẽ cay đắng Chúa, và như vậy thì Ngài cũng không khác gì mấy so với hệ thống quản trị nhà nước xã hội chủ nghĩa trong đời này. Ngài sẽ bị biến thành ông chủ hà khắc, chỉ biết có nhiệm vụ mà thôi.

Phao-lô cũng đã hiểu cùng một nguyên tắc này.

Hãy nhớ rằng: Ai gieo ít thì gặt ít, ai gieo nhiều thì gặt nhiều. Mọi người nên quyên góp tùy theo lòng mình đã định, không miễn cưỡng hoặc do ép buộc, vì Đức Chúa Trời yêu mến người dâng hiến một cách vui lòng.

Đức Chúa Trời có quyền ban cho anh em ân điển sung mãn để đáp ứng mọi nhu cầu của anh em, lại còn có dư dật để làm mọi việc lành, như có chép rằng: “Người ban phát rộng rãi, giúp đỡ kẻ nghèo khó; Sự công chính của người tồn tại mãi mãi.”

Đãng cung cấp hạt giống cho người gieo và bánh làm thức ăn sẽ cung cấp hạt giống cho anh em và làm cho sinh sôi nảy nở, cũng sẽ gia tăng bông trái công chính của anh em. Anh em sẽ được phong phú trong mọi sự để làm mọi việc từ thiện; để qua chúng ta, người ta sẽ cảm tạ Đức Chúa Trời.

—2 Cô-rinh-tô 9:6-11

Một lần nữa, chúng ta thấy mục tiêu được đặt ra cách rõ ràng cùng với phần thưởng ăn mừng cũng được đưa ra cách rõ ràng. Một lần nữa chúng ta thấy trên một lần và sự giải

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

thích chi tiết phần thưởng và sự ăn mừng nhiều hơn huấn thị hãy ban cho. Nếu đó là hệ thống Đức Chúa Trời dùng với chúng ta thì tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta nên làm như vậy nếu chúng ta muốn sử dụng cùng một hệ thống này cho tất cả những ai sẽ báo cáo cho chúng ta bất cứ cái gì họ nỗ lực làm liên quan đến chúng ta.

Một lần nữa, trước hết hãy thiết lập mục tiêu, thứ hai hãy thiết lập sự ăn mừng, sẽ có phần thưởng nào đi kèm với mục tiêu một khi mục tiêu được hoàn tất theo kế hoạch và hãy đúng thời gian. Bạn hãy để cho họ được sáng tạo cách họ hoàn tất sứ mệnh. Đừng cho phép bạn quản lý vi mô từng tiến trình họ làm. Như thế họ sẽ làm bạn và chính họ ngạc nhiên.

Tôi đã nói tôi sẽ kể cho bạn ý của tôi khi nói về việc cố gắng thổi bong bóng bị lủng. Đó là điều không thể. Tôi nói đó là điều không thể, phải không? Nhưng không may, đây là cách nhiều lãnh đạo làm việc. Thay vì sửa lại những chỗ lủng, họ lại nghĩ chỉ cần họ cố gắng nhiều hơn, đầu tư tiền nhiều hơn thì mọi thứ sẽ đâu vào đấy. Nhưng dĩ nhiên, họ sẽ thấy điều đó không đúng. Cho nên hãy dừng lại và sửa lại hệ thống. Việc đưa người mới vào hoặc bơm thêm tiền vào quả bong bóng không thay đổi vấn đề được đâu. Cả người lẫn tiền đều sẽ bị mất thông qua sự rối loạn chức năng đã từng khiến người cũ phải bỏ đi. Bạn có thể sửa lại hệ thống; Đức Chúa Trời sẽ vừa giúp bạn.

Định luật của sự ăn mừng—ai cũng thích tiệc tùng!

KẾT LUẬN

Tôi hi vọng bạn thích cuốn sách này nhưng quan trọng hơn hết, tôi hi vọng có một số thứ sẽ nói với bạn, khích lệ bạn và giúp bạn gia tốc cho chính đời mình và sự nghiệp của bạn. Như đã nói từ đầu, còn nhiều định luật khác nói về sự gia tốc có thể được viết xuống. Nhưng đây là những thứ tôi đã thấy được trong mơ, là những định luật Đức Thánh Linh đã phán với tôi và tôi cần học, cần bổ sung nếu tôi muốn hoàn thành mục tiêu Chúa đã đề ra cho đời sống tôi.

Tóm lại, có hai định luật tôi muốn đề cập hơn bất kỳ định luật nào tôi đã đề cập trong cuốn sách này. Đó là:

Đức Chúa Jêsus đáp: “Người phải hết lòng, hết linh hồn, hết tâm trí mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời người.’ Ấy là điều răn thứ nhất và quan trọng hơn hết. Còn điều răn thứ hai cũng giống như vậy: ‘Người phải yêu người lân cận như chính mình.’ Tất cả luật pháp và lời tiên tri đều tùy thuộc vào hai điều này.”

—Ma-thi-ơ 22:37-40

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

Đức tin là gì?

Đức tin là thuật ngữ mà các cơ đốc nhân sử dụng rất cầu thả và tôi cho rằng nhiều người, nếu không nói đa số, không biết đức tin là gì, tại sao lại cần đức tin, làm cách nào để biết họ có đức tin, và làm sao tìm thấy đức tin. Nếu đức tin là công tác đã chữa lành người phụ nữ trong Ma-thi-ơ 9:20-22 thì chúng ta phải xem xét kỹ về đức tin! Chúng ta tìm thấy định nghĩa đức tin trong Rô-ma 4:18-21. Ồ, tôi biết bạn đang suy nghĩ gì rồi, “*Không đâu ông Gary, Hê-bơ-rơ 11:1 mới là định nghĩa về đức tin.*”

Đức tin là sự xác quyết về những điều mình đang hi vọng, là bằng chứng của những điều mình chẳng xem thấy.

—Hê-bơ-rơ 11:1

Vâng, đó là câu trả lời truyền thống, nhưng nếu bạn xem câu này thì Hê-bơ-rơ đang nói cho chúng ta biết về các lợi ích của đức tin chứ không phải đức tin. Tôi tin câu Kinh Thánh trong Rô-ma sẽ cho chúng ta một hình ảnh rất rõ ràng về đức tin.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Ông đã hi vọng dù không còn lý do để hi vọng; ông vẫn tin và trở thành cha của nhiều dân tộc, theo như lời đã phán với ông rằng: “Dòng dõi con sẽ như thế.” Ông thấy thân thể mình chết mòn—vì đã gần một trăm tuổi—và thấy Sa-ra không thể sinh con được nữa, nhưng đức tin chẳng hề suy giảm. Ông không để lòng vô tín làm cho mình nghi ngờ lời hứa của Đức Chúa Trời, nhưng càng mạnh mẽ trong đức tin và tôn vinh Đức Chúa Trời, hoàn toàn tin chắc rằng Đức Chúa Trời có quyền năng để thực hiện những gì Ngài đã hứa.

—Rô-ma 4:18-21

Chúng ta phải hiểu bối cảnh của câu chuyện này. Áp-ra-ham và Sa-ra không thể có con. Tôi không có ý nói họ gặp khó khăn trong việc thụ thai và nên tiếp tục cố gắng. Ý tôi là họ gần 100 tuổi, quá tuổi sinh đẻ rồi. Thân thể của

**“ ĐỨC TIN LÀ
SỰ XÁC QUYẾT
VỀ NHỮNG ĐIỀU
MÌNH ĐANG HI
VỌNG, LÀ BẰNG
CHỨNG CỦA
NHỮNG ĐIỀU
MÌNH CHẲNG
XEM THẤY. ”**

—HÊ-BƠ-RƠ 11:1

họ không thể có con cái; đó là điều không thể! Nhưng Chúa hứa cho Áp-ra-ham một đứa trẻ dù về tự nhiên đó là điều không thể. Kinh Thánh nói Áp-ra-ham hoàn toàn được thuyết phục rằng Chúa có quyền năng thực hiện những gì Ngài nói, dù các sự thật tự nhiên nói khác đi.

Nên đây là định nghĩa đức tin của chúng ta: “Ông tin

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

quả quyết rằng Đức Chúa Trời có khả năng làm thành những gì Ngài đã hứa.” Tôi nói theo cách này: **Hãy ở trong trạng thái đồng ý với thiên đàng**, không phải chỉ ở tâm trí nhưng hoàn toàn được thuyết phục, lòng chúng ta được vững lập và hoàn toàn được bắt phục về những điều Chúa đã phán, dù thế giới tự nhiên nói những điều khác.

Định nghĩa về đức tin là:

Đức tin là hoàn toàn được thuyết phục bởi những gì Chúa nói! Tấm lòng và tâm trí chúng ta đồng ý với thiên đàng, lòng chúng ta được thuyết phục, tin quyết và yên nghỉ hoàn toàn.

Tại sao cần đức tin?

Tại sao Chúa không chỉ việc chữa lành cho mọi người trong bệnh viện khi Ngài muốn? Tại sao Ngài không thể dừng các cuộc chiến tranh? Tại sao Ngài không thể sai các thiên sứ rao giảng Phúc Âm cho chúng ta? Tôi chắc bạn đã nghe những câu hỏi này trước đây. Câu trả lời là Ngài không thể. Không phải là Đức Chúa Trời không có khả năng làm thế mà là Ngài không có quyền hạn hay thẩm quyền hợp pháp để làm vậy trên đất. “Gary, ông đang nói là Đức Chúa Trời không thể làm bất cứ điều gì Ngài muốn ư?” Tôi biết ngay bây giờ điều này nghe thật sự lạ lẫm đối với bạn, bây giờ chúng ta hãy xem Kinh Thánh để tìm câu trả lời.

Nhưng có một chỗ trong Kinh Thánh đã làm chứng rằng:

“Loài người là gì mà Chúa nhớ đến? Con người là ai mà Chúa lại quan tâm? Chúa đã đặt Người thấp hơn các thiên sứ

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

trong một thời gian ngắn; Chúa đội cho Người mũ triều vinh quang và tôn trọng, đặt mọi vật phục dưới chân Người.”

Khi đặt mọi vật phục Đức Chúa Jêsus như vậy, Đức Chúa Trời chẳng để một vật nào không phục Ngài. Tuy nhiên, hiện nay chúng ta chưa thấy mọi vật phục Ngài.

— Hê-bơ-rơ 2:6-8

Từ câu Kinh Thánh này chúng ta có thể thấy Đức Chúa Trời đã ban cho con người quyền hạn hợp pháp đầy đủ trên toàn bộ quả đất khi Ngài đặt họ ở đó. Không có điều nào mà không thuộc dưới quyền hạn của họ. Họ cai trị trên vương quốc này với quyền hạn và thẩm quyền tuyệt đối. Khả năng họ có thể lãnh đạo bằng thẩm quyền được hỗ trợ bởi quyền tối thượng đã đặt họ vào vị trí đó. Về căn bản thì họ cai trị qua thẩm quyền mà Vương quốc Đức Chúa Trời tín thác cho họ. Họ đại diện cho chính thể thiên thượng, đại diện cho vinh hiển của Đức Chúa Trời, cho sự xúc dầu và địa vị tôn trọng mà họ gánh vác.

Để có một hình ảnh rõ ràng về điều này, hãy suy nghĩ về một vị vua. Dù ông ta là người phạm và không có quyền lực thật sự nào trong bản chất phạm tặc của ông ta nhưng ông đội mũ triều tuyên bố địa vị làm vua của mình, không chỉ đại diện cho bản thân nhưng cho cả vương quốc và chính thể của ông. Lời nói của ông có thẩm quyền vì nó được hỗ trợ bởi tất cả quyền lực và nguồn lực của chính phủ và vương quốc mà ông đại diện.

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

Nếu bạn nghĩ về cảnh sát giao thông, anh ta sẽ dừng xe tải lớn bằng một mệnh lệnh, “Nhân danh luật pháp, hãy dừng lại.” Vâng, chiếc xe tải lớn hơn nhiều so với anh ta, và tự thân anh ta cũng chẳng vừa tầm xe tải nhưng nó vẫn dừng lại. Nó dừng lại không phải vì anh ta nhưng bởi có cái huy hiệu đại diện cho một chính phủ mà anh ta đeo. Trong trường hợp này, chính phủ lớn hơn nhiều so với người đeo phù hiệu. Đối với tài xế xe tải, anh ta không sợ người cảnh sát nhưng sợ chính phủ mà anh ta đại diện, khiến cho xe tải dừng lại.

Ở đây, điều tương tự cũng đúng như vậy cho trường hợp của A-đam, ông cai trị trên mọi vật được tạo dựng trên quả đất. Quyền năng và quyền cai trị của Đức Chúa Trời được đại diện bởi mào triều vinh hiển và tôn trọng, đã ban cho con người sự đảm bảo rằng lời nói của anh ta sẽ cai trị thay cho Vương quốc của Đức Chúa Trời.

Đây là điều quan trọng cần lưu ý, khi A-đam mất khả năng cai trị trên đất do phạm tội phản bội với sự cai trị của Đức Chúa Trời, ông đã mất đi mào triều của mình. Vương quốc thế gian trở nên ô nhiễm và thay đổi. Sự chết bước vào thế gian, bấy giờ Sa-tan hợp pháp tuyên bố về thẩm quyền và ảnh hưởng của hắn trên các vấn đề con người. Điều quan trọng là bạn phải hiểu con người vẫn là những người cai trị hợp pháp trên thế gian do sự sắp đặt của Đức Chúa Trời, nhưng bây giờ con người không có thẩm quyền để cai trị về mặt thuộc linh như trước. Tuy nhiên, ngay cả trong tình trạng sa ngã của mình, con người vẫn cai quản quả đất này. Vâng,

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

ĐÂY LÀ LÝ DO ĐỨC CHÚA TRỜI PHẢI SỬ DỤNG NHỮNG NGƯỜI ĐẦY DẪY ĐỨC THÁNH LINH ĐỂ THỰC HIỆN Ý MUỐN CỦA NGÀI TRONG CUỘC SỐNG CON NGƯỜI.

họ không còn mào triều của Nước Đức Chúa Trời để hỗ trợ mình nữa. Họ không có thẩm quyền để cai trị bằng quyền năng và vinh hiển của Đức Chúa Trời; họ đã mất địa vị tôn trọng. Nhưng con người vẫn là cánh cửa hợp pháp duy nhất để bước vào lĩnh vực thế gian. Đây là lý do Đức Chúa Trời phải sử dụng những người đầy dẫn Đức Thánh Linh để thực hiện ý muốn của Ngài trong cuộc sống con người.

Cũng một thể ấy, Sa-tan cũng sử dụng những người bị ma xui quỷ khiến để ảnh hưởng thế gian đi theo kế hoạch của nó dành cho con người. Nguyên tắc này nói về quyền hạn của con người trên quả đất rất quan trọng khi bạn hiểu về luật lệ của Vương quốc và khi bạn đã hiểu được nó thì điều này sẽ trả lời nhiều câu hỏi mà bạn có thể gặp trong tương lai: tại sao điều này, điều kia xảy ra hay tại sao xét về mặt thuộc linh điều này lại xảy ra mà điều kia thì không.

Có thể bạn sẽ nói, “Nhưng tôi nghĩ Đức Chúa Trời sở hữu quả đất cùng mọi sự trong đó chứ?” Đúng, Ngài sở hữu. Hi vọng ví dụ này sẽ giúp bạn hiểu điều tôi nói. Nếu tôi cho bạn thuê căn nhà tôi sở hữu, dù về pháp lý tôi là chủ sở hữu, nhưng theo luật pháp thì tôi đã bỏ quyền có thể ghé qua căn nhà đó

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

bất cứ lúc nào tôi muốn. Có một điều khoản trong hầu hết các hợp đồng thuê nhà nói cụ thể thời điểm hợp pháp chủ nhà có thể đi vào căn nhà đã được thuê—ví dụ, để xử lý một trường hợp khẩn cấp hay sửa chữa—nhưng phải có sự báo trước. Nếu tôi có vào nhà với điều khoản nằm ngoài thoả thuận này, thì hành vi đó được coi là đột nhập dù tôi là chủ sở hữu. Nếu tôi vi phạm luật được nói cụ thể trong hợp đồng, tôi sẽ bị buộc rời khỏi căn nhà dù tôi là chủ sở hữu. Điều này minh hoạ tại sao Sa-tan phải thông qua A-đam nhằm có được cánh cửa vào thế gian. Chỉ A-đam mới có chìa khoá! Sa-tan phải đi qua cánh cửa, và A-đam chính là cánh cửa. Nếu Sa-tan cố không thông qua A-đam thì hắn sẽ bị đuổi ra một cách hợp pháp.

Ma quỷ đem Ngài lên, chỉ cho Ngài tất cả các vương quốc trên thế gian trong giây lát, và nói: “Ta sẽ cho người tất cả thẩm quyền và vinh quang của chúng, vì chúng đã được giao cho ta và ta muốn cho ai tùy ý. Vậy, nếu người thờ lạy ta, thì tất cả sẽ thuộc về người.”

—Lu-ca 4:5-7

Trong câu này bạn có thể thấy Sa-tan tuyên bố thẩm quyền và sự vinh hiển (sự giàu có) của các vương quốc của con người được giao cho nó. Ai cho hắn thẩm quyền này? Người có thẩm quyền đó là A-đam! Vì thế Đức Chúa Trời không thể xồng xộc can thiệp vào các vấn đề con người mà không đi qua cánh cửa hợp pháp. Nếu Ngài làm thế thì Sa-tan sẽ tuyên bố Ngài gian lận. Không, Đức Chúa Trời phải đi

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

qua cánh cửa mà Sa-tan đã lợi dụng để đem sự cai trị và thẩm quyền của Ngài đến để mang lại kết quả trên đất và cánh cửa đó là con người nhưng có một người nào như thế không?

Đức Giê-hô-va phán với Áp-ram: “Hãy ra khỏi quê hương, bà con thân tộc và nhà cha của con để đi đến vùng đất Ta sẽ chỉ cho con. Ta sẽ làm cho con thành một dân lớn, Ta sẽ ban phước cho con, làm rạng rỡ danh con, và con sẽ thành một nguồn phước. Ta sẽ ban phước cho người nào chúc phước con, nguyện rửa kẻ nào nguyện rửa con; Mọi dân trên đất sẽ nhờ con mà được phước.”

— Sáng Thế Ký 12:1-3

Áp-ra-ham được gọi là tổ phụ đức tin của chúng ta vì ông là người mở cánh cửa thế gian cho Đức Chúa Trời, để qua

**“NHƯ VẬY, ĐỨC
TIN ĐẾN TỪ
NHỮNG ĐIỀU
NGƯỜI TA NGHE,
MÀ NGƯỜI TA
NGHE LÀ KHI
LỜI CỦA Đấng
CHRIST ĐƯỢC
RAO GIẢNG.”
— RÔ-MA 10:17**

đó mọi nước thế gian sẽ được phước. Tất nhiên, câu này nói về việc các nước được phước là nói về Chúa Cứu Thế Giê-su, Đấng sau đó sẽ mở ra một con đường để quyền cai trị của Đức Chúa Trời một lần nữa có cánh cửa hợp pháp để đến thế gian qua đức tin của Áp-ra-ham. Đức tin của Áp-ra-ham đã mở ra cánh cửa hợp pháp cho thiên đàng,

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

Đức Chúa Trời đã mở luôn bằng cách lập một thoả thuận hợp pháp (giao ước) với Áp-ra-ham và dòng dõi của ông.

Hãy để tôi diễn ý điều tôi nói. Sự cai quản của thiên đàng chỉ có thể có cánh cửa vào thế gian qua những người nam, người nữ trên đất bởi vì tại đó họ có quyền hạn hợp pháp. Tính hợp pháp đó chỉ có thể được thực hiện nếu một con người hoàn toàn được thuyết phục trong lòng về những gì Đức Chúa Trời nói (đức tin).

Nói cách khác, thiên đàng chỉ có thể tác động một cách hợp pháp lên một người nam, người nữ nào đó trên đất mà ước muốn và sự chọn lựa của họ là ở dưới quyền quản trị và thẩm quyền của Chúa Giê-su. Đây là nguyên tắc tương tự Satan đã sử dụng để có thể bước vào thế gian, sử dụng A-đam để làm điều đó. Hắn thuyết phục A-đam rằng không thể tin tưởng Đức Chúa Trời và khiến cho lòng A-đam không còn đồng ý với Đức Chúa Trời. Hậu quả là A-đam chọn tin Satan và khước từ thẩm quyền của Đức Chúa Trời.

Đây chính là nguyên tắc mà Đức Chúa Trời sử dụng để đem sự quản trị và thẩm quyền của Ngài trở lại thế gian qua Áp-ra-ham. Áp-ra-ham tin Đức Chúa Trời và sự đồng ý của ông được Đức Chúa Trời kể là công bình, nghĩa là đòi hỏi phải có một thoả thuận hợp pháp. Thoả thuận này đến từ cả hai bên, Đức Chúa Trời và Áp-ra-ham, cho phép Đức Chúa Trời lập một hợp đồng hợp pháp (giao ước), qua đó đảm bảo cánh cửa cho thiên đàng bước vào thế gian, NHƯNG điều quan trọng cần lưu ý là thoả thuận này chỉ ảnh hưởng đến Áp-ra-ham và người kế tự của ông. Một dấu của giao ước này

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

đã được ban cho hết thảy người kế tự của Áp-ra-ham, đó là sự cắt bì. Cắt bì là cắt lớp dương bì của dương vật người nam. Khi một người nam gieo “hạt giống” vào một người nữ, thì hạt giống của anh ta phải đi qua dương vật đã chịu cắt bì, điều này tuyên bố với Sa-tan và bậc cha mẹ rằng đứa bé đó đứng trước thiên đàng với tư cách người kế tự trong thoả thuận hợp pháp mà Đức Chúa Trời và Áp-ra-ham đã thiết lập.

Tuy nhiên, như chúng ta đã đọc, mỗi người nam, người nữ dù thoả thuận hợp pháp đó đã dành sẵn cho họ, họ vẫn phải thoả mãn những đòi hỏi hợp pháp, tức lòng họ phải hoàn toàn được thuyết phục về những gì Chúa phán để họ thật sự vui hưởng các lợi ích cá nhân của thoả thuận mà Đức Chúa Trời và Áp-ra-ham đã lập. Xét về tính chất, giao ước kéo đường dây điện vào nhà của họ, nhưng họ vẫn phải bật công tắc bằng cách tin và hành động theo Lời Chúa cách cá nhân.

Giờ chúng ta đã biết đức tin là gì và về mặt hợp pháp tại sao đòi hỏi phải có đức tin. Bây giờ điều quan trọng là chúng ta phải biết cách làm sao để có đức tin và biết mình có đức tin hay không.

Làm sao để có đức tin?

Đây là manh mối: Bạn không thể cầu nguyện xin đức tin. Ngạc nhiên không? Tôi cũng nghĩ vậy.

Như vậy, đức tin đến từ những điều người ta nghe, mà người ta nghe là khi lời của Đấng Christ được rao giảng.

—Rô-ma 10:17

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

Làm thế nào mà đức tin đến bởi việc nghe Lời Chúa vậy? Phải chăng tất cả những gì cần làm để có đức tin chỉ có thể thôi sao? Tiến trình là gì? Có phải việc nghe Lời Chúa là điều duy nhất chúng ta cần để kiện toàn đức tin trong tâm linh một con người? Để hiểu cách đức tin đến và những gì mà Rô-ma 10:17 nói, chúng ta có thể xem Mác chương 4. Nếu bạn tung cuốn Kinh Thánh của mình lên không trung, khi rơi xuống nó khá nên là Mác chương 4; đoạn này quan trọng như vậy đấy! Chúa Giê-su nói trong Mác 4:13, nếu bạn không hiểu những gì Ngài dạy dỗ trong chương này thì sẽ không cách nào hiểu bất cứ dụ ngôn nào khác trong Kinh Thánh. Nó rất quan trọng!

Tại sao chương này lại rất quan trọng? Vì nó cho chúng ta biết cách thiên đàng liên kết với thế gian, cách nào để thiên đàng có được tính hợp pháp và diễn ra tại chỗ nào. Không có điều gì quan trọng hơn đối với cuộc sống của bạn hơn là hiểu toàn bộ những gì mà chương Kinh Thánh này nói. Có thể bạn hỏi, “Vương quốc của Đức Chúa Trời hoạt động như thế nào?” Hãy đọc Mác 4. Trong chương này, Chúa Giê-su kể cho chúng ta ba dụ ngôn về cách đức tin được sản sinh trong tâm linh con người và bạn đã biết đức tin là sự đòi hỏi để thiên đàng chế ngự quả đất.

Ba câu chuyện trong chương này là dụ ngôn về người gieo giống, dụ ngôn về một người đi ra rải giống và câu chuyện về hạt cải.

Chúng ta hãy bắt đầu bằng cách xem câu chuyện thứ hai mà Chúa Giê-su kể trong Mác 4, câu chuyện một người đi ra gieo giống.

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

Ngài tiếp tục phán: “Vương quốc Đức Chúa Trời cũng tựa như một người vãi hạt giống xuống đất; dù ngủ hay thức, dù đêm hay ngày, hạt giống vẫn cứ nảy mầm và mọc lên mà người ấy chẳng biết thế nào. Vì đất tự sinh sản hoa màu, lúc đầu là cây mạ, rồi làm đồng và kết hạt. Khi lúa chín, người ấy liền đem lưỡi hái ra gặt, vì mùa thu hoạch đã đến.”

— Mác 4:26-29

Trước khi nghiên cứu phân đoạn này, ta hãy định nghĩa các thuật ngữ. Hạt giống Chúa Giê-su đang nói đến là gì và đất ở đây là gì? Thật ra Chúa Giê-su định nghĩa những thuật ngữ đó trong dụ ngôn trước đó nói về người gieo giống cũng ở trong đoạn 4. Hạt giống là Lời Đức Chúa Trời, đất là tấm lòng con người hay tâm linh con người. Nên trong dụ ngôn này, qua việc dùng định nghĩa của Chúa Giê-su về hai chữ “hạt giống”, ta có thể nói Chúa Giê-su đang nói đến một người gieo Lời Chúa vào chính tấm lòng của mình. Sau đó, đất hay tấm lòng con người bắt đầu tự sản sinh ra đức tin (đồng ý với thiên đàng) trên đất này.

Trước khi tôi nói thêm, điều quan trọng bạn cần nhớ đó là định nghĩa đức tin: tấm lòng của một người được thuyết phục chắc chắn về những điều thiên đàng nói. Phân đoạn này nói dù con người không biết cách tiến trình đó làm việc như thế nào, nhưng Lời Chúa được gieo vào trong lòng anh ta sẽ bắt đầu lớn lên và tự thân nó sẽ sản sinh ra sự hiệp một. Điều này xảy ra dù anh ta ngủ hay thức không thành vấn đề, tiến

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

trình này vẫn cứ liên tục. Khi họ giữ Lời trong lòng thì lòng người đó từ từ đồng ý với những điều thiên đàng nói và đức tin được sản sinh.

Câu Kinh Thánh tham chiếu trong Mác 4 cho ta biết tâm lòng sản sinh ra sự hiệp một qua một tiến trình. Câu chuyện cho ta biết, lúc đầu khi lòng chúng ta nhận Lời Chúa thì đức tin bắt đầu hình thành. Chúa Giê-su so sánh giai đoạn đó với một cái chồi. Chồi tiếp tục phát triển trở thành thân cây. Cuối cùng thì phần đầu hình thành trên thân cây, nhưng trong giai đoạn cuối này cây không có trái, không có sự hiệp một, và không có sự thay đổi trong thế giới tự nhiên. Sau đó Chúa Giê-su nói tiến trình này tiếp tục khi chồi chín mùi, nó kết hạt và chín mùi. Khi tiến trình này đạt tới thời điểm đó, khi hạt chín ở trong phần đầu, có sự đồng ý, có đức tin, nó cho phép người đó thu hoạch ngay trên đất này những gì thiên đàng đã gieo trong tâm lòng con người.

Bây giờ hãy để ý kỹ, chúng ta hãy ôn lại những gì thật sự xảy ra. Thiên đàng gieo Lời Chúa vào thế gian, vào lòng của người nam hay người nữ, tại đó cần có sự đồng ý của họ. Lúc đó lòng của họ chưa có sự đồng ý với thiên đàng, nhưng một tiến trình bắt đầu diễn ra trong lòng, nó đem tâm lòng đến chỗ đồng ý với những gì đã được gieo vào đó. Chúa Giê-su sử dụng một minh họa rất hay để cho chúng ta thấy tiến trình này. Qua việc so sánh tiến trình này với một người nông dân gieo hạt giống và cách cây cối lớn lên, Chúa Giê-su cho chúng ta một hình ảnh về đức tin—đức tin như thế nào. Trong tự

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

nhiên, khi hạt giống chín mùi, nó sẽ **TRÔNG Y HẾT** hạt giống đã được gieo xuống đất. Hãy để tôi nói lại điều đó.

Khi hạt giống chín mùi, nó sẽ TRÔNG Y HẾT hạt giống đã được gieo xuống đất.

Trồng một cây ngô và hạt ngô trưởng thành trên trái ngô sẽ hoàn toàn giống hạt ngô bạn đã trồng. Chúng trông giống nhau, nhìn giống nhau, và mùi vị giống nhau. Bạn không thể phân biệt sự khác nhau giữa hai hạt giống; chúng giống hệt nhau. Để tôi diễn ý lại những điều Chúa Giê-su đã nói. Khi chúng ta nghe Lời (Rô-ma 10:17), thì thật ra chúng ta đang gieo Lời Chúa vào tâm linh hay tâm lòng chúng ta. Nếu chúng ta giữ Lời đó trong lòng, nó sẽ lớn lên, khi nó trưởng thành thì các hình ảnh trong lòng chúng ta (thế giới) sẽ giống với điều thiên đàng nói.

Nếu ta diễn tả nó bằng những thuật ngữ khác thì ta có thể nói khi bạn gieo một lời hứa từ thiên đàng vào lòng thì từ từ nó sẽ tự sản sinh ra sự tin quyết về điều Đức Chúa Trời phán. Rồi lòng bạn sẽ hoàn toàn được thuyết phục về điều thiên đàng nói và bạn sẽ đồng ý với thiên đàng. Ví dụ, nếu bạn đang đối diện ốm đau, hoàn cảnh trong thân thể bạn đang nói với bạn rằng bạn bị ốm. Khi bạn gieo Lời Chúa — rằng Đức Chúa Trời đã trả giá cho sự chữa lành của bạn qua những gì Chúa Giê-su làm thì từ từ lòng bạn sẽ bắt đầu được thuyết phục về những điều Chúa nói.

Khi Lời đó trưởng thành trong lòng bạn, thì sự tin quyết rằng bạn được chữa lành trở thành những gì **bạn** tin và nói.

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

Bạn không chỉ trích lại những gì thiên đàng nói, bây giờ lòng bạn được thuyết phục chắc chắn. Khi bạn nói, “Tôi được lành”, thì việc bạn trích dẫn không phải là một công thức; mà đây là những gì bạn tin và bạn biết là sự thật. Bây giờ những gì thiên đàng nói trở thành nhận thức về thực tại của chính bạn.

Đây là lý do Hê-bơ-rơ 11:1 nói:

Đức tin là sự xác quyết về những điều mình đang hi vọng, là bằng chứng của những điều mình chẳng xem thấy.

Khi có đức tin, ta sẽ có một sự đảm bảo siêu nhiên về những điều thiên đàng nói, nhưng trong tiến trình này vẫn còn một bước nữa.

Người gieo giống bây giờ phải đem liềm ra gặt, đem những gì anh ta tin chắc ở trong lòng vào trong thế giới thực tại.

*Khi lúa chín, người ấy liền **đem liềm hái ra gặt**, vì mùa thu hoạch đã đến.*

— Mác 4:29

Dù tâm lòng đồng ý với thiên đàng, và thực tại của thiên đàng đã trở thành thực tại của người đó nhưng vẫn chưa có sự thay đổi thật nào trong thế giới vật lý. Bởi vì theo lẽ tự nhiên, con người mới có quyền hạn trên đất này, và họ cũng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

phải là người khai phóng thẩm quyền của thiên đàng vào thế giới này. Đức Chúa Trời không thể làm điều đó mà không có người nam, người nữ. Tôi có thể cho bạn thấy điều này trong một câu Kinh Thánh rất quen thuộc mà chúng ta đã thảo luận.

*Vì ai tin trong lòng thì **được xưng công chính**, ai **tuyên xưng nơi miệng** thì được cứu rỗi.*

—Rô-ma 10:10

Con người tin Lời Chúa bằng tâm lòng, nó sản sinh ra đức tin và họ được xưng công chính. Xưng công chính là một thuật ngữ thuộc luật pháp, có nghĩa là sự hành pháp. Khi tâm lòng của một người đồng ý với thiên đàng, và lòng họ hoàn toàn được thuyết phục về những điều thiên đàng nói, thì họ được xưng công chính. Bây giờ việc thiên đàng tuân đổ vào đời sống họ và trên đất này là điều hợp pháp nhưng nếu chỉ được xưng công chính thôi thì không có khai phóng quyền năng của Chúa. Giống một căn nhà có nguồn điện từ nhà máy điện, nhưng vẫn còn một bước nữa—mở công tắc để khai phóng nguồn điện và đèn sáng. Tại sao? Vì Rô-ma 10:10 chỉ cho ta thấy sau khi được xưng công chính vẫn còn một bước nữa.

Một người nam, người nữ được xưng công chính, họ phải đứng trước sự hiện diện của thiên đàng công bố hay hành động theo sự đồng ý của họ với thiên đàng để họ thật sự khai phóng quyền năng và sự xúc dầu của Chúa vào thế gian. Xin hãy đọc đi đọc lại câu Kinh Thánh đó cho đến khi

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

bạn hiểu hết điều tôi đang nói. Đây là cách nó hoạt động! Đây là cách thiên đàng có được tính hợp pháp trong thế gian và tâm lòng là sự liên lạc của thiên đàng ở thế gian, còn lời nói và hành động của chúng ta là những công tác khai phóng quyền năng của thiên đàng. Xin hãy để ý kỹ đến phần thứ hai của câu đó: chúng ta phải là người khai phóng thẩm quyền của thiên đàng trên đất này.

Khái niệm nói về việc thiên đàng chờ đợi để một người nam, người nữ thứ nhất là tạo ra tính hợp pháp, và thứ hai là tạo ra quyền hạn trên đất này, có thể được tìm thấy qua những gì Chúa Giê-su dạy dỗ trong Ma-thi-ơ 16:19 và Ma-thi-ơ 18:18.

Ta sẽ giao chìa khóa vương quốc thiên đàng cho con; bất cứ điều gì con buộc dưới đất cũng sẽ bị buộc ở trên trời, và bất cứ điều gì con mở dưới đất cũng sẽ được mở ở trên trời.

—Ma-thi-ơ 16:19

Thật, Ta bảo các con, hễ điều gì các con buộc ở dưới đất cũng sẽ bị buộc ở trên trời; và điều gì các con mở ở dưới đất cũng sẽ được mở ở trên trời.

—Ma-thi-ơ 18:18

Ở đây Chúa Giê-su nói Ngài sẽ ban cho hội thánh các chìa khoá (thẩm quyền) của Vương quốc thiên đàng ngay trên đất này. Ngài nói bất cứ điều gì bạn trói dưới đất, thiên đàng sẽ hỗ trợ và bất cứ điều gì bạn mở dưới đất, thiên đàng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

**ĐÂY LÀ CÁCH
THIÊN ĐÀNG CÓ
ĐƯỢC TÍNH HỢP
PHÁP TRONG
THẾ GIAN, TẮM
LÒNG LÀ SỰ
LIÊN LẠC CỦA
THIÊN ĐÀNG
TRONG THẾ
GIAN, CÒN LỜI
NÓI VÀ HÀNH
ĐỘNG CỦA
CHÚNG TA LÀ
NHỮNG CÔNG
TÁC KHAI
PHÓNG QUYỀN
NĂNG CỦA
THIÊN ĐÀNG.**

sẽ hỗ trợ. Một lần nữa, chúng ta hãy nghĩ về một nhân viên cảnh sát; anh ta có thẩm quyền, nhưng chính phủ có quyền lực. Viên cảnh sát có chìa khoá hay thẩm quyền của chính phủ, khi anh ta tuyên thệ trở thành nhân viên của chính phủ đó. Chính phủ hỗ trợ những gì anh ta nói ra. Hãy nhớ, trên đất này chỉ có con người có quyền hạn mà thôi, vì thế chỉ có con người mới có thể cho thiên đàng quyền hạn hợp pháp ở dưới đất này.

Có một điểm rất quan trọng nữa mà bạn cần biết về đức tin. Để tôi nhắc lại địa chỉ câu Kinh Thánh trong Mác chương 4.

Vì đất tự sinh sản hoa màu, lúc đầu là cây mạ, rồi làm đồng và kết hạt.

— Mác 4:28

Hãy nhớ, Chúa Giê-su đã định nghĩa đất, được nói đến trong dụ ngôn này, đại diện cho tấm lòng hay tâm linh con

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

người như tôi đã nói. Hãy để ý vị trí đức tin được sản sinh; điều này có làm bạn ngạc nhiên không? Đó không phải là một sản phẩm của thiên đàng, như đa số tin, nhưng nó được tạo ra trên đất này và là một sản phẩm của tấm lòng bạn. Bạn không thể cầu nguyện xin đức tin hay xin Chúa ban đức tin. Trên thiên đàng không cần có đức tin. Trên thiên đàng chúng ta sẽ không cần sự đồng ý. Không, đức tin chỉ đòi hỏi trên đất này mà thôi, và nó chỉ có thể xuất hiện trong lòng của người nam, người nữ trên đất. Như dụ ngôn trong Mác 4 dạy, chỉ có một cách để có đức tin, bằng cách đặt Lời Chúa vào trong lòng bạn và để tiến trình đồng ý diễn ra. Nên nếu tôi cần đức tin, thì tôi phải làm gì? Tôi sẽ gieo Lời Chúa vào trong lòng mình và để nó lớn lên cho đến khi có đức tin trong lòng. Đó là cách duy nhất đức tin đến với chúng ta.

Trước khi rời Mác 4, tôi muốn nói lại về cái liềm được nói đến trong đoạn này.

*Khi lúa chín, người ấy liền **đem lưỡi hái ra gặt**, vì mùa thu hoạch đã đến.*

—Mác 4:29

Tôi tin hầu hết hội thánh trên thế giới không được dạy cách sử dụng cái liềm, có nghĩa họ không được dạy cách thu hoạch những gì họ cần. Nói chung, hội thánh đã được dạy cách dâng hiến nhưng không được dạy cách trồng trọt và thu hoạch từ hạt giống họ đã gieo. Trong câu này, Chúa Giê-su nói rất cụ thể, rằng khi mùa gặt đức tin của chúng ta đã sẵn sàng thì CHÚNG TA phải đem liềm ra gặt. Dù có thể chúng ta

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

đã khai phóng hạt giống đức tin rất tốt, nhưng nếu chúng ta không lấy liềm ra gặt thì chẳng có mùa gặt nào cả. Thành thật mà nói, tôi cũng không biết về điều này cho đến khi Chúa bắt đầu dạy tôi cách Vương quốc hoạt động. Tôi nêu cho bạn vài ví dụ về điều này.

Tôi được mời giảng tại một hội thánh ở Atlanta. Đó là một buổi nhóm tối thứ Tư, hội thánh nhỏ thôi, nhưng đối với tôi điều đó không quan trọng. Tôi thích dạy dỗ dân sự về Vương quốc Chúa. Khi tôi đến hội thánh, tôi thấy lạ vì những cánh cửa bị khoá và không có ai ở đó. Chừng mười phút trước khi buổi nhóm bắt đầu, tôi nghe tiếng ồn ào của một chiếc xe tải phía sau; nghe như không có ống bô xe. Khi nhìn, tôi thấy một chiếc xe bán tải đã cũ mòn đổ phía sau con đường hẻm của hội thánh. Tôi chẳng suy nghĩ gì về nó, tôi đang ở trung tâm thành phố Atlanta. Trong lúc chờ, có một người đàn ông đi bộ từ phía sau nhà thờ và giới thiệu mình là mục sư. Ông xin lỗi vì đã đến trễ, do xe bán tải cũ của ông không nổ máy. Ông nói phải cho nổ máy bằng cách chạy số dốc, khi có được tốc độ thì đạp côn vì bộ khởi động vô hiệu. Ông nói nhiều lần nó không chịu khởi động và ông phải đi bộ năm dặm tới hội thánh.

Ông tiếp tục nói cho tôi về hội thánh, dù là mục sư của hội thánh nhưng chức năng chính của hội thánh là chăm sóc những tín hữu trong thành phố. Tại nhà thờ đó họ cấp hơn 10,000 bữa ăn miễn phí trong một tháng.

Khi mục sư đó giảng tôi lại cảm thấy buồn. Đây là người của Đức Chúa Trời, nuôi 10,000 người một tháng nhưng ông

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

thậm chí còn không có một chiếc xe ra hồn để đi sao? Ông là hình ảnh duy nhất của Đức Chúa Trời mà nhiều trong số những người ông chăm sóc nhìn thấy. Nếu họ nhìn thấy ông chỉ sống đủ ăn cho qua ngày, phải đi bộ năm dặm đến hội thánh vào ngày hè 30 độ C thì làm sao họ tin chắc là Đức Chúa Trời có thể giúp họ? Tôi có thể giải quyết điều đó. Tôi có một chiếc xe khá mới ở nhà, chạy được 20,000 dặm, tôi có thể dâng nó cho ông. Tôi nói cho ông về kế hoạch đó, và tôi sẽ cử nhân sự lái nó xuống Atlanta. Tất nhiên là ông phẩn khởi. Đêm đó tôi dạy ông cùng hội thánh nhỏ của ông về Vương quốc Đức Chúa Trời và cách nó hoạt động liên quan đến tài chính.

Lúc về nhà, tôi sắp xếp để có người lái xe đến Atlanta. Khi nhân sự tới nhà tôi lấy xe, tôi biết mình đang thực hiện giao dịch thuộc linh trên thiên đàng. Tôi biết khi mình khai phóng chiếc xe đó vào Vương quốc Đức Chúa Trời thì tôi có thể tin Chúa ban một phương tiện mà tôi cần. Tôi không mê xe cộ lắm, nghĩa là tôi không thực sự hứng thú với nó. Một số người mê xe, nhưng tôi thì không. Với tôi xe chỉ là công cụ mà thôi. Tất nhiên tôi thích một chiếc xe hơi đẹp, nhưng tôi chạy cho đến khi nó cần được thay thế.

Khi nhân sự của tôi ghé qua, tôi đi vào nhà để xe, đặt tay lên chiếc xe đó và nói, “Lạy Cha, con khai phóng chiếc xe này vào công tác chức vụ của Ngài, và khi con khai phóng chiếc xe này thì con nhận lại một chiếc xe hơi...” Tôi lưỡng lự. Tôi biết Vương quốc của Đức Chúa Trời hoạt động rất chi tiết, và tôi biết nếu chỉ nói chữ “xe hơi” thì không có tác dụng gì.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Tôi biết là mình cần phải cụ thể, Drenda và tôi cần phải đồng ý về những điều cụ thể thì chúng tôi sẽ nhận được. Khi đứng đó và chỉ mới nói được nửa câu, tôi nhận ra không biết mình muốn loại xe nào. Nên tôi bắt đầu nói lại, “Chúa ơi, hôm nay con khai phóng xe hơi này vào chức vụ của Ngài, và con tin khi con gieo con sẽ nhận được một chiếc xe thật đẹp, nhưng tới lúc con biết mẫu và kiểu dáng xe, con sẽ trình bày lại với Ngài.” Thế là chiếc xe đi. Lúc đó thật sự trong đầu tôi không nghĩ đến chiếc xe nào để nói, “Vâng, con muốn chiếc đó.”

Vài tháng trôi qua. Tất nhiên là Drenda đồng ý với tôi trong việc dâng chiếc xe, nhưng giống như tôi, cô ấy cũng không biết mình muốn loại xe gì. Hơn hai tháng tiếp theo chúng tôi nói chuyện về những chiếc xe hơi, cuối cùng một ngày kia cô ấy nói, “Anh biết không, em nghĩ mình thích một chiếc mui trần.” Tôi nói với cô ấy là tôi đồng ý, tôi nghĩ điều đó nghe thật tức cười, nhưng là loại gì? Thậm chí chúng tôi không biết ngoài thị trường có những loại xe mui trần nào.

Nhưng một ngày nọ, chúng tôi lái xe đi ăn trưa bên ngoài, vợ tôi bất ngờ nói, “Nó kìa!” Tôi nói, “Cái gì vậy em?”, “Nó kìa”, cô ấy nói và chỉ tay về phía chỗ đậu xe của nhà hàng mà chúng tôi đã đỗ. Tôi nói, “Cái gì mới được chứ em?” “Chiếc xe đó, đó là chiếc xe em muốn!” Sau đó tôi nhìn thấy một chiếc mui trần thật sắc nét phía bãi đỗ xe. Tôi nói, “Chúng ta đi xem thử nó loại gì.” Chúng tôi lái đến chỗ chiếc xe và đậu phía sau nó. Hèn gì chúng tôi thích nó. Đó là một chiếc BMW 645Ci, chắc chắn là một chiếc mui trần đẹp rồi, để được như thế thì nó phải là một chiếc rất đắt tiền. Thành thật với bạn thì

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

khi tôi thấy hình dáng chiếc xe, tôi đã nghĩ, “*Chúa ơi, xin chỉ cho chúng con biết phải làm gì.*” Tôi biết là mình sẽ không trả 115,000 đô la cho một chiếc BMW mới, nhưng tôi cũng biết Chúa có thể làm những điều kỳ diệu. Drenda và tôi không nói cho ai biết về chiếc xe hay đề cập với bất kỳ ai rằng chúng tôi đang tìm một chiếc xe.

Khoảng hai tuần sau, anh trai của Drenda gọi điện cho chúng tôi và nói, “Anh đã tìm thấy xe của Drenda rồi!” Tôi nói, “Xe của Drenda? Ý anh là gì?” Anh nói, “Anh thấy xe này giảm giá, và thỉnh anh cảm nhận đây là xe của Drenda, và anh phải nói cho hai em về nó.” Tôi hỏi, “Loại xe gì vậy anh?” Đó là một chiếc BMW 645Ci. Nó thật hoàn hảo. Xe cũ đã chạy mấy năm, nhưng mới chạy được quãng đường ngắn, nó chẳng có vết trầy nào cả. Nó hoàn hảo, “Các em biết người bán đó.” Tôi nói, “Tôi biết ư?” Anh nói, “Đúng, em nên gọi điện cho anh ta để nói chuyện về chiếc xe đó đi.” Khi anh mô tả cho tôi về hình dáng và mẫu xe, biết rằng nó chính là chiếc Drenda và tôi đã nói cả hai đều thích cách đó vài tuần, tôi biết Đức Chúa Trời chuẩn bị làm điều gì đó.

Tôi gọi cho chủ sở hữu xe. Vâng, tôi biết anh ta và chúng tôi nói chuyện một chút về chiếc xe, anh ta nói tôi biết là chiếc xe ở trong tình trạng rất tốt. Sau đó, anh nói những lời này với tôi. “Anh biết không, từ lúc chúng ta nói chuyện với nhau trên điện thoại về chiếc xe này, tôi thật sự cảm nhận rằng đây phải là xe của Drenda.” Trước đó, tôi không đề cập với anh ta là chúng tôi đang tìm một chiếc xe cho Drenda. Anh ta nói tiếp, “Tôi nói cho anh điều tôi sẽ làm, tôi sẽ bán nó cho anh

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

với giá 28,000 đô la.” Lỗi tai tôi không tin nổi điều mình đang nghe. Chiếc xe đáng giá nhiều hơn thế. Khi tôi kể cho Drenda về điều đó, cô ấy bật lên sung sướng. Chúng tôi trả tiền mặt cho chiếc xe đó và hiện vẫn còn sử dụng nó. Nó vẫn chạy tốt và trông rất tuyệt. Vẫn không có vết trầy nào trên xe, nhiều lần chúng tôi chạy nó, mui hạ xuống, dàn âm thanh nổi mạnh mẽ, và ánh nắng mặt trời thổi sức sống vào chúng tôi sau một ngày mệt mỏi.

Chuyến đi ưa thích của chúng tôi là lái chiếc mui trần tuyệt vời đó qua những ngọn núi tại Colorado cùng với các thiết bị cắm trại trong xe tải. Con gái chúng tôi, Kristen, tham gia trong chuyến đi đó, tôi nhớ đã lái xe qua bang Kansas trên xa lộ liên bang 70 suốt đêm, mui xe thì hạ xuống. Khi tôi lái xe, Kristen nằm ngủ phía sau. Các ngôi sao chiếu sáng rực rỡ trên đầu chúng tôi, đường thì vắng, thỉnh thoảng có một, hai chiếc xe tải. Đó là một trong những đêm tuyệt vời nhất, thời tiết tốt đẹp và mọi thứ đều tuyệt vời. Hai tuần tiếp theo, chúng tôi để thời gian lái xe qua những dãy núi đá, và tôi phát hiện ra chiếc xe này không gặp trở ngại gì. Có một từ có thể miêu tả nó—tuyệt vời!

Nhưng đây là câu hỏi đáng giá một triệu đô la. Chiếc xe đó đã đến với chúng tôi bằng cách nào? Tại sao nó lại chính là chiếc xe mà Drenda nói, “Nó kìa?” Tôi biết Vương quốc của Đức Chúa Trời đã đem chiếc xe đó đến đời sống chúng tôi. Tôi biết khi gieo chiếc xe kia cho mục sư thì tôi đang thiết lập luật lệ thuộc linh. Tôi nhớ mình đã nói là sẽ nhận lại một chiếc xe hơi, không phải chiếc SUV, không phải chiếc jeep mà là xe

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

hơi; tôi nhớ mình đã nói một chiếc xe hơi đẹp. Nhưng Drenda và tôi phải lấy “liềm” ra gặt. Chiếc xe đó không xuất hiện cho đến khi chúng tôi nói, “Nó kia!” Dù lúc khai phóng chiếc xe kia, tôi có đức tin, nhưng chúng tôi đã không tra liềm cho đến khi Drenda nói, “Đây rồi!”

Một trường hợp khác nữa đã xảy ra, và điều đó làm cho nguyên tắc này rõ ràng hơn. Như bạn đã biết, tôi là người thích đi săn. Tôi sống tại một vùng quê rất hợp cho việc đi săn và được phước vì được sở hữu vùng đất riêng để đi săn. Trong diện tích 60 mẫu Anh, tôi có khoảng 19 mẫu rừng cây phong và khoảng 10 mẫu đầm lầy. Mỗi năm, tôi đều săn nai và sóc rất thành công. Những con ngỗng và vịt trời luôn bay đến, nhưng vì một số lý do gì đó, tôi không nghĩ đến việc săn chúng. Qua nhiều năm tháng, một hay hai lần gì đó, tôi và các con tôi đi bộ xuống đầm lầy và bắt vài con ngỗng để ăn tối nhưng chúng tôi thật sự chưa bao giờ đi săn vịt.

Chà, vài năm trước đây, khi tôi quan sát hàng trăm con vịt bay vào đầm lầy, tôi nghĩ mình sẽ thử đi săn vịt. Săn vịt thật thú vị! Thế là tôi đam mê luôn. Trong suốt mùa thu săn vịt đó, tôi thấy mình cần nghiêm túc luyện tập bắn vịt. Tôi quyết định đi săn một vài con, tôi phát hiện là ăn thịt của chúng cũng rất ngon. Nhiều lần tôi thấy những con vịt ở ngoài tầm hay ở rìa tầm bắn của súng săn, tôi nghĩ điều đó sẽ làm cho tôi bắn trượt. Tôi sử dụng một khẩu Remington mẫu 11-87 loại thường trong số các khẩu súng săn tôi dùng để săn thú cho đến săn nai. Bạn đừng hiểu nhầm, tôi thích khẩu súng đó, nó là một khẩu súng tuyệt vời. Nhưng tôi nghe có các mẫu súng

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

mới được chế tạo dành riêng cho việc săn vịt. Chúng được nguy trang và có băng đạn, tôi biết nó sẽ hữu ích cho những phát bắn tầm xa. Tôi có kế hoạch đi xem một loại súng mới trước khi mùa săn vịt tiếp theo bắt đầu.

Mùa săn vịt đã kết thúc, và giờ là tháng Một, tôi đang đi qua tiệm Cabela và nghĩ mình sẽ đi bộ qua khu trưng bày súng săn, tôi thấy họ có cả một khu riêng trưng bày súng săn vịt. Tôi nhìn vài khẩu súng và nghĩ mình sẽ mua một khẩu mình thích, nhưng nó có giá 2,000 đô la và còn mấy tháng nữa mới đến mùa săn. Tôi nghĩ, *Mình sẽ chờ*, nhưng lúc sắp sửa rời đi, tôi đã làm một điều rất bất thường. Tôi thật sự không nhận ra mình đang làm gì khi làm điều đó. Tôi làm mà không suy nghĩ. Tôi chỉ khẩu súng mà tôi thích và nói lớn tiếng, “Tôi sẽ có khẩu súng đó, trong danh Chúa Giê-su.” Tôi đã không suy nghĩ nhiều về điều đó, tôi chỉ tuyên bố mình sẽ có khẩu súng đó. Lòng tôi có một hình ảnh rõ ràng về súng săn vịt mà tôi muốn.

Tôi được mời giảng tại một hội nghị kinh doanh sau đó vài tuần, có một điều đã xảy ra thu hút sự chú ý của tôi. Sau khi giảng xong, chủ của công ty đó đi lên và nói họ muốn tặng tôi một món quà để bày tỏ sự trân trọng khi tôi đến chia sẻ. Ông nói, “Chúng tôi biết anh thích đi săn, nên đã mua cho anh súng săn này.” Tôi ngỡ ngàng khi họ đem ra một khẩu Beneli săn vịt, bán tự động, mới toanh, chính xác cái tôi đã nhìn thấy trong cửa hàng, là cái tôi đã chỉ! Bạn có nhìn thấy điều này không? Làm thế nào mà khẩu súng đó lại xuất hiện? Qua nhiều năm, tôi đã dăng hàng chục khẩu súng nhưng chưa bao

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

giờ lấy liềm gặt. Nói cách khác, tôi đã gieo những khẩu súng đó trong đức tin và trong sự hào phóng nhưng tôi chưa từng lấy liềm ra gặt. Trước đó tôi không bao giờ nói, “Chúa ơi, chính là cái này! Đó là cái con muốn!” Nhưng lúc tôi nói thì mùa gặt đã xuất hiện!

Tôi đang liên hệ câu chuyện súng săn với một người bạn mục sư của tôi. Anh nói, “Vâng, tôi nghĩ đôi khi Đức Chúa Trời làm điều đó. Ngài sẽ ban phước cho bạn qua một món quà nhỏ để nói cho anh biết là Ngài yêu thương anh.” Khi tôi suy nghĩ về điều anh nói, tôi thấy, “Không, điều đó không đúng. Vâng, Ngài yêu thương tôi, nhưng Ngài không chỉ muốn làm tôi ngạc nhiên qua một món quà nhỏ.” Chiếc xe hơi và khẩu súng không đến vì Chúa chỉ muốn chỉ cho tôi thấy Ngài yêu thương tôi. Ngài cho tôi thấy Ngài yêu thương tôi khi

... CHÚA CHỈ MUỐN CHỈ CHO TÔI THẤY NGÀI YÊU THƯƠNG TÔI. NGÀI CHO TÔI THẤY NGÀI YÊU THƯƠNG TÔI KHI NGÀI SAI CHÚA GIÊ-SU ĐẾN VÌ TÔI VÀ BAN CHO TÔI VƯƠNG QUỐC!

Ngài sai Chúa Giê-su đến vì tôi và ban cho tôi Vương quốc!

Tôi đã từng nói thế này trong nhiều năm rằng hội thánh đã thực hiện khá tốt công việc dạy dỗ về sự dâng hiến, nhưng việc dạy dân sự cách gặt hái thì thật tệ. Vậy bạn có biết cái “liềm” được nói đến trong những câu chuyện trước

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

là gì không? Tôi hi vọng là nó rõ ràng. Cái liêm chính là lời nói của chúng ta!

Sống chết do nơi quyền của lưỡi, Người yêu chuộng nó sẽ ăn bông trái của nó.

—Châm Ngôn 18:21

Có một thời kỳ, dường như hội thánh dạy dỗ rất nhiều về lời công bố đức tin. Tôi đã gặp gỡ nhiều người, có thể bạn cũng có gặp, họ nói một điều gì đó, rồi sau đó che miệng lại và nói, “Mình phải canh chừng lời công bố của mình.” Nghe có vẻ như là một công việc cao quý, tôi đồng ý điều đó sẽ giúp giữ Lời Chúa trong lòng bạn. Tuy nhiên, việc canh giữ lời công bố chẳng liên quan gì đến cái liêm. Gì cơ? Tôi nghĩ là anh vừa mới nói cái liêm chính là lời nói của chúng ta mà. Vâng, tôi đã nói như thế, nhưng việc bạn thành thạo công thức—nói những gì mình tin—tự thân nó không phải là chìa khoá.

*Thật, Ta bảo các con, ai **bảo** hòn núi này: ‘Hãy nhấc lên, và lao xuống biển,’ nếu trong lòng người ấy không có chút nghi ngờ, nhưng **tin** điều **mình nói** sẽ xảy ra, thì điều đó sẽ được thực hiện.*

—Mác 11:23

Một lần nữa, cái liêm trong Mác 4 là lời nói của bạn. Trước khi Mác chương 4 nói về cái liêm, đoạn này đã nói về sự công bố đức tin và cách để có đức tin. Mác nói khi hạt

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

giống chín mùi thì bạn lấy liềm ra gặt vì mùa gặt đã đến. Mùa gặt đã đến vì bạn có đức tin, đồng ý với thiên đàng ở trong lòng. Câu trước đó ở Mác 11 có nguyên tắc tương tự. Lòng bạn tin Lời Chúa, sau đó bạn công bố và khai phóng thẩm quyền của thiên đàng. Hãy để ý cụm từ, “*nhưng tin điều mình nói sẽ xảy ra.*” Đây chính là sự thử thách đức tin; Bạn có tin điều mình đang nói hay không. Chỉ nói ra và công bố Lời Đức Chúa Trời tự thân nó không phải là đức tin. Nếu lòng bạn không đồng ý với thiên đàng, bạn có thể công bố cho đến khi tím da mềm thịt cũng không có điều gì xảy ra. Vậy thì phải canh giữ lời công bố hay tâm lòng bạn?

Người tốt do lòng chứa điều thiện mà sinh điều thiện; kẻ xấu do lòng chứa điều ác mà sinh điều ác; bởi đây dây trong lòng nên miệng mới nói ra.

—Lu-ca 6:45

Hãy cẩn thận giữ tâm lòng của con hơn hết, vì các nguồn sự sống do nơi nó mà ra. Con hãy dẹp bỏ miệng lưỡi gian tà, và tránh xa đôi môi giả dối.

—Châm Ngôn 4:23-24

Chúng ta có thể thấy rõ những gì chúng ta nói xuất phát từ tâm lòng và những gì tâm lòng chúng ta tin. Bằng cách làm theo tiến trình trong Mác 4, chúng ta biết cách thay đổi điều lòng chúng ta tin và khiến nó kết hiệp với thiên đàng và ở trong đức tin. Rồi sau khi chúng ta được thuyết phục hoàn

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

toàn thì chúng ta tra liềm vào, qua lời nói và hành động của chúng ta. Bạn hiểu chưa? Tốt, chúng ta sẽ tiếp tục.

Khi chúng ta tiếp tục bàn về đức tin, tôi muốn đưa ra một câu hỏi và bạn phải trả lời được.

Làm sao tôi biết là mình thật sự ở trong đức tin?

Đó là một câu hỏi hay và bạn **phải** biết vì chúng ta không thể cầu nguyện lời cầu nguyện đức tin nếu trước hết chúng ta không ở trong đức tin. Có nhiều cách để biết liệu bạn có ở trong đức tin hay không, có nhiều sự bày tỏ mà bạn cần biết và tìm kiếm. Khi không ở trong đức tin, bạn có thể đưa ra nhiều quyết định tồi tệ do sợ hãi. Những quyết định đưa ra do sợ hãi sẽ luôn trói buộc bạn trong sự rửa sả của thế gian này và sẽ khiến bạn lỡ mất những điều Chúa muốn cho bạn.

Vậy, đâu là chứng cứ của việc ở trong đức tin? Dấu hiệu đầu tiên rất dễ; Bạn có thể xem lại định nghĩa của chúng ta về đức tin và hiểu rằng bạn được hoàn toàn thuyết phục trong lòng chính là một chìa khoá quan trọng. Nhiều lần ta nghĩ mình được thuyết phục, nhưng thật ra ta chỉ đồng ý với Lời Chúa trong tâm trí chứ không phải trong tấm lòng. Bạn cần phải biết được sự khác biệt. Tất nhiên, khi bạn được thuyết phục hoàn toàn thì tâm trí bạn cũng đồng ý với những gì Lời Chúa nói, nhưng cũng có một sự biết chắc, một niềm tin quyết dẫn đến bình an và sự mong đợi.

Đức tin là sự xác quyết về những điều mình đang hi vọng, là bằng chứng của những điều mình chẳng xem thấy.

—Hê-bơ-rơ 11:1

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

Nếu bạn có chứng cứ là bạn có điều gì đó thì bạn vẫn cần được tái đảm bảo là bạn đã có nó chưa? Tất nhiên là không. Khi bạn ở trong đức tin, bạn biết bạn có đức tin và sự tin quyết rằng bạn có những gì Lời Chúa nói, dù bạn chưa nhìn thấy nó. Nhiều người nói thế này: “Tôi biết rằng tôi biết là tôi có nó.” Sự biết này đến từ trong lòng chứ không phải từ những gì hoàn cảnh nói với bạn. Nó ở trong con người tâm linh hay tấm lòng của bạn. Không còn sợ hãi, không còn những ý tưởng nghi ngờ tấn công tới tấp tâm trí của bạn, bạn biết nó đã được thực hiện.

Một khía cạnh khác của việc ở trong đức tin là sự vui mừng và mong đợi. Câu trả lời của bạn nằm ở đây. Bạn có câu trả lời! Đức tin còn hơn là cảm giác bình an hay tin quyết, dù bạn có những yếu tố đó. Bạn cũng phải có khả năng bảo vệ địa vị thuộc linh của mình. Khi tôi nói điều đó, bạn hãy nghĩ về một phòng xử án và bạn là luật sư đang đối chất với nhân chứng. Tại sao bạn tin những gì bạn tin về hoàn cảnh của mình? Bạn sẽ bảo vệ địa vị của mình như thế nào? Chỉ có một câu trả lời, đó chính là Đức Chúa Trời.

Ví dụ, nếu ai đó đến nhà bạn và nói, “Này, hãy đi ra khỏi nhà của tôi”, bạn có nói, “Ồ, xin lỗi nhé; hãy cho chúng tôi một ngày và chúng tôi sẽ dọn ra” không? Không, bạn sẽ không nói thế; chắc chắn là bạn sẽ cười. Nếu người đó nói, “Không, đây là nhà tôi, hãy đi ra hoặc tôi sẽ gặp anh ở toà”, thì bạn sẽ trả lời, “Tôi rất vui gặp anh tại toà nhé!” Khi nghe xong, bạn bình tĩnh trình bày chứng cứ của mình cho quan toà. Quan toà xem xét, bắt người kia vì tội quấy rối và buộc anh ta trả

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

hết án phí. Sự tự tin của bạn được thiết lập không phải trên cảm giác và cảm xúc của bạn, nhưng trên luật pháp và sự thật rằng bạn là người sở hữu hợp pháp căn nhà.

Khi nói đến việc ở trong đức tin, tôi thấy nhiều lúc người ta không hiểu đức tin là gì và họ dễ dàng lẫn lộn giữa việc đặt

**“ ĐỨC TIN LÀ
BẢO ĐẢM
CHẮC CHẮN
CHO NHỮNG GÌ
CHÚNG TA
HI VỌNG
VÀ BẰNG CHỨNG
CHO NHỮNG
GÌ KHÔNG
THẤY ĐƯỢC.”
—HÊ-BƠ-RƠ 11:1**

niềm tin vào các hành động của họ thay vì vào nguồn của đức tin duy nhất là Lời Đức Chúa Trời. Rất dễ lẫn lộn hành động hay công thức của việc hành động trên Lời Chúa với quyền năng thật của Vương quốc, điều đó đến từ tấm lòng hoàn toàn được thuyết phục. Ví dụ, nếu bạn gieo tiền vào Vương quốc của Đức Chúa Trời, và tôi hỏi bạn tại sao bạn tin mình sẽ nhận lại sau khi

dâng hiến, thì bạn không nên trả lời thế này, “Bởi vì ngày đó, tháng đó, năm đó tôi đã dâng một số tiền.” Sự công bố đó chỉ được nhìn thấy qua hành động của bạn, tức là công thức nhưng không có sự đảm bảo. Sự đảm bảo của bạn chỉ có thể đến từ Lời Chúa.

Tôi không thể đếm được bao nhiêu người tôi đã cầu nguyện cho họ khi được hỏi họ có tin là họ sẽ nhận khi tôi cầu nguyện thì họ chỉ nhìn tôi chăm chăm mà không có câu

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

trả lời. Khi tôi hỏi, tôi mong muốn nhìn thấy đức tin của họ, sự đồng ý của họ với thiên đàng. Tôi muốn nghe họ nói, “Tôi biết sẽ nhận được vì Đức Chúa Trời đã hứa với tôi trong sách...câu...rằng nó là của tôi.” Nếu họ không thể cho tôi một câu Kinh Thánh, có nghĩa họ không được neo chắc chắn và không biết thuyền của mình đang đi đâu, về đâu.

Hãy nhớ, đức tin chỉ có thể tồn tại nếu bạn biết ý muốn của Đức Chúa Trời. Tại sao? Bởi vì đức tin chỉ có thể tồn tại khi lòng bạn đồng ý với ý muốn của Đức Chúa Trời. Tôi tin nhiều người nghĩ họ có đức tin nhưng thực tế thì không. Tâm trí họ đồng ý Lời Đức Chúa Trời là thực hữu và tốt lành, nhưng họ chỉ có đức tin khi lòng họ được thuyết phục. Đối với nhiều người, tâm trí của họ đồng ý với Lời Chúa, nhưng lòng họ không được vững lập.

Đây là một minh họa rõ ràng về điều tôi đang nói, tôi tin nó sẽ cho thấy nhiều người không có đức tin dù họ nghĩ là họ có. Nếu tôi nói với bạn gần đây tôi phát hiện ra bầu trời không có màu xanh dương giống như người ta nói, nhưng màu xanh dương theo như họ gọi thực chất là màu vàng, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Nói cách khác, tôi nói với bạn, cả cuộc đời chúng ta đã được dạy dỗ sai về màu sắc và màu xanh dương không phải là xanh dương mà là màu vàng. Bạn sẽ làm gì? Bạn có giật mình, có sốc và vội vàng lấy di động gọi cho giáo viên lớp một của mình và la họ, cáo buộc họ đã làm hỏng cuộc đời bạn, dạy dỗ tầm bậy về màu sắc không? Tôi không nghĩ bạn sẽ làm vậy. Không hề có phản ứng sợ hãi nào về cảm xúc, cũng không có bản khoản nào. Bạn chỉ biết tôi là

CHUYỆN CHỨA KẾT THÚC

kẻ ngốc ngếch, bạn bỏ qua lời nhận xét đó, coi nó là phi lý và tiếp tục công việc của mình? Tại sao? Bởi vì bạn hoàn toàn được thuyết phục xanh dương là xanh dương!

Bây giờ, hãy so sánh ví dụ của tôi với phần thảo luận về đức tin. Điều gì xảy ra nếu bạn hoàn toàn được thuyết phục về những gì Chúa nói về sự chữa lành, và bác sĩ nói là bạn sẽ chết vì ung thư? Bạn sẽ nhìn bác sĩ đó và nghĩ ông ta là người không hiểu vấn đề vì bạn biết chuyện đó không đời nào xảy ra. Tại sao? Vì bạn hoàn toàn được thuyết phục về sự cung ứng chữa lành mà Chúa Giê-su đã trả giá. Bạn có thấy không? Tất nhiên nhiều người cầu nguyện, nhưng khi xem xét, tôi thấy đó không phải là lời cầu nguyện bởi đức tin nhưng là lời cầu nguyện hi vọng, họ không biết chắc chắn về kết quả. Thưa độc giả, đây là lý do rất quan trọng tại sao chúng ta cần xây dựng bản thân bằng Lời Chúa. Chúng ta cần biết ý muốn của Chúa là gì để chúng ta tin quyết điều Ngài nói, và chúng ta cũng có thể khước từ những điều không phải là ý muốn Ngài. Tôi nêu cho bạn một ví dụ từ chính cuộc đời của mình, nó minh họa cho việc nuôi dưỡng bằng Lời Chúa mà Chúa nói về cuộc đời.

Lúc đó tôi rất mệt mỏi, vì là chủ doanh nghiệp nên tôi đã trải qua mấy tuần đầy khó khăn (điều này xảy ra trước khi tôi là mục sư của hội thánh). Lịch làm việc của tôi dày đặc vì những cuộc gọi bán hàng và áp lực tài chính vì sống dựa vào tiền hoa hồng. Tôi đến gặp nha sĩ để được trám răng định kỳ. Mọi thứ đều bình thường cho đến khi nha sĩ tiêm Novocaine. Khi ông đẩy kim tiêm vào, tôi bất ngờ rung lên, sau đó cảm

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

của tôi lập tức tê cứng, khác với việc bị tê cứng từ từ. Tôi ngạc nhiên và nói cho nha sĩ những gì đã xảy ra. Ông ta nói, “Tôi nghĩ là tôi đâm trúng dây thần kinh rồi.” Tôi liền hỏi, “Điều đó bình thường chứ?” Ông ta nói những lời này, “Thường nó sẽ lành.” Gì cơ? Mình có nghe chính xác không? “Bác sĩ, thường nó sẽ lành là sao?” Ông ta đáp, “Khoảng 80-85% nó sẽ lành hoàn toàn mà không có tác dụng tiêu cực lâu dài.”

Gì cơ chứ? Sợ hãi thành linh nổi lên trong tôi. Gì thì sao? Nó sẽ lành ư? Những suy nghĩ sợ hãi bắt đầu đầy ắp tâm trí tôi. Sau khi đến gặp bác sĩ, mặt tôi vẫn còn bị tê cứng, không giống một cuộc hẹn bình thường với nha sĩ vì sự tê cứng thường từ từ tan đi. Tôi đang đến gặp một khách hàng sau cuộc hẹn với bác sĩ một tiếng, nên tôi có rất nhiều thời gian suy nghĩ về điều vừa xảy ra nhưng từ lúc đó cho đến cuộc hẹn, tôi thật sự đau đớn, không phải đau đớn thể xác nhưng đau vì thiếu sự bình an và nỗi sợ hãi đang quay cuồng trong tâm trí tôi.

Trở về nhà sau cuộc hẹn cuối ngày, tôi đã dừng tại nhà của một người bạn. Mặt tôi vẫn còn tê cứng, tôi đang tìm kiếm sự tái đảm bảo từ một ai đó rằng sự tê cứng đó sẽ lành. Hãy để ý sai lầm của tôi: Tôi đã không nương nhờ Lời Chúa mà lại nương cây một con người, thậm chí họ còn không phải là một tín hữu mạnh mẽ theo như tôi tự tin về họ. Tôi nói với người đó những gì đã xảy ra cho tôi

**LÚC ĐÓ, TÔI
BIẾT NIỀM HI
VỌNG DUY
NHẤT CỦA
TÔI CHÍNH LÀ
LỜI CHÚA.**

CHUYỆN CHỮA KẾT THÚC

và tôi chờ họ trả lời, “Gary, đó chỉ là chuyện nhỏ thôi, nó sẽ lành!” Nhưng đây là điều tôi nghe, “Ôi, không, điều đó cũng xảy ra với một người bạn của tôi, mặt họ không bao giờ được lành; từ đó, mặt họ bị liệt luôn.” Tôi không tin nổi nhưng gì mình nghe được. Sự sợ hãi trong tâm trí tôi bây giờ đã quá tải. Tôi hành động như thể là nó sẽ ổn, và tôi cảm ơn anh ta vì thời gian của anh.

Trong sự thất vọng, tôi lại ghé qua nhà của một người bạn khác và hỏi tương tự, tôi sốc khi nghe họ trả lời: “Ôi không, chuyện này đã xảy ra với một người bạn của tôi, mặt họ không bao giờ được chữa lành; giờ mặt họ vẫn còn bị liệt đó.”

Sau khi đi qua mấy người này, tôi đã bị rối trí vô cùng. Tôi biết (trong tâm trí là Đức Chúa Trời chữa lành), nhưng không thể thoát ra khỏi nỗi sợ hãi đó. Lòng tôi hoàn toàn không được thuyết phục. Đêm đó tôi ở trong sự đau đớn. Tâm trí tôi đầy dẫy sợ hãi, mặt tôi thì vẫn còn tê cứng như lúc ở phòng khám của nha sĩ. Khi cố gắng đi ngủ, tôi bắt đầu cảm thấy hơi đau bên dưới tai bên phải. Phải chăng là nó ư? Một hay hai năm trước đó cha tôi đã chiến đấu với bệnh liệt mặt, và ông đã nói cho tôi biết căn bệnh đó bắt đầu lúc ông cảm thấy hơi đau dưới lỗ tai. Bệnh liệt mặt xảy ra khi dây thần kinh kiểm soát các cơ mặt, các dây thần kinh này đi qua một cái lỗ nhỏ trong xương nằm ngay dưới lỗ tai, bị chèn ép do tình trạng viêm sưng gây ra.

Khi tôi nằm đó và cố gắng ngủ, tôi nghe những chữ này cứ đi qua tâm trí của tôi, “Người sẽ bị chứng liệt mặt giống như

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

cha người.” Khi thức dậy buổi sáng, tôi hoàn toàn bị chứng liệt mặt! Bây giờ không chỉ có cái cằm bị tê cứng, nhưng toàn bộ phía mặt phải của tôi cũng bị tê, tôi không thể nhắm mắt hay ngậm miệng lại. Tôi hoàn toàn bị bối rối.

Tôi đến gặp một bác sĩ địa phương để xác định các nghi ngờ của mình. Sau khi kiểm tra, ông nhìn tôi và nói tôi đã hoàn toàn bị chứng liệt mặt. Sau đó tôi nói, “Điều gì xảy ra tiếp theo?” Ông nói, khoảng 80-85% trường hợp thể này sẽ được lành mà không để lại di chứng tê liệt lâu dài.” “Có thật sự là ông đã nói những gì tôi nghĩ là ông đã nói không?”

Tới lúc đó, tôi biết mình gặp rắc rối. Tôi biết là ma quỷ sẽ không dừng lại ở đó, tôi không muốn nhìn thấy điều gì xảy ra tiếp theo. Tôi biết đủ về trận chiến thuộc linh để nhận thấy mình đang đi sai hướng. Hãy nhớ, điều này xảy ra nhiều năm trước khi tôi biết nhiều về những lẽ thật thuộc linh. Nhưng tôi biết đủ để nhận thấy mình phải giải quyết chuyện này theo thuộc linh nếu muốn đánh bại ma quỷ. Tôi cũng nhận thấy đây là một cái bẫy của ma quỷ nhằm khiến tôi ngạc nhiên khi tôi mệt mỏi và không nghĩ sẽ có rắc rối đến.

Lúc này tôi biết hy vọng duy nhất của mình là Lời Chúa. Tự thân tôi hoàn toàn không có khả năng để chặn đứng nỗi sợ hãi đang làm khổ sở tâm trí tôi. Nên tôi đã viết các câu Kinh Thánh nói về sự chữa lành trên những tờ giấy nhỏ và dán nó khắp nhà. Tôi ăn năn trước Chúa và bắt đầu tiến trình phát triển đức tin trong lòng. Tôi biết mình phải gieo Lời Chúa trong lòng để đức tin phát triển, thế là tôi suy ngẫm Lời Chúa suốt cả ngày.

CHUYỆN CHƯA KẾT THÚC

Lúc đầu không có chuyện gì xảy ra. Mặt tôi vẫn tê và tôi liên tục chống lại linh sợ hãi. Sau khoảng một tuần, khuôn mặt tôi vẫn không có sự thay đổi, nhưng có điều gì đó xảy ra!

Giống như tiến trình câu Kinh Thánh trong Mác 4:26 dạy, khi tôi gieo Lời Chúa trong lòng thì đức tin bắt đầu được hình thành, trước hết là mầm, tới thân cây, trổ hoa rồi sau đó là kết hạt.

Xuyên suốt toàn bộ quá trình này đã có sự bất đồng vì thế không có đức tin. Tuy nhiên, dù tôi không thấy sự thay đổi hay không biết đến tiến trình này hoạt động như thế nào, nhưng theo như câu Kinh Thánh trong Mác 4 thì thật sự mọi thứ đang thay đổi.

Sự thay đổi mà tôi đang nói chưa được bày tỏ trong thế giới tự nhiên, nhưng sự thay đổi đang xuất hiện trong lòng tôi. Nếu chúng ta nắm chắc Lời Chúa, thì Lời Chúa sẽ từ từ thay đổi hệ thống niềm tin trong lòng chúng ta, từ chỗ vô tín đến chỗ tự nó đồng ý với thiên đàng.

Nên trong trường hợp này, tôi đã nắm chắc Lời Chúa, biết đó là câu trả lời duy nhất của mình. Thành linh một ngày nọ khi tôi đi khắp nhà thấy các miếng giấy nhỏ ghi những câu Kinh Thánh về sự chữa lành dán đầy nhà, tôi tình cờ chăm chú nhìn một miếng giấy mà tôi đã thấy hàng trăm lần. Nhưng lần này khi tôi nhìn nó thành linh sự xúc dầu đến trên tôi, sợ hãi lập tức biến mất và TÔI BIẾT mình được chữa lành. Vâng, mặt tôi vẫn còn tê, không có sự thay đổi gì, nhưng tôi biết mình được chữa lành. Trong vòng vài tiếng, mặt tôi hoàn

PHỤ LỤC ĐỨC TIN

toàn bình thường trở lại, tất cả những sự tê cứng đã biến mất. Ngợi khen Chúa, Lời Ngài thật linh nghiệm.

Dù đời sống thuộc linh của tôi lúc đó rất yếu đuối do tôi bỏ bê và bận rộn, cuối cùng tôi cũng nhận ra lỗi lầm và ăn năn sự ngu dại của mình. Điều này diễn ra trước khi tôi học biết cách mà đức tin hoạt động nên không có nhiều kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Tôi nhìn lại những gì mình đã làm; việc hỏi người khác về tương lai của mình trong lúc gặp rắc rối thay vì đến thẳng với Lời Đức Chúa Trời là điều ngu dại. Khi tôi hiểu được chuyện xảy ra, tôi trở lại với Lời Chúa với sự tin quyết. Trớ trêu thay, nhiều người không tự tin trong tiến trình này bởi vì họ chưa bao giờ được dạy dỗ đức tin và cách đức tin đến. Vì họ không biết tiến trình này nên khi chịu áp lực, họ bỏ qua Lời Chúa, nghĩ rằng nó không hiệu quả.

Hiểu Biết Sự Đáp Trả Của Satan

Christine đến với hội thánh của chúng tôi lúc cô không biết nhiều về Đức Chúa Trời. Cô được tái sinh trong một buổi nhóm sáng thứ Bảy, cuộc đời cô đã thay đổi hoàn toàn. Trong hội thánh chúng tôi có một lớp học về Vương Quốc. Một trong những lĩnh vực chúng tôi nói và dạy dỗ là quyền hợp pháp để nhận sự chữa lành. Nhiều năm Christine gặp khó khăn trong việc nghe. Cô đã đeo thiết bị trợ thính trong 40 năm và đã mất hơn 50% khả năng nghe. Mẹ cô bị điếc, và anh trai cô cũng chịu đựng điều tương tự, mất khả năng nghe. Khi Christine nghe giảng rằng là tín hữu, cô có quyền hợp pháp để được chữa lành, cô đã rất phấn khởi!

CHUYỆN CHỮA KẾT THÚC

Trong lớp học, vợ tôi đặt tay trên cô và cầu nguyện cho cô nghe được, và lập tức cô có thể nghe rõ ràng. Christine bắt đầu la hét, kêu khóc và ngợi khen Chúa. Khi Drenda, vợ tôi và Christine tới nói cho tôi nghe tin mừng, tôi cảm nhận một sự thôi thúc để cảnh báo về sự phản công của Sa-tan. Tôi bảo Drenda hướng dẫn Christine nếu các triệu chứng cũ trở lại thì hãy dạn dĩ nói với nan đề và công bố cô đã được chữa lành và bảo Sa-tan hãy lui ra. Sáng hôm sau sự thử thách đến. Thính giác của cô trở lại như tình trạng cũ nên cô đã làm chính xác như chúng tôi nói, "KHÔNG, hỡi Sa-tan, ta không nhận điều này đâu. Ta được chữa lành và *đã được* chữa lành trong Danh Chúa Giê-su!" Hai lỗ tai cô lập tức mở ra, và từ đó tai cô luôn mở ra.

Hãy nhớ là Sa-tan sẽ phản công và cố gắng chiếm lại lãnh địa. Đừng để nó làm điều đó. Hãy đứng trên Lời Chúa!

Trong chương này, tôi để thời gian nhằm giúp bạn có một hiểu biết nền tảng về đức tin, cách nó hoạt động, làm sao để biết nếu bạn ở trong đức tin và có đức tin từ đâu. Để Vương Quốc của Đức Chúa Trời hiệu quả trong đời sống bạn thì bạn phải biết điều này. Hãy nhớ, Chúa Giê-su nói với người đàn bà được chữa lành trong Ma-thi-ơ 9:20-22, "*Đức tin con đã chữa lành con.*" Với bạn cũng sẽ như thế: Đức tin của bạn, lòng bạn hoàn toàn được thuyết phục về những gì thiên đàng nói và hành động "tra liêm" vào để gạt hái sẽ là câu trả lời của bạn cho bất cứ nan đề hay nhu cầu nào bạn đối diện trong cuộc sống.²⁹

²⁹ The teaching in the Faith Appendix was taken from my *Your Financial Revolution: The Power of Allegiance* book.

Tất cả tài liệu của tôi đều có sẵn tại garykeesee.com

Nếu bạn muốn tìm hiểu thêm về công ty của chúng tôi, bạn có thể tìm hiểu về Forward Financial Group tại forwardfinancialgroup.com hoặc 1-(800)-815-0818.

Nếu bạn muốn biết cách đầu tư lương hưu không rủi ro do sự đi xuống và biến đổi thị trường, hoặc nếu bạn đang tìm cách để tối đa hóa thu nhập lương hưu, một lần nữa, hãy đến với Forward Financial Group.

Nếu bạn quan tâm đến việc tổ chức một trong những Hội Nghị Đột Phá Tài Chính tại hội thánh của bạn, xin đến văn phòng chúng tôi để biết thêm thông tin.

Một lần nữa, số điện thoại của chúng tôi là:
1-(800)-815-0818.

Mục vụ Gary và Drenda Keesee
P.O Box 779
New Albany, Ohio 43054, USA

Truy cập **FLNFree.com**
để tải nhiều sách hơn
bằng ngôn ngữ của bạn!

Bạn có muốn tải thêm nhiều nguồn tài liệu khác
bằng ngôn ngữ của bạn không?
Hãy truy cập **FLNFree.com**

HÃY NHÌN THẤY CƠ HỘI.

ĐỪNG BỎ GIẤC MƠ LẠI TRÊN BÀN.

Hãy sẵn sàng khám phá cách gia tốc sự thành công và chạm đến được với giấc mơ đời bạn!

Bạn có biết trên 80% dân số Mỹ không ưa công việc của họ không? Thế thì, tại sao sáng nào họ cũng phải lật đật dậy sớm đi làm công việc họ ghét đó vậy? Đó là bởi vì việc trả hoá đơn thay thế cho khái tượng của họ rồi. Nợ nần cướp đi tự do của họ và nó khiến họ từ bỏ giấc mơ của mình.

Chuyện Chưa Kết Thúc: Chín Định Luật Gia Tốc sẽ đặt mọi thứ lên bàn và dẫn bạn đi qua những bước biến đổi tư duy—*suy nghĩ* của bạn—để đến với **cơ hội** và **sự gia tốc**, cho nên bạn đừng bỏ lại giấc mơ nơi bàn ăn, đừng bỏ tầm ảnh hưởng của bạn hay vận mệnh chưa hoàn tất mà Đức Chúa Trời đã thiết kế cho cuộc đời bạn.

Với sự kết hợp kiến thức uyên bác, thực tiễn với nhiều câu chuyện và Kinh Thánh, Gary Keesee sẽ dẫn bạn đi qua những bước đơn giản để đi từ sinh tồn sang thịnh vượng.

Gary cùng vợ, bà Drenda là tấm gương hoàn hảo cho nợ nần và sự rối loạn chức năng. Sự hãi đã thiêu đốt cuộc đời ông Gary đến mức ông bị mắc chứng trầm cảm và phải vật lộn với việc thức dậy khỏi giường vào buổi sáng. Rồi thì khi ông bắt đầu vận dụng những bước được nói ra trong sách này, ông đã có thể đi từ tranh đấu đến chiến thắng.

Trên 30 năm kinh nghiệm, Gary đã đang giúp đỡ vô số người nhận biết được giấc mơ cùng những mục đích mà Đức Chúa Trời đã ban cho cuộc đời họ. Ông muốn giúp bạn chiến thắng trong cuộc sống, chiếm lĩnh lãnh địa và không phải bỏ dở bất kỳ công việc nào bạn đang làm ở phía sau nữa.

Hãy sẵn sàng để trải nghiệm sự gia tốc nào!

Gary Keesee là tác giả, diễn giả, doanh nhân, chuyên gia tài chính và là mục sư có khát vọng giúp đỡ nhiều người thành công trong cuộc sống, đặc biệt trong lĩnh vực niềm tin, gia đình và tài chính. Gary cùng với vợ - bà Drenda thành lập nhiều doanh nghiệp thành công và là những nhà sáng lập chương trình Faith Life Now, sản xuất hai chương trình truyền hình - *Fixing The Money Thing (Chấn Chính Tiền Bạc)* và *Drenda*, tổ chức các hội nghị và viết rất nhiều sách vở. Vợ chồng ông bà Keesee còn là mục sư tại hội thánh Faith Life Church gần Columbia, Ohio.